ଶ୍ରୀମା

ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ :

ଫେବ୍ରୁଆରି ୨୧, ୧୮୭୮

ଭାରତବର୍ଷରେ ପଦାର୍ପଣ :

ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୯, ୧୯୧୪

ମହାପ୍ରୟାଣ :

ନଭେମ୍ବର ୧୭, ୧୯୭୩

ଜନ୍ମଶତବାର୍ଷିକୀ :

ଫେବ୍ରୁଆରି ୨୧, ୧୯୭୮

ମାତୃବାଣୀ

ଚତୁର୍ଦଶ ଖଣ୍ଡ

ମାତୃରଚନାବଳି : ୧୪ଶ ଖଣ୍ଡ

ମାତୃବାଣୀ

ଶ୍ରୀମା'ଙ୍କ ଜନ୍ମ ଶତବାର୍ଷିକୀ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳା (ଇଂ) ୧୪ଶ ଖଣ୍ଡ

"Words of the Mother" ର ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ

ଅନୁବାଦ : ଚିତ୍ତରଂଜନ ଦାସ

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ : ୧୯୮୮, ଦ୍ୱିତୀୟ ମୁଦ୍ରଣ : ୨୦୦୭

ସର୍ବସ୍ୱତ୍ୱ ସଂରକ୍ଷିତ :

© ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ ଟ୍ରଷ୍ଟ, ୧୯୮୮

ପ୍ରକାଶକ :

ନବଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକାଶନ,

ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ ପ୍ରକାଶନ ବିଭାଗ, ପୁଦୁଚେରୀ – ୬୦୫ ୦୦୨

MATRIRACHANABALI (Oriya) – **Vol. 14**
Words of the Mother

Translated by : Chittaranjan Das

1st Edition : 1988, 2nd Impression : 2008

Price Rs. ---/-

© Sri Aurobindo Ashram Trust, 2007

Published by Navajyoti Publication,
A unit of Sri Aurobindo Ashram Publication Department,
Puducherry - 605002

Printed at Sri Aurobindo Ashram Press, Puducherry
PRINTED IN INDIA

ପ୍ରକାଶକଙ୍କ ଟିପ୍ପଣୀ

'ମାତୃରଚନାବଳି'ର ଏହି ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଖଣ୍ଡଟିରେ ପ୍ରଧାନତଃ ଯୋଗ ଏବଂ ଜୀବନର ବିଭିନ୍ନ ଭାବ ଓ ଦିଗଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ମାଆ ଦେଇଥିବା ସଂକ୍ଷିପ୍ତତର ଲିଖିତ ବିବୃତିଗୁଡ଼ିକ ସ୍ଥାନ ପାଇଛି । ତାଙ୍କର ସାଧାରଣଙ୍କ ଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନାନା ସନ୍ଦେଶ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପତ୍ରାଳାପ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷଙ୍କୁ ଦେଇଥିବା ଟିପ୍ପଣୀଗୁଡ଼ିକରୁ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ସଂଗୃହୀତ କରାଯାଇଛି । ତା' ଛଡ଼ା ଟେପ୍‌ରେ ରେକର୍ଡ଼ କରାଯାଇଥିବା ଅଳ୍ପ କେତୋଟି ମନ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ରହିଛି, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପାଦଟୀକା ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ କରି ଦିଆଯାଇଛି । ସାଧକମାନେ ଆପଣାର ସ୍ମୃତିମଧ୍ୟରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଥିବା ଓ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ଲାଗି ପରେ ମା'ଙ୍କର ସ୍ୱୀକୃତି ଲାଭ କରିଥିବା ତାଙ୍କର କେତୋଟି ମୌଖିକ ମନ୍ତବ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ପୁସ୍ତକରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ କରାଯାଇଛି; ଏଗୁଡ଼ିକୁ § ଚିତ୍ରଟି ଦ୍ୱାରା ସୂଚିତ କରି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଆଶ୍ରମରୁ ଅଥବା ଆଶ୍ରମ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଥିବା କେତୋଟି ଗୋଷ୍ଠୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ପୁସ୍ତକ ଓ ପତ୍ରିକାଗୁଡ଼ିକରେ ଅଧିକାଂଶ ବିବୃତି ସର୍ବପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଅଧିକାଂଶ ବିବୃତି ଫରାସୀ ଭାଷାରେ ଲେଖା ହୋଇଥିଲା, ଅବଶିଷ୍ଟଗୁଡ଼ିକ ଇଂରାଜୀରେ । ଏଠାରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିବା ଇଂରାଜୀ ଅନୁବାଦଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକାଂଶ ଆଗରୁ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ସାରିଥିଲା; ବର୍ତ୍ତମାନ ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁସାରେ ସେଗୁଡ଼ିକର କିଞ୍ଚିତ୍ ସଂଶୋଧନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବିଭାଗରେ ତାରିଖ ଥିବା ବିବୃତିଗୁଡ଼ିକୁ ସମୟାନୁକ୍ରମିକ ଭାବରେ ସଜାଇ ରଖାଯାଇଛି; ତାରିଖ ନ ଥିବା ବିବୃତିଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁଠାରେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବରେ ଖାପ ଖାଇଲା ପରି ମନେ ହୋଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେଠାରେ ନେଇ ରଖାଯାଇଛି ।

ପ୍ରସ୍ତୁତ ଖଣ୍ଡଟିର ବିଭିନ୍ନ ବିଭାଗରେ ଯେତେଗୁଡ଼ିଏ ବିବୃତିକୁ ଅନ୍ତର୍ଗତ କରାଯାଇ ପାରିଥା'ନ୍ତା, ସେଗୁଡ଼ିକ ସବୁଯାକ ଯେ ଏଥି ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି, ସେ କଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ବିବୃତିକୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଶୀର୍ଷକ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାନ ଦିଆଯାଇଛି; ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ କେତୋଟି ସମାନ ଔଚିତ୍ୟ ସହିତ ଏକାବେଳେକେ ଦୁଇଟି ବା ତିନୋଟି ଶୀର୍ଷକରେ ମଧ୍ୟ ରହି ପାରିଥା'ନ୍ତେ । ମାତ୍ର କେତୋଟିକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ, ରଚନାବଳିର ଅନ୍ୟ ଖଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକରେ ରହିଥିବା ବିବୃତିକୁ ପୁନର୍ବାର ଏହି ଖଣ୍ଡଟି ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇ ନାହିଁ ।

୧୯୫୪ ଓ ୧୯୫୫ ମସିହା ଭିତରେ ସୂଚିତ ହୋଇଥିବା ଅଧିକାଂଶ ଏକବାକ୍ୟ

ବିଶିଷ୍ଟ ଯେଉଁ ବିବୃତିଗୁଡ଼ିକ ରହିଛି, ''ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ଧ୍ୟାନମାଳା''ର କେତୋଟି ଅଂଶକୁ ମାଆ ନିଜେ ଅନୁବାଦ କରି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛନ୍ତି । ବହିଟି ଭିତରେ ଥିବା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପଦସଂଜ୍ଞାମାନ ଅନେକ ସ୍ଥଳରେ ପ୍ରକୃତରେ ମାଆ ବିଭିନ୍ନ ଫୁଲ ସହିତ ଆଣି ଯୁକ୍ତ କରି ଦେଇଥିବା ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ସୂଚାଇ ଦେଉଛି ।

ପାଠକର ସ୍ମରଣ ରଖିଥିବା ଉଚିତ ଯେ, ଏହି ବିବୃତିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ ବିଶେଷ ପରିସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ପାଇଁହିଁ ଲିଖିତ ହୋଇଥିଲା; ଏବଂ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଲେଖା ହେବା ସମୟରେ, ସାଧାରଣଙ୍କ ଲାଗି ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ସକାଶେ ଆଦୌ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନ ଥିଲା ।

ବିଷୟ-ସୂଚୀ

ବିଷୟ **ପୃଷ୍ଠା**

ପ୍ରଥମ ଭାଗ : ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା ସହିତ ମନୁଷ୍ୟର ସମ୍ବନ୍ଧ

ଜୀବନର ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ... ୦୦୦
ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା ତୁମ ସାଙ୍ଗରେହିଁ ଅଛନ୍ତି ... ୦୦୦
''ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା'' ଓ ''ମନୁଷ୍ୟ'' ... ୦୦୦
ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ... ୦୦୦
ପ୍ରଭୁ ଯେତେ ପ୍ରକାରେ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ... ୦୦୦

ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ : ଯୋଗର ପଥ

ପଥ ... ୦୦୦
ଯୋଗ ... ୦୦୦
ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗଯୋଗ ... ୦୦୦
ଯୋଗଯୁକ୍ତ କର୍ମ ... ୦୦୦
ସାଧନାର ନାନା ଦିଗ ... ୦୦୦
ତପସ୍ୟା ... ୦୦୦
ବୈରାଗ୍ୟ ସାଧନ ... ୦୦୦
ଅଭିନିବେଶ ... ୦୦୦
ଧ୍ୟାନ ... ୦୦୦
ଅନୁଭୂତି ଓ ଦର୍ଶନାନୁଭବ ... ୦୦୦
ଗୁରୁ ... ୦୦୦
ବିବିଧ ... ୦୦୦

ତୃତୀୟ ଭାଗ : ଯୋଗର ଉପାଦାନ

ଆନ୍ତରିକତା ... ୦୦୦

ବିଷୟ-ସୂଚୀ		ପୃଷ୍ଠା

ନିଷ୍ଠାହୀନତା, ଛଳନା ଓ ଆତ୍ମପ୍ରବଞ୍ଚନା	···	୦୦୦
ଅଭୀପ୍‌ସା		
ଅଭୀପ୍‌ସା, ଆହ୍ୱାନ ଏବଂ ଆକର୍ଷଣ	···	୦୦୦
ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ କରୁଣା	···	୦୦୦
ବିଶ୍ୱାସ	···	୦୦୦
ଆସ୍ଥା	···	୦୦୦
ନିଶ୍ଚୟତା	···	୦୦୦
ଦିବ୍ୟକରୁଣା	···	୦୦୦
ଭଗବତ୍-ସହାୟତା	···	୦୦୦
ଦିବ୍ୟ କରୁଣା ଓ ଦିବ୍ୟ ସହାୟତା ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ	···	୦୦୦
ପରମ କରୁଣା ଓ ପରମ ସହାୟତା ଉପରେ ଆସ୍ଥା	···	୦୦୦
ଦିବ୍ୟ କରୁଣା ଓ ଜୀବନର ବାଧାବିପତ୍ତି	···	୦୦୦
ଭକ୍ତି ଏବଂ ଆତ୍ମଦାନ	···	୦୦୦
ଭକ୍ତି	···	୦୦୦
ଉପାସନା	···	୦୦୦
ନିବେଦନ	···	୦୦୦
ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ	···	୦୦୦
ଆତ୍ମଦାନ	···	୦୦୦
ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସେବା	···	୦୦୦
ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ	···	୦୦୦
ସମର୍ପଣ	···	୦୦୦
ଯାହା ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛା, କେବଳ ତାହାହିଁ ଇଚ୍ଛା କରିବା	···	୦୦୦
ସମର୍ପଣରେ ବାଧା	···	୦୦୦
ପ୍ରେମ	···	୦୦୦
ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ	···	୦୦୦
ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ଓ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରେମ	···	୦୦୦
ପ୍ରେମ ଓ ଯୌନକାମନା	···	୦୦୦
ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ପ୍ରେମ	···	୦୦୦

ବିବିଧ	...	୦୦୦
ଶାନ୍ତି ଓ ନୀରବତା	...	୦୦୦
ଶାନ୍ତଅବସ୍ଥା	...	୦୦୦
ସ୍ଥିରତା	...	୦୦୦
ଶାନ୍ତି	...	୦୦୦
ନୀରବତା	...	୦୦୦
ଉନ୍ମୁକ୍ତତା ଏବଂ ଗ୍ରହଣ ଶୀଳତା	...	୦୦୦
ଉନ୍ମୁକ୍ତତା	...	୦୦୦
ପ୍ରଶସ୍ତତା	...	୦୦୦
ନମନୀୟତା	...	୦୦୦
ଗ୍ରହଣଶୀଳତା	...	୦୦୦
ଶୁଦ୍ଧତା ଓ ବିନମ୍ରତା	...	୦୦୦
ଶୁଦ୍ଧତା	...	୦୦୦
ସରଳତା	...	୦୦୦
ନମ୍ରତା ଓ ଶାଳୀନତା	...	୦୦୦
କୃତଜ୍ଞତା ଓ ବିଶ୍ୱାସିତା	...	୦୦୦
କୃତଜ୍ଞତା	...	୦୦୦
ବିଶ୍ୱାସିତା	...	୦୦୦
ଆନୁଗତ୍ୟ	...	୦୦୦
ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଅଧ୍ୟବସାୟ	...	୦୦୦
ଇଚ୍ଛା	...	୦୦୦
ସଂକଳ୍ପ	...	୦୦୦
ସଂକଳ୍ପବଦ୍ଧତା	...	୦୦୦
ଅବିଚଳ ଉଦ୍ୟମ	...	୦୦୦
ଅବିଚଳତା	...	୦୦୦
ଅଧ୍ୟବସାୟ	...	୦୦୦
ସହିଷ୍ଣୁତା	...	୦୦୦
ଧୈର୍ଯ୍ୟ	...	୦୦୦
ବୀରତ୍ୱ ଓ ସାହସ	...	୦୦୦

ସାହସ	···	୦୦୦
ସାହସିକତା	···	୦୦୦
ବଳ, ଶକ୍ତି ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ	···	୦୦୦
ସାବଧାନତା ଓ ଭାରସାମ୍ୟ	···	୦୦୦
ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ସ୍ପଷ୍ଟବାଦିତା	···	୦୦୦
ଯଥାର୍ଥ ଭଦ୍ରତା ଏବଂ ମାର୍ଜିତତା	···	୦୦୦
ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦ	···	୦୦୦
ପ୍ରସନ୍ନତା	···	୦୦୦
ଖୁସି	···	୦୦୦
ଆନନ୍ଦ	···	୦୦୦
ଉଲ୍ଲାସ ଏବଂ ଆନନ୍ଦମୟତା	···	୦୦୦
ସମଞ୍ଜସତା ଓ ସଦିଚ୍ଛା	···	୦୦୦
ସମଞ୍ଜସତା	···	୦୦୦
ସହଯୋଗିତା	···	୦୦୦
ସଦିଚ୍ଛା	···	୦୦୦
ହିତୈଷିତା	···	୦୦୦
ଉଦାରତା	···	୦୦୦
ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା	···	୦୦୦
ସତ୍ୟ ଓ ବାକ୍	···	୦୦୦
ସତ୍ୟ	···	୦୦୦
ମିଥ୍ୟା ଓ ସତ୍ୟ	···	୦୦୦
ସତ୍ୟ ମନର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଛି	···	୦୦୦
ମତ ଓ ସତ୍ୟ	···	୦୦୦
ସାଧୁତା	···	୦୦୦
ସର୍ବଦା ସତ୍ୟହିଁ କହିବ	···	୦୦୦
ବାକ୍‌ସଂଯମ	···	୦୦୦
କଥା ଓ କାର୍ଯ୍ୟ	···	୦୦୦

ଚତୁର୍ଥ ଭାଗ : ବାଧା

ପରିସ୍ଥିତି	...	୦୦୦
ପରିସ୍ଥିତି : କାରଣ ନୁହେଁ ପରିଣାମ	...	୦୦୦
ପରିସ୍ଥିତି : ପୂର୍ବାନୁଷ୍ଠିତ କର୍ମର ପରିଣାମ	...	୦୦୦
ପରିସ୍ଥିତି ଓ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅନ୍ତରାବସ୍ଥା	...	୦୦୦
ଅସୁବିଧା	...	୦୦୦
ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକର କାରଣ ଓ ଉପଯୋଗିତା	...	୦୦୦
ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କେବେ ଅଭିଯୋଗ କରିବ ନାହିଁ	...	୦୦୦
ଅସୁବିଧା ବିଷୟରେ ମୋଟେ ଚିନ୍ତିତ ହେବ ନାହିଁ	...	୦୦୦
ଅସୁବିଧା ବିଷୟରେ ସବୁକିଛି ଭୁଲିଯିବ ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଅ	...	୦୦୦
ତ୍ରୁଟିବିଚ୍ୟୁତି	...	୦୦୦
ଯାବତୀୟ ତ୍ରୁଟିର ନିରାକରଣ ହୋଇପାରିବ	...	୦୦୦
ତ୍ରୁଟିବିଚ୍ୟୁତି : ସେଥିଲାଗି ନିଜକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପୀଡ଼ା ଦେବ ନାହିଁ, କୌଣସି ଚିନ୍ତା କରିବ ନାହିଁ କିଂବା ଦୁଃଖାକୁଳ ହେବ ନାହିଁ ।	...	୦୦୦
ତ୍ରୁଟିବିଚ୍ୟୁତି : ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣ ଓ ସଂଶୋଧନ କର	...	୦୦୦
ଆମର ନାନା ଦୁର୍ବଳତା	...	୦୦୦
ଭୟ	...	୦୦୦
ସଂଶୟ	...	୦୦୦
ନୈରାଶ୍ୟ	...	୦୦୦
ଦୁଃଖଭୋଗ	...	୦୦୦
ଆଳସ୍ୟ, ଅବସାଦ, କ୍ଳାନ୍ତି, ତାମସିକତା	...	୦୦୦

ଭୌତିକ ବାସନା	...	୦୦୦
ଖାଦ୍ୟଲାଳସା	...	୦୦୦
ବାସନା, ପ୍ରବଳାବେଗ ଓ ଆତ୍ମନିୟନ୍ତ୍ରଣ	...	୦୦୦
ଅହଂ	...	୦୦୦
ସ୍ୱାର୍ଥପରତା	...	୦୦୦
ଗର୍ବ	...	୦୦୦
ଦାମ୍ଭିକତା	...	୦୦୦
ମହଦାକାଙ୍‌କ୍ଷା	...	୦୦୦
ଈର୍ଷା	...	୦୦୦
କଳହ	...	୦୦୦
ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତା ଓ ଏକଦେଶଦର୍ଶିତା	...	୦୦୦

ପଞ୍ଚମ ଭାଗ : ମଣିଷ ମଣିଷ ଭିତରେ ସମ୍ବନ୍ଧ

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବିଚାର କରିବା	...	୦୦୦
ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଓ ଜଗତର ସହାୟତା କରିବା	...	୦୦୦
ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମତ	...	୦୦୦
ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବନ୍ଧନ	...	୦୦୦
ପରମ ଦିବ୍ୟତା ପ୍ରତି ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ	...	୦୦୦
ବିବିଧ	...	୦୦୦
ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ	...	୦୦୦
ବିବାହ ଓ ସନ୍ତାନସନ୍ତତି	...	୦୦୦

ଷଷ୍ଠ ଭାଗ : କର୍ମ

ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ଏକ ଉତ୍ସର୍ଗରୂପେ କର୍ମ	...	୦୦୦
କର୍ମରେ ଅଗ୍ରଗତି ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତା	...	୦୦୦
କର୍ମରେ ସହଯୋଗ ଓ ସମଞ୍ଜସତା	...	୦୦୦
କର୍ମରେ ବାଧା	...	୦୦୦

ନୀରବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କର ... ୦୦୦
ପାର୍ଥିବ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଯତ୍ନ ... ୦୦୦
ବିବିଧ ... ୦୦୦

ସପ୍ତମ ଭାଗ : ସତ୍ତାର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶ

ଆତ୍ମା (ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତା) ... ୦୦୦
ମନ ... ୦୦୦
ମନ : କେବଳ ଯନ୍ତ୍ରମାତ୍ର ... ୦୦୦
ମାନସ ସ୍ତରର ନାନା ସୀମା ଓ ଦୁର୍ବଳତା ... ୦୦୦
କୋଳାହଳ ଶୂନ୍ୟ ମନ, ଶାନ୍ତ, ନୀରବ ମନ ... ୦୦୦
ହୃଦୟ ... ୦୦୦
ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତା ... ୦୦୦
ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗ୍ରାମ ... ୦୦୦
ଶରୀର (ଭୌତିକ ସ୍ତର) ... ୦୦୦
ଅବଚେତନ ... ୦୦୦
ବିବିଧ ... ୦୦୦

Do not take my words for a teaching. Always they are a force in action, uttered with a definite purpose, and they lose their true power when separated from that purpose.

ମୋ' କଥାକୁ କଦାପି ଏକ ଶିକ୍ଷୋପଦେଶ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସବୁବେଳେ ଏକ କ୍ରିୟାଶୀଳ ଶକ୍ତି ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିଥାଏ, ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମୁଁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଥାଏ । ଏବଂ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିରୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚ୍ୟୁତ କରି ପକାଇଲେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅସଲ ଶକ୍ତିଟି ପ୍ରକୃତରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ।

— ଶ୍ରୀମା

ପ୍ରଥମ ଭାଗ

ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା ସହିତ ମନୁଷ୍ୟର ସମ୍ବନ୍ଧ

ଜୀବନର ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ

ଏହି ପୃଥିବୀରେ ଆମେସବୁ କାହିଁକି ରହିଛୁ ?

ଏଠାରେ ଆମେ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ପାଇବା ଲାଗି ରହିଛୁ । ସିଏ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛନ୍ତି ।

*

କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥାକୁହିଁ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ତାହା ହେଉଛି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଲାଭ କରିବା ।

ସେହି ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ଖୋଜି ପାଇବାରେ ଯାହାକିଛି ସହାୟକ ହୋଇ ପାରିବ, ଆମ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ସକାଶେ ଓ ସମଗ୍ର ଜଗତ ସକାଶେ, ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ପ୍ରକୃତରେ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଜାଣିବା ।

*

ସେହି ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ଅନ୍ୱେଷଣ ଲାଗିହିଁ ଏହି ଜୀବନ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛି । ସେହି ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ପରିଚୟଲାଭ କରିବାରେହିଁ ଜୀବନର ସାର୍ଥକତା ।

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଲାଭ କରିବାହିଁ ଆମ ଜୀବନର ଏକମାତ୍ର ଆବଶ୍ୟକତା ହୋଇ ରହୁ ।

*

ହଁ, ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ସାନ୍ନିଧ୍ୟ-ଚେତନାରେ ବାସ କରିବା, କେବଳ ଏହି କଥାଟିରହିଁ ଯଥାର୍ଥ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି ।

୨ ଜୁନ୍ ୧୯୩୪

*

ଆମ ଜୀବନ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ଆମ ଲାଗି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ଯାହା ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି, କେବଳ ତାହାହିଁ ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ।

୫ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୫

*

ବ୍ୟକ୍ତିର ଆତ୍ମା ଓ ବିଶ୍ୱର ଆତ୍ମା ଦୁଇଟିଯାକ ଗୋଟିଏ କଥା; ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଗତ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତ୍ତା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଣୁରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି,

ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ଆଣିବା ହେଉଛି ମଣିଷର ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ବ୍ରତ ।

୩୦ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୧

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଟିର ପ୍ରକାଶ ନିମନ୍ତେହିଁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏହି ପୃଥିବୀରେ ବାସ କରୁଛୁ ।

୨୭ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ଆମକୁ ଯେଉଁ ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ହାସଲ କରିବାକୁ ହେବ, କେବଳ ତାହାହିଁ ହେଉଛି ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । କେଉଁ ବାଟରେ ଆମେ ତାହା କରିପାରିବା, ତାହାର ବେଶୀ କିଛି ଗୁରୁତ୍ୱ ନାହିଁ; ଏବଂ ସେହି ମାର୍ଗଟି ବିଷୟରେ ଆଗରୁ କିଛି ନ ଜାଣିଲେହିଁ ପ୍ରକୃତରେ ଭଲ ।

୧୫ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଆମେ ଯାହାକିଛି କରୁଥାଉ ପଛକେ, ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ଆମେ ସର୍ବଦା ସ୍ମରଣ ରଖିଥିବା ।

୭ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହୋଇ ରହିବା,— ଏହି ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ତାହାହିଁ ଆମ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉ ।

*

ଆମ ଜୀବନର ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି —

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ବଞ୍ଚିବା । ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ସତ୍ୟ ଲାଗି ବଞ୍ଚିବା, ବା ଅନ୍ତତଃ ଆପଣାର ଆତ୍ମା ଲାଗିହିଁ ବଞ୍ଚିବା ।

ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ଆନ୍ତରିକତାଟି ହେଉଛି —

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରତିଦାନ ସ୍ୱରୂପ ଆଦୌ କୌଣସି ଲାଭର ପ୍ରତ୍ୟାଶା ନ ରଖି ତାଙ୍କରି ଲାଗି ନିଜର ଜୀବନ ନିର୍ବାହ କରିବା ।

୨୦ ଜାନୁଆରି ୧୯୬୪

*

ମୋ'ର ଯଥାର୍ଥ ନିୟତିଟିକୁ ମୁଁ କ'ଣ ବୋଲି ଜାଣିବି ?

ପରମ ଦିବ୍ୟ ଚେତନାରେ ଉପନୀତ ହୋଇ ପାରିବା ହେଉଛି ତୁମର ଯଥାର୍ଥ ନିୟତି ।

ମୋ'ର ଏହି ଜୀବନର ଯଥାର୍ଥ ମୂଲ୍ୟ କ'ଣ ?

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ।

୨୨ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୪

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା,– ତାହାହିଁ ହେଉଛି ଆମ ଜୀବନର ଏକମାତ୍ର ସାର୍ଥକତା ।

ଜାନୁଆରି ୧୯୬୬

*

ଆମ ଜୀବନଗତ ଲକ୍ଷ୍ୟର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅହଂରୁ ବାହାରିଯାଇ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆମକୁ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ ଓ ସେହି ଦୀକ୍ଷାଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ; ତାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, କେବଳ ନିଜର ଯାବତୀୟ ତର୍ପଣ ଓ ପରିତର୍ପଣକୁ ନଲୋଡ଼ି ଆମେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ କରିବାକୁହିଁ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ।

*

ତୁମେ ନିଜ ଜୀବନରେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ, ଠିକ୍ ସେହି କଥାଟିକୁ ତୁମେ ଅବଶ୍ୟ ଜାଣିବା ଦରକାର । ଏ କଥାଟି ଜାଣିବାକୁ ତୁମର କେତେ ସମୟ ଲାଗିବ, ତାହାର ଆଦୌ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ ଅନୁସାରେ ନିଜର ଜୀବନଟିକୁ ବଞ୍ଚିବା ଲାଗି ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ସର୍ବଦାହିଁ କିଛି ନା କିଛି ଶିକ୍ଷା କରିବାକୁ ରହିଥାଏ ଏବଂ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଅଗ୍ରଗତି କରିବାର ଅବସର ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ ।

୨ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୯

*

ନିଜ ସତ୍ତାର ଗଭୀରରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସାନ୍ନିଧ୍ୟର ସନ୍ଧାନ ଲାଭ କରିବା, ଏବଂ, ଯେପରିକି ସେହି ସତ୍ତା ଆମ ଜୀବନଟିକୁ ପରିଚାଳିତ କରି ଆଗକୁ ନେଇଯିବେ, ଆମର ଯାବତୀୟ ସବେଗ ଓ ଆମ ଶରୀରର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଇ ପାରିବେ, ସେଥିଲାଗି ତାଙ୍କରି ପାଖରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ – ଏହାହିଁ ଜୀବନର ଯଥାର୍ଥ ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ଏହାହିଁ ଆମ ଜୀବନ ଲାଗି ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ଦୀପ୍ତିମାନ୍ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଆଣି ଯୋଗାଇଦେଇ ପାରିବ ।

୨୮ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୦

*

ଏହି ଜୀବନର ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିଛି ।

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବା ଓ ତାଙ୍କରି ସକାଶେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା,— ତାହାହିଁ ହେଉଛି ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ଆମଠାରୁ ଦୂରରେ ନାହାଁନ୍ତି, ସିଏ ଆମ ଭିତରେହିଁ ରହିଛନ୍ତି ତଥା ଆମର ସକଳ ସଂବେଗ ଓ ସକଳ ଭାବନାର ଉପରେ ଓ ଆମର ଅନ୍ତରର ଗଭୀରରେ ସେ ରହିଛନ୍ତି । ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେହିଁ ଶାନ୍ତି ରହିଛି, ନିଶ୍ଚୟତା ରହିଛି ଏବଂ ଏପରିକି ଯାବତୀୟ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ମଧ୍ୟ ସେହିଠାରେ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ତୁମର ସକଳ ସମସ୍ୟାକୁ ତୁମେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁହିଁ ଅର୍ପଣ କରିଦିଅ, ଏବଂ ତା'ହେଲେ ସେଇ ତୁମକୁ ସକଳ ସଂକଟରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିପାରିବେ ।

୩ ଜୁଲାଇ ୧୯୭୦

*

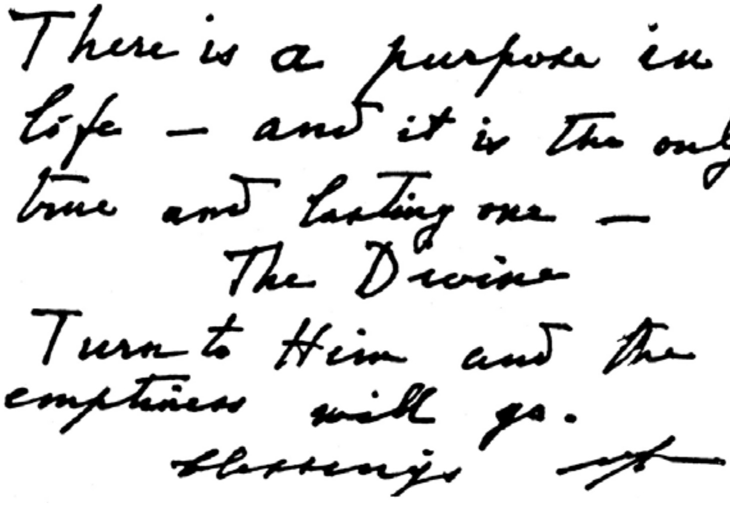
There is a purpose in
life — and it is the only
true and lasting one —
The Divine
Turn to Him and the
emptiness will go.
blessings

ଜୀବନରେ ଅବଶ୍ୟ ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଛି ଏବଂ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ଓ ଏକମାତ୍ର ସ୍ଥାୟୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଆମର ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାହିଁ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ତୁମେ ତାହାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହୁଅ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ଲୋଡ଼ ଏବଂ ତାହାହେଲେ ତୁମର ସବୁକିଛି ଶୂନ୍ୟତା ଦୂର ହୋଇଯିବ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

*

ନିଜ ଆତ୍ମା ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଲାଗି ତୁମେ ଏଠାରେ ରହିଛ ଏବଂ ତୁମେ ସେଇଥିଲାଗି ଜୀବନଧାରଣ କରିଛ । ତୁମକୁ ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ ଭାବରେ ସେଇଥିପାଇଁ ଅଭୀପ୍‌ସା ରଖିବାକୁ ଏବଂ ଆପଣାର ମନକୁ ନୀରବ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରିବାକୁ ହେବ । ସେହି ଅଭୀପ୍‌ସାଟି ତୁମ ହୃଦୟ ଭିତରୁ ଆସିବା ଉଚିତ ।

୧୧ ଜୁନ୍ ୧୯୭୧

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ଆମେ ଯାହା ହେଉ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି ଆମେ ତାହାହିଁ ହେବା ଏବଂ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ତାହାହିଁ ହେବା ପାଇଁ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିବା,— ତାହାହିଁ ଆମ ଜୀବନର ସର୍ବବୃହତ୍ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଉଚିତ ।

୨୫ ଜୁଲାଇ ୧୯୭୧

*

ସେହି ଦିବ୍ୟଜୀବନକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାହିଁ ଆମ ପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିମ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବସ୍ତୁ ବୋଲି ଆମର ଜାଣିବା ଉଚିତ ।

*

ସୁଖପ୍ରାପ୍ତି କଦାପି ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ନ ପାରେ ।

ଆପଣାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିବା ହେଉଛି ସାଧାରଣ ଜୀବନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ହେଉଛି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

*

ବର୍ତ୍ତମାନ ପୃଥିବୀ ଯେପରି ହୋଇ ରହିଛି, ସେଥିରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସୁଖର ପ୍ରାପ୍ତି କଦାପି ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ; ମାତ୍ର, ସେହି ଈପ୍‌ସିତ ସତ୍ୟଚେତନା ଆଡ଼କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଜୀବନକୁ କ୍ରମଶଃ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଜାଗୃତ କରାଇ ଆଣିବା ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

*

ଖାଲି ସୁଖୀ ହୋଇ ଜୀବନ ବିତାଇବା ଲାଗି ଆମେ ଏହି ସଂସାରରେ ବାସକରୁ ନାହୁଁ, କାରଣ ପାର୍ଥିବ ଜୀବନର ବର୍ତ୍ତମାନ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତି ଅସମ୍ଭବ । ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଲାଭ କରି ତାହାଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ସକାଶେହିଁ ଆମେ ପୃଥିବୀକୁ ଆସିଛୁ, କାରଣ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ଚେତନାହିଁ ଆମକୁ ଯଥାର୍ଥ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇ ପାରିବେ ।

*

ଖାଲି ସୁଖ ପାଇବାର ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ତୁମେ କଦାପି ଜୀବନ ବିତାଇବ ନାହିଁ, ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବା ଲାଗିହିଁ ତୁମକୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ ଏବଂ, ସେଥିରୁ ତୁମେ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରିବ, ପ୍ରକୃତରେ ତାହା ତୁମର ଆଶାତୀତ ସୁଖରୂପେହିଁ ତୁମକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । *ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୨*

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ଖୋଜି ନ ପାଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନକୁ କଦାପି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

୨ ଜୁନ୍ ୧୯୭୨

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ସବୁଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଅଛନ୍ତି; ଏବଂ, ସେହି ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ଆବିଷ୍କାର କରି ତାଙ୍କରି ପ୍ରକାଶ ଲାଗି ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ରହିବା ସକାଶେହିଁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ସଂସାରକୁ ଆସିଛୁ ।

୧୭ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୭୨

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଲାଗିହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ ତା'ର ପରମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ସିଏ ସେହି ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ସଚେତନତା ଲାଭ କରିବ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ପାଖରେହିଁ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବ । ଏତିକି ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଯାହାକିଛି ରହିଲା, ସେଗୁଡ଼ାକ ବାହାରୁ ଯାହାକିଛି ପରି ଦେଖାଯାଉଥାଉ ପଛକେ, ସେଗୁଡ଼ାକୁ କେବଳ ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ହେବ । *୨୬ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୭୨*

*

ଆମେ ଆମର ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମୁକ୍ତି ମୋଟେ ଚାହୁଁ ନାହୁଁ; ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆପଣାର ସତ୍ତାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନେଇ ସମର୍ପିତ କରିଦେବାକୁହିଁ ଆମେ ଇଚ୍ଛା କରୁଛୁ ।

*

ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କଠାରେହିଁ ଆପଣାକୁ ସଂକେନ୍ଦ୍ରିତ କରି ରଖିବା ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ସେହି ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ଆମେ ଯାହା କରୁ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି, ତାହାହିଁ କରିବା ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ଉଚିତ କଥା ।

୬ ଜାନୁଆରି ୧୯୭୩

*

ଯାହାକିଛି ସ୍ଥାୟୀ, ଚିରନ୍ତନ, ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ଅନନ୍ତ, କେବଳ ତାହାକୁ ପାଖରେ ରଖିବା, ହାସଲ କରିବା ଏବଂ ତାହାରି ଅଧିକାରୀ ହେବାରେହିଁ ପ୍ରକୃତ ସାର୍ଥକତା ରହିଛି । ଏହି ଅସଲ ଈପ୍‌ସିତଟି ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଆଲୋକ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଜୀବନ; ଏହାକୁ ଆମେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଓ ପରମ ଶାନ୍ତି ବୋଲି ବି କହିପାରିବା, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦ ବୋଲି କହିପାରିବା; ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ତାହାହିଁ ହେଉଛି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ମହିମାର ପ୍ରକାଶ, ଏବଂ ତାହା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ ଯାଇ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଜଗତରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲାଭ କରିବ ।

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ତୁମ ସହିତ ରହିଛନ୍ତି

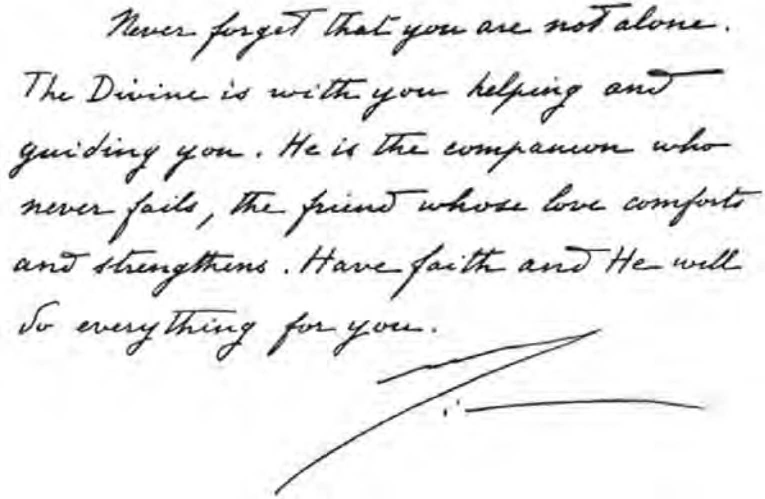
Never forget that you are not alone. The Divine is with you helping and guiding you. He is the companion who never fails, the friend whose love comforts and strengthens. Have faith and He will do everything for you.

ତୁମେ ଯେ କେବେହେଲେ ଏକାକୀ ନୁହଁ, ସେ କଥା ତୁମେ ମୋଟେ ଭୁଲି ଯିବ ନାହିଁ। ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ତୁମର ସାଙ୍ଗରେହିଁ ରହିଛନ୍ତି, ତୁମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଉଛନ୍ତି । ସିଏ ତୁମର ଏପରି ଜଣେ ସହଚର, ଯିଏ ତୁମକୁ କଦାପି ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବେ ନାହିଁ। ସିଏ ଏପରି ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ଯାହାଙ୍କର ତୁମ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ପ୍ରେମ ତୁମକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଉଥିବ, ବଳ ଦେଉଥିବ । ତୁମେ ଯେତେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆପଣାକୁ ଏକାକୀ ଅନୁଭବ କରାଇ ପାରିବ, ତାଙ୍କର ସେହି ଜ୍ୟୋତିଃର୍ମୟ ପରମ ଉପସ୍ଥିତିକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ଲାଗି ନିଜକୁ ତୁମେ ସେତିକି ଅଧିକ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରିବ । ତେଣୁ ବିଶ୍ୱାସ ରଖ ଏବଂ ସେ ତୁମ ସକାଶେ ଯାହା ଦରକାର, ସେସବୁ ଅବଶ୍ୟ କରିବେ ।

୨୭ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୫୧

*

ଯେତେବେଳେ ଆମର ଯାହାକିଛି ପ୍ରୟୋଜନ, ତାହା କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସର୍ବଦା ମିଳିବ ।

୧୭ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୫୪

*

କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାହିଁ ଆମକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିରାପଦରେ ରଖିପାରନ୍ତି ।

୧୮ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୫୪

*

ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଚେତନାହିଁ ତୁମର ଜୀବନରେ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନକାରୀ ଶକ୍ତି ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତୁ ।

୨୨ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୫୪

*

ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତି ତୁମ ପାଖରେ ସତତ ମହଜୁଦ ରହିଥାଉ ।

୨୭ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୫୪

*

ତୁମେ ଯାହାକିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଅ ପଛକେ, ସର୍ବଦା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ ରଖିଥିବ ।

୫ ମଇ ୧୯୫୪

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ଏହି ପୃଥିବୀରେ ଯେଉଁଠି ଓ ଯେତେବେଳେ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ତାହା ସେ କରିପାରନ୍ତି ।

୧୦ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ହୃଦୟ ଭିତରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତିହିଁ ଭବିଷ୍ୟତର ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଯାବତୀୟ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ସଦୃଶ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

୧୬ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ ।

୫ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁର ଏହି ଉପର ପରସ୍ତଟିର ତଳେ ଏପରି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣଚେତନାର ସମୁଦ୍ର ବିସ୍ତାରିତ ହୋଇ ରହିଛି, ଆମେ ଇଚ୍ଛା କଲେ ତାହା ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବା ଏବଂ ଆପଣାକୁ ନିମଗ୍ନ କରି ରଖିପାରିବା ।

୭ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ଏପରି ଏକ ଚେତନା ରହିଛି ଯାହା କାହାରି ଦ୍ୱାରା ବି ଦୂଷିତ, କଳୁଷିତ ଅଥବା ମଳିନ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଚେତନା ବୋଲି କହିଥାଉ ।

*

ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଚେତନାହିଁ ଆମର ଏକମାତ୍ର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ହୋଇ ରହିବେ ।

୧୧ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ଚେତନାହିଁ ଯଥାର୍ଥରେ ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବେ, କେବଳ ସେହିଁ ଯଥାର୍ଥ ସୁଖର କାରଣ ହୋଇ ପାରିବେ ।

୧୨ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ପରମ ପ୍ରଭୁ ''ସମୟ ଆସିଲାଣି'' ବୋଲି କହି ସାରିଲେଣି, ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଇ ପାରିବା ।

୯ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାହିଁ ଯାବତୀୟ ଜୀବନସ୍ୱାଦର ପ୍ରକୃତ ନିଦାନ, ସେଇ ହେଉଛନ୍ତି ଯାବତୀୟ କର୍ମର ସର୍ବମୂଳ କାରଣ, ଆମର ଯାବତୀୟ ଭାବନା ଓ ବିଚାରର ଅସଲ ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

୧୦ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ଆମ ଲାଗି ଏକ ଅକାଟ୍ୟ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ସତ୍ୟ ।

୧୨ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଓ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରାହିଁ ସବୁକିଛି ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମହିମୋଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଉଠେ; ତାଙ୍କରି ମଧ୍ୟରେହିଁ ସକଳ ସତ୍ୟରହସ୍ୟ ଏବଂ ସକଳ ଶକ୍ତିର ଯଥାର୍ଥ ଚାବିକାଠି ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

୧୪ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସବୁକିଛିରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅବଲୋକନର ଶାଶ୍ୱତ ଶାନ୍ତିରହିଁ ଅଭାବ ରହିଥାଏ; ଏବଂ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ସେହି ଅବିଚଳ ଶାଶ୍ୱତତାର ଶାନ୍ତ ଦୃଷ୍ଟିରହିଁ ଅଭାବ ରହିଥାଏ ।

୨୨ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ଆଲୋକରେହିଁ ଆମେ ଯାହାକିଛି ଦେଖିବା, ତାଙ୍କରି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଯାହାକିଛି ଜାଣିବା ଏବଂ ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛାର ଅଧୀନ ହୋଇହିଁ ଆମେ ଯାହାକିଛି ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା ।

୧ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ଛଡ଼ା ଆଉ ସବୁକିଛି ମିଥ୍ୟା, ସବୁକିଛି ମାୟା; ସବୁକିଛି କେବଳ ଦୁଃଖପୂର୍ଣ୍ଣ ତମସାଚ୍ଛନ୍ନତା ବ୍ୟତୀତ ଅଧିକ କିଛି ନୁହେଁ । ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଯାହାକିଛି ଜୀବନ, ଆଲୋକ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି । ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶାନ୍ତି ବିରାଜମାନ କରୁଛି ।

୨ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ଆମର ଯାହାକିଛି ବଳ, ତାହା କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କଠାରେ । ତାଙ୍କରି ସାହାଯ୍ୟରେହିଁ ଆମେ ସକଳ ବାଧା ଓ ବିଘ୍ନକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଚାଲିଯାଇ ପାରିବା ।

୪ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ରାତ୍ରିର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ବାଣୀକୁ ଏକ ସଙ୍ଗୀତମୟ ଉଚ୍ଚାରଣ ରୂପେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଥାଉ ।

୭ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ବିଜୟ ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଜୟ । ସେହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କରି ବିରୋଧରେ ମସ୍ତକ ଉତ୍ତୋଳନ କରୁଥିବା ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ, ଯାବତୀୟ ଅସତ୍ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଘୃଣା ଏକ ଅଧିକ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ଓ ଅଧିକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣତାଯୁକ୍ତ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ରୂପେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ ।

୯ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ବିପୁଳ ଆଲୋକଟିକୁହିଁ ଆମେ ଆବାହନ କରିବା, ଯେପରିକି ସିଏ ନିଜକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଲାଗି ଆବଶ୍ୟକ ଶକ୍ତିଟିକୁ ଆମ ଭିତରୁ ଉତ୍‌ଥିତ କରି ଆଣିବେ ।

୧୦ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ବାଣୀ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦିଏ, ଆଶୀର୍ବାଦ କରେ, ଶାନ୍ତିର ପ୍ରଲେପ ଭରିଦିଏ ଓ ଆଲୋକିତ କରିଦିଏ । ଏବଂ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ଉଦାର ହାତ ବାଜିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ କେବଳ ଅନନ୍ତ ଜ୍ଞାନକୁ ଆମଠାରୁ ଲୁକ୍କାୟିତ କରି ରଖିଥିବା ପରଦାଟି ଅପସାରିତ ହୋଇଯାଏ ।

୧୮ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ସେଇ ଧ୍ୟାନଦୃଷ୍ଟିର ମହିମା ପ୍ରକୃତରେ କେଡ଼େ ଶାନ୍ତ, କେଡ଼େ ଉଦାର ଏବଂ କେଡ଼େ ବିଶୁଦ୍ଧ ।

୧୯ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୂତନ ଜୀବନ ଧାରଣ କରି ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବା, ଯେଉଁ ଜୀବନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତିଆରି ହୋଇଥିବ ଏବଂ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାହିଁ ଯାହାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ କର୍ତ୍ତା ହୋଇଥିବେ । ଆମେ ଯଦି ଜୀବନ ଧାରଣ କରି ତାଙ୍କରି ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବା,– ତେବେ ଆମର ସବୁକିଛି କଷ୍ଟ ଏକ ପ୍ରଶାନ୍ତିରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବ ।

୨୩ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଆମେ ଆମ ଭିତରେ ପରମ ଦିବ୍ୟପୁରୁଷଙ୍କୁ ଏତେ ଜୀବନ୍ତ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଯେ ଆମେ ପରମ ପ୍ରଶାନ୍ତିର ସହିତ ଯାବତୀୟ ଘଟଣାକୁ ଘଟିବା ଲାଗି ଅପେକ୍ଷା କରିପାରିବା । ତାଙ୍କରି ପଥଟି ଯେ ସବୁଆଡ଼େ ପଡ଼ିଛି, ଆମେ ସେହି କଥାଟିକୁ ଜାଣି ପାରିବା, କାରଣ ଆମେ ନିଜ ଭିତରେହିଁ ସେହି ପଥଟିକୁ ବହନ କରି ଚାଲୁଥିବୁ ।

୨୪ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ମହିମା କେତେ କେତେ ପରାଜୟକୁ ଶାଶ୍ୱତ ବିଜୟରେ ପରିଣତ କରିଦିଏ; ତାଙ୍କର ଦୀପ୍ତ ଔଜ୍ଜ୍ୱଲ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଯାବତୀୟ ଛାୟା କେଉଁଆଡ଼େ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି ।

୯ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ବଳ ଭିତରେ ଶାନ୍ତି ଆଣିଦିଏ, କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଶାନ୍ତି

ଭରିଦିଏ ଏବଂ ସକଳ ପରିସ୍ଥିତି ଭିତରେ ଏକ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ସୁଖର ଅନୁଭବ ଆଣି ଦେଇଯାଏ ।

୧୩ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁହିଁ ଆମେ ଅବିମିଶ୍ରିତ ସୁଖ ବୋଲି ବୁଝିବା, ସୁଖଦାୟୀ ଆନନ୍ଦ ବୋଲି ଜାଣିବା; ମାତ୍ର ସେହି ଆନନ୍ଦ ସାମଗ୍ରିକ ହୋଇପାରିଲେ ଯାଇ ଆମେ ତାହାକୁ ଯଥାର୍ଥରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି କହିପାରିବା ।

୨୨ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି ସୁନିଶ୍ଚିତତମ ବନ୍ଧୁ ଯିଏକି କେବେହେଲେ ବଞ୍ଚନା କରନ୍ତି ନାହିଁ; ସେ ପରମ ଶକ୍ତି, ପରମ ଅବଲମ୍ବନ ଓ ପରମ ପ୍ରଥପ୍ରଦର୍ଶକ । ସେହିଁ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାରୂପୀ ପରମ ଆଲୋକ ଯିଏ ଯାବତୀୟ ଅନ୍ଧକାରକୁ ଦୂର କରନ୍ତି, ଏବଂ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାରୂପୀ ପରମ ବିଜେତା ଯିଏ ସୁନିଶ୍ଚିତ ବିଜୟ ଆଣିଦିଅନ୍ତି ।

୨୩ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ଆମର ଏକମାତ୍ର ଅବଲମ୍ବନ, ଯେ ଆମକୁ କେବେହେଲେ ବି ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯା'ନ୍ତି ନାହିଁ ।

*

ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ଦେଉଥିବା ଉତ୍ତରଟି ଆମକୁ କେବେହେଲେ ବଞ୍ଚିତ କରେ ନାହିଁ ।

ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ ଆମକୁ କେବେହେଲେ ଧୋକା ଦିଏ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁହିଁ ଭଲ ପାଅ, ଓ ସିଏ ସର୍ବଦା ତୁମର ପାଖେପାଖେ ରହିଥିବେ । *୬ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୩*

*

ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମକର୍ତ୍ତାଙ୍କର ଅଭିମତରେହିଁ କେବଳ ଯାହାକିଛି ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି ।

ଆମର ଯାବତୀୟ ପ୍ରେମ ଯଥାର୍ଥରେ କେବଳ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗିହିଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ, ସେ ଏହାର ପ୍ରତିଦାନ ସ୍ୱରୂପ ଆମକୁ ଶହେଗୁଣ ଅଧିକ ପ୍ରେମ ଦେଇ ପାରିବେ ।

୧୧ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୭୦

*

ଆପଣାର ଅନ୍ତର ସ୍ତରରେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କଠାରେହିଁ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନ କର ।

*

ତୁମର ସକଳ ଭାବନାରେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାହିଁ ଉପସ୍ଥିତ ରହନ୍ତୁ । ତେବେ ସିଏ ସର୍ବଦା ତୁମର ପାଖେ ପାଖେ ରହିଥିବେ ।

*

ଆମର ଏକମାତ୍ର କର୍ମ, ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଏକମାତ୍ର ଆନନ୍ଦ,— ତାହା ହେଉଛନ୍ତି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ।

*

ନିଜର ଅଭିନିବେଶକୁ ନିଜ ଉପରେ ଠୁଳ କରି ରଖିଲେ ତାହା ତୁମକୁ କ୍ଷୟ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ଆଡ଼କୁ ନେଇଯିବ । କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କଠାରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବେଶିତ କରି ରଖିପାରିଲେହିଁ ତୁମେ ଜୀବନ, ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ ।

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ବିନା ଜୀବନ ଏକ ଦୁଃଖପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଥ୍ୟାମାୟା ହୋଇ ରହିଥିବ । ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ସାଙ୍ଗରେ ଥିଲେ ସବୁକିଛି ଆନନ୍ଦରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ ।

*

କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ହୋଇ ରହିବା, କେବଳ ତାଙ୍କରି ଲାଗି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଏବଂ ସର୍ବୋପରି କେବଳ ତାଙ୍କରିଠାରୁହିଁ ବଳ, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଶନ୍ତୋଷ ଲାଭ କରିବାର ଆଶା ରଖିବା,— ଏହା ହେଉଛି ସର୍ବୋତ୍ତମ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ । ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ଦୟାହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛି, ଏବଂ, ଆମକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ ସତ୍ୱର ଭାବରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପାଖକୁ ନେଇ ଯିବା ଲାଗି ଆମର ଯାହାକିଛି ଦରକାର, ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ତାଙ୍କରିଠାରୁ ପାଇପାରିବା ।

*

ସେହି ପରମ ଭଗବତ୍-ଉପସ୍ଥିତିହିଁ ଜୀବନକୁ ଯାହାକିଛି ମୂଲ୍ୟ ଆଣି ଦେଇଥାଏ । ସେହି ଉପସ୍ଥିତି ହେଉଛି ସକଳ ଶାନ୍ତି, ସକଳ ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ସକଳ ନିରାପତ୍ତାର ଉତ୍ସସ୍ୱରୂପ । ତୁମେ ଆପଣା ଭିତରେ ସେହି ଉପସ୍ଥିତିଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କର, ଏବଂ ତାହାହେଲେ ତୁମର ଯାବତୀୟ ଅସୁବିଧା କୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବ ।

*

ସେହି ପରମ ଉପସ୍ଥିତି ଦିନ ଓ ରାତି ସର୍ବଦାହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ହୋଇ ରହିଛି ।

କେବଳ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନୀରବ ଭାବରେ ଆପଣା ଅନ୍ତର ଭିତରକୁ ମୁହଁ କରି ପାରିଲେ ଆମେ ତାହାକୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ।

*

ତୁମେ ସର୍ବଦା ସେହି ପରମ ଭଗବତ୍‌ସତ୍ତାଙ୍କୁହିଁ ସ୍ମରଣ ରଖିଥିବ, ଏବଂ ତା'ହେଲେ ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଯାହାକିଛି କରିବ, ତାହା କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଉପସ୍ଥିତିରହିଁ ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇ ରହିପାରିବ ।

*

କର୍ମରତ ହୋଇଥିବା ସମୟରେ ଓ ନୀରବ ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକରେ, ଗ୍ରହଣ କଲାବେଳେ ଓ ଦେବା ସମୟରେ, ଆମେ ଖୁସୀ ହୋଇ କେବଳ ତୁମକୁହିଁ ସ୍ମରଣ ରଖିଥିବୁ ।

*

ଆମର ସକଳ ଭାବ ଓ ସକଳ ଭାବନା ଏକ ନଦୀ ସମୁଦ୍ର ଆଡ଼କୁ ବହି ଯାଉଥିବା ପରି ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁହିଁ ଗତି କରିବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

*

ଆମର ସକଳ ଭାବନା, ସକଳ ଅନୁଭୂତି, ସକଳ କର୍ମ ଓ ସକଳ ଆଶା କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁହିଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହୁ ଏବଂ ତାଙ୍କରିଠାରେ ଅଭିନିବେଶିତ ହୋଇ ରହିଥାଉ । କେବଳ ସେଇ ଆମକୁ ଯାହାକିଛି ଯଥାର୍ଥ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବେ, କେବଳ ସେଇ ଆମକୁ ସକଳ ବିପଦରୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିପାରିବେ ।

*

ହଁରେ ବାବୁ, ଏକଥା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ ଯେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ଆଶ୍ରୟସ୍ଥଳ,– ତାଙ୍କରି ପାଖରେହିଁ ଆମେ ଯଥାର୍ଥରେ ବିପଦମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରିବା ।

'ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା' ଓ 'ମନୁଷ୍ୟ'

ଯେଉଁମାନେ ଗୋଟାଏ ଶବ୍ଦକୁ ନେଇ ଏତେ ଭୟ କରୁଛନ୍ତି, ଏତକ ସେହିମାନଙ୍କ ପାଇଁ :

''ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା'' କହିଲେ ଆମେ ଏହିପରିହିଁ ବୁଝୁଛୁ : ଆମକୁ ଯେତେ ଯେତେ ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆମକୁ ଯେତେ ଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯେତେ ଯେତେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ମଧରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯେତେ ଯେତେ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ହାସଲ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆଲୋକ ଏବଂ ଆନନ୍ଦକୁ ସଙ୍ଗୀ କରି ଆମକୁ ସମଞ୍ଜସତାର ଯେଉଁ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ପଡୁଥିବ, ଏବଂ ଯେଉଁସବୁ ନୂତନ ତଥା ଅଜ୍ଞାତ ମହିମାର ଉପଲବ୍ଧି ଆମ ଲାଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି ।

୭ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୬

*

ଆପଣାର ଗଭୀରତମ ଅଭୀପ୍ସାରେ ତୁମେ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁ ଯାହାକିଛିର ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରୁଛ, ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା କହିଲେ ବସ୍ତୁତଃ ତାହାକୁହିଁ ବୁଝାଇବ ।

*

ଈଶ୍ୱର ବୋଇଲେ ଆମେ କ'ଣ ବୋଲି ଜାଣିବା ?

ଯେଉଁ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ଆମେ ଅଭୀପ୍ସା ରଖିଛୁ, ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣତା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱର ।

୮ ନଭେମ୍ବର ୧୯୬୯

*

ଆମେ ଯେଉଁ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଚାଲିଛୁ ତାହାହିଁ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା । ଏବଂ, ଯଦି ତୁମେ ପ୍ରକୃତରେ ସେପରି ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବ, ତେବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଖୁସିରେ ତାଙ୍କରି ପାଖକୁ ନେଇଯାଇ ପାରିବି । ତୁମେ ମୋ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖ ।

୧୭ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୬୯

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ମଧରେହିଁ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ଅଧିବାସୀ ବାସ କରୁଛନ୍ତି; ଏବଂ, ସମଗ୍ର ଜଗତରେ ମଣିଷ ଭଳି ଏତେ ଅଧିକ ଦୁର୍ବଳ ସତ୍ତାଟିଏ ଆଉ କେହି ନ ଥିଲେହେଁ, ଏକଥା ମଧ ସତ ଯେ ତା' ଭଳି ଆଉ କୌଣସି ସତ୍ତା ଏତେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଦିବ୍ୟ ଭାବଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି ।

୨ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୧

*

ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନକୁ ଆମେ ସତତ ନୂତନ ହେବାରେ ଲାଗିଥିବା ଏପରି ଏକ ପ୍ରାର୍ଥନା ବୋଲି ଜାଣିବା, ଯାହାକୁ କି ଏହି ବିଶ୍ୱ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ଅକଳ୍ପନୀୟ ମହିମା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବାରେ ଲାଗିଛି ।

୨୯ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ପରମସତ୍ୟର ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ସେହି ଦିବ୍ୟତାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ଓ ବାହକ; ମାତ୍ର ସେହି କଥାଟିକୁ ଆମେ କ୍ୱଚିତ୍ ଜାଣିଥାଉ । ଏବଂ, ଆମ ଭିତରେ ଏହି ଠିକ୍ ଯେଉଁ ଅଂଶଟି ଆପଣାକୁ ଦିବ୍ୟ ବୋଲି ମୋଟେ ଜାଣି ନ ଥାଏ, ଆମେ ସେହି ଅଂଶଟିକୁହିଁ ''ଆମେ'' ବୋଲି କହୁ ।

*

ଆମେ ଯେତିକି ପରିମାଣରେ ଆମ ସୀମାରେଖାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଅଧିକ ହେବା ଲାଗି ଉଦ୍ୟମ କରୁଥିବା, ସେତିକି ପରିମାଣରେହିଁ ଯୋଗ୍ୟ ହେଉଥିବା । ଏବଂ ଏହି ରେଖାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆଗେଇ ଯିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ।

*

ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ଯୋଗ୍ୟତାଗତ ସ୍ୱଳ୍ପତା, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଅସହ୍ୟ ।

ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଯଥାର୍ଥରେ ଜାଣିବାର ପ୍ରୟାସ କରୁଥିବ, ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ପାରିଥିବ ଓ ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ପ୍ରକୃତରେ ଭଲ ପାଇ ପାରୁଥିବ, ଆମେ ସେହି ଜ୍ଞାନ, ସେହି ଶକ୍ତି ତଥା ସେହି ପ୍ରେମ ଲାଗି ଅଭୀପ୍ସା ରଖିଛୁ ।

*

ମଣିଷ ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଅଳ୍ପ ଗଭୀରତା ଆମକୁ ସତେଅବା ଅଣନିଃଶ୍ୱାସୀ କରି ପକାଉଛି ଏବଂ ଆମେ ଏପରି ଏକ ଜ୍ଞାନ ଲାଗି ଅଭୀପ୍ସା ରଖିଛୁ, ଯାହାକି ପ୍ରକୃତରେ ଜାଣିଛି; ଏପରି ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲାଗି ଅଭୀପ୍ସା ରଖିଛୁ, ଯାହାକି ପ୍ରକୃତରେ ସମର୍ଥ; ଏବଂ ଏପରି ଏକ ପ୍ରେମ ଲାଗି ଅଭୀପ୍ସା ରଖିଛୁ, ଯାହାକି ପ୍ରକୃତରେ ଭଲପାଇପାରିବ ।

୨୪ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୪

*

ମୁଁ କିଏ ?

ଅନେକ ପରିଚ୍ଛଦରେ ଆବୃତ୍ତ ହୋଇଥିବା ମୁଁ ହେଉଛି ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ।

୧୯୬୬

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧ

ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି, ଆଉ ସବୁକିଛି ହେଉଛି ଆପେକ୍ଷିକ । ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ, ପରମସତ୍ତାହିଁ ଏକମାତ୍ର ଅନପେକ୍ଷ ବସ୍ତୁ । ମାତ୍ର, ସେହି ପରମସତ୍ତା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତ୍ତାର କେନ୍ଦ୍ରରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବାରୁହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟ ଆପଣା ଭିତରେ ତା'ର ଅନପେକ୍ଷ ଉପାଦାନଟିକୁ ବହନ କରି ରହିଛି ।

*

ପ୍ରକୃତରେ ଏହି କଥାଟି ଭାରି ସହଜ; କାରଣ, ଆମ ସତ୍ତାର ଗଭୀରରେ ଆମେ ଯାହା ହୋଇ ରହିଛୁ, ଆମକୁ କେବଳ ତାହାହିଁ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୧୮ ମଇ ୧୯୫୪

*

ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମଚେତନାଙ୍କ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହେବାଠାରୁ ଅଧିକ ସୁନ୍ଦର କଥା ଆଉ କିଛି ନାହିଁ ।

ଆମେ ଯାହା ଖୋଜୁଛୁ, ଆମେ ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ପାଇବା । ଆମର ସକଳ ନିଷ୍ଠା ଦେଇ ଖୋଜିଲେ ଆମେ ଅବଶ୍ୟ ତାକୁ ପାଇବା । କାରଣ ଆମେ ଯେଉଁ ବସ୍ତୁଟିକୁ ଖୋଜୁଛୁ, ତାହା ଆମ ଭିତରେହିଁ ରହିଛି ।

*

''ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଜାଣି ସାରିଲିଣି,''– ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ଏକଥା କେହି କହି ପାରିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ତଥାପି ସମସ୍ତେ ନିଜ ଭିତରେ ତାହାଙ୍କୁହିଁ ଧାରଣ କରି ରହିଛନ୍ତି । ଏବଂ, ଆପଣା ଆତ୍ମାର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ସେମାନେ ସେହି ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ବାଣୀର ପ୍ରତିଧ୍ୱନିଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଶୁଣିପାରିବେ ।

୧୩ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲାଗି ସମର୍ଥ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ନିଜ ଜୀବନରେ ଅବଶ୍ୟ ବଞ୍ଚି ପାରିବା । ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ସଂଜ୍ଞା ନିରୂପଣ କରିବା ଅଥବା ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ନ ହୋଇପାରିଲେ ବି ଆମେ ତାଙ୍କର ଆନନ୍ତ୍ୟର ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିବା ଓ ନିଜକୁ ସେହି ଅନନ୍ତତାରେ ପରିଣତ ବି କରିପାରିବା ।

୧୫ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଯିଏ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତା' ଲାଗି ସକଳ ସ୍ଥାନରେ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର କେବଳ ସେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେବାରେ ଲାଗିଥାଏ; ସକଳ ସ୍ଥାନରେ ତଥା ସକଳ ସ୍ଥିତିରେ ସିଏ ସେହି ଆନନ୍ଦଟି ସହିତ ବାସ କରୁଥାଏ ।

୧୭ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସଂପର୍କବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବା : ଯେ ସେହି ସମ୍ପର୍କଟିକୁ ସ୍ଥାପନ କରି ପାରିଛି, ତା' ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ପରିସ୍ଥିତି ଯଥାର୍ଥରେ କେବଳ ଏହି ସଂପର୍କସ୍ଥାପନର ଏକ ସୁଯୋଗରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ ।

*

ଯାହା କରିବାକୁ ହେବ, ତାହାକୁ ପ୍ରକୃତରେ କରି ପାରିଲେହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମିଳନର ଆନନ୍ଦଟି ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ ।

*

''ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ଜୟକରି ପାରିବା ଏକ କଷ୍ଟକର କଥା ।'' ଏହି ବାକ୍ୟଟିକୁ ମୁଁ ଭଲ କରି ବୁଝିପାରି ନାହିଁ ବୋଲି ଭାବୁଛି ।

ଜୟ କରିବା ଶବ୍ଦଟିକୁ ଏଠାରେ ''ପାଇବା'' ଅଥବା ''ଲାଭ କରିବା'' ଅର୍ଥରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଇଚ୍ଛା କଲେ ଏହି ବାକ୍ୟଟିକୁ ଏପରି ମଧ୍ୟ କହି ପାରିବ — ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଚେତନାକୁ ହାସଲ କରିପାରିବା ପ୍ରକୃତରେ ଏକ କଷ୍ଟକର କଥା ।

ମନ୍ତବ୍ୟ : ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତନ ହେବା ଓ ତାଙ୍କରି ପ୍ରକୃତିକୁ ଲାଭ କରିବା,— ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଲାଗି ଏହା ପ୍ରକୃତରେ କଷ୍ଟକର ।

*

ଆମେ ଯେତିକି ଯେତିକି ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିବା ଏବଂ ନିଜର ଅହଂକେନ୍ଦ୍ରିକତା ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା, ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମର ବନ୍ଧୁତା ସେତିକି ସେତିକି ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ସଚେତନ ହୋଇ ଚାଲିଥିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ବନ୍ଧୁତା : ତାହା ସଂବେଦନଶୀଳ, ଏକାଗ୍ର ଏବଂ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବ, କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ବି ଉତ୍ତର ଦେବା ସକାଶେ ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

*

ସଚେତନତା, ସମତାଭାବ ଏବଂ ପ୍ରେମର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ନୈକଟ୍ୟ ଲାଭ କରିବା ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

*

ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ବଳାତ୍କାର ଦ୍ୱାରା କଦାପି ପାଇପାରିବା ନାହିଁ । କେବଳ ଭଲ ପାଇବା ଏବଂ ସମଞ୍ଜସତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇ ପାରିବା ।

ତୁମେ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅବସ୍ଥାନ କର — ତୁମ ଲାଗି ମୋ'ର ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ରହିଛି ।

୧୩ ଜୁଲାଇ ୧୯୬୬

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ଅନୁରକ୍ତି ଆପଣାକୁ ତାଙ୍କରି ଚାରିପାଖରେହିଁ ବେଷ୍ଟିତ କରି ରଖିଥାଏ ଏବଂ ତାଙ୍କରି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ନିର୍ଭରତାକୁ ଲାଭ କରିପାରେ । ତାଙ୍କୁ ଯେ ସେ କେବେହେଲେ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବ ନାହିଁ, ଏହି ବିଷୟରେ ସିଏ ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନୁରାଗ : ଏକ ମଧୁର ତଥା ବିଶ୍ୱାସୋଜ୍ଜ୍ୱଳ କୋମଳତା ଯାହାକି ଏକାନ୍ତ ଅବିରତ ଭାବରେ ନିଜକୁ ଆଣି ତାଙ୍କରି ପାଖରେ ନିବେଦନ କରି ଦେଇପାରେ ।

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା : ତାଙ୍କରି ପାଖରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବା, ଏବଂ ଏହି ଅନ୍ତରଙ୍ଗତାରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସର୍ତ୍ତର ଆରୋପ ନ କରି ତାଙ୍କରି ପ୍ରଭାବଟି ଲାଗି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣଶୀଳ ହୋଇ ରହିବା ।

*

ଐକାନ୍ତିକ ଭାବରେ କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ଯିଏ କେବଳ ତାଙ୍କରି ସକାଶେହିଁ ଆପଣାର ଜୀବନଟିକୁ ବିତାଇ ପାରୁଥିବ, ତାହାର ଜୀବନରେ ଶରୀରର ସ୍ତରରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ ।

*

ପ୍ରାଣସ୍ତରରେ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା : କେବଳ ଏକ ଶୁଦ୍ଧ, ଶାନ୍ତ ଏବଂ ବାସନାମୁକ୍ତ ପ୍ରାଣହିଁ ଏହି ଅଦ୍ଭୁତ ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ଅଧିକାର ଲାଭ କରିବ ।

*

ଚୈତ୍ୟ ସ୍ତରରେ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା : ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣବିକଶିତ ଚୈତ୍ୟର ସ୍ୱାଭାବିକ ସ୍ଥିତି ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସମଗ୍ର ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା : ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ସ୍ପର୍ଶ ବ୍ୟତୀତ ସମଗ୍ର ସତ୍ତାରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ପନ୍ଦନ ହେଉ ନ ଥିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତା ସେହିପରି ହୋଇ ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ସେହିପରି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

ଏବଂ, ଏହା ଅତି ସହଜ କଥା ଯେ, ''ଏହା ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛା'' ଏହି ସ୍ଥିତିରେ ରହିପାରିବା ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ମାର୍ଗ ।

ଯାହା ମୂର୍ତ୍ତୀକୃତ ହୋଇ ପାରିଛି, କେବଳ ସେତିକି ମଧ୍ୟରେ ରହିଗଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ, ଯିଏ ଏହି ସବୁକିଛିକୁ ମୂର୍ତ୍ତିକୃତ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ଆମେ ତାଙ୍କ ଭଳି ମଧ୍ୟ ହୋଇ ପାରିବା । ଏପରି ହୋଇ ପାରିଲେ ସବୁକିଛି ହୋଇଛି ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ ।

*

ସେହି ସର୍ବବିଦ୍ୟମାନ୍ ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ଆତ୍ମା ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ଭାବରେ ଏକ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସେବା କରିବାର ଓ ତାଙ୍କୁ ବୁଝିବାର ବିଭିନ୍ନ ମାର୍ଗ ତାଙ୍କର ମୂଳଭୂତ ସତ୍ୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ ଘଟାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

*

(*ସମ୍ବନ୍ଧସ୍ଥାପନର ନାନା ପ୍ରକାର*)

ପରମ ପୁରୁଷ ଓ ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି
ଭଗବାନ୍ ଓ ତାଙ୍କର ଭକ୍ତ
ପରମ ପିତା ଓ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ
ପରମ ଗୁରୁ ଓ ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ
ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦ ଏବଂ ପ୍ରେମିକ
ପରମ ସଖା ଏବଂ ସହକର୍ମୀ
ଶିଶୁ ଏବଂ ତା'ର ମାଆ

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନିଜକୁ ଢାଳିଦେବା, ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରି ତାଙ୍କର ସାଧର୍ମ୍ୟ ଲାଭ କରିବା, ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ବିକୀର୍ଣ୍ଣ ଓ ବ୍ୟାପ୍ତ କରି ରଖିବା; ଯୁଗପତ୍ ଭାବରେ ଏହି ତିନୋଟିଯାକ ସଞ୍ଚରଣ ପଥହିଁ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମର ସମଗ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧଟିକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରି ରଖିଥା'ନ୍ତି ।

ପ୍ରଭୁ ଯେତେ ପ୍ରକାରେ
ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର କରୁଣା ଅଦ୍ଭୁତ ଏବଂ ସର୍ବଶକ୍ତିଶାଳୀ ।

ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ବିବିଧ୍ ଯାବତୀୟ କର୍ମ ପ୍ରଣାଳୀ ତାଙ୍କର ଆମୋଦମୟ ଏକ ଆନନ୍ଦକର ଭାବ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ...

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥାଅ, କାରଣ ଯେକୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସିଏ ତୁମ ପାଖରେ ଆସି ପହଞ୍ଚ୍ ଯାଇ ପାରନ୍ତି ।

ଏବଂ ଯଦି ସେ କେବେ ସାକ୍ଷାତର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସ୍ଥାନଟିରେ ତୁମକୁ ଅପେକ୍ଷମାଣ କରାଇ ରଖୁଥା'ନ୍ତି, ସେଥିଲାଗି ତୁମେ ଯେ ନିଜେ ବି ବିଳମ୍ବ କରିବ, ତାହାର ଆଦୌ କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ ।

୨୩ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୬

*

ଏହି କଥାଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛି ଯେ କୌଣସି ଏକ କାରଣବଶତଃ, ବା ହୁଏତ ଆଦୌ କୌଣସି କାରଣ ନ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ପରମ କର୍ତ୍ତା ଏହି ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର ମତ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଛନ୍ତି ।

୨୫ ଜାନୁଆରି ୧୯୫୮

*

ହୁଏତ ତୁମର ବିଶ୍ୱାସକୁ ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିବା ଲାଗି ଓ ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଏପରି ଏକ ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ରହିଛି କି ନାହିଁ, ସେ କଥା ଦେଖିବା ଲାଗି ପରମ କର୍ତ୍ତା ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କର ପୂର୍ବ ନିଷ୍ପତ୍ତିଟିକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ।

୯ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୫୮

*

ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ପରି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ବି ନିଜ ମତ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ଲାଗି ନିଶ୍ଚୟ ଅଧିକାର ରହିଛି ।

୧୯୫୮

*

ଯଦି ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବା (ଅବଶ୍ୟ ଆମ ନିଜ ଭିତରେ), ତେବେ ତାହା ସମ୍ଭବ ହେବ କି ? ଯଦି ସମ୍ଭବ ହେବ, ତେବେ କିପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ?

ଭଗବାନ୍ କୌଣସି କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ମୋଟେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଭଗବାନ୍ ଆମ ଉପରେ କେବେହେଲେ ରାଗନ୍ତି କି ? ଯଦି ରାଗୁଥା'ନ୍ତି, ତେବେ କେତେବେଳେ ?

ସିଏ ରାଗିଲେ ବୋଲି ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥାଅ, ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେ ।

ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଇଁ କାନ୍ଦିଲେ ସିଏ ଆମ ଲାଗି ଟୋପାଏ ହେଲେ ଲୁହ ଗଡ଼ାଇବେ କି ?

ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ତୁମ ଲାଗି ତାଙ୍କର ଗଭୀର ସଂବେଦନା ରହିଛି । ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ନେତ୍ରର ଗଠନ ଏପରି ଯେ ସେଥିରୁ କେବେ ଅଶ୍ରୁଝରେ ନାହିଁ ।

୨୧ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୬୪

*

ହୁଏତ ଏକଥା ସମ୍ଭବ ଯେ ମଣିଷମାନେ ବିଭିନ୍ନ ବସ୍ତୁକୁ ଯେପରି ଆଖିରେ ଦେଖନ୍ତି, ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆଦୌ ସେପରି ଭାବରେ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଏକ ହଠାତ୍ ପ୍ରଦର୍ଶନ ମଧ୍ୟ ସାଧନା ନିମନ୍ତେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସହାୟକାରୀ ହୋଇପାରେ ।

୨୨ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୬

*

ମଣିଷମାନେ ଯେଉଁ ନିୟମ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, ସେଇଟି ଅନୁସାରେ ଦୋଷୀକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯିବାହିଁ ଉଚିତ ବୋଲି ବିଚାର କରାଯାଏ । ମାତ୍ର ମଣିଷର ଏହି ନିୟମଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଅକାଟ୍ୟ ଆଉ ଗୋଟିଏ ନିୟମ ରହିଛି । ସେଇଟି ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ନିୟମ, କରୁଣା ଏବଂ ସମ୍ବେଦନଶୀଳତାର ନିୟମ ।

ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ଏହି ଦିବ୍ୟ ନିୟମ ଥିବାରୁହିଁ ପୃଥିବୀ ତିଷ୍ଠି ରହିଛି ଏବଂ ପରମ ସତ୍ୟ ତଥା ପରମ ପ୍ରେମ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ଲାଗିଛି ।

ନଭେମ୍ବର ୧୯୬୬

*

ମାଆ,

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତା ଅନ୍ୟାୟର କୌଣସି ଶାସ୍ତିବିଧାନ କରନ୍ତି କି ? କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କୌଣସି ଦଣ୍ଡ ଦେବା ତାଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଆଦୌ ସମ୍ଭବ କି ?

ମଣିଷମାନେ ବିଭିନ୍ନ ବସ୍ତୁକୁ ଯେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖନ୍ତି, ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମୋଟେ ସେପରି ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଲାଗି ଦଣ୍ଡ କିଂବା ପୁରସ୍କାର ଦେବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନ ଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଭିତରେହିଁ ତାହାର ଫଳ ଏବଂ ପରିଣାମସବୁ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ତୁମର କାର୍ଯ୍ୟଟିର ପ୍ରକୃତି ଅନୁସାରେହିଁ ତାହା ତୁମକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଆସେ ଅଥବା ତାଙ୍କଠାରୁ ଆହୁରି ଦୂରକୁ ନେଇଯାଏ; ଏବଂ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହାହିଁ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ପରିଣାମ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

୨୫ ଜୁଲାଇ ୧୯୭୦

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ନିଜକୁ ଅପସରାଇ ନେବାକୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଅବଶ୍ୟ ଶକ୍ତି ରହିଛି,— ଏବଂ ସେମାନେ ଅନେକ ସମୟରେହିଁ ସେହିପରି କରିଥା'ନ୍ତି । ମାତ୍ର, ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତା ଯେ କେବେ ମଣିଷ ପାଖକୁ ଆପଣାକୁ ଅପସରାଇ ନେବେ, ସେ କଥା କେବେହେଲେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

*

ଯଦି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମଚେତନା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ତ୍ରୁଟି ଦେଖି ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ରୋଷ ପ୍ରକାଶ କରୁଥା'ନ୍ତେ, ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ସମୂହ କୋଉ କାଳରୁ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇ ସାରନ୍ତେଣି ।

୭ ଜୁନ୍ ୧୯୭୨

*

ମଣିଷକୁ କାହିଁକି ପ୍ରଥମରୁହିଁ ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷରୂପେ ସୃଷ୍ଟି କରା ନ ଗଲା ?

ଭଗବାନ୍ କଦାପି ମଣିଷକୁ ଖରାପ କରି ତିଆରି କରି ନାହାନ୍ତି । ଆପଣାକୁ ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରି ନେଇହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣାକୁ ଦୁଷ୍ଟ ଓ ଖରାପ କରି ପକାଉଛି ।

***

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତା ହୁଏତ ଆପଣାକୁ ତୁମ ଆଡ଼କୁ ବେଶ୍ ଆନତ କରି ଆଣିପାରିବେ; ମାତ୍ର ତାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେଲେ ତୁମକୁ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଉଠି ଆସିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ବୁଝି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଆମର ନିଜର ଆଉ କୌଣସି ଅଗ୍ରରୁଚି ରହିବା ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ବୁଝି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଆମ ନିଜକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାରେହିଁ ପରିଣତ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୪ ମଇ ୧୯୭୨

ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ

ଯୋଗର ପଥ

ପଥ

ପର୍ବତର ପଥ ସର୍ବଦା ଦୁଇ ଆଡ଼କୁ ପଡ଼ିଥାଏ, ଉପର ଆଡ଼କୁ ଯାଇଥାଏ ଓ ତଳ ଆଡ଼କୁ ବି ଆସିଥାଏ । ନିଜ ଭିତରେ ଆମେ କେଉଁ ପ୍ରେରଣାଟି ରଖି ଗତି କରୁ, ସବୁକିଛି ତାହାରି ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରେ ।

*

ଏହି ଜୀବନରେ ସତତ ସତ୍ୟ ଓ ମିଥ୍ୟା, ଆଲୋକ ଏବଂ ଅନ୍ଧକାର ଓ ଅଗ୍ରଗତି ତଥା ପଶ୍ଚାଦ୍‌ଗତି ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ବାଚନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଆମେ ଆରୋହଣ କରି ଆହୁରି ଉପରକୁ ଯିବା ଅଥବା ତଳକୁ ଖସି ଗାତ ଭିତରେ ଆସି ପଡ଼ିବା, ଏହି ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ନିର୍ବାଚନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଆମ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ସେହି ନିର୍ବାଚନଟିକୁ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ।

୨୯ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୫୨

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନରେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଅବଶ୍ୟ ଆସି ପହଞ୍ଚେ, ଯେତେବେଳେ କି ତାକୁ ପ୍ରକୃତ ମାର୍ଗ ଏବଂ ଅମାର୍ଗଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ନିର୍ବାଚନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଆମର ଗୋଟାଏ ପାଦ ମାର୍ଗରେ ଥିବ ଓ ଆଉ ଗୋଟାଏ ପାଦ ଅଡୁଆ ଭିତରେ ରହିଥିବ, ଏପରି କଦାପି ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ । ଯଦି ସେହିପରି କରିବାକୁ ତୁମେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଅ, ତେବେ ଶେଷକୁ ତୁମ ଜୀବନ ଛିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇଯିବାହିଁ ସାର ହେବ ।

ଯେଉଁ ହୃଦୟ ନିର୍ବାଚନ କରି ଜାଣି ନ ଥାଏ, ସେହି ହୃଦୟକୁ ଶେଷରେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡ଼ିବାକୁ ହୁଏ ।

*

ଆଉ ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱିତୀୟ ଗତି ନାହିଁ ବୋଲି ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଅନୁଭବ କର, କେବଳ ସେତିକିବେଳେହିଁ ତୁମେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥଟିକୁ ବାଛି ନେବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୁଅ ।

୨୭ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୨

*

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପଥଟିକୁ ଜାଣିଯାଉ, ସେତେବେଳେ ସେହି ପଥଟି ଉପରେ ଯିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସହଜ ହୋଇଯାଏ ।

୧୯ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାର୍ଗଟିକୁ ଧରି ଆଗେଇ ଯିବାକୁ ହେଲେ ଆମେ ଅବିଚଳ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସହିବାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ବର୍ମାବୃତ ହେବା ଦରକାର ।

୪ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଅଧ୍ୟାତ୍ମମାର୍ଗରେ ଆମେ ପକାଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପଦକ୍ଷେପକୁ ଏକ ବିଜୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ, ଏକ ସଂଗ୍ରାମର ପରିଣାମ ବୋଲି ବୁଝିବାକୁ ହେବ ।

୫ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ରହିଥିବା ମାର୍ଗ : ତାହା ସର୍ବଦା ଏକ ଦୀର୍ଘ ମାର୍ଗ, ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ବାହାରୁ ଏହା ଏକାନ୍ତ ଆକର୍ଷଣହୀନ ମନେହୁଏ, ମାତ୍ର ଫଳପ୍ରାପ୍ତି ବେଳକୁ ଏହା ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୂତ ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟରେ ଭରପୂର ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ଅରୋହଣ : ଆମକୁ ପାହାଚ ପାହାଚ କରି ଉପରକୁ ଉଠି ପରମଚେତନା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହୋଇଥାଏ ।

*

ଅଧ୍ୟାତ୍ମମାର୍ଗର ଆରୋହଣ : ଭୟଶୂନ୍ୟ, ସତତ ଓ ଅବ୍ୟାହତ ।

*

ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁସାରେ ଯେତୋଟି ସ୍ତର ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆମକୁ ସେତିକିଟି ସ୍ତର ଉପରକୁ ଉଠି ଯିବାକୁ ହେବ; ମାତ୍ର ଶେଷରେ ଆମେ ଅବଶ୍ୟ ସେଠାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ।

*

ପ୍ରଥମେ ସେହି ବିଷୟରେ ଏକ ବୌଦ୍ଧିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଆସିବ ଏବଂ ତା'ପରେ ତାହାକୁ ବାସ୍ତବ ଜୀବନରେ ପରିଣତ କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟଟି ଧୀରେ ଧୀରେ ସମ୍ଭବ ହେବ । ସବୁଠାରୁ ଅତି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି ଯେ, ଆମେ ଆପଣାର ଜୀବନ ଧାରଣର ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସଜାଗ କରି ଧରି ରଖିଥିବା ଏବଂ ଆମେ ଯାହାକୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିଛୁ, ତାହାରି ଅନୁସାରେ ଜୀବନକୁ ବଞ୍ଚିବାର ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ କରି ରଖିଥିବ । ତା'ହେଲେ ଆଉ କୌଣସି ଜାଗାରେ ଆମେ ଅଟକି ରହିଯିବା ନାହିଁ ଏବଂ ଏପରିକି ପଛରେ ପଡ଼ି ରହିବା ଆହୁରି ଅଧିକ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇଯିବ ।

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ଅବଶ୍ୟ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ନିୟତି ରହିଛି; ଆପଣାର ସଂକଳ୍ପ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ସେହି ନିୟତିଟିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ବିଷୟରେ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଅଥବା ଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ତେଣୁ ଆମକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ସେଥିଲାଗି ଇଚ୍ଛା କରିବାକୁ ହେବ ।

୧୧ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୫

*

ତୁମେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକୃତରେ କେଉଁ ଶକ୍ତି ଲାଗି ଏକ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେବ, ସେହି ନିର୍ବାଚନଟି ଉପରେହିଁ ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଏବଂ ଆପଣା ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତୁମକୁ ସେହି ନିର୍ବାଚନଟିକୁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ତୁମ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଅଂଶଟି ସାଧାରଣ ଜୀବନ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ଆଉ ଯେଉଁ ଅଂଶଟି ଦିବ୍ୟ ଜୀବନ ଲାଗି ଅଭୀପ୍ସା ରଖିଛି, ଏହା ସେହି ଦୁଇ ଅଂଶ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଏକ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ବୋଲି କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମ ଭିତରେ କେଉଁଟି ପ୍ରକୃତରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବଳବାନ୍, ତୁମକୁ ସେଇଟିକୁ ବାଛି ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେହି ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୧୯ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୬୭

*

ତୁମେ ଇଚ୍ଛା କଲେ ନିଜ ଲାଗି ଅଗଣିତ କେତେ କେତେ ଜନ୍ମର ଦୀର୍ଘ ପଥ ଭ୍ରମିବାର ରାସ୍ତାଟିକୁ ବାଛି ତାହାର ଅନୁସରଣ କରିପାରିବ, ଅଥବା ଐକାନ୍ତିକ ‘‘ସାଧନା’’ର ତୀଖ ଅଥଚ ତ୍ୱରିତ ପଥଟିକୁ ମଧ୍ୟ ବାଛିନେଇ ପାରିବ ।

*

ଉଚ୍ଚ ଶିଖରଟି ଆଡ଼କୁ ଚାଲି ଯାଇଥିବା ତୀଖ ରାସ୍ତାଟିକୁ ଧରି ଯିଏ ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ମନ କରିବ, ସହଜରେ ତଳେ ଥିବା ଖାଲ ଭିତରକୁ ଖସି ପଡ଼ିଯିବାର ଆଶଙ୍କାଟି ମଧ୍ୟ ତା’ ପାଇଁ ସବୁବେଳେ ରହିଥିବ ।

*

ପର୍ବତର ଶିଖରଗୁଡ଼ିକରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ଯାହାର ନିୟତି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ସେ ସାମାନ୍ୟ ଟିକିଏ ଭୁଲ ବାଟରେ ଗୋଡ଼ ପକାଇଲେ ବି ସେଥିରେ ପ୍ରାଣହାନି ଘଟିବାର ବିପଦ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ପ୍ରକୃତ ଦୋଷଶୂନ୍ୟ ପଥଟି ହେଉଛି : ଯେଉଁ ପଥଟି ଯାହା ଲାଗି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସତ୍ୱର ଭାବରେ ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଇଯାଏ ।

*

ସବୁକିଛି ଖାଲି ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୟ, ପୂରା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୟ ହୋଇ ରହିଥିଲା; ଏକ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୟ ଆଲୋକର ସ୍ରୋତ ଅବାରିତ ଭାବରେ ବହି ଆସିବାରେ ଲାଗିଥିଲା ଏବଂ, ଦେବତାମାନଙ୍କର ପଥଟି ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ସୂର୍ଯ୍ୟକରୋଜ୍ଜ୍ୱଳ ପଥ ଏବଂ ସେହି ପଥରେ ବାଧା ବା ବିପଦର ଆଦୌ କୌଣସି ଅର୍ଥ ରହେ ନାହିଁ, ତାହା ଆପଣା ସହିତ ସେହି ଚେତନାକୁ ବହନ କରି ଆଣୁଥିଲା ।

ଆମେ ଯଦି ସେହିପରି ଏକ ପଥରେ ଯିବା ଲାଗି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବା, ତେବେ ତାହାହିଁ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ବୋଲି ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ।

ଯୋଗ

ସାଧକ = ଯୋଗସାଧନା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି

ସାଧନା = ଯୋଗାଭ୍ୟାସ

ଯୋଗ = ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଯୁକ୍ତ ହେବା । (ଅର୍ଥାତ୍ : ଏହି ଯୁକ୍ତ ହେବାର ସ୍ଥିତିକୁ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଉଥିବା ପଥ ।)

*

ଯୋଗସାଧନା ଦ୍ୱାରା କିପରି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ଆପଣ ମୋତେ ସେ କଥା ବୁଝାଇ କହିଦେବେ କି ? ଏବଂ ଯୋଗ କହିଲେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ବୁଝିବା ? ଯୋଗ କହିଲେ ଖାଲି ନିୟନ୍ତ୍ରଣକାରୀ କେତେଟା ଶାରୀରିକ ବ୍ୟାୟାମକୁ ବୁଝାଇବ କି ମନସ୍ତରର ଯୋଗ ବୋଲି କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ରହିଛି ?

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ସହିତ ଏହାର ଆଦୌ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ, ଧର୍ମ ସହିତ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । 'କ' ତୁମକୁ ଏ ବିଷୟରେ ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ସବୁକଥା ବୁଝାଇଦେଇ ପାରିବେ, ମୁଁ କେବଳ ଏତିକିମାତ୍ର କହିପାରିବି ଯେ, ଯୋଗ କହିଲେ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେବା ଲାଗି କେବଳ ମନର ଏକ ଅଭୀପ୍ସାକୁ ବୁଝାଇବ ନାହିଁ, ବରଂ ପ୍ରଧାନତଃ ହୃଦୟରୁ ଉଦ୍ଭୁତ ହେଉଥିବା ଏକ ତୀବ୍ର ଆକାଂକ୍ଷାକୁହିଁ ବୁଝାଇବ ।

୬ ନଭେମ୍ବର ୧୯୬୩

*

ସମଗ୍ର ଜଗତ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ରୂପାନ୍ତରର ଏକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଗତି କରୁଛି; ଯଦି ତୁମେ ଯୋଗର ସାଧନା କରିବ, ତେବେ ଆପଣା ଭିତରେ ତୁମେ ସେହି ପ୍ରକ୍ରିୟାଟିକୁ ବେଗଯୁକ୍ତ ଓ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିଦେଇ ପାରିବ ।

*

ଯୋଗର କ୍ଷେତ୍ର ହେଉଛି ସମଗ୍ର ଜୀବନର କ୍ଷେତ୍ର ।

*

ଯଥାର୍ଥ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଜୀବନକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦିଏ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ

ସଂସାର ସମ୍ପର୍କରେ ତିନୋଟି ଧାରଣା

୧. ବୌଦ୍ଧ ଏବଂ ଶଙ୍କର ମତ :

ପୃଥିବୀ ହେଉଛି ମାୟା, ଅଜ୍ଞାନର ଏକ କ୍ଷେତ୍ର ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ଜନିତ ଦୁଃଖ ଭୋଗର କ୍ଷେତ୍ର । ତେଣୁ ଏକମାତ୍ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ଏହି ପୃଥିବୀରୁ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ସମ୍ଭବ ବାହାରି ଚାଲି ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଏବଂ ସେହି ସର୍ବମୂଳ ଅଚିତି ବା ଅନଭିବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବା ।

୨. ସାଧାରଣରେ ପ୍ରଚଳିତ ବେଦାନ୍ତ ମତ :

ପୃଥିବୀ ହେଉଛି ମର୍ମତଃ ଦିବ୍ୟ, କାରଣ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ଏଠାରେ ସର୍ବତ୍ର ବିରାଜିତ ରହିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଏହି ପୃଥିବୀର ବାହ୍ୟ ପରିପ୍ରକାଶଟି ବିକୃତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି, ଅସ୍ପଷ୍ଟ, ଅଜ୍ଞାନମୟ ଓ ଭ୍ରାନ୍ତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି । ତେଣୁ ଆମର ଏକମାତ୍ର କରଣୀୟ ହେଉଛି ଆମେ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଟି ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହେବା ଏବଂ ପୃଥିବୀ ବିଷୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଚିନ୍ତିତ ନ ହୋଇ ସେହି ଚେତନାରେ ଅଚଳପ୍ରତିଷ୍ଠ ହୋଇ ରହିବା । କାରଣ ଏହି ବାହ୍ୟ ପୃଥିବୀ କେବେହେଲେ ବଦଳିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସବୁକାଳ ଲାଗି ଅଚେତନା ଓ ଅଜ୍ଞାନର ଏହି ପ୍ରାକୃତିକ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ି ରହିଥିବ ।

୩. ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ମତ :

ପୃଥିବୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛି ତାହାକୁ ତା'ର ସେହି ଅଭିପ୍ରେତ ଦିବ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ଅବସ୍ଥା ବୋଲି କଦାପି କୁହାଯିବ ନାହିଁ; ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ସେହି ଅଭିପ୍ରେତ ଅବସ୍ଥାଟିର ଏକ ବିକୃତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇ ରହିଛି । ଏହା ସେହି ଦିବ୍ୟ ଚେତନା ଓ ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାକୁ ମୋଟେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରୁ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଦିନେ ଏ ପୃଥିବୀ ସେପରି କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ, ଏହା ନିୟତି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ; ଏହା ଯେପରି କ୍ରମଶଃ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ଯାବତୀୟ

ଆକାର ଓ ଯାବତୀୟ ବିଭାବରେ,— ଆଲୋକ ଓ ଜ୍ଞାନ, ପ୍ରେମ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଭୃତି ଯାବତୀୟ ବିଭାବର ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିପ୍ରକାଶ ରୂପେ ବିକଶିତ ହୋଇ ପାରିବ, ସେଇଥିଲାଗି ଏହାକୁ ସୃଷ୍ଟିକରା ହୋଇଛି ।

ପୃଥିବୀ କହିଲେ ଆମେ ସେହି କଥାକୁହିଁ ବୁଝୁଛୁ ଏବଂ ଆମେ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁହିଁ ଅନୁସରଣ କରୁଛୁ ।

୨୪ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୩୬

*

ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳନ ଲାଭ କରିବାକୁ ସାଧାରଣ ସାଧନାପଥଗୁଡ଼ିକରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି । ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଆପଣାର ମୁକ୍ତିଟିକୁ ପାଇ ସନ୍ତୋଷ ଲାଭ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପୃଥିବୀକୁ ତାହାର ସେହି ଦୁଃଖମୟ ଅବସ୍ଥା ଭିତରେ ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଅପର ପକ୍ଷରେ, ଏହିସବୁ ଅନ୍ୟ ପଥ ଯେଉଁଠାରେ ଶେଷ ହେଉଛି, ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କର ସାଧନା ଠିକ୍ ସେହିଠାରୁହିଁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ପରମ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ସାରିବା ପରେ ଆମକୁ ସେହି ଉପଲବ୍ଧିଟିକୁ ବାହ୍ୟ ପୃଥିବୀଯାଏ ମଧ୍ୟ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ପୃଥିବୀରେ ଏକ ସମଗ୍ର ରୂପାନ୍ତର ସମ୍ଭବ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାର ସ୍ଥିତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ଆପଣାର ସମ୍ମୁଖରେ ସ୍ଥାପନ କରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗର ସାଧକମାନେ କେବଳ ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ମନନର ଏକ ଜୀବନଯାପନ କରିବା ଲାଗି କଦାପି ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟରୁ ନିଜକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରି ଆଣନ୍ତି ନାହିଁ । କୌଣସି ନା କୌଣସି ହିତକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାଧକକୁ ଆପଣା ସମୟର ଅନ୍ତତଃ ଏକ ତୃତୀୟାଂଶ ଦେବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ । ଆଶ୍ରମରେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟକଳାପଗୁଡ଼ିକର ନମୁନା ରଖାଯାଇଛି ଏବଂ ଆପଣାର ସ୍ୱଭାବ ଲାଗି ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଅନୁକୂଳ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସେଇଟିକୁ ବାଛି ନେବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ମାତ୍ର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସେବାର ମନୋଭାବ ଏବଂ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପରତାର ଭାବ ନେଇ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟି କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ମୁଖରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତରର ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼େ ।

ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିର ସାଧନକୁ ସମ୍ଭବ କରିବା ଲାଗି ଏହି ଆଶ୍ରମକୁ ଏପରି ଭାବରେ ସଂଗଠିତ କରା ହୋଇଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏଠାରେ ରହୁଥିବା ସବୁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକ ପୂରଣ ହୋଇପାରୁଛି ଏବଂ ଆପଣାର ଭରଣପୋଷଣ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଦୌ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡୁ ନାହିଁ ।

ଏଠାକାର ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ କମ୍ କରାଯାଇଛି ଯେପରିକି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ତା'ର ବିକାଶ ଲାଗି ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାଟି ସର୍ବଦା ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇପାରିବ । ମାତ୍ର କେତେଗୁଡ଼ିଏ କଥାକୁ କଠୋର ଭାବେ ନିଷିଦ୍ଧ କରି ରଖାଯାଇଛି : ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ୧. ରାଜନୀତି, ୨. ଧୂମପାନ, ୩. ସୁରାପାନ ଓ ୪. ଯୌନ ସମ୍ଭୋଗ ।

ସାନ ବଡ଼, ପିଲା ଓ ବୟସ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଯେପରି ଭଲ ରହିବ ଓ ସେମାନଙ୍କର ଶରୀର ଯେପରି ସୁଚାରୁରୂପେ ବିକଶିତ ହେବ, ସେଥିଲାଗି ପ୍ରଚୁର ଯତ୍ନ ନିଆଯାଉଛି ।

୨୪ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୩

*

ଆମେ ଏଠାରେ ଯାହା କରୁଛୁ, ତାହା ଏକ ନୂତନ କାର୍ଯ୍ୟ; ଅତୀତ ସହିତ ଏହାର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ ।

*

ଆମେ ଏହି ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ଦିବ୍ୟତାର ବିଜୟ କାମନା କରୁଛୁ; ଏହାର ଯାବତୀୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଉପରେ ସେହି ବିଜୟର କାମନା କରୁଛୁ ଏବଂ ଏହି ପୃଥିବୀ ଉପରେହିଁ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧିକୁ କାମନା କରୁଛୁ ।

*

ଏହାକୁ ଆମେ ଏକ ସାହସିକ ଯାତ୍ରା ବୋଲି ବି କହିପାରିବା, କାରଣ ଏଥିରେ ସର୍ବପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁହିଁ ଯୋଗ କହିଲେ ପାର୍ଥିବ ଜୀବନକୁ ଛାଡ଼ି, ଅନ୍ୟତ୍ର ପଳାଇ ନ ଯାଇ ତାହାର ରୂପାନ୍ତର କରିବା ଓ ତାହାକୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଜୀବନରେ ପରିଣତ କରିବା ବିଷୟଟି ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଛି ।

*

ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସିଦ୍ଧ କରିବା ଲାଗି ପରମ ବିଭୁ ଯେଉଁ ପ୍ରେରଣାକୁ ଏଠାରେ ପ୍ରେରିତ କରି ରଖିଛନ୍ତି, ଆମେ ସେହି ପ୍ରେରଣାଟିକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଶାରୀରିକ ସ୍ଥୂଳ ଭୂମିରେହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ଆଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛୁ ।

ଏବଂ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି-ସତ୍ତା ନିଶ୍ଚୟ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବ, ସହଯୋଗୀ ହୋଇପାରିବ; ମାତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି-ଅହଂ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଅଟକାଇ ଦେଇ ପାରିବ ଏବଂ ବାଧାରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରିବ ।

୫ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୦

*

ଯେଉଁମାନେ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧନା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଏହି ତିନୋଟି କଥାରୁ ଅବଶ୍ୟ ନିବୃତ୍ତ ରହିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦିଆଯାଉଛି :

୧. ଯୌନ ସଙ୍ଗମ
୨. ଧୂମପାନ
୩. ସୁରାପାନ

୧୨ ଜୁନ୍ ୧୯୬୫

*

ମୁଁ ଯେତିକି ଅଗ୍ରସର ହେଉଛି, ଏହି କଥାଟିକୁ ସେତିକି ଅଧିକ ସତ୍ୟ କରି ଜାଣୁଛି ଯେ କେବଳ କର୍ମର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗର **ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ଅନୁଶୀଳନ** ହୋଇପାରିବ ।

୯ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୬

*

ତୁମେ କ'ଣ କରୁଛ ସେ କଥା ବଡ଼ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର କିପରି ଭାବ ସହିତ ତାହା ସମ୍ପାଦନ କରୁଛ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗର ସାଧନା ଲାଗି ସେଇ କଥାଟିରହିଁ ଯାହାକିଛି ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି ।

ଯୋଗଯୁକ୍ତ କର୍ମ

ଯୋଗର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ, ତୁମେ କ'ଣ କରୁଛ ବା ନ କରୁଛ, ତାହା ସର୍ବାଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ; ମାତ୍ର ତୁମେ ଯାହା କରୁଛ ତାହାକୁ କିପରି କରିବାକୁ ଯାଉଛ, ତାହାହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ।

*

ତୁମେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରୁଛ, ତାହା ଆଦୌ ସେତେ ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ; ମାତ୍ର ଯେଉଁ ଚେତନାଟି ସହିତ ତୁମେ ତାହା କରୁଛ, ତାହାହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଥା । ତେଣୁ ସବୁକିଛି ଭଲ ଭାବରେ ଚାଲିଛି ଓ ତୁମେ ଆପଣାକୁ ସନ୍ତାପିତ କରି ରଖିବା ଆଦୌ ଉଚିତ ନୁହେଁ । ମୋ'ର ସ୍ନେହ ସର୍ବଦାହିଁ ତୁମ ଲାଗି ରହିଛି ।

୨୪ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୪

*

ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ, ତୁମେ କ'ଣ କରୁଛ ବା ନ କରୁଛ, ତାହା ମୋଟେ ସବୁଠୁ ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଯେଉଁ ରୀତିରେ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରୁଛ ଏବଂ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିରେ ତୁମର କେଉଁଭଳି ଚେତନା ବିନିଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହାହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଥା । ତୁମେ ସର୍ବଦା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁହିଁ ସ୍ମରଣ ରଖିଥିବ ଏବଂ ତା' ହେଲେ, ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଯାହାକିଛି କରିବ, ତାହା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତିରେହିଁ ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ପରିଣତ ହୋଇ ପାରିବ ।

ଯେତେବେଳେ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ତୁମେ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ କରି ରଖିପାରିବ, ସେତେବେଳେ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ କାମ ଓ ନିକୃଷ୍ଟ କାମ ବୋଲି ବିଚାର କରିବାକୁ ଆଦୌ କିଛି ରହିବ ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟର ଏକାଭଳି ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିବ; ତୁମର ଉତ୍ସର୍ଗ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଯେତିକି ମୂଲ୍ୟ ଦେବ, କେବଳ ସେତିକି ମୂଲ୍ୟହିଁ ରହିବ ।

*

ତୁମେ ଯାହାକିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଅ ନା କାହିଁକି, ଯଦି ତୁମେ ତା' ମଧ୍ୟରେ ଯଥାର୍ଥ ଚେତନାର ଏକ ସ୍ଫୁଲିଙ୍ଗକୁ ପ୍ରବିଷ୍ଟ କରାଇ ରଖିପାରିବ, ତେବେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଏକ ଉପଯୋଗୀ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ ।

ତୁମଠାରୁ ଯେଉଁ ଚେତନା ରହିଛି ତାହା, ତୁମେ ଯେଭଳି କାମ କରନା କାହିଁକି,

ସେସବୁ ଅପେକ୍ଷା ସେ ଚେତନା ଅନେକ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ଯଥାର୍ଥ ଚେତନା ନେଇ କରି ପାରିଲେ ବାହାରକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁପଯୋଗୀ ବୋଲି ମନେ ହେଉଥିବା କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉତ୍ପାଦନସମର୍ଥ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ ।

୧୦ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୬

*

ତୁମେ ଯେଉଁଭଳି ଭାବ ଓ ଯେଉଁଭଳି ଚେତନା ନେଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବ, ସେଇ ଭାବ ଓ ଚେତନାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଯୋଗଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିଦେବ । କେବଳ ସେହି କାମଟିରୁ ତାହା ଯୋଗଯୁକ୍ତ ବୋଲି ବିଚାର କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ସାଧନାର ନାନା ଦିଗ

ଦିବ୍ୟଜନନୀ,

ନିମ୍ନଲିଖିତ କେତୋଟି ବିଷୟରେ ଆପଣ ଆଲୋକପାତ କରିବେ ବୋଲି ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।

୧. ଏହି ମାର୍ଗରେ ଚାଲିବାକୁ ମୋ' ଭିତରେ ପ୍ରକୃତରେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅଛି କି ଏବଂ ଏଥିଲାଗି ମୋ' ଭିତରେ ଉଚିତ ଶକ୍ତିମାନ ନିହିତ ରହିଛି କି ?

ଏଇଟା ଅସଲ ପ୍ରଶ୍ନ ନୁହେଁ; ଅସଲ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ତୁମର ଏଥିଲାଗି ଆବଶ୍ୟକ ଅଭୀପ୍ସା ଅଛି କି ନାହିଁ, ଆବଶ୍ୟକ ସଂକଳ୍ପ ଓ ଅଧ୍ୟବସାୟ ରହିଛି କି ନାହିଁ । ଏବଂ, ଆପଣା ଅଭୀପ୍ସାର ସେହି ପ୍ରଗାଢ଼ତା ଏବଂ ଅବିଚଳତା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସେହି ଆହ୍ୱାନଟିର ଜବାବ ଦେବା ଲାଗି ନିଜ ସତ୍ତାର ସକଳ ଅଂଶକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ପାରିବ କି ନାହିଁ ଏବଂ ଆପଣାକୁ ଏକମୁଖୀ କରି ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେଇ ପାରିବ କି ନାହିଁ, ତାହାହିଁ ହେଉଛି ଅସଲ ପ୍ରଶ୍ନ ।

୨. ଘରକୁ ଫେରିଯିବା ପରେ ମୋତେ କିପରି ଭାବରେ ସାଧନାଟିକୁ ଅବ୍ୟାହତ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ତୁମେ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀରବ କରିବ ଏବଂ ସେହି ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ମାଆଙ୍କୁ ଦେଖିବ, ମାଆଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରିବ ।*

୩. ମୁଁ କିପରି ଧ୍ୟାନ କରିପାରିବି କହିଲେ ? ଉନ୍ମୋଚନର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ କ'ଣ ? ମୁଁ ମୋ ସତ୍ତାର ଠିକ୍ କେଉଁ ଅଂଶରେ ଉନ୍ମୋଚନ ଘଟାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି ?

ଏହା ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶୁଦ୍ଧତା ଏବଂ ଗ୍ରହଣଶୀଳତାକୁ ବୁଝାଇବ ଯାହାକି ମୁକ୍ତ ଭାବରେ ମାଆଙ୍କର ପ୍ରଭାବକୁ ନିଜ ଭିତରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ କରାଇନେଇ ପାରିବ । ତୁମେ ନିଜ ହୃଦୟରୁହିଁ ଆରମ୍ଭ କର ।

---

* ମାଆ ସମ୍ଭବତଃ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତରକୁ କୌଣସି ଜଣକୁ ଡାକି ଦେଇ ଥିଲେ । ତେଣୁ ଏଠାରେ ସିଏ କାମଟି ସାହାଯ୍ୟରେ ନିଜର ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି ।

୪. ମୁଁ ମୋ' ମସ୍ତକର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଦେଶରେ ଉଚ୍ଚତର ଜୀବନର ଅଭୀପ୍ସା ପୋଷଣ କରୁଛି; ମାତ୍ର ମୋ' କପାଳର ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ସତେଅବା କିଏ ଚାପପ୍ରୟୋଗ କଲାପରି ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋର କ'ଣ କରିବା ଉଚିତ ?

ନିଜକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଚାପ ଦିଅ ନାହିଁ ।

୫. ଚୈତ୍ୟସତ୍ତା କିପରି ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ଆଣେ ? ଆଧାରରେ ଥିବା ଚୈତ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତାକୁ ନିର୍ଭୁଲ ଭାବରେ ବୁଝିହେବ କିପରି ?

ଅଭୀପ୍ସାର ଶକ୍ତି ଏବଂ ମାଆଙ୍କର କରୁଣା ଦ୍ୱାରା ତାହା ହୋଇ ପାରିବ ।

ଚୈତ୍ୟସତ୍ତା : ତାହା ହେଉଛି ତୁମର ପ୍ରକୃତ ସତ୍ତା । ସେହି ସତ୍ତା ହୃଦୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାଏ ଏବଂ ତାହା ହେଉଛି ସ୍ୱୟଂ ମାଆଙ୍କ ଚେତନାର ଏକ ସ୍ଫୁଲିଙ୍ଗ ।

ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତା : ଏହି ଅଂଶଟିରୁ ଯାବତୀୟ କାମନା-ବାସନା, କ୍ଷୁତ୍‌ପିପାସା ଓ ଗତିଶୀଳ କ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି । ସାଧାରଣତଃ ନାଭିଦେଶକୁ ବେଷ୍ଟନ କରି ପ୍ରାଣର ସ୍ଥୂଳ ଭିତ୍ତିଟି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ ।

୬. ମୋ' ପରିବାରରେ ମୁଁ ଅଛି, ମୋ' ସ୍ତ୍ରୀ, ଦୁଇ ପୁଅ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଝିଅ ଅଛନ୍ତି । ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସି ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ବାସ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି । ମାତ୍ର ମୋ' ସ୍ତ୍ରୀ ସେହି କଥାଟିକୁ ସମର୍ଥନ କରୁ ନାହାନ୍ତି । ତେବେ ମୋତେ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ ?

ତୁମକୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

୭. ଏଠାକୁ ପୁଣିଥରେ ଆସି ଅନ୍ତତଃ ତିନିମାସ ରହିବା ଲାଗି ମୁଁ ଆନ୍ତରିକ ଭାବରେ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି । ଆପଣ ଦୟା କରି ମୋତେ ଏଥିଲାଗି ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ।

ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଆସିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ମୋତେ ଖବର ଦେବ । କେବଳ ସେତିକିବେଳେହିଁ ଅନୁମତିଟି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ ।

୮. ମୋ'ର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ମୁଁ ଭାରି ଅବସନ୍ନ ହୋଇପଡ଼େ, ଏବଂ ଭାରି ସହଜରେ ନିମ୍ନତର ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର (ରାଗ, କାମପ୍ରବୃତ୍ତି ପ୍ରଭୃତି) କବଳରେ ଯାଇ ପଡ଼ିଯାଏ । ମାଆ ମୋତେ ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ ଓ ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ବୋଲି ମୁଁ ବିନୀତ ଭାବରେ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି ।

ତୁମକୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

୯. ମୋର ପତ୍ନୀ ଦେବୀ ଅମ୍ବାଜୀଙ୍କର ଉପାସନା କରନ୍ତି : ସେହି ଦେବୀଙ୍କ ଆଗରେହିଁ ତାଙ୍କର ହୃଦୟ ଖୋଲିଯାଏ, ମାତ୍ର ସିଏ ପାର୍ଥିବ ମାୟା ଓ ଆସକ୍ତିଗୁଡ଼ାକରୁ ଆଦୌ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଆପଣ ଅନୁଗ୍ରହ କରି ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ତାଙ୍କ ଫଟୋ ପଠାଇବି କି ?

ଯଦି ତୁମେ ସେହିପରି ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଅ, ପଠାଇପାର ।

୧୦. ମୁଁ ମାଆଙ୍କ ପାଖକୁ ଚିଠି ଲେଖିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।

ତୁମେ ଲେଖିପାର ।

୧୧. ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନର ରୁଟିନ୍‌ବନ୍ଧା କାମଗୁଡାକୁ କରିବା ସମୟରେ ମୋ' ଭିତରେ କିଭଳି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ରହିବା ଉଚିତ ? ପରିବାରର ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ, ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନ ଓ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହିତ ମୋ'ର ଆଚରଣ କିପରି ହେବା ଉଚିତ ?

ତୁମକୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

୧୨. ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ କ'ଣସବୁ ପଢ଼ିବି ?

ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ରଚନାବଳୀ ।

ନଭେମ୍ବର ୧୯୨୮

*

ଆମେ ମାଆଙ୍କ ପ୍ରତି କିପରି ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇପାରିବା ? ତାହାର ଉପାୟଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି :

୧. ସତତ ବା ବାରଂବାର ଆପଣଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା –

ଭଲ ।

୨. ଆପଣଙ୍କର ନାମକୁ ଜପ କରିବା –

ତାହା ବେଶ୍ ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ହେବ ।

୩. ଧ୍ୟାନର ବି ସାହାଯ୍ୟ ନିଆଯାଇ ପାରିବ –

ଧ୍ୟାନର ଅଭ୍ୟାସ ନ ଥିଲେ ଏଥିଲାଗି ଅଧିକ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୪. ଯେଉଁମାନେ ଆପଣଙ୍କୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରନ୍ତି ଓ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଆପଣଙ୍କ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ –

ଏଥିରେ ବିପଦ ବି ରହିଛି, କାରଣ ଏହିପରି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିବା ସମୟରେ ବେଳେବେଳେ କେତେକ ନିରର୍ଥକ କଥା ବା ଅନ୍ତତଃ କେତେକ ଅପ୍ରୟୋଜନୀୟ କଥା ମଧ୍ୟ ସେହି କଥାବାର୍ତ୍ତା ଭିତରକୁ ଆସି ଯାଇପାରେ ।

୫. ଆପଣଙ୍କର ରଚନା ପାଠ କରି –

ଭଲ ।

୬. ଆପଣଙ୍କ ବିଷୟରେ ଭାବିବାରେ କିଛି ସମୟ ଦେଇ –

ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଲ ।

୭. ଅନ୍ତରର ସହିତ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି –

ଭଲ ।

*

ଆରମ୍ଭ କରିବା ସମୟରେ ଏହି ତିନୋଟି ବିଷୟ ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ :

ସମୁଦାୟ ସତ୍ତା ଓ ତାହାର ଯାବତୀୟ କ୍ରିୟାରେ ଏକାନ୍ତ ଆନ୍ତରିକତା ।

କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅନ୍ୟ ଭାବନା ନ ରଖି ନିଜକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବା ।

ଆପଣାର ଜୀବନରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଏବଂ ଯୁଗପତ୍ ଅବିଚଳ ଭାବରେ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଅବିଚଳ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସମତା ହାସଲ କରିବାରେ ଲାଗିଥିବା ।

୪ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୩୨

*

ଆମ ମାନବୀୟ ଚେତନାରେ ଏକ ମଧ୍ୟ ଏପରି କେତେକ ଝରକା ରହିଛି, ଯାହାକି ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଖୋଲା ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସାଧାରଣତଃ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାବଧାନତା ସହିତ ସେହି ଝରକାଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଦ କରି ରଖିଥା'ନ୍ତି । ସେହି ଝରକାଗୁଡ଼ିକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଖୋଲିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତ ଯେପରି ଅବାଧ ଭାବରେ ଆମ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଆମକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇ ପାରିବେ, ସେଥିଲାଗି ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ ହେବ ।

ଝରକାଗୁଡ଼ିକୁ ଖୋଲିଦେବାକୁ ହେଲେ ଦୁଇଟି ଜିନିଷର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି :

୧. ଉଦ୍ଦୀପ୍ତ ଅଭୀପ୍ସା ।

୨. ଅହଂର ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ବିଲୟନ ।

ଯେଉଁମାନେ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଇ ପାରିବେ, ସେମାନଙ୍କୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେହିଁ ପରମ ଦିବ୍ୟ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ଆମ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଭିତରେ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁରେ ଅଛନ୍ତି; ତାଙ୍କୁ ଲାଭ କରିବାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ପଦ୍ଧତି କ'ଣ ?

ଅଭୀପ୍ସା ।

ନୀରବତା ।

ସୂର୍ଯ୍ୟ-ଚକ୍ରର ଅଞ୍ଚଳରେ ଆପଣାର ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରଖିବା ।*

ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ, ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧିତ କରି; ଏହିପରି ଏକ ପ୍ରାର୍ଥନା :

ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର; ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଜାଣିବି ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରୁଛି, ଯେପରିକି, ମୁଁ ଯାହା କରେ ବୋଲି ଆପଣ ପ୍ରକୃତରେ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି, ମୁଁ କେବଳ ତାହାହିଁ କରିବି ଓ ତଦ୍‌ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛିହେଲେ କରିବି ନାହିଁ ।

*

ଯାହାକିଛି ସେହି ପରମପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖକୁ ତ୍ୱରାର ସହିତ ପରିଚାଳିତ କରିନିଏ ଓ ତାଙ୍କରି ଦିବ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ପୂରଣ ଦିଗରେ ସହାୟତା କରେ, ତୁମେ କେବଳ ସେହିଗୁଡ଼ିକରେହିଁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ କରିବ ।

ପରୀକ୍ଷାକାରୀମାନେ

ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ସାଧନାରେ ଆମକୁ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ କେତେକ ପରୀକ୍ଷା ମଧ୍ୟଦେଇ ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆଗରୁ କୌଣସି ସତର୍କବାଣୀ ନ ପାଇ ଆମକୁ ସେ ସବୁ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇ ଯିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଏହା ଫଳରେ ଆମକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ସତତ ସାବଧାନ ଓ ଏକାଗ୍ରମନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ତିନି ପ୍ରକାର ପରୀକ୍ଷକମଣ୍ଡଳୀ ଆମକୁ ନେଇ ଏହିସବୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଆସିବେ । ବାହାରୁ ମନେ ହେଉଥିବ, ଯେପରିକି ସେମାନଙ୍କର ପରସ୍ପର ସହିତ ଆଦୌ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁସୃତ ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଏପରି ଭିନ୍ନ ହୋଇଥିବ, ଏପରିକି ଆପାତତଃ ପରସ୍ପରର ବିରୋଧୀ ମନେ ହେଉଥିବ ଯେ, ସେମାନେ ଯେ ଆମକୁ ସେହି ଗୋଟିଏ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଖରେ ନେଇ ପହଞ୍ଚାଇବେ, ତାହା ବୁଝି ହେବ ନାହିଁ । ତଥାପି, ସେମାନେ ପରସ୍ପରର ଅନୁପୂରକ ହୋଇ ରହିଥିବେ, ସେହି ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବେ ଏବଂ ପରିଣାମଟିର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଗି ପ୍ରକୃତରେ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବେ ।

---

* ଏଠାରେ ମାଆ ସମ୍ଭବତଃ ହୃଦୟର ପ୍ରଦେଶକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରି ଦେଉଛନ୍ତି ।

ଏହି ତିନି ପ୍ରକାରର ପରୀକ୍ଷା ହେଉଛି : ପ୍ରକୃତିର ଶକ୍ତିଚୟ ଆମଠାରୁ ନେବାକୁ ଆସୁଥିବା ପରୀକ୍ଷା, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ତଥା ଦିବ୍ୟ ଶକ୍ତିଚୟ ଆମଠାରୁ ନେବାକୁ ଆସୁଥିବା ପରୀକ୍ଷା ଏବଂ ପ୍ରତିକୂଳ ଶକ୍ତିଚୟ ଆମଠାରୁ ନେବାକୁ ଆସୁଥିବା ପରୀକ୍ଷା । ଏହି ଶେଷୋକ୍ତ ଶ୍ରେଣୀର ପରୀକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଆପାତତଃ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଛଳନାପ୍ରଦ । ଏବଂ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସତର୍କ ଓ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିବାବେଳେ ଆମେ ଯେପରି ସେମାନଙ୍କ କବଳରେ ଆଦୌ ପଡ଼ି ନ ଯିବା, ସେଥିଲାଗି ଆମକୁ ସତତ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା ଏବଂ ବିନମ୍ରତା ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ଯେଉଁସବୁ ଅତିପରିଚିତ ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥାଉ, ଆମର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ଯେଉଁ ଘଟଣାମାନ ଘଟିଥାଏ ଏବଂ ଆମେ ଆପାତତଃ ଯେଉଁସବୁ ବିଶେଷ ମୂଲ୍ୟ ନ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ତଥା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିଥାଉ, ସେମାନେ ଓ ଆଉ ସମସ୍ତ ଜିନିଷ ଏହି ତ୍ରିବିଧ ପରୀକ୍ଷକ ମଣ୍ଡଳୀର କୌଣସି ଗୋଟିଏ ବା ଅନ୍ୟଟିର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଉକ୍ତ ପରୀକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକର ଏହି ସୁବିସ୍ତୃତ ଏବଂ ଜଟିଳ ସଙ୍ଗଠନ ଭିତରେ, ଯେଉଁ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଜୀବନରେ ସାଧାରଣତଃ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ବିଚାର କରିଥାଉ, ସେଗୁଡ଼ିକର ପରୀକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସହଜରେ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଉ; କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ସମୟରେ ତୁମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଓ ସତର୍କ ହୋଇ ରହିଥାଅ । ମାତ୍ର ତୁମ ପଥ ଉପରେ ରହିଥିବା ସାନ ସାନ ପଥରରେ ଧକ୍କା ଖାଇ ତୁମେ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସହଜରେ ଝୁଣ୍ଟି ପଡ଼ିଯାଅ, କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣତଃ ତୁମର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଆକର୍ଷଣ କରି ନ ଥା'ନ୍ତି ।

ସହିଷ୍ଣୁତା ଓ ନମନୀୟତା, ପ୍ରସନ୍ନତା ଓ ଭୟଶୂନ୍ୟତା,— ସ୍ଥୂଳ ପ୍ରକୃତିର ପରୀକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଲାଗି ଏହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ବିଶେଷ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୁଣ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

ଅଭୀପ୍ସା, ବିଶ୍ୱାସ, ଆଦର୍ଶବାଦ, ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ଅକୃପଣ ଆତ୍ମଦାନ,— ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରୀକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାଲାଗି ଏହି ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ।

ସତର୍କତା, ଆନ୍ତରିକତା ଓ ବିନମ୍ରତା,— ପ୍ରତିକୂଳ ଶକ୍ତିମାନ ଯେତେବେଳେ ପରୀକ୍ଷା ନିଅନ୍ତି ସେ ସମୟରେ ଏଗୁଡ଼ିକର ଆବଶ୍ୟକତା ଆସି ପହଞ୍ଚିଯାଏ ।

ଏବଂ, ତୁମର ଏପରି କଳ୍ପନା କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଯେ, ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷରେ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି ପ୍ରାୟ ପରୀକ୍ଷାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥା'ନ୍ତି ଓ ଅପର ପକ୍ଷରେ ଅନ୍ୟମାନେ ଥାଆନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି ଅନ୍ୟକୁ ପରୀକ୍ଷାସବୁର ସମ୍ମୁଖୀନ କରାଇବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି । ପରିସ୍ଥିତି ଏବଂ ସମୟ ଅନୁସାରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ

ପରୀକ୍ଷାରେ ଆଣି ପକାଉ ଏବଂ ତହିଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ପରୀକ୍ଷାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାରେ ଲାଗିଥାଉ । ଏବଂ, ଏପରି ଘଟଣା ବି ଘଟିପାରେ ଯେ, ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ସମୟରେହିଁ ଉଭୟ ପରୀକ୍ଷକ ତଥା ପରୀକ୍ଷାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିର ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ । ଏବଂ ଏଥିରୁ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କ'ଣ ଲାଭ ମିଳିଲା ବା ନ ମିଳିଲା, ଗୁଣାତ୍ମକ ତଥା ପରିମାଣାତ୍ମକ ଉଭୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ତାହା ସେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅଭୀପ୍ସାଗତ ପ୍ରଗାଢ଼ତା ଏବଂ ଚେତନା କ୍ଷେତ୍ରର ଜାଗରଣ ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରୁଥାଏ ।

ସର୍ବଶେଷରେ ମୁଁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ପରାମର୍ଶ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି : ତୁମେ କଦାପି କାହାରି ପରୀକ୍ଷକ ହେବାକୁ ମନ କରିବ ନାହିଁ । କାରଣ, ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ହୁଏତ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପରୀକ୍ଷାର ସମ୍ମୁଖୀନ ଦେବାକୁ ପଡୁଛି ବୋଲି ସତତ ତା'ର ସ୍ମରଣରେ ରହିଥାଉ, ତା' ପକ୍ଷରେ ଏହା ବେଶ୍ ଲାଭଦାୟକ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ସିଏ ଯଦି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ନାନା ପରୀକ୍ଷାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାରେ ପ୍ରକୃତରେ ଦାୟୀ ହେବାକୁ ମନ କରୁଥାଏ, ତାହାହେଲେ ଘଟଣାଟି ତା' ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିପଜ୍ଜନକ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ତଦ୍ଦ୍ୱାରା, ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ସ୍ତରର ଏକ ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ ଏବଂ ଅନିଷ୍ଟକାରୀ ଏକ ଗର୍ବ ତଥା ଦମ୍ଭ ଲାଗି ଆପଣାକୁ ଗୋଟାସୁଦ୍ଧା ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବାହିଁ ସାର ହେବ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ପ୍ରଜ୍ଞାହିଁ ଏହିସବୁ ବିଷୟରେ ଯଥାର୍ଥ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବେ, ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ମଣିଷର ଇଚ୍ଛା ସେ ଦିଗରେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ କରି ପାରିବ ?

୧୨ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୭

*

ଅଗ୍ରଗତିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୋପାନରେହିଁ ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପରୀକ୍ଷାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଥିବ ।

୧୨ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୭

*

ଦୀକ୍ଷା ଲାଭ ସକାଶେ ସକାଶେ ଆପଣାର ଯୋଗ୍ୟତା ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ ଶିଷ୍ୟକୁ ନାନା କଠୋର ପରୀକ୍ଷାର ମଧ୍ୟଦେଇ ଯିବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ଆମର ଏଠି ଆମେ ସେହି ପଦ୍ଧତିଟିକୁ ମୋଟେ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଯାଉନା । ବାହାରକୁ ଦେଖାଇ ପାରିବା ଭଳି ଏଠାରେ କିଛି ପରୀକ୍ଷା ନାହିଁ କି କୌଣସି ପ୍ରକାର ମାନକଳନା ବି ନାହିଁ । ମାତ୍ର, ଯଦି ତୁମେ ସତ୍ୟର ଅନୁଭବ କରି ପାରୁଥିବ, ତେବେ ଏହି କଥାଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବ ଯେ, ଏଠାରେ ଏହାଦ୍ୱାରା ବିଷୟଟି ପ୍ରକୃତରେ ଅନେକ ଅଧିକ କଷ୍ଟକର । ସେତେବେଳେ ଶିଷ୍ୟ ଏ ବିଷୟରେ ଅବିହିତ ଥିଲା ଯେ ତାହାକୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ

ସକାଶେ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଉଛି, ଏବଂ କେତେକ ବାହ୍ୟ ପରୀକ୍ଷାକୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବା ପରେ, ତାକୁ ଦୀକ୍ଷାର ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରି ନିଆଯିବ । ମାତ୍ର ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଜୀବନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଛି ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତୁମର ଗତିବିଧି ପ୍ରତି ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖାଯାଉଛି । ଏଥିରେ କେବଳ ତୁମର ବାହ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଯେ ବିଚାର କରାଯାଉଛି, ତା' ନୁହେଁ । ତୁମର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଭାବନା ଓ ଆନ୍ତର କ୍ରିୟାକଳାପକୁ ବି ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ଅବଲୋକନ କରାଯାଉଛି, ତୁମର ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାକୁ ବି ନଜର ଦିଆଯାଉଛି । ତୁମେ ଅରଣ୍ୟର ନିର୍ଜନତା ମଧ୍ୟରେ କ'ଣସବୁ କରୁଛ, ସେ କଥା ଖାଲି ଦେଖାଯାଉ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଗୋଟାସୁଦ୍ଧା ଜୀବନସଂଗ୍ରାମର ମଝିରେ ଠିଆ ହୋଇ ତୁମେ କ'ଣସବୁ କରୁଛ, ଏଠାରେ ତାହାରି ଉପରେହିଁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଉଛି ।

ଏଭଳି ପରୀକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବା ଲାଗି ତୁମର ସମ୍ମତି ଅଛି ତ ? ତୁମେ ସେଥିଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିଛ ତ ? ଆପଣାକୁ ପୂରାପୂରି ବଦଳାଇ ଦେବାକୁ ତୁମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛ ତ ? ତୁମକୁ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ଧାରଣା, ଆଦର୍ଶ, ମୂଲ୍ୟବୋଧ ସ୍ୱାର୍ଥ ଏବଂ ମତାମତକୁ ନିଜ ଭିତରୁ ବାହାର କରି ଫିଙ୍ଗିଦେବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ସବୁକିଛିକୁ ନୂଆ କରି ଶିକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି ତୁମେ ଏହିସବୁ ଲାଗି ସମ୍ମତ ଓ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥାଅ, ତେବେ ତୁମେ ସେହି ଅନୁସାରେ ଏକ ସଂକଳ୍ପ ଗ୍ରହଣ କର; ତା' ନ ହେଲେ ତୁମର ଏସବୁ ଭିତରକୁ ଗୋଡ଼ ପକାଇବା ଆଦୌ ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ ।§

*

ସମଗ୍ର ଜୀବନ ଏକ ସାଧନା । ଯଦି ତୁମେ ଜୀବନକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ଅଲଗା କରି ପକାଇବ ଓ ଏଇଟା ସାଧନା ଓ ସେଇଟା ସାଧନା ନୁହେଁ ବୋଲି କହିବ, ତେବେ ତଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପ୍ରକୃତରେ ଭୁଲ୍ କରିବ । ତୁମର ଭୋଜନ ଓ ତୁମର ଶୟନ ମଧ୍ୟ ତୁମ ସାଧନାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଙ୍ଗ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ ।§

*

(*ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶକୁ ଫେରି ଯାଉଥିବା ଜନୈକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ*)

ସବୁକିଛି ତୁମ ସାଧନାର ଅଂଶ ହୋଇ ରହିପାରେ । ଏହା ତୁମର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦୃଷ୍ଟି କୋଣଟି ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରେ ।

ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଯଦି ତୁମେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟର ବାତାବରଣକୁ ତୁମ ଉପରେ ଆସି ଆକ୍ରମଣ କରିବା ଲାଗି ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବ, ତେବେ ତୁମର ସାଧନା ତୁମଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଚାଲିଯିବ ।

ମାତ୍ର, ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଜଡ଼ବାଦୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ସାମାଜିକ ପରିବେଶରେ ମଧ୍ୟ, ଯଦି ତୁମେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମଜୀବନ ଲାଗି ଅଭୀପ୍ସା ରଖିପାରିବ ଓ ତାହାରି ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନ କରି ପାରିବ, ତେବେ ତୁମର ସାଧନା ନିଶ୍ଚୟ ଅବ୍ୟାହତ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ସେହି ପରିବେଶରେ ରହି ବି ତୁମେ ନିଜର ସାଧନାକୁ ଅବଶ୍ୟ ଅବ୍ୟାହତ ରଖିବ ।

୧୯୭୦

ତପସ୍ୟା

କୌଣସି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲକ୍ଷ୍ୟର ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ନିଜର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଆମେ ନିଜ ଉପରେ ଯେଉଁ ଶୃଙ୍ଖଳାଟିକୁ ଆଣି ପକାଇବାକୁ ମନ କରିବା, ତାହାକୁ ତପସ୍ୟା ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

*

ତପସ୍ୟା : ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଦିଗରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିବାର ସାଧନାହିଁ ତପସ୍ୟା ।

*

ମାନସିକ ତପସ୍ୟା : ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଭିମୁଖରେ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଉଥିବା ପ୍ରକ୍ରିୟା ।

*

ପ୍ରାଣିକ ତପସ୍ୟା : ନିଜକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିପାରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରାଣକୁ ଏକ କଠୋର ଶୃଙ୍ଖଳାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ।

*

ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ତପସ୍ୟା : କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁହିଁ ଜାଣିବା ଲାଗି ଓ ତାଙ୍କରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ଜୀବନଧାରଣ କରୁଥାଏ ।

*

ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ତପସ୍ୟା : ଯେଉଁ ତପସ୍ୟା ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ସଫଳ ହୁଏ ।

*

ଆତ୍ମ-ଶୃଙ୍ଖଳା ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ଜୀବନ ସଫଳ ହେବ ନାହିଁ ।

ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ହେବାକୁ ହେଲେ ଶୃଙ୍ଖଳା ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ, ଶୃଙ୍ଖଳା ନ ଥିଲେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ପଶୁ ବୋଲିହିଁ କୁହାଯିବ ।

ଆମେ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଏବଂ ଯଥାର୍ଥତର ଜୀବନ ଲାଗି ଅଭୀପ୍ସା ରଖିପାରିବା ଏବଂ ରୂପାନ୍ତର ଲାଗି ଏକ ଶୃଙ୍ଖଳାକୁ ନିଜ ଲାଗି ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ପାରିବା, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଆମେ ମଣିଷ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲୁ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଏଥିଲାଗି ଆଗ ନିଜର ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିଟି ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେହି ପ୍ରକୃତିର ଯାବତୀୟ କାମନା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୯ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୨

*

ଏକଥା ଅବଶ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଯେ, ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାର ଶୃଙ୍ଖଳା ହେଉ ପଛକେ, ଯଦି ଆମେ ନିୟମନିଷ୍ଠ ହୋଇ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଓ ଆପଣାକୁ ସତତ ନିୟୋଜିତ ରଖି ତାକୁ ପାଳନ କରିବା, ତେବେ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ପ୍ରଭୂତ ସହାୟତା ମିଳିବ, କାରଣ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ପାର୍ଥିବ ଜୀବନ ଅଧିକ ସତ୍ୱର ଭାବରେ ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ ଏବଂ ନୂତନ ଜୀବନଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନେବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥ ହେବ । ଆପଣାକୁ ଏକ ଶୃଙ୍ଖଳାର ଅଧୀନ କରି ରଖି ଆମେ ଏହି ନୂତନ ଜୀବନର ଆଗମନକୁ ଅଧିକ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିଦେଇ ପାରିବା, ଅତିମାନସ ସତ୍ୟ ସହିତ ଆମର ସଂସ୍ପର୍ଶଲାଭକୁ ମଧ୍ୟ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରି ପାରିବା ।

ବୈରାଗ୍ୟ-ସାଧନ

ଏକ ବୈରାଗ୍ୟମୟ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା ଅଥବା ଆପଣାର ବାସନାଗୁଡ଼ିକୁ ଚରିତାର୍ଥ କରିବା ସକାଶେ ନିଜକୁ ହୁଗୁଳା ଛାଡ଼ିଦେବା,— ଏ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିକୁ ବି ଯଥାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଅସଲ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ହେଉଛି ଯେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଯାହାକିଛି ଦେଉଛି, ତାହାକୁ ତୁମେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସରଳତା ସହିତ ଗ୍ରହଣ କରିବ, ସେହିଥିରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ଅଧିକ ଲାଗି ଯାଚଞ୍ଚା କରିବ ନାହିଁ କିଂବା ଯାହା ଦିଆଯାଉଛି, ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଅସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କରିବ ନାହିଁ । ଏହାକୁହିଁ ଦାନର ଯଥାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ବୋଲି କୁହାଯିବ; ଯେଉଁ ଦାନ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଧିକ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବ, ସେହି ଦାନକୁହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଦାନ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

ତେଣୁ ମୋର ଜଣେ ସନ୍ତାନ ହିସାବରେ ତୁମେ ସରଳ ରହିବ, ଶାନ୍ତ ସ୍ଥିର ରହିବ, ପରିତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବ । ଏବଂ ତେବେ ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ ।

୫ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୪

*

ଯେଉଁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଦାବୀ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ, ସିଏ ଯଥାର୍ଥ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ନୁହେଁ । ପ୍ରକୃତ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହେବାକୁ ହେଲେ, ତାକୁ ଯାହା ଦିଆଯାଉଛି, ସିଏ ସେଇଥିରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବ ଓ ଆଉ ଅଧିକ ପାଇବାକୁ ମନ ବଳାଇବ ନାହିଁ । ତା' ଜୀବନରେ ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଘଟିବ, ସେଥିରେ ସିଏ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣାକୁହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁଥିବ ଏବଂ ସେଥିଲାଗି ନିଜକୁ ସୁଖୀ ତଥା କୃତଜ୍ଞ ବୋଲି ବୋଧ କରୁଥିବ ।

ପୁନଶ୍ଚ ଯିଏ ଏକ ''ପ୍ରଗାଢ଼ ସାଧନା''ରେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ, ସିଏ ନିଜକୁ ଆପଣାର ପରିପାର୍ଶ୍ୱରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଛିନ୍ନ କରି ନେଇଯାଇ ପାରୁଥିବ, ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ, ଚାରିପଟେ ବନ୍ଧୁକର ଗର୍ଜନ ଶୁଣା ଯାଉଥିବା କୌଣସି ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଗଭୀର ଧ୍ୟାନସ୍ଥ ହୋଇ ପାରୁଥିବ ।

*

ଗୁମ୍ଫା ଭିତରେ ଯାଇ ସାଧନା କଲେ ସାଧନା ଯେ ସହଜ ହୋଇଯାଏ, ମୁଁ ସେ କଥା ମୋଟେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ନାହିଁ । ତଦ୍ୱାରା କେବଳ ଏତିକି ହୁଏ ଯେ, ସେଠାରେ ତୁମର ନିଷ୍ଠାହୀନତା ଆଉ କାହାରି ଆଖିରେ ନ ପଡ଼ି ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଯାଏ । ଅଥଚ ଜୀବନରେ

ଏବଂ କର୍ମରେ ତାହା ଗୋଟାସୁଦ୍ଧା ଧରା ପଡ଼ିଯାଏ । ଗୁମ୍ଫା ଭିତରେ ବସି ରହିଲେ ତୁମେ ଜଣେ ଯୋଗୀ ପରି ବେଶ୍ ଦେଖା ଯାଉଥିବ, ମାତ୍ର ଜୀବନ ଭିତରେ ସେପରି ଠକିବାକୁ ବସିବା ଅଧିକ କଷ୍ଟକର ହେବ, କାରଣ ଏଠାରେ ତୁମକୁ ସତରେ ଜଣେ ଯୋଗୀ ସଦୃଶ ଆଚରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୬ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୩୫

*

ଏହି ପ୍ରକାରର କଠୋର ସାଧନାର ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ବିଚାର କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ସେତେବେଳେ ମୋ' ନିଜର ଶାରୀରିକ ଏବଂ ମାନସିକ ଦୁର୍ବଳତା ବିଷୟରେ ରହିଥିବା ମୋ'ର ଧାରଣାଗୁଡ଼ାକ ମୋତେ ଭୟ ଦେଖାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି ଏବଂ ସେତେବେଳେ ନିଜ ଭିତରୁ ମୁଁ ଏତେଟିକିଏ ହେଲେ ବି ସାହସ ପାଏ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ଏବେ କେତେ ପରିମାଣରେ ଭୋଜନ କରୁଛ ଏବଂ ନିୟମିତ ଯଥେଷ୍ଟ ଭାବରେ ଶୋଇ ପାରୁଛ କି ନାହିଁ, ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ସେହି କଥାଟିକୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛୁ । ଏହି ଦୁଇଟି କଥାର ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି, କାରଣ, ଏଭଳି ଗୋଟିଏ ସାଧନାକୁ ସହ୍ୟ କରି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଅବଶ୍ୟ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ ଯେ, ଉଚିତ ପୁଷ୍ଟିକର ଆହାର ଏବଂ ନିଦ୍ରାର ଅଭାବରୁ ସାଧକର ମନ, ଶରୀର ଓ ସ୍ନାୟୁସଙ୍ଗଠନ ଯେପରି ଟିକିଏ ହେଲେ ବି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଯାଉ ନ ଥିବ ।

୧୬ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୪୦

*

ଉପବାସ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ବିକାଶସାଧନ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରମ ସତ୍ୟର ଉପଲବ୍ଧି ସମ୍ଭବ ହେବ ।

୧୮ ଜାନୁଆରି ୧୯୫୩

*

ତୁମେ କହିଲ ଯେ 'କ' ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ''ମନ୍ଦ ଆଚରଣ'' କରୁଛି । କାରଣ ତୁମର ମନ ଭିତରେ ସାଧନାର ଧାରଣାଟି ସ୍ଥିରତା, ନିଶ୍ଚଳତ ଏବଂ ଧ୍ୟାନ ମଗ୍ନତା ସହିତ ଗଅଁଠା ହୋଇ ରହିଛି । ମାତ୍ର ଏଠାରେ ତୁମେ ଯେତିକି ଅଧିକ ସମୟ ରହିବ, ତୁମେ ଏହି କଥାଟିକୁ ନିଶ୍ଚୟ ସେତିକି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବ ଯେ ଖାଲି ଧ୍ୟାନମଗ୍ନ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତି କଦାପି ଦିବ୍ୟ ଚେତନାକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିବ ନାହିଁ; ତୁମେ ଏକଥାଟିକୁ ବି ଶିଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ ଯେ ଖେଳିବା ସମୟରେ, ଜିମ୍ନାଷ୍ଟିକ୍ କରୁଥିବା

ସମୟରେ, ପଦବ୍ରଜରେ କୌଣସି ସ୍ଥାନକୁ ଯାଉଥିବା ବେଳେ ବା ଯେକୌଣସି କାମ କରୁଥିବା ସମୟରେ ବି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ସଂସ୍ପର୍ଶ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ପାରିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେହିଁ ତୁମେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ସ୍ମରଣ କରିବ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ ।

୩୧ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୩

*

ଏଠାରେ ସମ୍ବେଦନଶୀଳତା ଉପରେହିଁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଏ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ଭାରସାମ୍ୟ, ସ୍ଥିରତା ଏବଂ ପ୍ରଶାନ୍ତିକୁହିଁ ଆଧାର କରି ରହେ । ଦୁଃଖ ପାଇବାର ଏକ ଅସୁସ୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ବୋଧ ଉପରେ ତାହା ଆଦୌ ଆଧାରିତ ହୋଇ ରହି ନ ଥାଏ ।

୧୨ ମଇ ୧୯୬୯

*

ଏହା ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ କଠୋର ସାଧନା ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାର ନାନା ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ; ଏହା ଯେତେବେଳେ ଏକ ଅବଶ୍ୟ କରଣୀୟ ପ୍ରୟୋଜନରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେହିଁ ତାହାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଉତ୍ତମ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

*

(*ନିର୍ଜନତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ*)

ଯଦି ଆବଶ୍ୟକତାଟି ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ତାହାକୁ ସାଧନ କରିବାର ଉପାୟଟି ବଳେ ବଳେ ଆସିବ ।

୩୦ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୦

*

ମୁଁ ନିୟମିତ ଭାବରେ କିଛି ସମୟ ଏକାନ୍ତରେ କଟାଇବି କି ?

ଯୋଗର ପୁରାତନ ପଦ୍ଧତିରେହିଁ ନୀରବତା ଓ ଏକାନ୍ତବାସ ଲାଗି ପରାମର୍ଶ ଦିଆ ଯାଇଥାଏ ।

ଆଗାମୀ ଦିନର ଯୋଗସାଧନା ନିଜର କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ଜଗତ ସହିତ ଆପଣାର ନାନା ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ତୁମ ନିଜ ଭିତରକୁ ଅନାଇ ଦେଖ, ତାହାରି ଉପରେ ମନନ କର ଏବଂ ତୁମେ ପ୍ରକୃତରେ କେଉଁ ବାଟଟିକୁ ବାଛିଲ, ମୋତେ ସେ କଥା କୁହ ।

୨୪ ଜାନୁଆରି ୧୯୭୧

*

ମୋ ନିଜର ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ମୁଁ କହିବି ଯେ ଏକାନ୍ତବାସ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଲୋକମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ନିଜକୁ ତମଃ ଭିତରେ ପକାଇ ରଖିଥା'ନ୍ତି ।

ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୭୧

*

ଆତ୍ମସମାହିତ ହୋଇ ରହି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଆନ୍ତର ଜୀବନରେ ଏକ ବିଶେଷ ଶକ୍ତିର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ନିର୍ଜନତା ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ବିପରୀତ ଆଉ କିଛି ସହିତ ଅଦଳବଦଳ କରୁଥିଲେ ତଦ୍ୱାରା ହୁଏତ ଫଳ ଭଲ ହୋଇପାରେ । ମାତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାର ଯେପରି ସୁବିଧା ଦିଗଟି ରହିଛି, ଅସୁବିଧାର ଦିଗଟି ମଧ୍ୟ ସେପରି ରହିଛି; ଏବଂ ସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ରହିପାରିଲେ ଓ ଭିତରେ ଏକ ଶାନ୍ତ ସ୍ଥିତିକୁ ବଜାୟ ରଖି ପାରିଲେ ଯାଇ ଆମେ ସେହି ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦେଇ ପାରିବା ।

*

ବାହ୍ୟ ଭୌତିକ ସ୍ତରରେ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ରଖିବା କ୍ୱଚିତ୍ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟଦାୟକ ହୋଇଥାଏ । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ସାମୟିକଭାବରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ରଖିଲେ ସେଥିରୁ ଅନେକ ସାହାଯ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ମାତ୍ର ଆନ୍ତର ଜୀବନରେ ଅଲିପ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଅଭିମୁଖୀ ହୋଇ ରହିବା ହେଉଛି ସର୍ବପ୍ରଧାନ କଥା ।

ଅଭିନିବେଶ

ନିଜକୁ ବ୍ୟସ୍ତ ଏବଂ ପ୍ରସାରିତ କରି ଦେଇ ପାରୁଥିବାର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନର ଯେତିକି ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ଆପଣାକୁ ସଂଗୃହୀତ ଏବଂ ଅଭିନିବେଶିତ କରି ରଖିବାର ଯାବତୀୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନର ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।

୧୩ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୫

*

ଏକାଗ୍ରରହିବା ପଛରେ କୌଣସି ଫଳଲାଭର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନ ଥାଏ, ତାହା ଏକ ସରଳ ଓ ଅବିଚଳ ପ୍ରକ୍ରିୟା ।

*

କୌଣସି ଏକ ସୁନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଲାଗି ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ରହିପାରିଲେ ତାହା ବିକାଶର ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ ।

*

ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟି ଉପରେ ଆମେ ନିଜକୁ ଅଧିକ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ପାରିଲେ ସେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବ, ସେତିକି ସୁନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ପାରୁଥିବ ।

*

ବସ୍ତୁ, ବ୍ୟକ୍ତି ତଥା ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣସମାହିତ ଅଥବା ଗତିଶୀଳ ଏକାତ୍ମକତା ଲାଗି ଜଣେ ଯୋଗୀର ଯେଉଁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ସେ ତାହାରି ସାହାଯ୍ୟରେହିଁ ଯାବତୀୟ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିଥାଏ ।

୧୧ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୩୫

*

> *''କେବଳ ସଚେତନ ଏକାତ୍ମକତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । କାରଣ, ଆପଣା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତନ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବା ଜୀବନକୁହିଁ ଆମେ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହିବା ଉଚିତ ।''*

— ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ

ଚତୁଷ୍ପାର୍ଶ୍ୱସ୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତି ଓ ବସ୍ତୁମାନଙ୍କ ସହିତ **ଅସଚେତ ଭାବରେ ଏକ ପ୍ରକାର ଏକାତ୍ମକତା** ସବୁବେଳେ ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର, ନିଜର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଏବଂ ସାଧନା ବଳରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବା କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଉପରେ ଆପଣାକୁ ଏକାଗ୍ର କରିବାକୁ ଅବଶ୍ୟ ଶିଖା ଯାଇପାରେ ଓ

ସେହିପରି ଭାବରେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ସେହି ବସ୍ତୁଟି ସହିତ ଏକାତ୍ମକତା ଲାଭ ହୋଇପାରିବ । ଏବଂ ସେହି ଏକାତ୍ମକତା ସାହାଯ୍ୟରେହିଁ ଆମେ ସଂପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବସ୍ତୁଟିର ପ୍ରକୃତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜ୍ଞାନ ହାସଲ କରିପାରିବା । *୨୦ ମଇ ୧୯୫୫*

*

ଯଥାର୍ଥ ମନୋଯୋଗ ରହିଥିଲେ ଆମ ଲାଗି ଆଦୌ କିଛିହେଲେ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ ।

*

ଏକଥା କୁହାଯାଇଥାଏ ଯେ ଏକାଗ୍ର ମନୋଯୋଗର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଯାବତୀୟ ସଫଳ କର୍ମାଚରଣର ମୂଳରେ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ବସ୍ତୁତଃ, ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଏକାଗ୍ର ମନୋଯୋଗ ଲାଗି ପ୍ରକୃତରେ ଯେଉଁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ସେଇଥିରୁହିଁ ସେ ବ୍ୟକ୍ତିର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ମୂଲ୍ୟବତ୍ତାର ମାପ କରାଯାଇ ପାରିବ ।*

ଏହି ଅଭିନିବେଶଟିକୁ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ହେଲେ, ଆମର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ କମ୍ କରି ଆଣିବାକୁ, କୌଣସି ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ବାଛିନେଇ ତାହାରି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାର ମନୋଯୋଗକୁ ପ୍ରଗାଢ଼ କରି ରଖିବାକୁ ସାଧାରଣତଃ ପରାମର୍ଶ ଦିଆ ଯାଇଥାଏ । ଆମର ଶକ୍ତି ଓ ମନୋଯୋଗ ଯେପରି ଏଣେତେଣେ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ହୋଇ ନ ଯିବ, ସେଥିଲାଗି ଏହି ପରାମର୍ଶ ଦିଆ ଯାଇଥାଏ । ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଏଇଟି ବେଶ୍ ଭଲ ପଦ୍ଧତି, ଏବଂ ଏହାକୁ ହୁଏତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ବି କୁହାଯାଇ ପାରେ । ମାତ୍ର, ଆମେ ଏହାଠାରୁ ଏକ ଅଧିକ ଭଲ ପଦ୍ଧତିଟିଏ ବି କଳ୍ପନା କରିପାରିବା ।

*

ସମୟ ସମୟରେ ମୁଁ ନିଜର ମନକୁ ନୀରବ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ, ବେଳେବେଳେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବାକୁ ଓ ପୁଣି ବେଳେବେଳେ ମୋ'ର ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାଟିର ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ । ଅର୍ଥାତ୍, ବିଶେଷ ଗୋଟିଏ ଜିନିଷ ଉପରେ ଅଭିନିବେଶ କରିବା ମୋ' ଦ୍ୱାରା ମୋଟେ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସର୍ବପ୍ରଥମେ କେଉଁଟି ଲାଗି ମୁଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି ?

ତୁମେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ସବୁ କରିବ; ଯେତେବେଳେ ଯେଉଁଟି ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ଆସିବ, ସେତେବେଳେ ସେଇଟିକୁ କରିବ । *୧୬ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୪*

---

* ମାଆଙ୍କର ଟିପ୍ପଣୀ : ସାଧାରଣତଃ ଆଗ୍ରହ ଏବଂ କୌଣସି ଏକ ବିଷୟ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ବିଶେଷ ମନୋଯୋଗରୁହିଁ ତାହା ଜନ୍ମଲାଭ କରିଥାଏ ।

ଧ୍ୟାନ

ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଧ୍ୟାନରେ ବସୁଛ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ଠିକ୍ ଗୋଟିଏ ପିଲାପରି ସହଜ ଏବଂ ସରଳ ହେବ । ସେତେବେଳେ ତୁମର ବାହ୍ୟ ମନ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଆସୁ ନ ଥିବ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ କୌଣସି ପ୍ରତ୍ୟାଶା ରଖି ନ ଥିବ ବା କୌଣସି କଥା ପାଇଁ ମୋଟେ ଜିଦ୍ କରୁ ନ ଥିବ । ଏହିସବୁ ସର୍ତ୍ତର ପୂରଣ ହୋଇଗଲେ, ତେଣିକି ତୁମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଅଭୀପ୍ସାଟି ଉପରେହିଁ ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରିବ । ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଯଦି ତୁମେ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ କରିବ, ତେବେ ତାଙ୍କଠାରୁ ନିଶ୍ଚୟ ଉତ୍ତର ପାଇବ ।

୨୬ ଜାନୁଆରି ୧୯୩୫

*

ତୁମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧ୍ୟାନ ତୁମ ଲାଗି ଏକ ନୂତନ ସତ୍ୟ ଦିଗରେ ଦ୍ୱାର ଉଦ୍‌ଘାଟନପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ । କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ଧ୍ୟାନସ୍ଥ ହୋଇ ବସିବା ସମୟରେ କିଛି ନୂଆ ଘଟଣା ନିଶ୍ଚୟ ଘଟିଥାଏ ।

*

ତୁମର ଧ୍ୟାନରେ ତୁମକୁ କିଛି ଆଶୁ ଫଳ ମିଳିବା ପରି ମନେ ହେଉ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନର ଅଭ୍ୟାସଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତୁମର ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିରୁ ଆସୁଥିବା ବିରୋଧ ଅପେକ୍ଷା ତୁମକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଅବିଚଳ ଭାବରେ ଉଦ୍ୟମଶୀଳ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ମାଆ,

ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଧ୍ୟାନ ଲାଗି ଯେତିକି ସମୟ ଦେଉଛି, ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଦେଲେ ତାହା ମୋ' ପାଇଁ ହିତକାରକ ହେବ କି ନାହିଁ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ସେହି କଥା ଜାଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି । ସକାଳ ଆଉ ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ ମିଶାଇ ଏଥିରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ଘଣ୍ଟା ସମୟ ଦେଉଛି । ତଥାପି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧ୍ୟାନସ୍ଥ ହୋଇ ରହିବାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଫଳତା ପାଇ ପାରି ନାହିଁ । ମୋ'ର ସ୍ଥୂଳ ଭୌତିକ ମନଟା ମୋତେ ସବୁବେଳେ ଖୁବ୍ ବାଧା ଦେଉଛି । ସେଇଟି ଯେପରି ସ୍ଥିର ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ରହିପାରିବ ଓ ମୋ'ର ଚୈତ୍ୟସତ୍ତା ଯେପରି ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ

ଆସିପାରିବ, ସେଥିଲାଗି ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି । ମୋ ମନଟା ସତେଅବା ଗୋଟାଏ ଉନ୍ନତ ଯନ୍ତ୍ରପରି କାମ କରୁଛି ଓ ହୃଦୟଟା ପଥର ପରି ଶୋଇ ରହିଛି, ଏହା ଦେଖି ମୋତେ ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି ଦୁଃଖ ଲାଗୁଛି । ମାଆ, ମୁଁ ଯେପରି ନିରନ୍ତର ମୋ'ର ହୃଦୟ ଭିତରେ ଆପଣଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ଅନୁଭବ କରିପାରିବି, ଆପଣ ମୋତେ ସେହି ଆଶୀର୍ବାଦ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ମନର କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟହୀନ ନିଷ୍ପତ୍ତିରୁ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତୁମ ନିଜ ଭିତରୁହିଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧ୍ୟାନସ୍ଥ ହେବାର ଉତ୍ସାହ ଓ ପ୍ରେରଣା ନ ଆସିଛି, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧ୍ୟାନ ଲାଗି ଆହୁରି ଅଧିକ ସମୟ ଦେଲେ ତାହା କଦାପି ଖୁବ୍ ବେଶୀ ଫଳପ୍ରଦ ହେବ ନାହିଁ ।

ମୋର ସହାୟତା, ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସବୁବେଳେ ତୁମ ସହିତ ରହିଛି ।

୧୭ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୯

*

ଧ୍ୟାନ ଲାଗି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ରଖି ଧ୍ୟାନରେ ବସିବା ଅପେକ୍ଷା ସର୍ବଦା ଏକ ଅଭିନିବେଶଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଅନ୍ତଃସମାହିତ ଦୃଷ୍ଟି କୋଣ ରଖିପାରିବା ହେଉଛି ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ।

*

ଧ୍ୟାନ କରିବା ଲାଗି ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ଆମକୁ ବିଷୟଟିଏ ଦେଉଛନ୍ତି, ଆମେ ସେତେବେଳେ ତାକୁ ନେଇ କ'ଣ କରିବୁ ? ତାହାରି ବିଷୟରେ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରିବୁ ?

ଏକ ଅଭିନିବେଶିତ ପ୍ରଣାଳୀରେ ତୁମେ ନିଜର ଭାବନାକୁ ତାହାରି ଉପରେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରି ରଖିବ ।

ଏବଂ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ବିଷୟ ଦିଆଯାଇ ନ ଥିବ, ସେତେବେଳେ ହୃତ୍କେନ୍ଦ୍ରରେ ଆପଣଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ଉପରେହିଁ ନିଜକୁ ଅଭିନିବେଶିତ କରି ରଖିବା କ'ଣ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ? ସୂତ୍ର ପରି ତିଆରି ହୋଇଥିବା କୌଣସି ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ବ୍ୟବହାର ନ କରିବା ଉଚିତ ହେବ କି ?

ହଁ, ସେହି ଉପସ୍ଥିତିଟି ଉପରେ ନିଜକୁ ଅଭିନିବେଶିତ କରି ରଖି ପାରିଲେହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ।

*

(*ଧ୍ୟାନ ସକାଶେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କେତୋଟି ବିଷୟର ନମୁନା*)

ନୂତନ ଜନ୍ମ । ଏକ ନୂତନ ଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ଜନ୍ମଲାଭ । ଚୈତ୍ୟ ଚେତନା ।

୫ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୭

ଆପଣାର ଶରୀରରେ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଅଭୀପ୍ସା ଜାଗ୍ରତ କରିବା ।

୨୬ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୭

ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ କରି ରଖିବା । ଆପଣାର ଭିତର ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିବା ।

୨ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୭

ଅସଂଯତ ଭାବରେ କଥା କହିବାର କୁପରିଣାମ ।

୯ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୭

ଅନୁଭୂତି ଓ ଦର୍ଶନାନୁଭବ

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତି କହିଲେ ନିଜ ଭିତରେ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସଂସ୍ପର୍ଶ ଲାଭ କରିବାକୁହିଁ ବୁଝାଏ । (ବା, ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସଂସ୍ପର୍ଶଟିକୁ ଲାଭ କରିବାକୁ ବୁଝାଏ । ସେହି ଭୂମିରେ ସେଇଟି ଯାହା, ଏଇଟି ମଧ୍ୟ ସେଇଆ) । ଏବଂ ସେହି ଅନୁଭୂତିଟି ସର୍ବତ୍ର – ଯାବତୀୟ ଦେଶରେ ଯାବତୀୟ ଜାତି ମଧ୍ୟରେ ଓ ସକଳ ଯୁଗରେ ସେହି ଏକହିଁ ପ୍ରକାର ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ ।

୧୮ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୩୫

*

ଆମେ ଆମ ନିଜର ଅନୁଭୂତିଠାରୁ ସର୍ବଦା ଅଧିକ ବଡ଼ ହୋଇହିଁ ରହିଥିବା ।

*

ଏହିଭଳି ଗୋଟିଏ ଅନୁଭୂତିର ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରହିବା ଅପେକ୍ଷା ଅନୁଭୂତିଟିକୁ ନିଜ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ମଧ୍ୟରେ ରଖିବା ସର୍ବଦା ଉତ୍ତମ । ଅର୍ଥାତ୍, ଖାସ ଅନୁଭୂତିଟି ଏକ ଉତ୍ତମ ଅନୁଭୂତି ଓ ତାହା ଆମର ଅନେକ କାମରେ ଲାଗିବ; ମାତ୍ର ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସେହି ଅନୁଭୂତିଟିକୁ ଲାଭ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବା କେବଳ ସେତିକିବେଳେହିଁ ତାହା ଆମ ପାଖକୁ ଆସିବ । ମାତ୍ର, ତାହା ଯେତେବେଳେ ନିଜେ ଇଚ୍ଛା କରିବ, ସେତିକିବେଳେ ତାହା କଦାପି ଆମ ପାଖକୁ ଆସୁ ନ ଥିବ । ମୁଁ ଭାବୁଛି ଯେ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଘରେ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ ଅଥବା ଧ୍ୟାନସ୍ଥ ରହିଥିବ, କେବଳ ସେତିକିବେଳେହିଁ ଅନୁଭୂତିଟିକୁ ଆସିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଲେ ତାହା ଅଧିକ ଭଲ ହେବ । ମାତ୍ର ଯେତେବେଳେ ତୁମେ କର୍ମରତ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସେତେବେଳେ ନିଜର ଶରୀର ତାହାର କ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇ ରହିପାରିଲେ ସର୍ବଦା ଅଧିକ ଭଲ ହେବ ।

*

ତୁମ ଯୌବନାବସ୍ଥାରେ ତୁମର ଯେଉଁ ଅନୁଭୂତିଟି ହୋଇଥିଲା, ସେହିଟିକୁ ପୁନର୍ବାର ଅନୁଭବ କରିବା ଲାଗି ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ଆଶା କରି ତୁମେ ପ୍ରଥମ ଭୁଲଟିକୁ କଲ ।

ଜୀବନରେ ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକରେ କେବେ ଅବିକଳ ଏକ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ । ଏବଂ ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକ ଆହୁରି ଅଧିକ ଭଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଉଚ୍ଚତର ଓ ଅଧିକ ସତ୍ୟରୂପେ ଆମ ଉପଲବ୍ଧିକୁ ନ ଆସୁଥାଏ, ତେବେ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ଭାବରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକ ଖରାପ ପରିହିଁ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

ଏକ ସୁଖକର ଏବଂ ଅନୁକୂଳ ଅନୁଭୂତି ଲାଭ କରିବା ପରେ ମନୁଷ୍ୟର ଭୂମିରୁ ଦିବ୍ୟ ଭୂମିକୁ ଉଠିଯାଇ ପାରିବା ଉଚିତ, ତା' ନ ହେଲେ ଏକ ନାରକୀୟ ଏବଂ ପୈଶାଚିକ ସ୍ତରକୁ ଖସି ପଡ଼ିବାର ପ୍ରମାଦଟିହିଁ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ସର୍ବଦା ମହଜୁଦ ରହିଥାଏ ।

*

କୌଣସି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅନୁଭୂତି ଲାଭ କରିବା କିଛି ସମୟ ସକାଶେ ହୁଏତ ବେଶ୍ ଉପଯୋଗୀ ହୋଇପାରେ । ମାତ୍ର ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟି ଆମ ଭିତରେ ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ରହିବା ଆଦୌ ଉଚିତ ନୁହେଁ । କାରଣ ଏଇଟି କେବଳ ଏକ ଆଂଶିକ ସତ୍ୟ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସମଗ୍ର ସତ୍ୟଟିଠାରୁ ତାହା ବହୁଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଉଦ୍‌ଘାଟନ ହେଉଛି ଯଥାର୍ଥ ଉଦ୍‌ଘାଟନ ।

*

ତୁମର ଯେଉଁ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଏବଂ ଆଲୋକର ଅବତରଣର ଅନୁଭୂତି ହେଉଛି, ତୁମ ଭିତରେ ଯେ ସାଧନାଟିର ଯଥାର୍ଥ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି, ସେଥିରୁ ତାହାରି ସଙ୍କେତ ମିଳୁଛି । ଏହା ଦର୍ଶାଇ ଦେଉଛି ଯେ, ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଚେତଭାବରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମଶକ୍ତିଟି ଲାଗି ଉନ୍ମୋଚିତ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲଣି, ତାହାର କ୍ରିୟାଶୀଳତା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ ଆସିଲଣି । ସତ୍ତା ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଏବଂ ଆଲୋକର ଅବତରଣ ଯୋଗର ଯଥାର୍ଥ ଭୂମିଟିର ପତନ ହେଉଥିବାରହିଁ ସୂଚନା ଦେଉଛି । ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ମନଃସ୍ତରରେ ଓ କେବଳ ଉପରର ଭାଗଟିରେହିଁ ତାହାର ଏକ ଅନୁଭୂତି ମିଳିବ, ମାତ୍ର ତା'ପରେ ତାହା ପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ତଳ ଆଡ଼କୁ ବି ଯିବ, କ୍ରମେ ସମସ୍ତ କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଶରୀର ତାହାକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ । ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ତାହା କ୍ଷଣେ ବା ଦୁଇ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ଆସିବ; ମାତ୍ର ପରେ ଅଧିକ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିପାରିବ ।

ଆନ୍ତର ଦର୍ଶନର ଅନୁଭୂତି ଲାଭର ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଯେ କ୍ରମେ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ ଆସୁଛି, ଅନ୍ୟ ଅନୁଭୂତିମାନ ସେହି କଥାଟିକୁ ଦର୍ଶାଇ ଦେଉଥିବ; ଏଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଯୋଗର ଏକ ଅଂଶ ବୋଲି ଜାଣିବା । ତୁମେ ଯେଉଁ ଅଗ୍ନିର ଦର୍ଶନ କଲ, ତାହା ହେଉଛି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତାରେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇଥିବା ଅଭୀପ୍‌ସାର ଅଗ୍ନି । ଏବଂ ତୁମେ ଯେଉଁ ଅନ୍ୟସବୁ କଥା ଦେଖିଲ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ନ ଥିବାରୁ ତାହାର କୌଣସି ଅର୍ଥ କରାଯାଇ ପାରୁ ନାହିଁ ।

ତୁମର ଅଗ୍ରଗତି ଅବ୍ୟାହତ ରହୁ ।

ତୁମ ଲାଗି ଆମର ସବୁବେଳେ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ଓ ସୁରକ୍ଷା ରହିଛି ।*

୧୧ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୧

*

କାଲି ରାତିରେ କିଛି ସମୟ ଧ୍ୟାନ ପରେ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଶୋଇବାକୁ ଯାଉଥିଲି, ସେତେବେଳେ ହୃତ୍‌ଯନ୍ତ୍ର ଉପରକୁ ଥିବା ମୋ'ର ଶରୀରର ଅଂଶ କୌଣସି ଏକ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସତେ ଯେପରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଉଠିଲା । ମୁଁ କିଛି କରୁ ନ ଥିଲି, କେବଳ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବାରେ ଲାଗିଥିଲି । ତାହା କେବଳ କେତୋଟି ସେକେଣ୍ଡ ପାଇଁ ରହିଲା । ମୋ'ର ଏପରି ଅନୁଭୂତି ଦୁଇ ତିନି ଥର ହେଲାଣି ଏବଂ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଥରଗୁଡ଼ିକରେ ତାହା ବେଶ୍ କେତେ ମିନିଟ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିଥିଲା । ଏହି ଅନୁଭବଟି ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ, ମୁଁ ସେହି କଥାଟି ଜାଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି । ଏହା କ'ଣ କୁଣ୍ଡଳିନୀ ଶକ୍ତିର ଏକ ଅନୁଭୂତି କି ? ଏହିପରି ଏକ ଚାପର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ବେଳେ କିଭଳି ମନୋଭାବ ରଖିବା ସର୍ବୋତ୍ତମ ହେବ ?

ସର୍ବୋତ୍ତମ ମନୋଭାବଟି ହେଉଛି ତୁମେ ସ୍ଥିର ଓ ଶାନ୍ତି ହୋଇ ରହିବ, ଅନୁଭୂତିଟିକୁ ତା'ର ନିଜର ଗତିପଥରେ ଗତି କରିବାକୁ ଛାଡ଼ିଦେବ । ତୁମେ ସେଇଟିକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଥିବ, ଅଥଚ **ସେଇଟି ବିଷୟରେ ଆଦୌ କିଛି ଭାବୁ ନ ଥିବ ।**

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୪ ଜୁଲାଇ ୧୯୩୯

*

ସେହି ସ୍ପନ୍ଦନ-ଶକ୍ତିଟିର ଅବତରଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଫଳରେ ମୁଁ, ବିଶେଷତଃ ମୋ' ଛାତି ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାରର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରିଛି । ଏବଂ ମୋ'ର ଏପରି ଏକ ଧାରଣା ହୋଇଛି ଯେ ଶରୀର ତାହାର ପ୍ରତିରୋଧ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲା ।

ଅନୁଭୂତିଟି ଯେପରି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାଂଘାତିକ ଭାବରେ ବିକୃତ ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦାୟକ ହୋଇ ନ ପଡ଼େ, ସେଥିଲାଗି ଏକାନ୍ତ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ଓ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

କେବଳ ସେହିପରି ଏକ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ଥିରତାର ଅବସ୍ଥାରେହିଁ ଦିବ୍ୟ ପରମଶକ୍ତି ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରିବେ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରିବେ ।

*

---

* ମା' ଏହି କଥାଟିକୁ ଲେଖିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ପତ୍ରଟିକୁ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ହୁଏତ ଡାକିଦେଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଏକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି ।

ଆପଣ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ମୋର ସ୍ଥୂଳ ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀରରେ ଅନ୍ୱେଷଣମୂଳକ ଭାବରେ ନାନା ସ୍ଥାନକୁ ଗମନ କରିବାର ଏକ ଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି । [ଏଠାରେ ସାଧକ ତାଙ୍କର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କେତେକ ଅନୁଭୂତିର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି ।] ଶରୀର ଭିତରୁ ବାହାରି ଅନ୍ୟତ୍ର ଗମନ କରିବାର ଏହି ଅଭ୍ୟାସଟିକୁ ସ୍ଥାୟୀ କରି ରଖିବା ପ୍ରକୃତରେ କେତେ ଦୂର ଉଚିତ ହେବ, ମୁଁ ସେଇ କଥା ଭାବୁଛି । ଏଥିରେ ଭାରି ଆକର୍ଷକତା ରହିଛି ସତ, ମାତ୍ର ଆନ୍ତର ଅଧ୍ୟାତ୍ମବସ୍ତୁ ଲାଭ କରିବା ସକାଶେ ଚେତନାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏହାକୁ ଯୋଗଗତ ବିକାଶର ଏକ ଅଂଶ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ କି ?

ଏହି ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକୁ ଏକାବେଳକେ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେହିଁ ଅନେକ ଅଧିକ ଭଲ ହେବ । ସେଗୁଡ଼ିକ ତୁମକୁ ଏପରି ନାନା ଅକାମ୍ୟ ସ୍ତରକୁ ନେଇ ଯାଉଥିବା ପରି ମନେ ହେଉଛି ଯେଉଁଠାରେ କି ଅନେକ ବିପଦର ଆଶଙ୍କା ରହିଛି । ଯୋଗର କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ଉନ୍ମୋଚନ ଲାଗି ଏହାର ଆଦୌ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । *୨୮ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୪୪*

*

(ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଓ ମାଆଙ୍କର ଅଭିମୁଖୀ କରିପାରିବା ପୂର୍ବରୁ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯିବାର କୌଣସି ଆଶଙ୍କା ରହିଛି କି ନାହିଁ, ସାଧକ ପୁଣିଥରେ ଲେଖି ସେହି ପ୍ରଶ୍ନଟିକୁ ପଚାରିଥିଲେ ଏବଂ ସମଗ୍ର ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗର ଏକ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରଖିଥିବା ଗୋଟିଏ ଅନୁଭୂତିର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ ।)

ମୁଁ ତୁମକୁ ମୋଟେ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ନାହିଁ ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ତୁମେ ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ନିଜ ମନରେ ଏକ ସଂକଳ୍ପ କରି ନେଲେ, ନିଶ୍ଚୟ ଏହି ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୋଇ ପାରିବ; ଏବଂ, ତୁମେ ମୋ' ଆଗରେ ତୁମର ଯେଉଁ ଅନୁଭୂତିଟିକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି କହିଛ, ସେଥିରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମୁଁ ଅନୁମାନ କରିପାରୁଛି ଯେ ତୁମର ସଫଳତା ଘଟିବ ବୋଲି ଏଥିରେ ଏକ ସକାରାତ୍ମକ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ରହିଛି ।

ମୋ ଗତ ପତ୍ରରେ ମୁଁ ଯାହା ଲେଖିଥିଲି ତଦ୍ୱାରା କେବଳ ଏତିକି କହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲି ଯେ, ଏପରି କେତେକ ବିଷୟ ରହିଛି, ଯାହା ତୁମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପଲବ୍ଧିରେ ବିଳମ୍ବ ଘଟାଇ ପାରେ ଏବଂ ତୁମ ଲାଗି ହୁଏତ ବିପଜ୍ଜନକ ବି ହୋଇପାରେ । ମାତ୍ର ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ସେହି ଉପଲବ୍ଧି କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ।

୧୯ ମଇ ୧୯୪୪

*

ତୁମର ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅନୁଭୂତିଟି ଯେତେବେଳେ ହେଲା, ସେତେବେଳେ ଶକ୍ତିଟି ପ୍ରଧାନତଃ ତୁମର ମନଃସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲା । ତାହା ପ୍ରାଣିକ ସ୍ତରରେ ବି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲା ଏବଂ ତା'ରି ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ଭୌତିକ ସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲା । ଏହି ସମୟଟି କେଉଁ କାଳରୁ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଗଲାଣି । ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାରେ ସେହି ଶକ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ଆହୁରି ତଳକୁ ଚାଲି ଆସିଲାଣି, ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ଖାଲି ଜଡ଼ର ଭୂମିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ନାହିଁ, ବରଂ ଅବଚେତନର ସ୍ତରରେ ଓ ଏପରିକି ଅଚେତନର ସ୍ତରରେ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଯଦି ଅବତରଣମୁଖୀ ସେହି ଶକ୍ତିର ଗତିପଥକୁ ଅନୁସରଣ କରି ତୁମେ ତାହାକୁ ନିଜର ଶରୀରରେ ଓ ଚେତନାର ଏହିସବୁ ଭୌତିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ନ ଦିଅ, ତେବେ ତୁମେ ରାସ୍ତର ଗୋଟାଏ ପାଖକୁ ଆଡ଼େଇ ହୋଇ ଅଟକି ରହିଯିବ ଏବଂ ଆଉ ମୋଟେ ଅଗ୍ରଗତି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏବଂ ସେହି ଶକ୍ତିକୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ହେଲେ ତୁମକୁ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ନିଜର ଯାବତୀୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ ତାହା ପାଖରେ ସମର୍ପଣ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ – ତୁମର ଅଭ୍ୟାସ, ପସନ୍ଦ, ଅଗ୍ରରୁଚି, ପ୍ରୟୋଜନ ବୋଧ ପ୍ରଭୃତି ସବୁକିଛିକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାହା ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସତ୍ୱର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବୁଲେଟିନ୍‌ରେ* ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କର ଲେଖାଟିକୁ ଯତ୍ନର ସହିତ ପାଠ କରିବ : ତାହା ତୁମକୁ ଅସଲ କଥାଟିକୁ ବୁଝିବାକୁ ଅନେକ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ।

୨୦ ନଭେମ୍ବର ୧୯୪୯

*

ବେଳେବେଳେ ମୁଁ ଧ୍ୟାନ କରୁଥିବା ସମୟରେ ଶରୀରଟା ସତେଅବା କୁଆଡ଼େ ଉଭେଇ ଗଲାପରି ମନେ ହୁଏ । ସେତେବେଳେ ମୋ'ର ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଶାରୀରିକ ବୋଧ ରହେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ତଥାପି ମୋ' ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ରହିଥିବା ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁ ବିଷୟରେ ମୁଁ ସଚେତନ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେତେବେଳେ ମୋ' ଚେତନା ମୋ'ର ମସ୍ତିଷ୍କ ଭିତରେ କେବଳ ଏକ ଧାରଣା ପରି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ବେଳେବେଳେ ମୋ' ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ହୁଏତ ଗୋଟିଏ ବୋଲି ଭାବନା ରହେ ନାହିଁ; ଭାବନାସବୁ ମୁଣ୍ଡ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରୁଥା'ନ୍ତି ସତ, ମାତ୍ର କୌଣସି ପ୍ରକାର ଗୋଳମାଳ ବା ବ୍ୟସ୍ତତା ସୃଷ୍ଟି ନ କରି ସେଗୁଡ଼ିକ ବାହାରି ଚାଲି ଯାଉଥା'ନ୍ତି । ଏହି ଅବସ୍ଥାଟି ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି ସୁଖକର ବୋଧ ହୁଏ, ସତେଅବା

---

* ''ଦିବ୍ୟ ଦେହ'', ଲେଖାଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ଶତବାର୍ଷିକୀ ସଂସ୍କରଣ (ଇଂରାଜୀ), ୧୬ଶ ଖଣ୍ଡ, ପୃଷ୍ଠା. ୨୦-୪୦ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି ।

ବିଶ୍ରାମ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ପରି ଲାଗେ, ମାଆ, ଇଏ ପ୍ରକୃତରେ କିପରି ଏକ ଅବସ୍ଥା, ଆପଣ ଟିକିଏ ବୁଝାଇ କୁହନ୍ତୁ ତ !

ଏହାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବାହ୍ୟିକ ଚେତନାର କ୍ଷେତ୍ରରୁ ଭୌତିକ ଭୂମିର ସାକ୍ଷୀ ସେହି ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ନିଜକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ନେବାର ଅବସ୍ଥା ବୋଲି କୁହାଯିବ । ସେଠାରେ ବସ୍ତୁତଃ ଏକ ମହାନ୍ ବିଶ୍ରାମବୋଧର ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ ।

*

ଦିନେ ରାତିରେ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲି । ମୋ'ର ମନେ ହେଉଥାଏ, ମୁଁ ଯେପରି ଚେଇଁ କରି ଶୋଇଥାଏ ଓ ମୋ ଆଗରେ ଦୃଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଭାସି ଭାସି ଚାଲିଯାଉଥାଏ । ମୁଁ ଦୁଇଟିସତ୍ତା ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲି, ଯାହାଙ୍କର ମୁହଁ ମୋତେ ଦେଖାଯାଉ ନ ଥିଲା । ସେହି ଦୁଇଜଣଯାକ ଭାରି ଡେଙ୍ଗା, ସେମାନଙ୍କର ଦେହ ବେଶ୍ ପୁଷ୍ଟ ଓ ସବଳ ଭାବରେ ତିଆରି ହୋଇ ରହିଛି । ଉପରେ ସେମାନେ ଯାହା ପରିଧାନ କରିଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ମୋତେ ମୋଟା ମୋଟା ରୋମତିଆରି କୋଟ୍ ପରି ଦେଖା ଯାଉଥିଲା । (ପରେ ମୁଁ ଚିନ୍ତା କଲି ଯେ ହୁଏତ ସେମାନଙ୍କ ପିଠି ଉପରେ ଦୁଇ ବୋଝ ଔଷଧୀୟ ତାଳପତ୍ର ଲଦା ହୋଇ ରହିଥିଲା, କାରଣ ମଝିର ମଝିରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଭିତରୁ ଆଲୋକକଣାମାନ ଝଲକି ଉଠୁଥିବା ପରି ମନେ ହେଉଥିଲା ।) ସେମାନେ ମୋର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆସିଲେ ଓ ମୋତେ ଅନାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । ମୋତେ ଏସବୁଥିରେ ମୋଟେ ଡର ମାଡୁ ନ ଥିଲା, ମାତ୍ର ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଏତିକି କହିଲି, ''ଯଦି ଆପଣମାନେ ମାଆଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସିଥିବେ, ତେବେ ଆପଣମାନଙ୍କର ଯାହା ଖୁସୀ ତାହା କରିପାରିବେ । ଯଦି ମାଆଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସି ନ ଥିବେ, ଆପଣମାନେ ଯିଏ ହୁଅନ୍ତୁ ପଛକେ, ଆପଣମାନଙ୍କଠାରେ ମୋ'ର ଆଦୌ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ । ମୁଁ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଆପଣମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ଅପସରି ଯିବି ଏବଂ ଆପଣମାନେ ମୋ'ର କେଶାଗ୍ର ସୁଦ୍ଧା ସ୍ପର୍ଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।'' ଏତିକି କହି ମୁଁ ଧୀର ଭାବରେ ଆପଣଙ୍କର ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲି ଏବଂ ଆପଣା ମଧ୍ୟକୁ ଅପସରି ଗଲି । ତଥାପି ସେମାନଙ୍କର ଗତିବିଧିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଦେଖୁଥିଲି । ସେମାନେ କିଛି ସମୟ ଲାଗି ଆପଣା ଭିତରେ କ'ଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ । ସେମାନେ ଯେ ମୋ'ର ମନ୍ତବ୍ୟଟିକୁ ଖାତିରି ନ କରି ହସୁଥିଲେ, ମୋ' ମନରେ ସେହିପରି ଏକ ସନ୍ଦେହ ହେଉଥାଏ । ତା' ପରେ ସେମାନେ ନିଜ ନିଜର ପିଠି ଆଡୁ କ'ଣ ଗୋଟିଏ

ଜିନିଷ ବାହାର କଲେ ଏବଂ ଆଲୁଅ ଝଲକି ଉଠିଲା ସମୟରେ ମୁଁ ସେହିଟିକୁ ବେଶ୍ ଦେଖି ପାରିଲି । ମାତ୍ର ଏତିକି ବ୍ୟତୀତ ମୁଁ ଆଉ ଟିକିନିଖି କୌଣସି କଥାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝି ପାରୁ ନ ଥାଏ । ତା'ପରେ ସେମାନେ ଧୀରେ ଧୀରେ ସେହି ଘରଟି ଭିତରୁ ବାହାରି ଚାଲିଗଲେ ଏବଂ ସେତେବେଳକୁ ମୋ'ର ପୂରା ଚେତା ଆସି ଯାଇଥିଲା ।

ସେ ଦୁହେଁ ଜାଆଁଳା ଭାଇ ପରି ଦିଶୁଥିଲେ, ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ବସିଥିଲେ । ସେମାନେ ଯେ ପ୍ରକୃତରେ କିଏ, ସେ କଥା ଜାଣିବା ଲାଗି ମୋ'ର ଭାରି କୌତୂହଳ ଜାତ ହେଉଛି । ଏହିପରି ଘଟଣା ଘଟିଲେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଉଚିତ ? ଅବଶ୍ୟ ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ କଥା ଯେ ଏସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମ ଭିତରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଭୟ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ମାତ୍ର, ଏପରି କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉପାୟ ରହିଛି, ଯାହା ସାହାଯ୍ୟରେ କି, ଶରୀରଧାରୀ ଏହି ଶକ୍ତି ବା ସତ୍ତାଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱଭାବଟିକୁ ଚିହ୍ନିପାରିବା ସକାଶେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଗୂଢ଼ବିଦ୍ୟାଗତ କୌଶଳର ବିକାଶ ଓ ଅବଲମ୍ବନ କରାଯାଇ ପାରିବ ?

ତୁମେ ପ୍ରକୃତରେ ଠିକ୍ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲ ଏବଂ ଏହି ଘଟଣାଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହାକୁହିଁ ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଦୁଇଜଣ ଯମଜ ଅଶ୍ୱାରୋହୀ ନିରାମୟକାରୀ ବୈଦ୍ୟ ଅଶ୍ୱିନୀକୁମାର ହୋଇଥିବେ ।

୧୮ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୫୨

*

ଜଳୁଥିବା ଅଗ୍ନିଶିଖା ସମ୍ମୁଖରେ ଧ୍ୟାନ କରି ବସିଥିଲା ବେଳେ ମୁଁ ସେହି ଅଗ୍ନିଶିଖାକୁ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ବୋଲି ଭାବେ ଏବଂ ତାହା ମୋ' ଭିତରେହିଁ ରହିଛନ୍ତି । ସେହି ଅଗ୍ନିଶିଖା ଏବଂ ମୁଁ ସେହି ଗୋଟିଏ ଉପାଦାନ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିପାରିଲେ ମୁଁ ତାହାକୁ ନିଜ ଭିତରେ ରହିଥିବାର ଦେଖିପାରେ । ଯଦି ସେହି ଅନୁଭୂତିଟିକୁ ମୁଁ ନିରନ୍ତର ଅନୁଭବ କରିପାରିବି ଓ ସବୁକିଛିକୁ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ବୋଲି ଜାଣିବି, ତେବେ ଆପଣ ଯାହାକୁ ''ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା'' ବୋଲି କହନ୍ତି, ମୋ' ଜୀବନରେ ତାହା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ କି ?

ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାର ଗଭୀରତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଲାଗି ଏହାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପଦକ୍ଷେପ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

୧୯୬୯

*

ତୁମର ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକ ଭାରି ଅଶୋଧିତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛି । ''ଭିତରୁ'' ଆସୁଥିବା ସଙ୍କେତ ଏବଂ ସନ୍ଦେଶ ବିଷୟରେ କଦାପି କୌଣସି ସାଧାରଣ ନିୟମ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରିଦେଇ ହେବ ନାହିଁ । ତୁମର ''ଭିତର'' କହିଲେ ହୁଏତ କେତେ କ'ଣକୁ ବୁଝାଇ ପାରିବ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ନିଜର ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକୁ ଉଚିତ ଭାବରେ ତାଲିମ ଦେଇ ରଖିବାକୁ ହେବ ଏବଂ, ସଙ୍କେତଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ଯେଉଁ ଉତ୍ସରୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ବିବେକର ସହିତ ପାର୍ଥକ୍ୟର ବିଚାର କରି ପାରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ହେବ । ସେହି ସନ୍ଦେଶ ଅଥବା ସଙ୍କେତ ହୁଏତ ତୁମର ଅବଚେତନାରୁ ଆସି ପାରିବାର ସମ୍ଭାବନା ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ରହିଛି, କିଂବା ଆଉ କୌଣସି ଉଚ୍ଚତର ସ୍ତରରୁ ମଧ୍ୟ ସେସବୁ ଆସୁଥିବାର ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି । ଯଦି ତୁମକୁ ପ୍ରକୃତ ଉତ୍ସଟି ଜଣାଥିବ, ତେବେ, ତୁମେ ସେଇଟି ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ କି ନାହିଁ, ସେ କଥା ତୁମେ ବେଶ୍ ଜାଣି ପାରିବ ।୪

ଗୁରୁ

ଆମର ଏହି ଯୁଗ ଭଳି ଏକ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ କେବଳ ସଫଳତାକୁହିଁ ସବୁଯାକ ମୂଲ୍ୟଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ସଫଳତାରୁ ଯେଉଁ ଭୌତିକ ସନ୍ତୋଷ ଲାଭ ହୁଏ, ସେଇଟି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ସବୁଯାକ ମୂଲ୍ୟ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ତଥାପି, ଅନେକ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ଜୀବନର ଅସଲ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିକୁ ଜାଣିବାକୁ ଅଭିଳାଷ କରୁଛନ୍ତି । ଏବଂ, ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଏହି ଜଗତରେ ଏପରି ସତ୍‌ପୁରୁଷ ଓ ସାଧୁମାନେ ରହିଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି ପ୍ରକୃତ କଥା ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ଦୁଃଖଗ୍ରସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ସମାଜର ସହାୟତା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି । ସେମାନେ ଜ୍ଞାନାଲୋକର ପ୍ରସାରଣ ଲାଗି ପ୍ରୟାସ କରୁଥା'ନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଦୁଇ ପକ୍ଷର ଭେଟ ହୋଇଯାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନୀ ଓ ଜିଜ୍ଞାସୁଙ୍କର ଯେତେବେଳେ ଭେଟ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଏହି ଜଗତରେ ଏକ ନୂତନ ଆଶାର ସଞ୍ଚାର ହୁଏ ଏବଂ ଏକ କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକରେଖା ଉପସ୍ଥିତ ଅନ୍ଧକାରକୁ ଭେଦିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ ।

*

ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଢଙ୍ଗରେ ଶିକ୍ଷିତ ହୋଇଥିବା ମନ ପକ୍ଷରେ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିବା ସର୍ବଦା ଭାରି କଷ୍ଟକର ବୋଲି ମନେ ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ଏହିପରି ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସଂଶୟଶୂନ୍ୟ ସମର୍ପଣ ବ୍ୟତୀତ ଗୁରୁଙ୍କର ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେହି କାରଣରୁହିଁ ମୁଁ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଜଗତର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ନିଜ ଭିତରେହିଁ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିବାକୁ ଏବଂ ପରମ ଉପସ୍ଥିତିକୁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥାଏ । ଏକଥା ସତ ଯେ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ଅନିଶ୍ଚୟତା ଓ ଆତ୍ମପ୍ରବଞ୍ଚନା ଲାଗି ଭାରି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଛଦ୍ମବେଶୀ ଅହଂର କଥାକୁ ତାହା ଅନେକ ସମୟରେ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ବୋଲି ଭ୍ରମ କରିଥାଏ ।

ଉଭୟ କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ କେବଳ ଏକ ଅବିଚଳ ନିଷ୍ଠା ଓ ଅବିମିଶ୍ର ବିନୟ ତୁମକୁ ବିପଦଶୂନ୍ୟ କରି ରଖିପାରିବ ।

ମୋ'ର ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୨୧ ଜାନୁଆରି ୧୯୫୫

*

ଯଦି ତୁମ ଭିତରେ ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟୟ ରହିଥାଏ, ତେବେ ତୁମେ ଗୁରୁଙ୍କର ମନୁଷ୍ୟରୂପଟିକୁ ପୂଜା କରୁଛ ବୋଲି କଦାପି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ; ବରଂ, ଗୁରୁଙ୍କ ମଧ୍ୟଦେଇ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରୁଥିବା ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛ ବୋଲି ଯଥାର୍ଥରେ କୁହାଯିବ ।

କୌଣସ ପ୍ରକାରେ ସନ୍ତପ୍ତ ନ ହୋଇ ଆପଣାକୁ ଦ୍ୱିଧାହୀନ ଭାବରେ ତୁମେ ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପିତ କରି ରଖ; ଯେଉଁ ମାର୍ଗକୁ ତୁମେ ସହାୟକ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରୁଛ, ସେହି ମାର୍ଗକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନିଜକୁ ସମର୍ପିତ କର ।

ମୋର'ର ଅନେକ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

*

'କ'ଙ୍କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ମୁଁ ମୋଟେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ପାରୁ ନାହିଁ; ମୋତେ ବୋଧ ହେଉଛି, ଯେପରି ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ମନୁଷ୍ୟରୂପଧାରୀ ''ପ୍ରାଣୀଟି''ହିଁ ଆପଣାର କାମନାଗୁଡ଼ିକୁ ଖାଲି ଏକ ମାନସିକ ମଣ୍ଡଣିରେ ମଣ୍ଡି ପରିତୃପ୍ତ କରିବାକୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଛି ।

ସାଧାରଣ ଭାବରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଯେତେବେଳେ ସିଏ ନିଜେ କରୁଥିବା କୌଣସି ବିଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ଯୋଗର ସିଦ୍ଧାନ୍ତମାନ ତିଆରି କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ସେତେବେଳେ ତାକୁ ସର୍ବଦା ସାବଧାନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼େ ।

ଏକ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ମନୋଭାବ ସହିତ ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇ ପାରିବ ଓ କରିବା ଉଚିତ । ତେବେ ଅସଲ ''ଯଜ୍ଞ''ଟିକୁ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନ କରି, କେବଳ ସେହି **ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଓ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ** ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେହିଁ କରିବା ଉଚିତ ।

୨୩ ଜୁନ୍ ୧୯୬୦

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ବୋଧଶକ୍ତିକୁ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିହିଁ ତାକୁ ଯାହାକିଛି କୁହା ଯାଇଥାଏ ।

ତାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ, ଜଣକୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନଟି ଦିଆଯାଇଛି ସେଇଟି ହୁଏତ ଆଉ ଜଣକ ଲାଗି ଆଦୌ ଉପଯୋଗୀ ବା ଉପକାରୀ ନ ହୋଇପାରେ । ତେଣୁ ଗୁରୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ତୁମକୁ ଯାହା ଶିକ୍ଷା ଦେବେ, ତାହାକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଗରେ କେବେହେଁ ଯାଇ କହିଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

*

ଶିଷ୍ୟମାନେ ବାହ୍ୟରୂପ ସକଳକୁ ଗୁରୁଙ୍କର ମାନଦଣ୍ଡରେହିଁ ବିଚାର କଲାବେଳେ, ଅନ୍ୟମାନେ ସେହି ବାହ୍ୟରୂପଗୁଡ଼ିକର ସାହାଯ୍ୟରେହିଁ ଗୁରୁଙ୍କର ବିଚାର କରିବାକୁ ବସିଯା'ନ୍ତି ।

*

ଭାରତୀୟମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି (ବା ସେମାନଙ୍କର ଏହି ଅନୁଭୂତିଟି ରହିଛି) ଯେ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେହିଁ ବିରାଜିତ ରହିଛନ୍ତି । ଇଉରୋପୀୟମାନେ ସେହିପରି ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ କୌଣସି ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ରହିଥିବାର ଭାବନ୍ତି । ସିଏ କେବଳ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବତାର ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ କୌଣସି ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ରହିଥିବାର ଭାବନ୍ତି । ସିଏ କେବଳ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବତାର ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନେ କୌଣସି ମାନବ ବିଶେଷଙ୍କ ଆଗରେ ମସ୍ତକନତ କରି ପ୍ରଣାମ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ମାତ୍ର, ପରମ ଦିବ୍ୟ-ଚେତନାକୁ ନିଜ ଶରୀରରେ ଧାରଣ କରିଥିବା କୌଣସି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଆମେ ଯଦି ବିଶ୍ୱାସର ସହିତ ପ୍ରଣାମ କରିପାରୁ, ତେବେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସହଜରେ ଆପଣାର ଚେତନାକୁ (ବା ଅନୁଭୂତିକୁ) ଆମ ଭିତରକୁ ପ୍ରସାରିତ କରିଦେଇ ପାରିବେ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୩

ବିବିଧ

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ ପ୍ରଖ୍ୟାତ ବା ଅଖ୍ୟାତ, କୌଣସି ବି ଲୋକର କିଛି ବିଶେଷ ମହତ୍ତ୍ୱ ନ ଥାଏ ।

ନିଷ୍ଠାର ସହିତ ଯୋଗମାର୍ଗରେ ଲାଗି ରହିଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର ହଜାରେ ଜଣ ସୁବିଦିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

୧୬ ଜାନୁଆରି ୧୯୩୫

*

ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ଏକ ଯଥାର୍ଥ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି, ଯୋଗଶକ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସେହି ଶକ୍ତିରେ ନିଶ୍ଚୟ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଘଟାଇବ । ମାତ୍ର, ଯାହା ଭିତରେ କୌଶଳକଳାର କେବଳ ଏକ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରତୀତିହିଁ ରହିଛି, ଯୋଗସାଧନା ତା'ଠାରୁ ସେହି ପ୍ରତୀତିଟିକୁ ହରଣ କରିନେବ ଅଥବା ସେହି ପ୍ରତୀତିର ଆଉ ଆଦୌ କୌଣସି ଆକର୍ଷଣ ରହିବ ନାହିଁ ।

*

ଦିବ୍ୟଜନନୀ,

ଆମେ ଆମେରିକାରେ ଏହି ଯୋଗର ସଘନ ପ୍ରଚାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ ବୋଲି ଆପଣ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି କି ?

କୌଣସି ପ୍ରକାର ବାହ୍ୟ ସାଧନ ଦ୍ୱାରା ଯୋଗର ପ୍ରଚାର କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

୩୦ ମଇ ୧୯୬୬

*

ମୁଁ ଏକାକୀ ରହିଥିବା ବେଳେ ଏକାକୀତ୍ୱର ଯେଉଁ ଭାବଟି ମୋ ଆଗରେ ଆସି ଦେଖାଯାଏ, ତାହାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଲାଗି ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ସହାୟତା ଭିକ୍ଷା କରି ପାରିବି କି ?

ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଏହି ସଂସାରରେ ଏକାକୀ ଲାଗିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହେବା ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେଣି ବୋଲି ସୂଚନା ମିଳିଥାଏ ।

୩ ଜୁଲାଇ ୧୯୬୬

ତୃତୀୟ ଭାଗ

ଯୋଗର ଉପାଦାନ

ଆନ୍ତରିକତା

ଆନ୍ତରିକତା ହେଉଛି ଭଗବଦ୍ ଦ୍ୱାରଗୁଡ଼ିକୁ ଫିଟାଇବାର ପ୍ରକୃତ ଚାବି ।

*

ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୁଅ ।

ନିଷ୍ଠାର ଦ୍ୱାରଦେଶ ଦେଇହିଁ ପରମ ଦିବ୍ୟତାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ ।

*

ସତ୍ତାର ଯାବତୀୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ ଉପଲବ୍ଧ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଚେତନା ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧିର ସ୍ତରକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେବା,– ତାହାହିଁ ଆନ୍ତରିକତା ।

ସେହି ଆନ୍ତରିକତା ବଳରେହିଁ କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାର ଚାରିପାଖରେ ଆମ ସମଗ୍ର ସତ୍ତାର ସକଳ ଭାଗ ତଥା ସକଳ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ ଏକତ୍ରୀକୃତ ଏବଂ ସୌଷମ୍ୟବଦ୍ଧ କରି ଆଣିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ ।

୨୧ ଫେବୃଆରି ୧୯୩୦

*

ପ୍ରକୃତ ଆନ୍ତରିକତା ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ହେଲେ ଆମ ସତ୍ତାର ଯାବତୀୟ ଭାଗ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ସେମାନଙ୍କର ଅଭୀପ୍‌ସାରେହିଁ ଏକତ୍ରୀଭୂତ ହୋଇ ପାରିବା ଦରକାର । ଗୋଟିଏ ଭାଗ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବ ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଭାଗ ବିଦ୍ରୋହ କରିବାରେ ଲାଗିଥିବ, ସେପରି ଆଦୌ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆମର ଅଭୀପ୍‌ସାରେ ଆମେ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା,– ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁହିଁ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଇଚ୍ଛା କରିବା, ଖ୍ୟାତି, ନାମ, ସମ୍ମାନ, କ୍ଷମତା ବା ଦମ୍ଭ କ୍ଷେତ୍ରର ଆଉ କୌଣସି କିଛିର ପରିତର୍ପଣ ନିମିତ୍ତ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଇଚ୍ଛା କରିବା ନାହିଁ – ତାହାହିଁ ଅସଲ କଥା ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ଆପଣାକୁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ କରି ରଖିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିଷ୍ଠାପର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାହାରି ଦ୍ୱାରାହିଁ ତୁମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବଳ ଏବଂ ସଫଳତାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ପାରିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କଠାରେ ଆପଣାର ସମର୍ପଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମକୁ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତା'ହେଲେ ତୁମର ଜୀବନ ସୌଷମ୍ୟଯୁକ୍ତ ଓ ସୁନ୍ଦର ହୋଇପାରିବ ।

*

କୌଣସି ଭୟ କର ନାହିଁ, ତୁମର ନିଷ୍ଠାହିଁ ତୁମକୁ ସକଳ ବିପଦରୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବ ।

୨୨ ନଭେମ୍ବର ୧୯୩୪

*

ଯଦି ତୁମେ ଯଥାର୍ଥ ନିଷ୍ଠାର ସହିତ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଇ ''ମୁଁ କେବଳ ତୁମକୁହିଁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି'' ବୋଲି କହିପାରିବ, ତେବେ ପରମସତ୍ତା ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକୁ ଏପରି ଅନୁକୂଳ ଭାବରେ ଗଠିତ କରି ରଖିବେ ଯେ ସେଥିରେ ତୁମେ ବାଧହୋଇ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

୮ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

କୌଣସି କୁଟିଳତା ନ ଥିବା ଏକ ନିର୍ମଳ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତତା : ସେଇଥିରୁହିଁ ଯାବତୀୟ ଅଗ୍ରଗତି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ ।

*

ଆପଣାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲକ୍ଷ୍ୟଟିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେଲେ ତୁମକୁ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଅର୍ଥାତ୍ ତାହାକୁହିଁ ନିଜ ଜୀବନର ସେହି ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପରିଣତ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ ।

୩ ଜୁନ୍ ୧୯୫୮

*

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ଏକ ଅବିଚଳ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତତା ହେଉଛି ନିଶ୍ଚିତତମ ମାର୍ଗ ।

ତୁମେ ଛଳନା କରିବ ନାହିଁ,— ପ୍ରକୃତରେ କିଛି ହେବ ।
ଖାଲି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେବ ନାହିଁ, କିଛି ନା କିଛି କରିବ ।
ଖାଲି ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବ ନାହିଁ, କିଛି ନା କିଛି ଉପଲବ୍ଧି କରିବ ।

*

ତୁମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ,— ତେବେ କୌଣସି ବିଜୟରୁ ବି ତୁମକୁ ବଞ୍ଚିତ କରି ରଖାଯିବ ନାହିଁ ।

*

ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାରେହିଁ ବିଜୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ ।

ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ! ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ! ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତରେ ଶୁଦ୍ଧତାର କେତେ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ନିହିତ ହୋଇ ନ ରହିଛି !

*

ଯେଉଁମାନେ ନିଷ୍ଠାପର ଏବଂ ଉତ୍ସାହୀ ହୋଇ ରହିବେ, ପରମ ଦିବ୍ୟତା ନିରନ୍ତର ସେମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗୀ ହୋଇ ରହିବେ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୨

*

ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା ଏବଂ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଯାହାକିଛି ବିମୁକ୍ତି ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

୨୫ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୩

*

କେବଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠାହିଁ ଆବଶ୍ୟକ ।

*

ଆନ୍ତରିକତା ଓ ଆନୁଗତ୍ୟ,— ଅସଲ ମାର୍ଗଟିରେ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକହିଁ ଆମର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ ହୋଇ ରହିବେ ।

୨୧ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୬୫

*

ପ୍ରତିକୂଳ ପକ୍ଷ ନେଇ ଯିଏ ଯାହା ମତ ଦେଉ ପଛକେ, ଆମେ ତଥାପି ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଚାହୁଁ । ଆମ ନିଷ୍ଠାହିଁ ଆମକୁ ବିପଦମୁକ୍ତ କରି ରଖିବ ।

୧୯ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୬୭

*

ମୋ' ଭିତରେ କେଉଁ ଉପାଦାନଟିର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବିକାଶ ହୋଇପାରିବା ଉଚିତ ଏବଂ କେଉଁ ଉପାଦାନଟିର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ହୋଇପାରିବା ଉଚିତ ?

ତୁମେ ଆନ୍ତରିକତାର ବିକାଶ କରିବ,— ଅର୍ଥାତ୍ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ମାର୍ଗ ଲାଗି ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁରକ୍ତିର ବିକାଶ କରିବ ।

ଏବଂ, ସେହି ପୁରାତନ ମନୁଷ୍ୟସୁଲଭ ଯାବତୀୟ ଅଭ୍ୟାସର ଆକର୍ଷଣକୁ ବର୍ଜନ ଓ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବ ।

୨୫ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୭୦

*

ନିଷ୍ଠାହୀନତା, ଛଳନା ଓ ଆତ୍ମପ୍ରବଞ୍ଚନା

ନିଜର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମସତ୍ତାଟି ପ୍ରତି ତୁମେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅନୁଗତ ଏବଂ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ ।

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ଆପଣାକୁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ କରି ରଖିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମେ କଦାପି କୌଣସି ପ୍ରବଞ୍ଚନାକୁ ନିଜର ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ ।

୧ ଜାନୁଆରି ୧୯୩୪

*

ନିଷ୍ଠାହୀନତାହିଁ ତୁମକୁ ଧ୍ୱଂସ ପଥରେ ଅଗ୍ରସର କରାଇ ନେଇ ଯାଉଥିବ ।

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ହେଉଛି ତୁମର ସାଧନାରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା । ସେହି ନିଷ୍ଠାଟି ରହିଥିଲେ, ଯାବତୀୟ ଭୁଲ୍‌ର ବି ସଂଶୋଧନ ହୋଇ ପାରୁଥିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ତୁମର ଖୁବ୍ ବେଶୀ କିଛି ଅନିଷ୍ଟ କରିବେ ନାହିଁ । ମାତ୍ର, ଯଦି ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ନିଷ୍ଠାହୀନତା ରହିଥାଏ, ତେବେ ତାହା ଆଦୌ କୌଣସି କାଳବିଳମ୍ବ ନ କରି ତୁମର ସାଧନାକୁ ତଳକୁ ଟାଣି ଆଣିବ । ମାତ୍ର, ଏହି ନିଷ୍ଠାଟି ତୁମ ଭିତରେ ସତତ ରହିଛି ଅଥବା କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମେ ସେଥିରୁ ତଳକୁ ଖସି ଆସିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲଣି, ସେହି କଥାଟିକୁ ତୁମେ ନିଜେହିଁ ନିଜ ଭିତରେ ଦେଖିପାରିବାକୁ ଶିକ୍ଷା କରିବ । ଯଦି ସେଥିଲାଗି ତୁମର ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ସତତ ଇଚ୍ଛା ରହିଥିବ, ତେବେ ତୁମ ଭିତରେ ସେହି କଥାଟିକୁ ଦେଖି ପାରିବାର କ୍ଷମତାଟି ମଧ୍ୟ ସହଜରେ ଆସିଯିବ । ପ୍ରକୃତ ଆନ୍ତରିକତା କଦାପି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରି ରଖିବା ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହି ନ ଥାଏ । ତାହାକୁ ଆମେ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ବସ୍ତୁବୋଲି ଜାଣିବା ଏବଂ ତାହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ତୁମ ଓ ମୋ' ଭିତରେ ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ହୋଇ ରହିଛି ।

୧୨ ମଇ ୧୯୩୯

*

ତୁମେ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ, ଏବଂ ମୁଁ ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ ତୁମର ଭୁଲଗୁଡ଼ିକୁ ହଜାରେ ଥର ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସଂଶୋଧନ କରି ଦେଉଥିବି ।

*

ଯେଉଁମାନଙ୍କଠାରେ ନିଷ୍ଠା ରହିଛି, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅତି ସହଜରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବି ଏବଂ ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଆଡ଼କୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଭିମୁଖୀ କରି ରଖି ପାରିବି । ମାତ୍ର, ଯେଉଁଠି

ସେହି ନିଷ୍ଠାଟି ରହି ନ ଥିବ, ସେଠାରେ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଆଦୌ କିଛି ବି କରି ପାରିବି ନାହିଁ।

*

ମୁଁ ଯେ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଚାହୁଁଛି ଓ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି, ଅନ୍ୟ କିଛିହେଲେ ଚାହୁଁ ନାହିଁ, ମୁଁ ସେ କଥା ମୋ' ଅନ୍ତର ଭିତରେ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଛି । ମାତ୍ର ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ରହିଥିବା ସମୟରେ, ଆଦୌ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନ ଥିବା ଅନ୍ୟ ନାନା କଥାରେ ବ୍ୟାପୃତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସମୟରେ ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସେହି ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ବିସ୍ମୃତ ହୋଇ ରହିଯାଉଛି । ଏହାକୁ କ'ଣ ନିଷ୍ଠାର ଅଭାବ ବୋଲି କୁହାଯିବ ? ଯଦି କୁହା ନ ଯିବ, ତେବେ ଏହାର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ ପୁଣି କ'ଣ ହେବ ?

ହଁ, ଏହାକୁ ସତ୍ତାର ନିଷ୍ଠାହୀନତା ବୋଲି ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ତୁମର ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଭାଗ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ଚାହୁଁଛି ଓ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଭାଗରେ ଚାହୁଁ ନାହିଁ, ତାହା ଯେ ଆଉ କିଛିକୁ ଚାହୁଁଛି, ସେହି କଥା କୁହାଯିବ ।

କେବଳ ଅଜ୍ଞାନ ଏବଂ ନିର୍ବୋଧତା ହେତୁହିଁ ଆମର ସତ୍ତା ଆପଣାର ନିଷ୍ଠାକୁ ହରାଇବସେ । ମାତ୍ର, ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାକୁ ସଦାତତ୍ପର କରି ରଖିଥିଲେ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣା ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଥିଲେ ଆମେ ସେହି ନିଷ୍ଠାହୀନତାରୁ ନିଶ୍ଚୟ ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇପାରିବା ।

*

ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱର ଏକ ସମ୍ଭାବନା ମଧ୍ୟ ରହିଥିବ, ତେବେ, ତା' ଭିତରେ ତଥାପି କେତେକାଂଶରେ ନିଷ୍ଠାର ଅଭାବ ରହିଛି ବୋଲି ସେଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେବ ।

*

ଯେକୌଣସି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱକୁ ଆମେ ନିଷ୍ଠାର ଅଭାବ ରହିଥିବାରହିଁ ଏକ ସଙ୍କେତ ବୋଲି ଜାଣିବା ।

*

ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତରେ ଅତୀବ ନିଷ୍ଠା ରହିଥାଏ, ସେମାନେ ତଥାପି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି ବୋଲି କେବଳ ସେହିମାନେହିଁ ଜାଣିପାରିବେ ।

୧୭ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

ତୁମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠା ହାସଲ କରି ସାରିଲଣି ବୋଲି ଯେତେବେଳେ ନିଜକୁ ଗୋଟାସୁଦ୍ଧା ନିଶ୍ଚିତ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରୁଥିବ, ସେତେବେଳେ ତୁମକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଧରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ, ତୁମେ କୌଣସି ନା କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଷ୍ଠାହୀନତା ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରି ସାରିଲଣି ।

*

ନିଜକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ବୋଲି ଭାବିବାର ଆଦୌ କୌଣସି ଲାଭ ହୁଏ ନାହିଁ । ମୁଁ ନିଷ୍ଠାପର ନୁହେଁ ବୋଲି ଭାବିବାରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଲାଭ ହୁଏ ନାହିଁ । ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହେବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଯାହାକିଛି ଲାଭ ଓ ଉପକାର ହୋଇଥାଏ ।

*

ସତ୍ତାମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଯାବତୀୟ ବିଭାଜନକୁହିଁ ନିଷ୍ଠାର ଏକ ଅଭାବ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

ତୁମର ଶରୀର ଏବଂ ତୁମ ସତ୍ତାର ସତ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବ୍ୟବଧାନର ଗର୍ତ୍ତ ଖୋଲି ରଖିବାକୁହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ନିଷ୍ଠାହୀନତା ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ ।

ଯେତେବେଳେ ମଝିରେ ଏକ ବ୍ୟବଧାନର ଗର୍ତ୍ତ ରହି ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟ ଏବଂ ସ୍ଥୂଳ ସତ୍ତାଟିକୁ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା କରି ରଖିଥିବ, ସେତେବେଳେ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ପ୍ରକାରର ପ୍ରତିକୂଳ ଇଙ୍ଗିତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେହି ବ୍ୟବଧାନକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ଲାଗି ଆସି ପହଞ୍ଚିଯିବ । ଭୟକୁହିଁ ସେହି ଇଙ୍ଗିତଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ବୋଲି କୁହାଯିବ ଏବଂ ସନ୍ଦିଗ୍ଧତାକୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଅନିଷ୍ଟକାରକ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

ତୁମ ସତ୍ତାର ସତ୍ୟଟିକୁ ଖଣ୍ଡନ କରୁଥିବା କୌଣସି ଉପାଦାନକୁହିଁ ତୁମେ ନିଜ ଭିତରେ ଆଦୌ କୌଣସିଠାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ — ଏହାହିଁ ନିଷ୍ଠା ।

୭ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୭

*

ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଚେତନା ସମ୍ମୁଖରେ ଛଳନା ଏବଂ କପଟତାର ଗୋଟିଏ ମହାସମୁଦ୍ର ଅପେକ୍ଷା ବିନ୍ଦୁଏ ମାତ୍ର ଆନ୍ତରିକତାରହିଁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି ।

*

ମୁଁ ଯଦି ଭିତରେ ପ୍ରକୃତରେ କିଛି ହୋଇ ପାରିଛି, ତେବେ ମୋର ବାହାରକୁ ଆଉ କିଛି ଭଳି ଦେଖା ଯିବା ଆଦୌ ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ବାହାରକୁ ଗୋଟାଏ କିଛି ଭଳି ଦେଖାଯିବା ଅପେକ୍ଷା ପ୍ରକୃତରେ ଆପଣା ଭିତରେ କିଛି ହୋଇପାରିବା ଅଧିକ ଭଲ ।

ଯଦି ଆମ ଭିତରେ ଯଥାର୍ଥରେ କିଛି ହୋଇ ପାରିଛୁ, ତେବେ ଆମ ଲାଗି

ବାହାରକୁ ଏଇଟା ବା ସେଇଟା ଭଳି ଦେଖାଯିବାର ମୋଟେ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ ।

*

ଯଦି ମୋ'ର ଆନ୍ତରିକତାରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଅଭାବ ନ ଥାଏ, ତେବେ ବାହାରକୁ ଭଲ ବୋଲି ଦେଖାଯିବା ସକାଶେ ମୋ'ର ଆଦୌ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ବାହାରକୁ କିଛି ଗୋଟାଏ ଭଳି ଦେଖାଯିବା ଅପେକ୍ଷା ନିଜ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତରେ କିଛି ହୋଇପାରିବା ଅଧିକ ଭଲ ।

*

ନିଜ ପ୍ରତି ନିଷ୍କପଟ ହୁଅ – (କୌଣସି ଆତ୍ମବଞ୍ଚନା ନ ରହୁ) ।

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୁଅ (ସମର୍ପଣର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଦୌ କୌଣସି ମୂଳଚାଲ ନ ରହୁ) ।

ମନୁଷ୍ୟ ସମାଜରେ ସିଧା ହୋଇ ରୁହ – (କୌଣସିଠାରେ କୌଣସି ଛଳନା ବା ବାହ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ ନ ରହୁ) ।

୨୫ ଜୁନ୍ ୧୯୬୩

*

ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅଧିକାଂଶତଃ ଆପଣାକୁ ପ୍ରବଞ୍ଚିତ କରି ରଖିବାରେହିଁ ବଡ଼ ଅନମନୀୟ ଭାବରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଶହେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରେ ସେମାନେ ନିଜକୁ ଠକିବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି; ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ପୂର୍ବଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଧୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ କୌଶଳଯୁକ୍ତ ଓ ସୂକ୍ଷ୍ମ ହେବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି; ଏବଂ ଏକାଧାରରେ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସାବଲୀଳତା ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠାହୀନତା ସହିତ ସେମାନେ ଏସବୁ ହେବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି ।

*

ଯିଏ **ନିଷ୍ଠାର ସହିତ** ଯୋଗାଭ୍ୟାସ କରୁଛି, **ଯାବତୀୟ ପରିସ୍ଥିତିର** ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଲାଗି ଯେତେଯାହା ସ୍ଥିରତା ଓ ଯେତେଯାହା ଶକ୍ତି ଦରକାର, ତା' ଭିତରେ ସେସବୁ ଅବଶ୍ୟ ଆସିବ ।

ମାତ୍ର ଅଗଣିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣାକୁ କେବଳ ଠକିବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି, ଯୋଗାଭ୍ୟାସ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ସର୍ବଦା ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥା'ନ୍ତି; ମାତ୍ର ସେମାନେ କେବଳ ଆଂଶିକ ଭାବରେହିଁ ତାହା କରୁଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ତଥାପି ନାନା ବିରୋଧ ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

୨୦ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୬

*

ମାଆ, ଯୋଗାଭ୍ୟାସ କିପରି କରାଯାଏ ?

ସେଥିଲାଗି ତୁମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ କେବେହେଲେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତାରଣା କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିବ ନାହିଁ । ଏବଂ ନିଜକୁ ବି ପ୍ରତାରିତ କରିବାର କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା କରିବ ନାହିଁ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ । *୧୭ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୬୮*

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଠକିବା ଲାଗି କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା କର ନାହିଁ ।

*

ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା । ତୁମେ ସର୍ବଦା ଆହୁରି ଅଧିକ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହେଉଥିବ, ଯେପରିକି ଆପଣା ଅଭୀପ୍ସାର ସମଗ୍ର ପରିସରଟି ମଧ୍ୟରେ ତୁମେ ନିଜକୁ କେବେହେଲେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରତାରିତ କରି ରଖିବ ନାହିଁ ।

ତୁମର ଏହି ନିଷ୍ଠା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣାର ସହାୟତାକୁ ଆବାହନ କରି ଆଣିବ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

*

ସତ୍ତାରେ ନିଷ୍ଠାର କୌଣସି ଅଭାବ ରହିଥିବା ହେତୁ ଯେ ତୁମେ ଭୁଲଗୁଡ଼ିକୁ କରୁଛ, ସେ କଥା ଭାରି ସହଜରେ ଜାଣି ହେଉଛି — ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହେବା ହେଉଛି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରତିକାରର ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ । ସେହି ସକାଶେହିଁ ତୁମକୁ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଦିଆଯାଇଛି, ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦିଆ ଯାଇଛି । *୯ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୮*

*

ନିଜେ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହେବା ଲାଗି ଅନ୍ୟମାନେ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହେବାଯାଏ ଆଦୌ ଅପେକ୍ଷା କରିବାର ଦରକାର ନାହିଁ ।

୯ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୮

*

ନାନା ଅଗ୍ରରୁଚି (ମାନସିକ, ପ୍ରାଣିକ ବା ଭୌତିକ) ଏବଂ ପୂର୍ବଗୃହୀତ ନାନା ଧାରଣା,— ଏହିମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠା ଅର୍ଜନ କରିବାର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ । ତେଣୁ ଏହି ବାଧାଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଅଭୀପ୍ସା

ଏକ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ଅଭୀପ୍ସାର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ କ'ଣ ? ସେହି ଅଭୀପ୍ସା ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ୱାର୍ଥକାମୀ ଏବଂ ଅହଂକେନ୍ଦ୍ରିକ ହିସାବଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ମିଶ୍ରିତ ହୋଇ ରହି ନ ଥିବ ।

୧୨ ଜାନୁଆରି ୧୯୩୪

*

ପରମପ୍ରେମ କେବଳ ତୁମ ଅଭୀପ୍ସା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଆନ୍ତରିକତାକୁହିଁ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ଏକ ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାଇଥାଏ ।

୨୦ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୪

*

ତୁମର ଅଭୀପ୍ସା ଶୁଦ୍ଧ ଏବଂ ଅବକ୍ର ଭାବରେ ସକଳ ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ସକଳ ନିଃଶ୍ରେୟସ୍କର ସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଚେତନାର ଅଭିମୁଖରେହିଁ ଧାବମାନ ହେବାରେ ଲାଗିଥାଉ, ଲମ୍ଫପ୍ରଦାନ କରି ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ଲାଗିଥାଉ ।

*

ସେହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି ଯେପରି ସତ୍ୱର ଆସିବ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆସିବ, ଆପଣାର ସମଗ୍ର ସତ୍ତାଟି ସହିତ ଆମକୁ ସେଥିଲାଗି ଅବଶ୍ୟ ଅଭୀପ୍ସା କରିବାକୁ ହେବ ।

୨ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୩୫

*

ଅଭୀପ୍ସାର ପ୍ରାର୍ଥନା

ଶୋଇବାକୁ ଗଲାବେଳେ ଆମେ ସେହି ନୂତନ ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମ ସୃଜନଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକ ପ୍ରାର୍ଥନା ଜଣାଇ ଶୋଇବାକୁ ଯିବା ଏବଂ ତାହାରି ଲାଗି ଏକ ଅଭୀପ୍ସା ସହିତ ଶଯ୍ୟା ତ୍ୟାଗ କରିବା ।

*

ଅଭୀପ୍ସାର ଅନ୍ତଃବ୍ୟାକୁଳତା : ତାହାର ଅପରିତର୍ପଣୀୟ ସତତୋତ୍ସାହ ପାଖରେ କିଛି ହେଲେ ଏତେ ବେଶୀ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ହୋଇ ରହି ନ ଥିବ ବା ଏତେ ବେଶୀ ଦୂର ହୋଇ ରହି ନ ଥିବ ଯେ ତାହା ସେଇଟିକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବା ଲାଗି ମନ କରି ପାରୁ ନ ଥିବ ।

*

ଏକ ଅଭୀପ୍ସାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି କ୍ଷତି ହୁଏ ନାହିଁ,— ତାହା ସେହି ଅଭୀପ୍‌ସାଟିକୁ ବରଂ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ ।

*

ଅଭୀପ୍ସା ଦ୍ୱାରା ସଦାସର୍ବଦା ଉତ୍ତମ ଫଳ ମିଳେ; ଏବଂ, ଯଦି ସେଇଟି ସହିତ କୌଣସି ସ୍ୱାର୍ଥପ୍ରଣୋଦିତ ଦାବି ମିଶ୍ରିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତେବେ ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ସେହି ଅଭୀପ୍‌ସାଟିରେ ତୁମେ କଦାପି କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ ।

*

ତୁମ ଅଭୀପ୍ସାରେ ଏକ ସାତତ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାଉ, ଏବଂ ତାହାହେଲେ ଆବଶ୍ୟକ ଅଗ୍ରଗତିଟି ତୁମକୁ ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ ।

୭ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୫୪

*

ସକଳ ଭୁଲ୍ ସକଳ ଅସ୍ୱଷ୍ଟତା ଏବଂ ସକଳ ଅଜ୍ଞାନ ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବାର ଅଭୀପ୍‌ସାଟି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଅବାରିତ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

୧୫ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୫୪

*

ଆମେ ଯେପରି ଯାବତୀୟ ଅଜ୍ଞାନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରିବା, ଏବଂ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ବିଶ୍ୱାସର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବା ସେଥିଲାଗି ଆମକୁ ସର୍ବଦା ଅଭୀପ୍‌ସା ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୯ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୫୪

*

ସତତ ଅଭୀପ୍‌ସା ସକଳ ଦୋଷ ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିଥାଏ ।

୨୧ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଆମର ଅଭୀପ୍‌ସା ଦିନପରେ ଦିନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଥିବ । ଆମର ବିଶ୍ୱାସ ଦିନକୁ ଦିନ ଅଧିକ ତୀବ୍ର ହେବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

୨୩ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଆମର ଅଭୀପ୍‌ସା ଜାଗୃତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ, ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଆମ ଲକ୍ଷ୍ୟଟିର ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ।

୧୫ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ତା'ର ନିଜ ଅଭୀପ୍ସାର ନିଷ୍ଠାଟି ଲାଗିହିଁ ଦାୟୀ ହୋଇ ରହିବ ।

୧୭ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୫

*

ଏକ ସଂକେନ୍ଦ୍ରିତ ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ୱାରା ସଂକଳିତ ହୋଇ ଆମର ଅଭୀପ୍ସା ସର୍ବଦାହିଁ ସମରୂପ ଭାବରେ ସମୁତ୍‌ଥିତ ହୋଇ ଆସିଥାଏ ।

୧ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସତ୍ତା ଭିତରେ ସବୁକିଛି ନୀରବ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ମାତ୍ର ସେହି ନୀରବତାର ବକ୍ଷରେ ଯେଉଁ ଦୀପଟି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତାହା କଦାପି ନିର୍ବାପିତ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେହି ଦୀପଟି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ଜାଣିବାର ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିଜ ଜୀବନରେ ତାହାଙ୍କୁହିଁ ବଞ୍ଚିପାରିବାର ଏକ ଉଦ୍ଦୀପ୍ତ ଅଭୀପ୍ସାର ଅଗ୍ନିକୁ ବହନ କରି ରହିଥାଏ ।

୬ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଅଭୀପ୍ସାର ଶିଖାଟି ଏପରି ଅବକ୍ର ଏବଂ ଏପରି ଉଦ୍ଦୀପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯେପରିକି କୌଣସି ବାଧା ତାହାକୁ ନିର୍ବାପିତ କରିଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

୭ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସକଳ ବାକ୍ୟ ଏବଂ ସକଳ ଭାବନାର ଅତୀତ ହୋଇ ଏକ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅଭୀପ୍ସାର ଅଗ୍ନି ଅବିରାମ ଏବଂ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଭାବରେ ସତତ ଜଳି ପାରୁଥିବା ଉଚିତ ।

ମୋର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ତୁମ ଲାଗି ମହଜୁଦ ହୋଇ ରହିଛି ।

୫ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୫୫

*

ହୃଦୟ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନୀରବତା ଭିତରେ ଅଭୀପ୍ସାର ଅଗ୍ନି ଅବିରାମ ହୋଇ ଜଳିବାରେ ଲାଗିଛି ।

*

ତୁମ ଭିତରେ ସେହି ଅଗ୍ନିଟି ସଦାପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ରହିଥାଉ; ତେବେ ତୁମେ ସେଥିରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଥିବା ସୁନିଶ୍ଚିତ ଫଳ ଲାଗି ନୀରବ ଭାବରେ ଅବଶ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିପାରିବ ।

*

ଅଭୀପ୍ସାର ଶିଖା : ଏହି ଶିଖା ଆଲୋକିତ କରେ, ପ୍ରଦୀପ୍ତ କରେ, ମାତ୍ର କେବେହେଲେ

ଦଗ୍ଧ କରିପକାଏ ନାହିଁ ।

*

ଅଭୀପ୍ସା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଐକାନ୍ତିକ ହୋଇଥିଲେ ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନଟିକୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ କରାଇ ଆଣିବ ।

୩୧ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୭

*

(ଆଶ୍ରମରେ ଥିବା ଏକ ଛାତ୍ରାବାସ ''ହୋମ୍ ଅଫ ପ୍ରୋଗ୍ରେସ୍'' ଲାଗି ପ୍ରଦତ୍ତ ସନ୍ଦେଶ)

ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଅଭୀପ୍ସାର ବୀଜଟିକୁ ଯଦି ଯଥାର୍ଥ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ଜଳ ଦ୍ୱାରା ସେଚିତ କରି ରଖାଯାଏ, ତେବେ ସିଏ ଆପଣାର ଅଭିବୃଦ୍ଧିରେ ନିଶ୍ଚୟ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରିବ ।

୨୪ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୬

*

ସବୁଦିନ ପରି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ସ୍ଥିର ଓ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ କହିବି ।

କେବଳ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗିହିଁ ଅଭୀପ୍ସା ରହିଥିବା ଉଚିତ । ଆମର ଯାବତୀୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କେବଳ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହୋଇପାରିବା ଉଚିତ ।

ମୋର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୧୨ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୬୭

*

ନିଜ ଅଭୀପ୍ସାରେ ସତତ ବୃଦ୍ଧିସାଧନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଅ । ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ତୁମ ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଅ । ତେବେ ତୁମର ଜୀବନ ତୁମ ଲାଗି ଅବଶ୍ୟ ସୁଯୋଜିତ ହୋଇ ରହିପାରିବ ।

୮ ଜୁନ୍ ୧୯୬୯

*

ଆପଣ କୌଣସି ପରାମର୍ଶ ଦେବେ କି ?

କେଉଁ ବିଷୟରେ ପରାମର୍ଶ ?

ସାଧନା ବିଷୟରେ ।

ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଅଭୀପ୍‌ସା ରଖିବା ।

୭ ଜୁନ୍ ୧୯୭୦

*

ଯଥାର୍ଥ ଅଗ୍ରଗତିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ହଟି ନ ଯିବା ପାଇଁ ମୋ'ର କ'ଣ କରିବା ଉଚିତ ?

ଏକ ସତତ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭୀପ୍‌ସା ।

୩ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୭୦

*

ମାଆ, ମୋ' ଭିତରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ସ୍ଥିରତା ସମ୍ଭବ ହେବ କିପରି କହିଲେ ?

ଅଭୀପ୍‌ସା ଏବଂ ସଂକଳ୍ପ ।

*

ମାନସିକ ଅଭୀପ୍‌ସା : ତାହା ନିର୍ମଳ ଭାବରେ ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ପାରୁଥିବା, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଯୁକ୍ତି ସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ପାରୁଥିବ ।

*

ଯଥାର୍ଥ ଅଭୀପ୍‌ସାକୁ ମନର ଏକ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ବୋଲି ମୋଟେ କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ଚୈତ୍ୟସ୍ତରରହିଁ ଏକ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

୨୨ ମଇ ୧୯୭୧

*

ଚୈତ୍ୟ ଅଭୀପ୍‌ସା : ତାହା ଏକାଧାରରେ ସତତ ନିୟମିତ, ସଙ୍ଗଠିତ, ଧୀର ଏବଂ ଧୈର୍ଯ୍ୟଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବ, ସକଳ ବିରୋଧର ପ୍ରତିରୋଧ କରି ପାରୁଥିବ । ସକଳ ଅସୁବିଧାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ପାରୁଥିବ ।

*

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅଭୀପ୍‌ସା ସତେଅବା ଏକ ତୀର ପରି ସମୁତ୍‌ଥିତ ହୋଇ ଆସୁଥାଏ; ବାଧା ଅଥବା କୌଣସି ପ୍ରକାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟହୀନତା ଆଗରେ ତାହା ମୋଟେ ଶଙ୍କିତ ହୋଇ ଯାଏ

ନାହିଁ ।

*

ଅଭୀପ୍‌ସାର ସୂର୍ଯ୍ୟ ସକଳ ଅହଙ୍କାର ମେଘକୁ ଅନ୍ତର୍ହିତ କରିନେଉ ।

*

(*ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଶତବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବପାଳନ କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଆୟୋଜିତ ଏକ ସେମିନାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସନ୍ଦେଶ*)

ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ଆପଣାର ଅଭୀପ୍‌ସାରେ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରୁହ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୧୯୭୨

ଅଭୀପ୍‌ସା, ଆହ୍ୱାନ ଏବଂ ଆକର୍ଷଣ

ଅଭୀପ୍‌ସା ରଖିବା ଏବଂ ସହାୟତା ଲାଗି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା,– ଦୁଇଟିଯାକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

*

ତୁମର ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶଟିହିଁ ସେହି ଆକର୍ଷଣ କରୁଥାଏ ଏବଂ ଚୈତ୍ୟସତ୍ତାହିଁ ଅଭୀପ୍‌ସା ପୋଷଣ କରିଥାଏ ।

୨୦ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୭୩

*

ଆବାହନ ଏବଂ ଆକର୍ଷଣ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି – ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଇଚ୍ଛା କରିବ ସେତେବେଳେ ସହାୟତା ଲାଗି ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ପାରିବ ଏବଂ ତୁମକୁ ତାହା କରିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ ଓ ତା'ହେଲେ ଆଉ ସବୁକିଛି – ଅର୍ଥାତ୍ ଉତ୍ତରଟି ତୁମର ଗ୍ରହଣ ସାମର୍ଥ୍ୟର ସମାନୁପାତିକ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଆକର୍ଷଣକୁ ଏକ ସ୍ୱାର୍ଥ ପ୍ରଣୋଦିତ କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ ଏବଂ ତାହା ହୁଏତ ତୁମର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ମୋଟେ ସମାନୁପାତିକ ହୋଇ ରହି ନ ଥିବା ନାନା ଶକ୍ତିକୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ କରାଇ ଆଣିବ । ଏଣୁ ସେହିସବୁ ଶକ୍ତି ତୁମର କ୍ଷତି ମଧ୍ୟ କରିବେ ।

ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ କରୁଣା

ବିଶ୍ୱାସ

ବିଶ୍ୱାସ ହେଉଛି ଚୈତ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥିବା ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଜ୍ଞାନ ।

*

ବିଶ୍ୱାସକୁ ଆମେ ଏକ ସୁନିଶ୍ଚିତତା ବୋଲି କହିବା, ଯାହା ସର୍ବଦା ଅଭିଜ୍ଞତା ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଉପରେ ଆଧାରିତ ହେବା ଦରକାର ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ।

*

ବିଶ୍ୱାସ – ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ଆସ୍ଥା, ଏବଂ ସେହି ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ଯେ ଅବଶ୍ୟ ବିଜୟ ହେବ, ସେ ବିଷୟରେ ଏକ ଅବିଚଳ ନିଶ୍ଚୟତାକୁହିଁ ବୁଝାଇବ ।

*

ଏହି ଅବିଚଳ ବିଶ୍ୱାସଟି ରହିଥିବା ଭାରି ଭଲ,– ତାହା ତୁମର ପଥଟିକୁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସହଜ କରି ଆଣିବ, ତାହାକୁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ଦୀର୍ଘ କରି ଆଣିବ ।

*

ଯଥାର୍ଥ ବିଶ୍ୱାସ କଦାପି ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ ।

*

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସଟି କଦାପି ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

*

ଭୌତିକ ପ୍ରମାଣଗୁଡ଼ାକୁ ଆଶ୍ରା କରି ରହିଥିବା ବିଶ୍ୱାସ ଯଥାର୍ଥ ବିଶ୍ୱାସ ନୁହେଁ – ତାହାକୁ ଆମେ କେବଳ ସଉଦା କରିବାର ଏକ ବୁଦ୍ଧି ବୋଲି କହିବା ।

*

ସର୍ବପ୍ରଥମେ ବିଶ୍ୱାସ, ତା'ପରେ ଯାଇ ଜ୍ଞାନ ।

*

ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି, ସେମାନେ ଅବଶ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବେ ।

*

ବିଶ୍ୱାସ ରହିଥିବା ଦରକାର, ବିଜୟ ହାସଲ କରିବା ଲାଗି ଯଥାର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ ରହିଥିବା

ଦରକାର, — ଏହା ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

୨ ମଇ ୧୯୪୯

*

ବିଶ୍ୱାସ : ତୁମେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପରି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ଉଠ ଏବଂ ବିଜୟ ଲାଭ କର ।

*

ଅନ୍ଧକାରତମ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉଛି ନିଶ୍ଚିତତମ ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ।

୧୬ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

କେବଳ ଏକ ଅବିଚଳ ବିଶ୍ୱାସରେହିଁ ଆମର ସକଳ ଆଶା ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

୩ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ରାତ୍ରିର ଗର୍ଭରେ ସବୁବେଳେ କେତେବେଳେ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତେଣୁ ଆମେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ଆସ୍ଥା ସହିତ ଅବଶ୍ୟ ତାହାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ।

୧୮ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ଆମ ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେହିଁ ଯାବତୀୟ ଅନପେକ୍ଷିତ, ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଓ ଅଜ୍ଞାତ ବିଷୟ ଆମ ଆଗରେ ମହଜୁଦ ରହିଥାଏ । ଏବଂ, ସେତେବେଳେ ଆମ ଜୀବନରେ ଯାହାକିଛି ଘଟେ, ତାହା ଆମ ବିଶ୍ୱାସର ପ୍ରଗାଢ଼ତା ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧତା ଉପରେ ଅଧିକାଂଶତଃ ନିର୍ଭର କରି ରହିଥାଏ ।

୩ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଯଦି ଆମ ଭିତରେ ଏକ ଜୀବନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଥା'ନ୍ତା, ଅର୍ଥାତ୍ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସର୍ବଶକ୍ତିମତ୍ତା ଉପରେ ଏକ ଐକାନ୍ତିକ ନିର୍ଭରତା ରହିଥା'ନ୍ତା, ତେବେ ତାଙ୍କର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଏଠାରେ ଏପରି ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତା ଯେ ତଦ୍ୱାରା ସାରା ପୃଥିବୀରହିଁ ରୂପାନ୍ତର ସମ୍ଭବ ହୁଅନ୍ତା ।

୫ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ତୁମର ବିଶ୍ୱାସ ଅବିଚଳ ହୋଇ ରହିଥାଉ । ସତ୍ୟର ଅବଶ୍ୟ ବିଜୟ ହେବ ।

୧୦ ନଭେମ୍ବର ୧୯୭୧

*

ତୁମେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖ । ଏବଂ ଆପଣା ଭିତରେ ଆପଣାର ଗଭୀରକୁ ଚାଲିଯାଅ । ମୋ'ର ସହାୟତା ସର୍ବଦାହିଁ ତୁମ ଭିତରେ ରହିଥିବ ।

୭ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୭୨

*

ବିଶ୍ୱାସ ରଖ ଓ ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ଲାଗିଥାଉ ।

୧୩ ଜୁଲାଇ ୧୯୭୨

*

ବିଶ୍ୱାସ ହେଉଛି ଆମର ସର୍ବୋତ୍ତମ ସମ୍ବଳ । ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କରୁଣାମୟ ।

ସ୍ନେହ ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

*

ଆସ୍ଥା

ପିଲାଟିର ସରଳ ବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭୂତ ଶକ୍ତି ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

୧୭ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଏକ ଶିଶୁର ସରଳ ବିଶ୍ୱାସକୁ ନେଇହିଁ ଆମର ହୃଦୟ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ ।

୫ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସେହି ପରମ କରୁଣା ଉପରେ ଏକ ସ୍ଥିର ଏବଂ ଶାନ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟୟ ସ୍ଥାପନ କରିହିଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବରେ ବାଧା ଓ ବିପଦଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ ।

୧୩ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୬

*

ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥାଅ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତ୍ୟୟ ରହିଥାଉ । ଏବଂ ତୁମେ ସର୍ବଦା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଅ ।

*

ଆପଣ ମୋତେ କୌଣସି ଉପଦେଶ ଦେବେ କି ?

ଅଟଳ ରହିଥାଅ, ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥାଅ ।

୩ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୭୨

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଥାଏ ଏବଂ ତେଣୁ ତାହାକୁ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେ ଦୃଢ଼ ହୋଇ ରୁହ, ବିଶ୍ୱାସ ରଖ ।

୧୭ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୭୨

*

ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥାଅ; ତୁମେ ଯାହା ହେବ ବୋଲି ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହା ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ; ତୁମେ ଯେଉଁ କର୍ମର ସାଧନ କରିବ ବୋଲି ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହା ତୁମେ ଅବଶ୍ୟ ସାଧନ କରିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଚରମ ବିଜୟ ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ବିଶ୍ୱାସ ଓ ପ୍ରତ୍ୟୟଟିକୁ ଅତୁଟ ରଖିଥିବେ ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିଜୟ ଏହି ସାଧାରଣ ବିଜୟ ମଧ୍ୟରେ ଅବଶ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

*

ଆମେ ବିଶ୍ୱାସର ସହିତହିଁ ଅଗ୍ରସର ହେବା; ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟତା ସହିତ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିବା ।

*

ନିଶ୍ଚୟତା

ଯାହାକିଛି ସାଧିତ ହେବାକୁ ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହା ଯେ ଅବଶ୍ୟ ସାଧିତ ହେବ, ଆମେ ଏହିପରି ଏକ ସ୍ଥିର ନିଶ୍ଚୟତା ସହିତ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

୬ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ନିଶ୍ଚୟତା : ତାହା ସର୍ବଦା ସୁନିର୍ଭର ଏବଂ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ କୌଣସି ଯୁକ୍ତି କରେ ନାହିଁ ।

*

ବିଜୟଲାଭର ନିଶ୍ଚୟତା : ଏହା କୌଣସି କୋଳାହଳ କରେ ନାହିଁ ସତ, ମାତ୍ର ସର୍ବଦା ସୁନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ଦିବ୍ୟ କରୁଣା

ପୃଥିବୀର ପରିତ୍ରାଣ ସକାଶେହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କର କରୁଣାକୁ ଏଠାରେ ପ୍ରେରଣ କରିଛନ୍ତି ।

*

ଆମେ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣା ନିକଟରେହିଁ ଯାବତୀୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା;— ଯଦି ନ୍ୟାୟ ପ୍ରକୃତରେ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ବସିବ, ତେବେ ଅତ୍ୟଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ବ୍ୟକ୍ତିହିଁ ତା'ର ସମ୍ମୁଖରେ ଠିଆ ହେବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ ।

*

ପରମ ବିଶ୍ୱପ୍ରକୃତିର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗତ କଠୋର ନ୍ୟାୟୋଚିତ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଓ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣକୁହିଁ ନ୍ୟାୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ସ୍ଥୂଳ ଶରୀରର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେତେବେଳେ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣଟି ଆପଣାକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ଆସେ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଅସୁସ୍ଥତା ଭୋଗ କରୁ । ଚିକିତ୍ସାଶାସ୍ତ୍ର ଉପରେ ଆଧାରିତ ମନ ଆପଣାକୁ ଏହି ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ପରମନ୍ୟାୟଟି ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖି ଏପରି କେତେଗୁଡ଼ିଏ ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ, ଯାହାକି ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ଆମକୁ ଉତ୍ତମ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଅଧିକାରୀ କରି ରଖି ପାରିବ । ସାମାଜିକ ଶରୀରର କ୍ଷେତ୍ରରେ ନୈତିକ ଚେତନା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ଏହି ପ୍ରକାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତପସ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦିତ ହୋଇଥାଏ ।

କୌଣସି ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଘଟାଇ ବିଶ୍ୱନ୍ୟାୟର ଗତିପଥରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇବାକୁ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମକରୁଣାରହିଁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି । ଅବତାରହିଁ ଦିବ୍ୟ ପରମକରୁଣାକୁ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରାଇ ଆଣିବାର ମହାନ୍ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ, ସେହି ଅବତାରଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହେବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ଦିବ୍ୟ କରୁଣାର ଏକ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏକାତ୍ମକତା ଦ୍ୱାରା ପରମା ଜନନୀହିଁ ସେହି ଦିବ୍ୟ କରୁଣାର ପରମା ବିଧାନକର୍ତ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଛନ୍ତି — ଏକାତ୍ମକତା ଦ୍ୱାରା ପରମ ବିଶ୍ୱନ୍ୟାୟର ଅଟଳ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାଟି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାଙ୍କର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ।

ଏବଂ ତାଙ୍କରି ମଧ୍ୟ ସହାୟତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନିଷ୍ଠା

ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସଯୁକ୍ତ ଅଭୀପ୍‌ସାର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଗତିବୃତ୍ତି ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ସେହି ପରମ କରୁଣାର ସହାୟତାକୁ ଅନୁପ୍ରବେଶ ସକାଶେ ଆବାହନ କରି ଆଣି ପାରୁଛି ।

ହେ ପରମ ପ୍ରଭୁ, କିଏ ଆପଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ପାରିବ ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠାର ସହିତ ''ମୁଁ କେବେହେଲେ କୌଣସି ଭୁଲ୍ କରି ନାହିଁ'' ବୋଲି କହିପାରିବ ? ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟହ କେତେଥର ଆପଣଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ବିରୋଧରେ ନ ଯାଉ ଓ ଭୁଲ୍ କରି ନ ବସୁ ! ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷାଳନ ଲାଗି ଆପଣଙ୍କର କରୁଣାକୁହିଁ ଅବତରଣ କରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ।

ଆପଣଙ୍କର ସେହି କରୁଣାବତରଣଟି ଆମ ପାଇଁ ମହଜୁଦ ହୋଇ ରହି ନ ଥିଲେ ଆମ ଭିତରୁ କିଏ କେଜାଣି କେତେଥର ବିଶ୍ୱ ନ୍ୟାୟ ବିଚାରର ପରମ ପ୍ରତିକରଣର ନିର୍ମମ ତରବାରୀଟିର ହାବୁଡ଼ରେ ପଡ଼ିବାରୁ ଆପଣାକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖି ପାରିଥା'ନ୍ତା ?

ଏଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ସମାହିତ ହେବାକୁ ତଥାପି ବାକୀଥିବା ଏକ ଅସମ୍ଭବତାରହିଁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଆପଣଙ୍କର ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମକରୁଣା ଲାଗି ସବୁକିଛି ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେଉଛି । ଏହିସବୁ ଯାବତୀୟ ଅସମ୍ଭବତାକୁ, ବିସ୍ତାରିତ ଭାବରେ, ପୁଣି ସମଗ୍ର ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ନାନା ଉପଲବ୍ଧିରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି ସମ୍ଭବତାରେ ପରିଣତ କରିବା,– ତାହାହିଁ ଆପଣଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ବୋଲି ନିରୂପିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

୧୫ ଜାନୁଆରି ୧୯୩୩

*

ହେ ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣା, ତୁମ ମଙ୍ଗଳମୟତାର କୌଣସି ଅବଧି ନାହିଁ ବା ଅନ୍ତ ନାହିଁ । ଆମେ କୃତଜ୍ଞ ଭାବରେ ତୁମରି ଆଗରେ ମସ୍ତକ ନତ କରୁଛୁ ।

ମାଆ,

ପରମକରୁଣାର ପ୍ରକୃତ ସଂଜ୍ଞା କ'ଣ ? ଯେଉଁମାନେ ଜନନୀଙ୍କର କରୁଣାକୁ ଆବାହନ କରି ଆଣିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବେ, ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ପରମାଜନନୀ କ'ଣ ସେହି କରୁଣାକୁ ନେଇ ଆସିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି କି ?

ହଁ ।

*

ଏକଥା କ'ଣ ସତ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ଭଗବତ୍‌ପ୍ରାପ୍ତିର ଆକାଙ୍‌କ୍ଷା ରଖିଥିବା ଅଧିକାଂଶ

ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏହି ନିମ୍ନ ଭୂମିକୁ ଆବାହନ କରି ଆଣି ପାରିବେ ନାହିଁ ? ମାତ୍ର ତଥାପି, ଯଦି ଆଉ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ କୌଣସି ଅବତାର ବା ଗୁରୁ ଥରେ ଯଦି ତାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରକୁ ଆବାହନ କରି ଆଣି ପାରିଥିବେ, ତେବେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ପାଇ ପାରିବେ । ଏକଥା ସତ କି ?

ହଁ ।

*

ତେବେ ଏଥିରୁ ଆମେ କ'ଣ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟି କରିପାରିବା ଯେ, ପୃଥ୍ୱୀଚେତନାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ପାରିଲେହିଁ ଭଗବତ୍‌କରୁଣା ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବରେ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିପାରିବ ? ଏହାକୁ ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବା କ'ଣ ଆପଣଙ୍କ ଉଦ୍ୟମଟିର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି କି ?

ହଁ ।

*

ଆପଣ ଅନୁଗ୍ରହ କରି ମୋତେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ତତ୍ତ୍ୱଟିକୁ ବୁଝାଇ କହି ଦିଅନ୍ତୁ ।

ଦିବ୍ୟ ପରମକରୁଣା କ'ଣ, ସେ କଥା କଦାପି ଶବ୍ଦ ଏବଂ ମାନସିକ ସୂତ୍ର ଦେଇ ବୁଝାଇ କହି ହେବ ନାହିଁ ।

୭ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୩୯

*

କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମକରୁଣାହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ଶାନ୍ତି, ସୁଖ, ଶକ୍ତି, ଆଲୋକ, ଜ୍ଞାନ, ନିଃଶ୍ରେୟସ ଏବଂ ପ୍ରେମ ଆଣି ଦେଇପାରିବେ ।

୩୦ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣାର ସମ୍ମୁଖରେ ଯୋଗ୍ୟ କିଏ, ଅଯୋଗ୍ୟ ବା କିଏ ?

ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ଗୋଟିଏ ଜନନୀଙ୍କର ସନ୍ତାନ ।

ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ ସମାନ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ମାତ୍ର, ଯାହାର ପ୍ରକୃତି ଯେପରି ଓ ଯିଏ ଯେପରି ଭାବରେ ଗ୍ରହଣଶୀଳ

ପରମାଜନନୀ ତାହାକୁ ସେହି ଅନୁସାରେହିଁ ଯାହା କିଛି ପ୍ରଦାନ କରିଥା'ନ୍ତି ।

*

''ମୁଁ ତାଙ୍କ କରୁଣାକୁ ଲାଭ କରିଛି : ମୋତେ ତାହାର ଯୋଗ୍ୟ ହେବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ''— ତୁମକୁ ଏହିପରି କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ତା'ପରେ ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

*

କୌଣସି ପ୍ରକାର ସଙ୍କୋଚ ନ ରଖି ଆମେ ନିଜକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତରେ ଅର୍ପଣ କରିଦେବା । ତେବେ ଯାଇ ଆମେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ପାରିବା ।

*

ପରମକରୁଣା ସମସ୍ତଙ୍କ ଲାଗି ସମାନ ଭାବରେ ରହିଛି । ମାତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣାର ଆନ୍ତରିକତା ଅନୁସାରେହିଁ ତାହାକୁ ଲାଭ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଛି । ଏହା କୌଣସି ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ମୋଟେ ନିର୍ଭର କରେ ନାହିଁ, ବରଂ ଆନ୍ତରିକତାଯୁକ୍ତ ଅଭୀପ୍ସା ଏବଂ ଉନ୍ମୁକ୍ତତା ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରିଥାଏ ।

*

ଉପଲବ୍ଧ ପରମକରୁଣାର ସମୁଚିତ ବ୍ୟବହାର : ଆମେ ସେଥିରେ କୌଣସି ବିକୃତି ଘଟାଇବା ନାହିଁ । ତାହାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସଙ୍କୁଚିତ ଓ କ୍ଷୁଦ୍ର କରି ଦେବା ନାହିଁ । କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଅତିରଂଜିତ ବି କରି ପକାଇବା ନାହିଁ;— ଏବଂ ଏକ ସ୍ୱଚ୍ଛ ନିଷ୍ଠାରେ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣାର ଆହ୍ୱାନ : ତାହା କୌଣସି କୋଳାହଳ କରେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ତାହାର ଆହ୍ୱାନରେ ଆଦୌ କୌଣସି ବିରାମ ନ ଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଯଥାର୍ଥରେ ଶୁଣି ଜାଣିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ବୋଧ ଲାଗି ତାହାର ଡାକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ଭଗବତ୍ ସହାୟତା

ଯେଉଁଠି ଆନ୍ତରିକତା ଥାଏ, ସଦିଚ୍ଛା ଥାଏ, ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାଏ ।

୧୯ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୫୪

*

ଆପଣାର ସମର୍ପଣରେ ତୁମେ ସର୍ବଦା ଏକାଗ୍ର ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ଆପଣାର ଅଭୀପ୍‌ସାରେ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ତେବେ ପରମ ଭଗବତ୍ ସହାୟତା ଯେ ତୁମେ ପାଖରେ ସଦାସର୍ବଦା ଉପସ୍ଥିତ ରହି ତୁମର ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରିବାରେ ଲାଗିଛି, ତୁମେ ସତତ ସେ କଥା ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ସହାୟତା ରହିଥିଲେ କିଛିହେଲେ ଅସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ।

୭ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ସହାୟତା ବିନା କାହାରି ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ସାଧନା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ସେହି ସହାୟତା ପ୍ରକୃତରେ ନିରନ୍ତର ମହଜୁଦ ହୋଇ ରହିଛି ।

*

ସହାୟତା ସବୁବେଳେ ମହଜୁଦ ରହିଛି ।

ତେଣୁ ତୁମେ ନିଜକୁହିଁ ଆପଣାର ଗ୍ରହଣଶୀଳତାକୁ ସକ୍ରିୟ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

କୌଣସି ମାନବସତ୍ତା ଯେତେ ସହାୟତା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ, ଭଗବତ୍ ସହାୟତା ତା'ଠାରୁ ଅନେକ ଅଧିକ, ଅନେକ ବେଶୀ ସହାୟତା ଦେବାକୁ ସମର୍ଥ ।

୨୮ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୭୨

*

ଆପଣାର ଅହଂ ଉପରେ ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହାସଲ କରି ଯେଉଁମାନେ ଗ୍ରହଣଶୀଳ ହେବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବେ, ସେହିମାନଙ୍କୁହିଁ ଏହି ସହାୟତାର ଯଥାର୍ଥ ପରିଚୟ ମିଳିପାରିବ ଏବଂ ସେହିମାନେହିଁ ସେଇଟି ଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଉପକୃତ ହୋଇ ପାରିବେ ।

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସେହି ସହାୟତାର ସୁଯୋଗଟି ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ଲାଗିହିଁ ସେହି ସହାୟତାଟି ମହଜୁଦ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଯେତିକି ଆନ୍ତରିକତା ରହିଥାଏ, ସିଏ ଠିକ୍ ସେହି ଅନୁପାତରେହିଁ ତଦ୍ୱାରା ଉପକୃତ ହୁଏ ।

*

ଦିବ୍ୟ ସହାୟତା : ଉପରୁ ବେଶ୍ ନଗଣ୍ୟ ପରି ମନେ ହେଉଥିଲେ ବି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ

ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ ।

*

ଦିବ୍ୟ କରୁଣା ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ସହାୟତା ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ

ଦିବ୍ୟ ପରମକରୁଣା ଉପରେ ଅବିଚଳ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଥିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

*

ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମକରୁଣା, ପରମ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ପରମ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଉପରେ ତୁମର ବିଶ୍ୱାସ ଅବିଚଳ ହୋଇ ରହିଥାଉ । ତେବେ ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

୬ ନଭେମ୍ବର ୧୯୩୪

*

ନିଜ ବିଶ୍ୱାସରେ ତୁମେ କେତେ ପ୍ରଗାଢ଼ ରହିପାରିବ ଏବଂ ଉଚିତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିରେ କେତେ ଦୃଢ଼ ରହିବ, ତାହାରି ଉପରେହିଁ ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରିବ ।

୩୦ ମଇ ୧୯୩୫

*

ପରମ କରୁଣା ତୁମ ସହିତ ନିରନ୍ତର ରହିଛି । ତୁମେ ନିଜ ମନକୁ ନୀରବ କରି ଆଣ ଓ ହୃଦୟ ଭିତରେ ଅଭିନିବେଶିତ ହୋଇ ରୁହ । ତେବେ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତୁମକୁ ତାହାର ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ ମିଳିବ । ଆପଣାର ଆକାଙ୍କ୍ଷିତ ସହାୟତାଟି ନିଶ୍ଚୟ ମିଳିବ ।

*

ଯେଉଁମାନେ ସେହି କରୁଣା ଏବଂ ସେହି ସହାୟତା ଲାଗି ଅଭୀପ୍ସା ରଖିଥା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କ ଲାଗି ସେଗୁଡ଼ିକ ସର୍ବଦାହିଁ ମହଜୁଦ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏବଂ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ନିର୍ଭରତାର ସହିତ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ, ସେତେବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅମିତ ଶକ୍ତି ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ।

*

ପରମ କରୁଣା ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ନିରନ୍ତର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର ତୁମକୁ ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ବାଟ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତୁମେ ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରତିରୋଧ କରିବ ନାହିଁ । ଏଥିଲାଗି ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ସର୍ତ୍ତ ସର୍ବାଦୌ ପ୍ରୟୋଜନ, ତା' ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିବାହିଁ ସେଇ ସର୍ତ୍ତ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ପଡୁଥିବା ପରି ଅନୁଭବ କରୁଥାଅ, ସେତେବେଳେ ସାହାଯ୍ୟ

ଲାଗି ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କୁ ଓ ମୋତେ ଡାକିବ । ଯଦି ତୁମର ଡାକରେ ଆନ୍ତରିକତା ରହିଥିବ (ଅର୍ଥାତ୍, ଯଦି ତୁମେ ପ୍ରକୃତ ଆନ୍ତରିକତା ସହ ଆରୋଗ୍ୟ ଲାଭ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବ) ତେବେ ତୁମ ଡାକର ଅବଶ୍ୟ ଏକ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ମିଳିବ ଏବଂ ପରମକରୁଣା ତୁମକୁ ଅବଶ୍ୟ ରୋଗମୁକ୍ତ କରାଇ ଆଣିବ ।

*

ପରମ କରୁଣା ଉପରେ ରହିଥିବା ତୁମର ବିଶ୍ୱାସହିଁ ସର୍ବଦା ତୁମ ଲାଗି ତାହାର ସାହାଯ୍ୟଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧ କରାଇ ଆଣିବ ।

*

ପରମକରୁଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟିରେ ଯେପରି ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସମଗ୍ର ପରିଣାମ ଆସି ପାରିବ, ସେଥିଲାଗି ବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି **ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସମଗ୍ର** ହୋଇ ପାରିବା ଉଚିତ ।

*

ଭଗବତ୍-ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଉପରେ ସ୍ଥିର ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥିଲେ ଯେଉଁଠି ସବୁକିଛି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଳ ଓ ସହଜ ହୋଇ ପାରିଥା'ନ୍ତା, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନୁଷ୍ୟମନରେ ରହିଥିବା ବିଶ୍ୱାସର ଅଭାବହିଁ ପୁନର୍ବାର ନାନାବିଧ ଜଟିଳତା ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଡାକିନେଇ ଆସେ ।

ସେହି ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ସେହି ଆସ୍ଥାର ବୃଦ୍ଧିସାଧନ ଲାଗିହିଁ ମୁଁ ଦୀର୍ଘ ଅନେକ ବର୍ଷ ହେଲା କାର୍ଯ୍ୟ କରିଆସୁଛି ।

ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱଷ୍ଟ କଥା ଯେ, ଏଥିରେ ମୋତେ ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ପ୍ରତିରୋଧର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଛି ।

*

ଏହା ନୈରାଶ୍ୟଜନକ କାହିଁକି ହେବ ? ଯଦି ଶହେ ଜଣରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଯଥାର୍ଥ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଥାଏ, ତେବେ ତାହାକୁହିଁ ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ଘଟଣା ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

*

ପରମକରୁଣା ଆମକୁ କଦାପି ଧୋକା ଦେବ ନାହିଁ । – ଆମ ହୃଦୟ ଭିତରେ ସତତ ଏହିପରି ଏକ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଥିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ।

୧୦ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଆମ ବିଶ୍ୱାସର ଅଭାବ ଯୋଗୁହିଁ ଆମକୁ ନାନା ସୀମା ଓ ଅସମର୍ଥତା ଭିତରେ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ।

୩୦ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମକରୁଣା ଆମ ସହିତ ସର୍ବଦା ରହିଥାଏ, ଓ ବାହାରେ ସବୁକିଛି ଅନ୍ଧାରମୟ ଦେଖା ଯାଉଥିଲେ ମଧ ତାହା ଆମକୁ କଦାପି ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଯାଏ ନାହିଁ ।

୧୭ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ଅନନ୍ତ,– କେବଳ ଆମର ବିଶ୍ୱାସଟାହିଁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କ୍ଷୁଦ୍ର ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

୨୩ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ଆମ ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପରମ କରୁଣା ଅବଶ୍ୟ ମହଜୁଦ ରହିଥାଏ ଓ ଯାବତୀୟ ବାଧାବିଘ୍ନକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯିବା ଲାଗି ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ ।

୮ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ଆମର ସଫଳତା ଓ ବିଫଳତା ଉଭୟ କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ପରମ ଦିବ୍ୟକରୁଣା ଆମ ପାଖରେ ସତତ ମହଜୁଦ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

*

ତୁମେ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ଯେତିକି ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆସୁଥିବ, ତୁମେ ସେତିକି ଅଧିକ ପରିମାଣରେହିଁ ତାଙ୍କର ଅପାର ପରମକରୁଣାର ଅଭିଭୂତକାରୀ ପ୍ରମାଣ ବୈପୁଲ୍ୟ ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାସ କରିବାକୁ ଲାଗିଥିବ ।

୧୫ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୫

*

ପରମ କରୁଣାର ସର୍ବଶକ୍ତିମତ୍ତା ଉପରେ ଆମର ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଥାଏ, ତାହା ପରମ କରୁଣାର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରୂପଟିର କଦାପି ସମକକ୍ଷ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ଜୁଲାଇ ୧୯୫୬

*

ପରମ କରୁଣା ଉପରେ ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ ଓ ନିର୍ଭରତା ଆମେ ଆଖର ତାହାକୁହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବିବେକ ଓ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପ୍ରଜ୍ଞା ବୋଲି କହିବା ।

୧୫ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୬

*

ଏହି ଆପାତ ଶୃଙ୍ଖଳାହୀନତା ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ନୂତନ ଓ ଅଧିକ ଭଲ ବିଶ୍ୱ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଗଠିତ ହୋଇ ଆସିବାରେ ଲାଗିଛି । ମାତ୍ର ସେହିଟିକୁ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା ସକାଶେ ଆମର ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣା ଉପରେ ଉଚିତ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଥିବା ନିତାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ତୁମେ ଆହୁରି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଉଠ ।

୧୩ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୬

*

ଅଧିକରୁ ଅଧିବ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଥିବା ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ସମ୍ମୁଖରେ ଆମର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ପ୍ରକୃତରେ କିପରି ହେବା ଉଚିତ ?

ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣା ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ, ତାହାରି ଉପରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଭର ।

୨ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୬

*

ଯେତେବେଳେ ସବୁକିଛି ଉଜୁଡ଼ିଗଲା ଭଳି ବୋଧହୁଏ, କେବଳ ସେତିକି ବେଳେହିଁ ସବୁକିଛିର ରକ୍ଷା ହୋଇପାରିବ । ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଶକ୍ତି ଉପରେ ଯେତେବେଳେ ତୁମର ଆଉ ଆଦୌ କୌଣସି ଆସ୍ଥା ନ ରହିବ, ସେତିକିବେଳେ ତୁମର ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣା ଉପରେହିଁ ତଥାପି ବିଶ୍ୱାସ ରହିଥିବା ଉଚିତ ।

୨୮ ଜାନୁଆରି ୧୯୭୦

*

*''ଯେତେବେଳେ ସବୁକିଛି ଖାଲି ଖରାପରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଖରାପ ହୋଇ ଯାଉଥିବା ପରି ମନେ ହେଉଥିବ ଆମକୁ ସେତିକିବେଳେହିଁ ଆମ ବିଶ୍ୱାସର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ଅଭୂତପୂର୍ବ ସାହସ ଦେଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ପରମ କରୁଣା ଯେ ଆମକୁ କଦାପି ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବେ ନାହିଁ, ସେହି କଥାଟିକୁ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ ।''**

ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ, ଯାବତୀୟ ପରିଣାମ ପ୍ରତି ଆଦୌ କୌଣସି ଦୃଷ୍ଟି ନ ଦେଇ ଆମେ କେବଳ ଆମର ଅନ୍ତଃବିଶ୍ୱାସ ଅନୁସାରେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଏବଂ ଆପାତ ତଥାକଥିତ ଯାବତୀୟ ବିରୋଧ ପ୍ରମାଣ ସତ୍ତ୍ୱେ ବି ଆପଣାର ବିଶ୍ୱାସକୁ ଅବିଚଳ କରି

ରଖିଥିବା ।

*

ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ, ଏହି ସବୁକିଛି ଆମକୁ ଏକ **ସ୍ଥିର ବିଶ୍ୱାସ** ରଖିବା ଲାଗି ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଯାଉଛି : ଆମର ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ ଆବଶ୍ୟକ ଆମକୁ ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ମିଳିବ, ଏବଂ ଅବଶିଷ୍ଟ ଆଉ ସବୁକିଛି ବିଷୟରେ ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି ଚିନ୍ତା କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ,– ଏହିପରି ଏକ ସ୍ଥିର ବିଶ୍ୱାସ ରଖିବା ଲାଗି ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉଛି ।

*

ଆଖର ସବୁକିଛି ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମକରୁଣା ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ତେଣୁ ଆମେ ଭବିଷ୍ୟତ ବିଷୟରେ ଅବଶ୍ୟ ଏକ ସ୍ଥିର ବିଶ୍ୱାସ ରଖିବା ତଥା ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ ସତ୍ୱର ଭାବରେ ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ଲାଗିଥିବା ।

*

ଏକ ଉଦ୍ଦୀପିତ ବିଶ୍ୱାସରେହିଁ ମୁକ୍ତି ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ଆଖର ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁହିଁ ସବୁକିଛି କରୁଛନ୍ତି ।

ଆମକୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅନୁଗତ ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇହିଁ ରହିବାକୁ ହେବ ।

୨୯ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୭୨

*

ବିଶ୍ୱାସ ରଖ, ଅବିଚଳ ଆସ୍ଥା ରଖ । ଦିବ୍ୟ କରୁଣା ବାକୀ ସବୁକିଛି ଅବଶ୍ୟ କରିବ ।

*

ଆମେ ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣାଙ୍କ ପାଖରେହିଁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବା । ସେହି କରୁଣାହିଁ ପ୍ରକୃତରେ ସବୁକିଛି ସମ୍ଭବ କରୁଛି ।

*

ସେହି ପରମ କରୁଣା, ସେହି ପରମ କରୁଣାହିଁ ଯଥାର୍ଥରେ ଯାହାକିଛି କରି ପାରିବ । ତାହାହିଁ ଯଥାର୍ଥ ମାର୍ଗଟିକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିଦେବ, ତାହାହିଁ ଅଲୌକିକ ଘଟଣାଟିକୁ ଘଟାଇ ପାରିବ ।

*

ପରମ କରୁଣା ଉପରେ ଯଥାର୍ଥ ବିଶ୍ୱାସ ରଖ । ସେହି କରୁଣାହିଁ ସକଳ ଅଲୌକିକ ଘଟଣାକୁ ଘଟାଇ ପାରିବ ।

*

ଆମେ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣା ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରି ଶିଖିବା ଓ ଯାବତୀୟ

ପରିସ୍ଥିତିରେ ତାଙ୍କରି ସହାୟତା ନିମନ୍ତେ ଆବାହନ କରି ଶିଖିବା । ତେବେ ତାହା ଆମ ଲାଗି ସତତ କେତେ ଅଲୌକିକ ଘଟଣା ଘଟାଇବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

*

ଯାତ୍ରା ଯେତେ ବେଶୀ ଦୀର୍ଘ ହୋଇଥାଉ ଏବଂ ଯାତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଯେତେ ବଡ଼ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ସବାଶେଷରେ ତାକୁ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟକରୁଣା ଉପରେ ଅଟଳ ଆସ୍ଥା ରଖିବାର ସୋପାନଟିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣାହିଁ ଆମର ଏକମାତ୍ର ଅବଲମ୍ବନ ହୋଇ ରହିବ ।

*

ପରମ କରୁଣା ଓ ପରମ ସହାୟତା ଉପରେ ଆସ୍ଥା

ପରମ କରୁଣା ଉପରେ ଯାହାର ଆନ୍ତରିକ ଆସ୍ଥା ରହିଥାଏ, ସିଏ ପରମ କରୁଣାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଅନ୍ତହୀନ ବୋଲିହିଁ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ ।

୧୫ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୫

*

ଦିବ୍ୟ ପରମକରୁଣା ନିରନ୍ତର ତୁମ ସହିତ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ତୁମର ଆସ୍ଥା ବଳରେହିଁ ତୁମେ ତାଙ୍କର କ୍ରିୟାଟିକୁ ଫଳଦାୟକ ହେବା ଲାଗି ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାଅ ।

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ଆମର ଯେତିକି ଆସ୍ଥା ଜୀବନର ଯଥାର୍ଥ ଅବଲମ୍ବନଟିକୁ ଆଣି ଦେଇଥାଏ ।

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ରହିଥିବା ଆମର ଆସ୍ଥା କଦାପି କୌଣସି ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

*

ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପସଂଖ୍ୟକ ବ୍ୟକ୍ତିହିଁ ଆପଣା ବିଶ୍ୱାସର ଶିଳାଟି ଉପରେ ଦୃଢ଼ ହୋଇ ଠିଆହୋଇ ପାରନ୍ତି ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା ରଖି ପାରନ୍ତି ।

୧୧ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୬

*

ଏଣେ ସାହାଯ୍ୟ ଲାଗି ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବ ଓ ତେଣେ ଭିତରେ କୌଣସି ଆସ୍ଥା ନ ଥିବ,— ଏପରି କଦାପି ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଯଥାର୍ଥ ବିଶ୍ୱାସଟି ରହିଥିଲେ ସବୁକିଛି କେଡ଼େ ସହଜ ହୋଇଯାଏ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ କରୁଣା ଉପରେ ରହିଥିବା ବିଶ୍ୱାସ ବଳରେ ଯାବତୀୟ ବାଧାବିଘ୍ନକୁ ଅତିକ୍ରମ କରା ଯାଇପାରେ ।

୨୦ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ କରୁଣା ଉପରେ ଆସ୍ଥା ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ସେଥିରୁ ଯେଉଁ ସାହସ ମିଳେ, ତାହା କଦାପି ପ୍ରତିହତ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ ।

୧୫ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ କରୁଣା ଉପରେ ତୁମେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା ରଖିଥିବ ଏବଂ ତେବେ ସେହି କରୁଣା ଯାବତୀୟ ପ୍ରକାରେ ଅବଶ୍ୟ ତୁମର ସହାୟତା କରିବ ।

୪ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

ଯେପରି ଶିଶୁ କୌଣସି ଯୁକ୍ତି କରେ ନାହିଁ ବା କୌଣସି ଚିନ୍ତା ମଧ୍ୟ କରେ ନାହିଁ, ଠିକ୍ ସେହିପରି କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ ବୋଲି ତୁମେ ନିଜକୁ ତାଙ୍କରି ହାତରେ ନେଇ ସମର୍ପି ଦେବ ।

୨୭ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଯାହାକିଛି ଘଟିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର କରୁଣା ଉପରେ ଆସ୍ଥା ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୫ ଅକ୍‌ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ତୁମର ମସ୍ତିଷ୍କ ଶୀତଳ ରହିବ, ସବଳ ହୋଇ ରହିବ, ସ୍ନାୟୁଗୁଡ଼ିକ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଉତ୍ତେଜିତ ହେଉ ନ ଥିବେ ଏବଂ ପରମ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କର କରୁଣା ଉପରେ ଆସ୍ଥା ରଖିଥିବେ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ଆସ୍ଥା ରଖିବା ଲାଗି ଅଭୀପ୍ସା : ଦିବ୍ୟ ପରମକରୁଣା ଯେ ଅବଶ୍ୟ ସହାୟ ହେବେ, ସେହି ବିଶ୍ୱାସରୁ ଯେଉଁ ଅବିଚଳ ଶାନ୍ତି ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ, ତାହାରି ଲାଗି ଏକ ତୀବ୍ର ଆବଶ୍ୟକତା ବୋଧ ।

*

ଦିବ୍ୟ କରୁଣା ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା ରଖିଲେ ସେଥିରୁ ଯେଉଁ ଶାନ୍ତି ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ସହିତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବସ୍ତୁରହିଁ ତୁଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର କରୁଣା ପାଖରେ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ଚିନ୍ତାକୁ ନେଇ ସମର୍ପି ଦିଅ, ଆପଣାର ଅଗ୍ରଗତି ବିଷୟରେ କରୁଥିବା ଚିନ୍ତାକୁ ମଧ୍ୟ ସେଇଟି ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦିଅ; ତେବେ ତୁମେ ଯଥାର୍ଥ ଶାନ୍ତି ଲାଭ କରିବ ।

୫ ମଇ ୧୯୫୮

*

ମାଆ,

ପିଲାଙ୍କର ଦୁଷ୍ଟାମି ଦେଖି ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଥରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁଛି, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଦ କରି ପାରିବି କିପରି ? ମୁଁ କିପରି ଭାବରେ ଏପରି ଏକ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି କରି ପାରିବି, ଯେଉଁଥିରେ କି ଏହି ଭୁଲ୍ କ୍ରିୟାଶୀଳତାଗୁଡ଼ିକ ମୋଟେ ଘଟିବ ନାହିଁ ଏବଂ ପିଲାଙ୍କର ମୁହଁରୁ ଆଦୌ କୌଣସି ଖରାପ କଥା ବାହାରିବ ନାହିଁ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଏବଂ ଅରାଜକତା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ହଜାଇ ଦେଇଥିବା ଏହି ପିଲାଟି ଭିତରେ ମୁଁ କିପରି ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସଦ୍‌ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ଭବ କରିପାରିବି ? ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି ଦୁର୍ବଳ, ଭାରି ଲଜ୍ଜାଶୀଳ । ମୋତେ ପ୍ରକୃତରେ କିପରି ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେପରିକି ସେମାନଙ୍କର ଏହି ଆଚରଣଟିକୁ ମୁଁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖିପାରିବି ?

ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସଦ୍‌ବୁଦ୍ଧି ଆଣି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ନିଜକୁହିଁ ସଦ୍‌ବୁଦ୍ଧି-ଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଶାନ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେ ନିଜକୁ ଭାରି ଦୁର୍ବଳ ବୋଲି କହୁଛ, ମାତ୍ର ଆପଣା ବଳ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ସକାଶେ ବି କିଏ ତୁମକୁ କହୁଛି ? ତୁମର ବଳ, ତୁମର ସଦ୍‌ବୁଦ୍ଧି ଓ ତୁମର ଶାନ୍ତି,— ଏଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାହିଁ ଅଧିକାର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ତୁମକୁ କେବଳ ତାଙ୍କର କରୁଣା ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହି ପରମ କରୁଣା ଉପରେହିଁ ତୁମେ ଅବିଚଳ ଆସ୍ଥା ରଖିଥାଅ, ତୁମ ନିଜର କ୍ଷୁଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ

ଆଦୌ ଏତେବେଶୀ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଅ ନାହିଁ ଏବଂ ସେହି ପରମ କରୁଣାକୁହିଁ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ବାଟ ଛାଡ଼ିଦିଅ । ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ ଆବଶ୍ୟକ, ସେହି କରୁଣା ତୁମ ଦ୍ୱାରା ତାହାହିଁ ଅବଶ୍ୟ କରାଇନେବେ ଏବଂ ସବୁକଥା ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

୪ ଜୁଲାଇ ୧୯୬୨

*

ଆମେ ଯେତିକି ଅଧିକ ଜାଣିବା, ଆମେ ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ କିଛି ଜାଣୁ ନାହୁଁ, ଆମେ ସେହି କଥାଟିକୁ ସେତିକି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଉପଲବ୍ଧି କରି ପାରୁଥିବା ।

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ଯିଏ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆସ୍ଥା ରଖି ଜାଣିଛି, ତାଙ୍କର ପ୍ରଜ୍ଞା ଏବଂ ତାଙ୍କର ଦୟାଶୀଳତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଜାଣିଛି, ତା' ଲାଗି ଆଉ କଦାପି କୌଣସି ସମସ୍ୟା ବା ଅଡୁଆ ରହିବ ନାହିଁ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ବିଜୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ **ସୁନିଶ୍ଚିତ** । ଆମ ଭିତରେ ଯଦି **ଯଥାର୍ଥ** ଆସ୍ଥାଟି ରହିଥିବ, ତେବେ ଆମେ କଦାପି ଭୁଲ୍ ବାଟରେ ଯିବାକୁ ମନ କରିବା ନାହିଁ ।

*

ଦିବ୍ୟ କରୁଣା ଓ ଜୀବନର ବାଧାବିପତ୍ତି

ତୁମ ଭିତରେ ସବୁକିଛି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଶାନ୍ତ ଓ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣା ଉପରେ ତୁମର ଏକ ଅବିଚଳିତ ଆସ୍ଥା ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଥିବ । କେବଳ ସେହି କଥା ହୋଇପାରିଲେ ଯାଇ ତୁମେ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ମଙ୍ଗଳଦାୟକ ହେବାର ଏକ ଅନୁକୂଳତା ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିବ । ଯେଉଁମାନେ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା ସ୍ଥାପନ କରିଥା'ନ୍ତି ଓ ତାଙ୍କର ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ନିର୍ଭରକୁ ମୋଟେ ମନ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେହିମାନଙ୍କ ଜୀବନରେହିଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ସବୁକିଛି ଘଟିବାରେ ଲାଗିଥାଏ ।

୯ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୭୦

*

ନିଜର ଜୀବନରେ ଯେତେବେଳେ ତୁମକୁ ଏକ କଠୋର ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଥିବ, ତୁମେ ତାହାକୁ ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ଏକ କରୁଣା ରୂପେହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିବ; ଏବଂ ତେବେ ତାହା ବସ୍ତୁତଃ ସେହିପରି ଏକ ବସ୍ତୁରେହିଁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବ ।

*

ସକଳ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏବଂ ଯାହାକିଛି ଘଟୁ ପଛକେ, ତୁମେ ଯାବତୀୟ ଘଟଣାକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ କରୁଣାରହିଁ ଏକ ଦାନରୂପେ ବିଚାର କରିବ; ସେହି କରୁଣା ତୁମକୁ ତୁମ ଜୀବନର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଆଡ଼କୁ ନାନା ସତ୍ୱର ମାର୍ଗରେ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଉଛି ବୋଲି ଜାଣୁଥିବ ।

୧୪ ଜାନୁଆରି ୧୯୬୩

*

ଯାହାକିଛି କରିବା ସମ୍ଭବ, ତାହା ନିଶ୍ଚୟ କରାଯିବ । ମାତ୍ର ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ବଡ଼ ଦୁଃଖର କଥା ଯେ ଏହି ଚେତାବନୀଟି ପାଇବା ସକାଶେ ତୁମକୁ ଏତେ ଦୀର୍ଘକାଳ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ସେ କଥା ଯାହା ହେଉ ପଛକେ, ପ୍ରକୃତରେ ଫଳପ୍ରଦ ଏକମାତ୍ର କଥା ହେଉଛି ଯେ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ଯାହା ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି, ତୁମେ କେବଳ ତାହାହିଁ ଇଚ୍ଛା କରିବ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅନୁକମ୍ପାଟି ଉପରେ ଅବିଚଳ ଆସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ରଖିଥିବ । କାରଣ, କେବଳ ତାହାରି ମଧ୍ୟ ଦେଇହିଁ ସର୍ବଦା ସର୍ବୋତ୍ତମ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ଘଟିଥାଏ; ମଣିଷର ଧାରଣାଗୁଡ଼ାକ ଯାହାକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ବୋଲି ବିଚାର କରେ, ସେଗୁଡ଼ାକ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସତ୍ୟଟି ଅନୁସାରେ ଯାହା ସର୍ବୋତ୍ତମ, କେବଳ ତାହାହିଁ ଘଟିଥାଏ ।

ତୁମେ ସ୍ଥିର ରହିବ, ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିବ ।

*

ତୁମର ଚିଠି ପାଇଛି । ତୁମ ଅଭୀପ୍ସାଟିକୁ ମୁଁ ଭଲକରି ବୁଝି ପାରୁଛି ।

ମାତ୍ର ଡାକ୍ତର କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମ ଦେହରେ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ୱର ରହିଛି ଏବଂ ତେଣୁ ତୁମକୁ ଯିବା ଲାଗି ଅନୁମତି ଦେବା ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ, କାରଣ ତଦ୍ୱାରା ତୁମର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପ୍ରତି ବିପଦର ଆଶଙ୍କା ରହିଛି ।

ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥାହିଁ କରିବାକୁ ରହିଛି । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛ, ତାହାକୁହିଁ ସ୍ଥିର ହୋଇ ସ୍ୱୀକାର କରିନିଅ ଏବଂ ଏହି କଥାଟିକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଥାଅ ଯେ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ଯାହାର ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି, ତା' ଲାଗି ଯାହା ସର୍ବୋତ୍ତମ, ସର୍ବଦା କେବଳ ତାହାହିଁ ଘଟିଥାଏ । ମଣିଷମାନେ ଦୁଃଖ ଓ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରନ୍ତୁ ବୋଲି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତା କଦାପି ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ନାହିଁ; ମାତ୍ର,

ଆପଣା ଅଜ୍ଞାନର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ମଣିଷମାନେ ଏପରି ଭାବରେ ନିଜର ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରନ୍ତି ଯେ, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ନିଜ ଉପରକୁ ଯାବତୀୟ ଦୁଃଖ ଓ କଷ୍ଟଭୋଗକୁ ଡାକି ନେଇ ଆସନ୍ତି । ତେଣୁ କେବଳ ଶାନ୍ତି, ସ୍ଥିରତା ଏବଂ ସମର୍ପଣରେହିଁ ଏକମାତ୍ର ସମାଧାନ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

୯ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୬୪

*

ତୁମେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ଚାହୁଁଛ, ସବୁକିଛି ତାହାରି ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରିବ । ଯଦି ତୁମେ ଯୋଗସାଧନା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବ, ତେବେ ଯାହାକିଛି ଘଟୁଛି, ତୁମେ ସେହି **ସବୁକିଛିକୁ**ହିଁ ତୁମକୁ ତୁମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଉଥିବା ଦିବ୍ୟ ପରମକରୁଣାର ଇଚ୍ଛାଟିର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ରୂପେହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିବ । ଏବଂ, ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକ ତୁମକୁ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷାଟି ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି, ସେଇଟିକୁ ତୁମେ ବୁଝିବା ଲାଗି ବି ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବ ।

୨୩ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୪

*

ଯେଉଁମାନେ ଆପଣାକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇ ପାରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଧା ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ଏକ ନୂତନ ଅଗ୍ରଗତିର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିରୂପେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ, ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁହିଁ ତାହାକୁ ସେହି ପରମକରୁଣାରହିଁ ଏକ ଦାନସ୍ୱରୂପ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୧୯ ଜୁନ୍ ୧୯୬୬

*

ଚାରିଆଡୁ ବାଧା ଓ ବିପତ୍ତିମାନ ଘେରି ଆସୁଥିବା ସମୟରେ ତଥାପି ସୁନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଦିବ୍ୟ ପରମକରୁଣା ସର୍ବଦାହିଁ ତୁମ ସହିତ ରହିଛନ୍ତି ।

*

ଲୋକମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥା'ନ୍ତି ଯେ ପରମକରୁଣା ତୁମର ସମସ୍ତ ଜୀବନ ଲାଗି ସବୁକିଛିକୁ ନିଶ୍ଚୟ ସହଜ ଏବଂ ସୁଖକର କରିଦେବ । ଏକଥା ଆଦୌ ସତ ନୁହେଁ ।

ତୁମର ଅଭୀପ୍‌ସାଟିର ଉପଲବ୍ଧି ସକାଶେହିଁ ପରମକରୁଣା ଯାହାକିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । ଏବଂ, ସେହି ଉପଲବ୍ଧିଟିକୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଏବଂ କ୍ଷିପ୍ର ଭାବରେ ହାସଲ କରିବା ଲାଗି ସବୁକିଛିକୁ ଅନୁରୂପ ଭାବରେ ସଂଯୋଜିତ କରି ରଖିବାକୁ ହୁଏ ।

୨୬ ମଇ ୧୯୬୭

*

ପରମ କରୁଣାକୁ ତୁମେ ତୁମର ଈପ୍‌ସିତ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଆଡ଼କୁ ତୁମକୁ ଟାଣି ନେଇ ଯାଉଥିବା ଏକ ବସ୍ତୁ ବୋଲିହିଁ ବୁଝିବ । ନିଜ ମନର ଧାରଣାଗୁଡ଼ାକୁ ନେଇ ତୁମେ କଦାପି ତାହାର ବିଚାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ ନାହିଁ । ତା' ହେଲେ ତୁମେ ଭ୍ରାନ୍ତିରେ ପଡ଼ିଯିବ, କାରଣ, ତାହା ଏପରି ଏକ ଆଶାତୀତ ବସ୍ତୁ ଯାହାକୁ କି ମଣିଷର ଶବ୍ଦ ବା ଧାରଣାଗୁଡ଼ାକୁ ଦେଇ ମୋଟେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରି ହେବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ପରମକରୁଣା କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, ସେତେବେଳେ ତାହାର ପରିଣାମଟି ହୁଏତ ସୁଖକର ହୋଇପାରେ, ସୁଖକର ନ ହୋଇ ବି ପାରେ । ତାହା ମନୁଷ୍ୟସ୍ତରୀୟ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟକୁ ମୋଟେ ହିସାବକୁ ନିଏ ନାହିଁ । ସାଧାରଣ ଏବଂ ଉପରୀବିଭାଗୀୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ ତାହା ଅନେକ ସମୟରେ ହୁଏତ ଏକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ପରି ବି ଦେଖା ଯାଉଥିବ । ମାତ୍ର ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଲାଗି ତାହାକୁହିଁ ସର୍ବଦା ସର୍ବୋତ୍ତମ ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ତୁମର ଅଗ୍ରଗତିଟି ଯେପରି ପ୍ରଭୂତ ପରିମାଣରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ, ସେହି ବିପର୍ଯ୍ୟୟକୁ ତୁମେ ସେଥିଲାଗି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଏକ ପ୍ରହାର ବୋଲି ଜାଣିବ । ଯାହା ତୁମକୁ ଉପଲବ୍‌ଧିଟି ଅଭିମୁଖରେ ତ୍ୱରାର ସହିତ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଇଯାଏ, ତାହାହିଁ ପରମ କରୁଣା ।

*

ଗୋଟିଏ କଥା ଉପରେ ଆମର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦ୍‌ବୋଧ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବା ଦରକାର,— ଆମ ଜୀବନରେ ଯାହାକିଛି ଘଟୁଛି, ଆମକୁ ତଥା ପୃଥିବୀକୁ ଯଥା-ସମ୍ଭବ ଅଧିକ ତ୍ୱରାର ସହିତ ଲକ୍ଷ୍ୟଟିର ଅଭିମୁଖରେ ପରିଚାଳିତ କରିନେବା ସକାଶେ ତାହାହିଁ ଅବଶ୍ୟ ଘଟିବାର ଥିଲା ଏବଂ ଘଟୁଛି । ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହେବା ଏବଂ ସର୍ବଶେଷରେ ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କର ପରିପ୍ରକାଶ ଘଟାଇବା ।

ଏବଂ ଏହି ବିଶ୍ୱାସଟିକୁ, ଏହି ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ଏବଂ ସତତ ବିଶ୍ୱାସଟିକୁହିଁ ଆମେ ଏକାଧାରରେ ଆମର ସହାୟକାରୀ ଓ ଆମର ସୁରକ୍ଷା ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବା ।

ଭକ୍ତି ଏବଂ ଆତ୍ମଦାନ

ଭକ୍ତି

ଭକ୍ତି : ବିନମ୍ର ଓ ସୁରଭିଯୁକ୍ତ ହେବ, ପ୍ରତିଦାନରେ ଆଦୌ କିଛିର ଆଶା ନ ରଖି ତାହା ଆପଣାକୁ ଦେଇ ପାରୁଥିବ ।

*

ଭକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଦୃଷ୍ଟି : ସଂଯମଯୁକ୍ତ ଓ ଅହଙ୍କାରଶୂନ୍ୟ ହୋଇଥିବ । ତାହାହିଁ ଚମତ୍କାର ଫଳ ଆଣିଦେବ ।

*

ଯେଉଁ ଭକ୍ତି ଆପଣାକୁ ହୃଦୟର ଗଭୀର ସ୍ତରଗୁଡ଼ିକରେ ଅଭିନିବେଶିତ ଏବଂ ନୀରବ କରି ରଖିଥିବ, ମାତ୍ର ସେବା ଏବଂ ଆଦେଶପାଳନର ନାନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ପାରୁଥିବ, ଯାବତୀୟ କୋଳାହଳ ଏବଂ ବିଳାପ-କ୍ରନ୍ଦନର ଭକ୍ତିଠାରୁ ତାହା ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବ, ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ଅଧିକ ଦିବ୍ୟଶକ୍ତିଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ ।

*

ଗଙ୍ଗାର ଜଳଠାରୁ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ଭକ୍ତି ଅଧିକ ଫଳ ଦେଇପାରିବ ।

*

ଉପାସନା

ଉପାସନା : ତୁମ ଭକ୍ତିର ରୂପ ଅର୍ଥାତ୍ ବାହ୍ୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ।

ଯଥାର୍ଥ ଉପାସନା : ଏହା ଏକ ସମଗ୍ର ଉପାସନା, ସତତ ଉପାସନା; ତାହା ଆଦୌ କୌଣସି ଦାବି କରେ ନାହିଁ, କୌଣସି ପ୍ରକାରେ କଠୋର ହୁଏ ନାହିଁ ।

*

ନିବେଦନ

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ନିବେଦିତ କରି ଦେଉଥିବା ଗୋଟିଏ ଫୁଲ

ପରି ଜୀବନ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇ ଉଠିବ ।

*

କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଯାହାକିଛି ନିବେଦନ କରାଯାଏ, ତାହାହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସମୃଦ୍ଧ କରେ, ସମ୍ପନ୍ନତା ଆଣିଦିଏ ।

*

ନିବେଦନ : ସତ ଓ ମିଛ, ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ, ଠିକ୍ ଓ ଭୁଲ୍ ସହିତ ଆପଣାର ସମଗ୍ର ସତ୍ତାଟିକୁ ରୂପାନ୍ତର ଲାଗି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଣି ରଖିଦେବା ।

*

ନିଜର ଯାବତୀୟ ଅସ୍ୱଷ୍ଟତାକୁ ତୁମେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆଣି ଅର୍ପଣ କରିଦେବ ଏବଂ ତେବେ ତୁମେ ଅବଶ୍ୟ ଆଲୋକ ଲାଭ କରିପାରିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆମ ସତ୍ତାର ନିବେଦନଟି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଫଳପ୍ରଦ ନିଦେବନ ହୋଇପାରିବା ଉଚିତ ।

୨୪ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆମ ସତ୍ତାର ନିବେଦନଟି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଫଳପ୍ରଦ ନିବେଦନ ହୋଇପାରିବା ଉଚିତ ।

*

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିବେଦନ : ଉପଲବ୍ଧିର ନିଶ୍ଚିତତମ ମାର୍ଗ ।

*

ସର୍ତ୍ତହୀନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିବେଦନ : ପ୍ରତିବଦଳରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଦ୍ରବ୍ୟର ଅଭିଳାଷ ନ ରଖି ଆପଣାକୁ ଅର୍ପଣ କରିଦେବାର ଆନନ୍ଦ ।

*

ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ

ଯେତେବେଳେ ପରମ ଆଲୋକ ତୁମ ସତ୍ତାର ସକଳ ଅଂଶକୁ ଆଲୋକିତ କରିଦେବ, ସେତେବେଳେ ତାହାରି ପରିପୂର୍ତ୍ତିରୂପେ ଏକ ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ ସମ୍ଭବ ହୋଇଯିବ ।

ସେତେବେଳେ କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ଏକ ଇଚ୍ଛା ଯାବତୀୟ ଅନୁଭୂତି, ଆବେଗ, ଭାବନା, ସଂବେଗ ତଥା କାର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସର୍ବଦା ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁହିଁ ଅଭିମୁଖୀ କରି ରଖିଥିବ । ଏବଂ ସେତେବେଳେ ତୁମେ ଆଉ ଅନ୍ଧାର ଭିତରୁ ଆଲୋକକୁ, ମିଥ୍ୟା ଭିତରୁ ସତ୍ୟକୁ କିଂବା ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟରୁ ସୁଖ ମଧ୍ୟକୁ ଆଦୌ ମୋଟେ ଗତି କରୁ ନ ଥିବ; ତୁମେ ଆଲୋକ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକ ଆଲୋକକୁ, ସତ୍ୟ ମଧ୍ୟରୁ ବୃହତ୍ତର ସତ୍ୟକୁ ଏବଂ ସୁଖରୁ ଅଧିକତର ସୁଖ ମଧ୍ୟକୁହିଁ ଗତି କରିବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

*

ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ଦେଇ ପାରିଲେହିଁ ଆମେ ଆମର ଅତିରିକ୍ତ ପରିମାଣରେ ମନୁଷ୍ୟସ୍ତରୀୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ଯାବତୀୟ ଦୁଃଖଭୋଗରୁ ନିଷ୍କୃତି ଲାଭ କରିପାରିବା ।

*

ଧ୍ୟାନସ୍ଥ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ଅଚଞ୍ଚଳ ମନର ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଖୁବ୍ କମ୍ ସମୟ ଲାଗି ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହେ । କାରଣ, ଧ୍ୟାନ ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତୁମ ମନର ସ୍ଥିରତାଟି ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନିଜକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ରଖିପାରିଲେହିଁ ପ୍ରାଣ, ଦେହ ଓ ଏପରିକି ମନର ସ୍ତରରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାୟୀ ସ୍ଥିରଭାବ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । କାରଣ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ କୌଣସି ବସ୍ତୁକୁ, ଏପରିକି ତୁମ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତି ବୋଲି ନ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଯାଅ, ଯେତେବେଳେ ତୁମର ଦେହ, ସକଳ ଇନ୍ଦ୍ରିୟାନୁଭବ, ସଂବେଗ ଓ ଭାବନା ସବୁକିଛିହିଁ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟପରମସତ୍ତାଙ୍କର ହୋଇରହେ, ସେତେବେଳେ ସେହି ପରମ ସତ୍ତାହିଁ ସବୁକିଛିର ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ଏବଂ ତା'ପରେ ତୁମ ନିଜର ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ରହିବା ପାଇଁ ଆଉ ମୋଟେ କିଛି ହେଲେ ରହେ ନାହିଁ ।

*

ତୁମେ କହିଲେ ଯାହାକିଛିକୁ ବୁଝାଏ ଏବଂ ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଯାହାକିଛି କରୁଛ, ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ସେହି ସବୁକିଛିକୁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ କରି ରଖିବା ସାଧନାର ମାର୍ଗରେ ଧ୍ୟାନଠାରୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟକର ।

*

ଯେକୌଣସି କଠୋର ତପସ୍ୟା ଅପେକ୍ଷା ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେମ ଏବଂ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ଭାବହିଁ ଆମକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଧିକ ସତ୍ୱର ଭାବରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଯାଏ ।

୨୬ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୭

*

ଆତ୍ମଦାନ

ଆତ୍ମଦାନହିଁ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରାର୍ଥନା ।

*

ଆତ୍ମଦାନ : ଏହା ଦ୍ୱାରା ଆମର ସମସ୍ତ ସତ୍ତା ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଭାବରେ କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ଚୈତ୍ୟସତ୍ତାର ଚାରିପାଖରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ରହିବାରେ ଲାଗିଥାଏ ।

*

ଆପଣାକୁ ଗୋଟାସୁଦ୍ଧା ଦେଇଦିଅ — ଆପଣାକୁ ଫେରି ପାଇବା ଲାଗି ଏହାହିଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉପାୟ ।

*

ଆପଣାକୁ ଦେଇଦିଅ; ତୁମେ କହିଲେ ଯାହାକିଛି ବୁଝାଏ ଓ ତୁମେ ଯାହାକିଛି କରୁଛ, ସବୁକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଦିଅ । ତେବେ ଯାଇ ଜୀବନରେ ଶାନ୍ତି ପାଇବ ।

*

ତୁମେ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେହିଁ ସମର୍ପଣ କରିଦିଅ, ତେବେ ତୁମ ଜୀବନର ଯାବତୀୟ କଷ୍ଟସନ୍ତାପର ଅବସାନ ଘଟିବ ।

*

ଆନ୍ତରିକତାଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମଦାନହିଁ ଆମକୁ ଯାବତୀୟ ଅସୁବିଧା ଓ ବିପଦରୁ ସୁରକ୍ଷିତ କରି ରଖେ ।

*

''ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ଦେଇ ପାରିଲା ଭଳି ମୋ' ପାଖରେ ଆଦୌ କିଛି ନାହିଁ'' ବୋଲି କଦାପି କୁହ ନାହିଁ । ସର୍ବଦାହିଁ ତୁମେ ଦେଇ ପାରିଲା ଭଳି କିଛି ନା କିଛି ରହିଛି, କାରଣ ତୁମେ ସର୍ବଦାହିଁ ଆପଣାକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଭଲ ଏବଂ ଆହୁରି ଅଧିକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦେଇ ପାରିବାର ଏକ ଅବସର ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ତୁମେ ଯେତିକି ଦେଇପାରିଛ, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ତୁମର ପ୍ରକୃତରେ କେବଳ ସେତିକି ମୂଲ୍ୟହିଁ ରହିଛି ।

*

ତୁମ ପାଖରେ ଯାହା ବଳକା ରହିଲା, ତାହାକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ଦାନ କରିବାକୁ ପ୍ରକୃତ ଦାନ ବୋଲି ଆଦୌ କୁହାଯିବ ନାହିଁ।

ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକୁ ଆବଶ୍ୟକମଣି ଆମେ ନିଜ ଲାଗି ସାଇତି ରଖିଛୁ, ସେଥିରୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତତଃ କିଛି ଅଂଶ ଦେଇପାରିବା ଉଚିତ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ତୁମେ ଯାହାକିଛି ଦେଲ, ଯଦି ତାହାକୁ ତୁମେ ମନେ ରଖିଛ, ତେବେ ତାଙ୍କ ନିଜର ସେଇଟିକୁ ସ୍ମରଣ ରଖିବା ଲାଗି ଆଉ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ। ଏବଂ ତୁମର ଏହି ଦାନଟିର କଥା ତୁମେ ଯଦି କେଉଁଠାରେ ଯାଇ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କାହା ଆଗରେ କହିବ, ତେବେ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଯେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ତୁମେ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ଦାନ କରି ନାହଁ, ତୁମେ ନିଜ ଅହଂକାରରୂପୀ ରାକ୍ଷସଟାକୁହିଁ ସେହି ଦାନଟିକୁ କରିଛ।

*

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମଦାନ : ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ, ସ୍ୱଚ୍ଛ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ।

*

ଚୈତ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଆଦୌ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପଲବ୍ଧି ବୋଲି ଭ୍ରମ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। କାରଣ ଚୈତ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ପରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ କାଳ ଓ ଦେଶର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ବିଶ୍ୱ ସଂସାରର ଭିତରେହିଁ ରହିଥିବ।

ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପଲବ୍ଧିର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ତୁମେ ଆପଣାକୁ ଯାବତୀୟ ସୃଷ୍ଟ ପଦାର୍ଥର ବାହାରେ, କାଳ ଓ ଦେଶର ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକ୍ଷେପିତ କରି ରଖିପାରିବ।

ଆମଠାରୁ ଯାହା ଅଧିକ ବୃହତ୍, ତାହାରି ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦେଇ ପାରିବାର ଆନନ୍ଦଠାରୁ ଆଉ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦ, ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ରହିଛି ? ଭଗବାନ୍, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଉତ୍ସ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ଉପସ୍ଥିତି, ପରମ ନିର୍ବିଶେଷ ସତ୍ୟ,— ଆମେ ଏହିପରି ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ଯେଉଁ ନାମରେ ଅଭିହିତ କଲେ ଅଥବା ତାଙ୍କର ଯେଉଁ ବିଭାବଟିର ମାଧ୍ୟମରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସହଜ ଭାବରେ ତାଙ୍କର ସମୀପବର୍ତ୍ତୀ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ମଧ୍ୟ ସେଥିରେ ଆଦୌ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ। ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତତା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପାସୋରି ଦେଇ ପାରିବାକୁହିଁ ଆମେ ସେହି ପରମ ଉପଲବ୍ଧିର ନିଶ୍ଚିତତମ ବାଟ ବୋଲି ଅବଶ୍ୟ କହିବା।

୧୩ ଜାନୁଆରି ୧୯୫୨

*

ଯେତେବେଳେ ଆମର ଯାବତୀୟ ଭାବନା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କରହିଁ ଅଭିମୁଖୀ ହୋଇ ରହନ୍ତି ଓ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ନିଜକୁ ନେଇ ତାଙ୍କରି ପାଖରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ଦେଇପାରୁ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର, ମହିମାମୟ, ସହଜ ଏବଂ ପ୍ରଶାନ୍ତ ହୋଇ ନ ଉଠେ !

୧୧ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଆମର ଜୀବନକୁ ଏବଂ ଆମର ମୃତ୍ୟୁକୁ, ଆମର ଯାବତୀୟ ସୁଖକୁ ଏବଂ ଦୁଃଖଭୋଗକୁ କିପରି ତାଙ୍କରି ପାଖରେ ନେଇ ଦେଇଦେବାକୁ ହୁଏ, ଆମକୁ ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ବିଦ୍ୟାଟିକୁହିଁ ଶିଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୮ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦେଇ ପାରିବାର ତିନୋଟି ବିଶିଷ୍ଟ ପ୍ରଣାଳୀ :

୧. ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିନମ୍ରତା ସହିତ ଆପଣାର ସମସ୍ତ ଗର୍ବ ତ୍ୟାଗ କରି ତାଙ୍କରି ପରମ ଚରଣ ତଳେ ଆପଣାକୁ ନେଇ ଲମ୍ବାଇଦେବା ।

୨. ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପଣାର ସତ୍ତାଟିକୁ ନେଇ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିଦେବା, ସତେଅବା ଖଣ୍ଡେ ବହିକୁ ଖୋଲି ଦେଲା ପରି ଶୀର୍ଷରୁ ପାଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣାର ସମୁଦାୟ ଶରୀରଟିକୁ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିଦେବା, ଆପଣାର କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ଧରିବା ଯେପରିକି ସେଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀୟ କ୍ରିୟାତ୍ମକତା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦୃଶ୍ୟ ହୋଇପାରିବ, ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଏହାକୁ କରିପାରିବା ଯେପରିକି ଆଉ କୌଣସି ଅଂଶହିଁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହି ଯିବ ନାହିଁ ।

୩. ତାଙ୍କରି ବାହୁ ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ଆଶ୍ରୟ ନେବା, ଏକ ଶ୍ରଦ୍ଧାପୂର୍ଣ୍ଣ ଐକାନ୍ତିକ ଆସ୍ଥାର ସହିତ ତାଙ୍କରି ମଧ୍ୟରେ ନିମଜ୍ଜିତ ହୋଇ ରହିବା ।

ଏହି କ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ହୁଏତ ନିମ୍ନଲିଖିତ ତିନୋଟି ସୂତ୍ରବି ରହିପାରିବ, ବା ପ୍ରକୃତ ଅବସ୍ଥାଟି ଅନୁସାରେ ତିନୋଟି ଭିତରୁ ଯେକୌଣସି ଗୋଟିଏ ରହିଥିବ :

୧. ମୋ ଇଚ୍ଛା ନୁହେଁ, କେବଳ ତୁମରି ଇଚ୍ଛାହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ ।

୨. ତୁମେ ଯେପରି ଇଚ୍ଛା କରିବ, କେବଳ ତାହାହିଁ ହେବ ।

୩. ଶାଶ୍ୱତ କାଳ ଲାଗି ମୁଁ କେବଳ ତୁମରି ହୋଇ ରହିଛି ।

ସାଧାରଣତଃ, ଯେତେବେଳେ ସମୁଚିତ ପ୍ରଣାଳୀଟିରେ ଆମେ ଏହି ତିନୋଟିଯାକ କାମ କରିପାରିବା, ସେତେବେଳେ ତାହାର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ତାଦାତ୍ମ୍ୟ ଉପଲବ୍‌ଧ ହେବ, ଅହଂର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଲୟ ଘଟିବ ଏବଂ ଏକ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଆନନ୍ଦ ଉଦ୍ଭୁତ ହୋଇ ଆସିବ ।

*

ସର୍ବୋଚ୍ଚ ତାଦାତ୍ମ୍ୟଲାଭର ତିନୋଟି ସୋପାନ :

ଆପଣାର ଯାହାକିଛି ରହିଛି, ସବୁକିଛି ଦେଇ ଦେବାକୁ ହେବ,— ଏହା ଆରମ୍ଭ ।

ଆମେ ଯାହାକିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କରି ପାଖରେ ନେଇ ସମର୍ପି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏଇଟି ମାର୍ଗ ।

ଆମେ ନିଜେ ବୋଇଲେ ଯାହାକିଛିକୁ ବୁଝାଏ, ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଅର୍ପଣ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ହେଉଛି ପରିପୂର୍ତ୍ତି ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ‘‘ନିଜକୁ ଦେଇଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ’’ ବୋଲି ମୁଁ ପାଠ କରିଛି ଓ ଶୁଣିଛି ମଧ୍ୟ । ମାତ୍ର, କିପରି ଭାବରେ ‘‘ନିଜକୁ ଦେବାକୁ ହେବ’’, ସେ କଥାଟିକୁ ମୋଟେ ମୁଁ ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ ।

ଭାବନାର କ୍ଷେତ୍ରରେ, ସେହି ଭାବନାଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଇଦେବ ।

ହୃଦୟର କ୍ଷେତ୍ରରେ, ନିଜର ଅନୁଭବଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଇଦେବ ।

ଶରୀରର କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଆପଣାର କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଇଦେବ ।

୨୧ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୫

*

ସକଳ ବାକ୍ୟ ଏବଂ ସକଳ ଭାବନାର ସେ ପାଖରେ, ଏକ ଅଭୀପ୍‌ସାଦୀପ୍ତ ବିଶ୍ୱାସର ସନ୍ଦୀପିତ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦେଇଦେବା । ଆଦୌ କୌଣସି କାର୍ପଣ୍ୟ ବା ସଙ୍କୋଚ ନ ରଖି ସକଳ ଜୀବନର ସେହି ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ଐକାନ୍ତିକ ଭାବରେ ଦେଇଦେବ ଏବଂ ତୁମେ ଯାହା ହୁଅ ବୋଲି ସିଏ ଇଚ୍ଛା କରିଛନ୍ତି, ତୁମକୁ ନେଇ ସିଏ ପ୍ରକୃତରେ ତାହାକୁହିଁ ସମ୍ଭବ କରି ଆଣିବେ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୫ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୬

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସେବା

ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସେବା ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସେବା କରିବାର କଦାପି ସମତୁଲ ହେବ ନାହିଁ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସେବା କରିବାର ଆନନ୍ଦଠାରୁ ଅଧିକ ବଡ଼ ଆନନ୍ଦ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ ।

୧୪ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଆମକୁ ସର୍ବଦା, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଐକାନ୍ତିକ ଭାବରେ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କରହିଁ ସେବକ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

୩୧ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ଭଗବାନଙ୍କର ସେବା ବ୍ୟତୀତ ଆମେ ଆଉ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସେବାରେହିଁ ନିୟୋଜିତ ରହିବା ନାହିଁ ।

*

ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ସର୍ବୋପରି ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସେବାରେହିଁ ନିୟୋଜିତ ହୋଇ ରହିବା ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସେବାରେ ଆପଣାକୁ ନିୟୋଜିତ କରି ରଖିବା ହେଉଛି ଉପଲବ୍ଧିର ନିଶ୍ଚିତତମ ବାଟ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସେବା ଓ ଧ୍ୟାନ ବିଷୟରେ

ଦୁଇଟିଯାକ ସମାନ ଭାବରେ ଉପାଦେୟ । ତଥାପି, କେବଳ ଧ୍ୟାନ ଅପେକ୍ଷା ସେବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୋଇ ପାରିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଆମେ ଯାହାକିଛି ସେବା କରିବା, ତାହାହିଁ ସାଧନା ।

ଏବଂ, ସେହି ସେବା ଲାଗି ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ବାସନାଟିର ଯେତିକି ବୃଦ୍ଧି ଘଟୁଥିବ, ତାହାକୁ ଆମେ ଅଗ୍ରଗତିର ଏକ ସୁନିଶ୍ଚିତ ସଙ୍କେତ ବୋଲି କହି ପାରିବା ।

ଜାନୁଆରି ୧୯୬୬

*

ତୁମେ ଜୀବନରେ ଯାହାକିଛି କରିବ, ତାହା କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି କରା ଯାଉଥିବା ଏକ ସେବାରୂପେହିଁ ସମ୍ପାଦିତ ହୋଇପାରିବା ଉଚିତ, ଅନ୍ୟ କାହାରି ସେବାରୂପେ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ତୁମେ ଯାହା ହୋଇଥାଅ ପଛକେ, ଯାହାକିଛି ଭାବୁଥାଅ ବା ଅନୁଭବ କରୁଥାଅ ପଛକେ, ତୁମେ ସେଥିଲାଗି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଅବଶ୍ୟ ଦାୟୀ ହୋଇ ରହିବ, ଅନ୍ୟ କାହାରି ପାଖରେ କଦାପି ଦାୟୀ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ ।

ସେଇ ହେଉଛନ୍ତି ତୁମ ସତ୍ତା ଓ ତୁମ ଜୀବନର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଏକମାତ୍ର ଅଧିକାରୀ । ଯଦି ଆପଣାର ସକଳ ନିଷ୍ଠା ସହିତ ତୁମେ କେବଳ ତାଙ୍କରି ପାଖରେହିଁ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପିତ କରିଦେଇ ପାରିବ, ତେବେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ନିଜେ ତୁମର ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ଏବଂ ତୁମର ହୃଦୟ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଲାଭ କରିବ ।

ଅବଶିଷ୍ଟ ଯାହାକିଛି ରହିଲା, ତୁମେ ତାହାକୁ ପରମ ଅଜ୍ଞାନର ଏହି ପୃଥିବୀକୁ ଅଂଶ ବୋଲି ଜାଣିବ ଏବଂ ସେହି ସବୁକିଛି କେବଳ ସେହି ଅଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଶାସିତ ହେଉଛି ବୋଲି ଜାଣିବ, ତାହାର ପରିଣାମରେ କେବଳ ବିଭ୍ରାନ୍ତିହିଁ ରହିଛି, କେବଳ କଷ୍ଟଭୋଗହିଁ ରହିଛି ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୧୯୬୬

*

ଶକ୍ତି କହିଲେ ଏକ ଅବିରାମ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ ବୁଝାଏ । ତାହା ତୁମର ଭୌତିକ ସତ୍ତା (ମାନସିକ, ପ୍ରାଣିକ ତଥା ଶାରୀରିକ) ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥାଏ ଓ ବାହାରି ଯିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଏବଂ ତୁମେ ଯାହାକୁ ''ତୁମ ନିଜର'' ବୋଲି କହୁଛ, ସେସବୁ ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ବେଳେହିଁ ତୁମେ ସେହି ଶକ୍ତିଟିକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଦେବ ଏବଂ ତାହାକୁ କେବଳ ତାଙ୍କରି ସେବାରେହିଁ ନିୟୋଜିତ କରି ରଖିବ ।

ତେବେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱତଃକୃତ ଭାବରେ ତୁମେ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ତୁମେ ଯାହା କର ବୋଲି ପ୍ରକୃତରେ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କେବଳ ତାହାହିଁ କରୁଥିବ ।

୧୨ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୬୭

*

ତୁମର ସମୁଦାୟ ଜୀବନଟି ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବ, ତାଙ୍କରି ପାଖରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇ ରହିବ, ତାଙ୍କରି ସେବାରେ ନିୟୋଜିତ ହୋଇ ରହିବ, ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ କରି ତାହା ତାଙ୍କରି ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ରୂପେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରିବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

୩୦ ଜାନୁଆରି, ୧୯୭୩

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛା ପାଖରେ ସମର୍ପଣ

ସମର୍ପଣ

ସମର୍ପଣ : ନିଜ ଜୀବନର ଦାୟିତ୍ୱଟିକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଦେବା । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ମନର ମାଧ୍ୟମରେ ହୋଇଥିବ ଅଥବା ସଂବେଗର ମାଧ୍ୟମରେ ହୋଇଥିବ, ପ୍ରାଣାବେଗର ମାଧ୍ୟମରେ ହୋଇଥିବ ଅଥବା ଏକତ୍ର ସେହି ସବୁଗୁଡ଼ିକର ମାଧ୍ୟମରେ ବି ହୋଇଥିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆପଣାର ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଆପଣାକୁ ତାଙ୍କରି ଦ୍ୱାରା ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେବାକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବା, ତାଙ୍କରି ଲୀଳା ଲାଗି ଗୋଟିଏ କେନ୍ଦ୍ରରେ ପରିଣତ ହେବା ପାଇଁ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବା ।

*

ଯଦି ତୁମେ ଆପଣାକୁ ଯଥାର୍ଥରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରକୃତ ମାର୍ଗରେ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ କରି ଦେଇଥାଅ, ତେବେ ତୁମର ପ୍ରକୃତରେ ଯାହା ହେବା ଉଚିତ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତୁମେ ତାହାହିଁ ହୋଇ ପାରିବ, ତୁମର ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ କରିବା ଉଚିତ, ତୁମେ ସର୍ବଦା ତାହାହିଁ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ, ଏବଂ ତୁମର ଯାହା ଜାଣିବା ଉଚିତ, ତୁମେ କେବଳ ତାହାହିଁ ଜାଣିବ ।

ମାତ୍ର ସେଥିଲାଗି ତୁମେ ନିଜ ଅହଂଟିର ଯାବତୀୟ ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଚାଲି ଯାଇଥିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ।

*

ଯଥାର୍ଥ ସମର୍ପଣ ତୁମ ଭିତରେ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଆଣିଦେବ; ତାହା ତୁମର ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଘଟାଇବ; ଗୁଣ ଏବଂ ପରିମାଣର ଯେଉଁ ବୃହତ୍ତରତାକୁ ତୁମେ ନିଜେ କଦାପି ସ୍ପର୍ଶ କରିପାରି ନ ଥା'ନ୍ତ, ତାହା ତୁମକୁ ତାହାର ଅଧିକାରୀ କରାଇ ପାରିବ ।

*

ସର୍ବାଂଶ ସମର୍ପଣ : ଯେଉଁ ସମର୍ପଣ ଆଦୌ କୌଣସି ଅଂଶଟିକୁ ବି ଭୁଲି ନ ଥିବ ।

*

ସର୍ବାଂଶ ସମର୍ପଣର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଜୀବନର ସକଳ ଅଂଶର ସମର୍ପଣ; ଏପରିକି ଯେଉଁ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ଉପରକୁ କ୍ଷୁଦ୍ରାତିକ୍ଷୁଦ୍ର ଏବଂ ଏକାନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱହୀନ ବୋଲି ଦେଖା ଯାଉଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟ ସମର୍ପଣ । ଏବଂ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ, ଆମେ ଯାବତୀୟ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଯାହାକିଛି ଭାବୁଛେ, ଅନୁଭବ କରୁଛେ ଅଥବା କରୁଛେ, ସେହି ସମସ୍ତ ସମୟରେ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଅବଶ୍ୟ ସ୍ମରଣ ରଖିଥିବା; ଏହିସବୁ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଆମେ ତାଙ୍କର ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆସୁଥିବାର ଏକ ଭାବ ନେଇ ତାଙ୍କ ଲାଗି କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା । ଆମେ ଯାହା ହେଉ ବୋଲି ସିଏ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି, ଆମେ ତାହାହିଁ ହେବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା ଓ ଶୁଦ୍ଧତା ସହିତ ତାଙ୍କରି ପରମ ଇଚ୍ଛାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ସମର୍ଥ ହେବା ଏବଂ ତାଙ୍କରି ଅପାର ଶ୍ରଦ୍ଧାର ଯନ୍ତ୍ରରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥ ହେବା ।

*

ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯଦି ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନେଇ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରେ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇ ପାରିବ, ତେବେ ସିଏ ଆପଣାକୁ ତଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କରି ସହିତ ଏକାତ୍ମ କରି ରଖିପାରିବ ।

୧୩ ମଇ ୧୯୫୪

*

ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପଣ : ସେହି ତଦାତ୍ମକତା ଲାଭ କରିବାର ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ସର୍ତ୍ତ ।

*

ଭକ୍ତି ଏବଂ ସମର୍ପଣର ସମଗ୍ରତା ଏବଂ ଐକାନ୍ତିକତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତିମୟତାର ସେହି ଅସଲ ପରିବେଶଟିକୁ ଲାଭ କରିବାରେ ସମର୍ଥ ହେଉ, ଯାହାକି ଆମକୁ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟକୁ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଇଯାଏ ।

୨ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଏହି ମାର୍ଗ ଏକ ଦୀର୍ଘ ମାର୍ଗ; ମାତ୍ର ଆପଣାକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇ ପାରିଲେ ସେହି ଦୀର୍ଘତା ଅନେକ ପରିମାଣରେ ହ୍ରାସ ହୋଇଯାଏ; ଏହି ମାର୍ଗ ଏକ କଠିନ ମାର୍ଗ, ମାତ୍ର ତାଙ୍କରିଠାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା ତାହାକୁ ସହଜ କରିଦିଏ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆମ ସଂବେଗର

କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବୋତ୍ତମ ସୁରକ୍ଷା ଲାଭ କରିଥାଉ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିପାରିଲେ ସେହିଥିରୁହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଶାନ୍ତି ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ ।

*

ସାଧନାରେ ସଫଳତା ଲାଭ କରିବାର ପ୍ରକୃତ ରହସ୍ୟଟି କ'ଣ ?

ସମର୍ପଣ ।

୧୩ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୫

*

ଯାହା ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛା, କେବଳ ତାହାହିଁ ଇଚ୍ଛା କରିବା

ସମର୍ପଣ : ଯାହା ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛା, ନିଜେ ମଧ୍ୟ କେବଳ ତାହାହିଁ ଇଚ୍ଛା କରିବା,– ତାହାହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପ୍ରଜ୍ଞା ।

*

ଯାହା ଭଗବାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା, ନିଜେ ମଧ୍ୟ ତାହାହିଁ ଇଚ୍ଛା କରିବା,– ତାହା ହେଉଛି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ରହସ୍ୟ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛା ସହିତ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଇଚ୍ଛା : ତାହାରି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ଯାବତୀୟ ବାଧା ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିପାରିବା ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛା – ତାହାହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ୟଟିକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଆଣେ ।

*

ଯାବତୀୟ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବରେ କେବଳ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିଯିବା; ସେଗୁଡ଼ିକର ଫଳ କ'ଣ ହେବ ତାହାକୁ ସର୍ବଦା ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେହିଁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିବା ।

୨୦ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ଆମକୁ ଯାହା ଦେଉଛନ୍ତି, ଆମେ କେବଳ ସେଇଥିରେହିଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବା, ଏବଂ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଦୁର୍ବଳତା ପ୍ରଦର୍ଶନ ନ କରି ଓ ନିରର୍ଥକ ଯାବତୀୟ ମହତ୍ ଆକାଙ୍କ୍ଷାରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ସେ ଆମେ ଯାହାକିଛି କରୁ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି କେବଳ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁହିଁ କରିଯିବା ।

୨୭ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

ଯେତେବେଳେ ଆମେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିବା, ସେତେବେଳେ ଅବଶ୍ୟ ସ୍ମରଣ ରଖିଥିବା ଯେ କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ଲାଗିହିଁ ଆମେ ଏହି ସଂସାରରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛୁ ।

୫ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ଏବଂ, ଭଗବତ୍ ପରମ ଇଚ୍ଛାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଅବଲମ୍ବନ କରି ରହିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇଗଲେ ଆମର ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ଯ ଅବଶ୍ୟ ସମଗ୍ର ହୋଇପାରିବ ।

୬ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତା ଆମଠାରୁ ଏହି ଇଚ୍ଛାଟି କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସଦା ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ନଦୀ ପରି ହୋଇ ରହିଥିବା, ସର୍ବଦା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ ହେବାରେ ଲାଗିଥିବା, ଯେପରିକି ତାଙ୍କର ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାର ବିପୁଳତାକୁ ଆଣି ସେହି ଆଧାରଟି ମଧ୍ୟରେ ଢାଳିଦେଇ ପାରୁଥିବେ ।

୧୬ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ଆମ ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ନିରନ୍ତର ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାରହିଁ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୧୭ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ବୁଝିବା ଏବଂ ସେହି ଅନୁସାରେ ନିଜର ଜୀବନକୁ ବଞ୍ଚିବା,— ତାହାହିଁ ଆମର ସତତ ପ୍ରାର୍ଥନା ହୋଇ ରହିଥାଉ ।

୨୮ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ଆମକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଆଗରେ ସର୍ବଦା ଆଦୌ କିଛି ଲେଖା ହୋଇ ନ ଥିବା ପୃଷ୍ଠାଟିଏ ପରି ପଡ଼ି ରହିବାକୁ ହେବ, ଯେପରିକି କୌଣସି ବାଧା ଅଥବା ବିମିଶ୍ରଣର ସମ୍ମୁଖୀନ ନ ହୋଇ ଆମର ଜୀବନ ଉପରେ ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛାଟି ଆପଣାକୁ ଖୋଦିତ କରିଦେଇ ପାରିବ ।

୨୦ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାହିଁ ଆମର ନିଷ୍ପତ୍ତିଟିର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଓ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରୁ, ଯେପରିକି ସିଏ ଆମର ସମଗ୍ର ଜୀବନଟିର ଦିଗ୍‌ଦର୍ଶନ କରାଇ ପାରିବେ,— ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟି ଠିକ୍ ଏହିପରି ହୋଇ ରହିଥିବା ଉଚିତ ।

୨୨ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଆମକୁ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଆଖି ଦେଇହିଁ ଯାହାକିଛି ଦେଖିବାକୁ ହେବ, କେବଳ ତାଙ୍କର ପରମ ଇଚ୍ଛାକୁ ସରଣୀ କରି ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୬ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟ ପାଇଁ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ କିପରି ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ରହିବାକୁ ହୁଏ, ଆମକୁ ସେହି କଥାଟିର ଜ୍ଞାନ ହାସଲ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେବଳ ସେହି ପରମ ସତ୍ତାହିଁ ସକଳ ବାଧାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇ ପାରିବେ ।

୨୯ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଯେଉଁଠି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପଣ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବ, ସେଠାରେ ଆଉ କୌଣସି ଭ୍ରାନ୍ତି, ଭୁଲ୍ ଅଥବା ଅଯଥେଷ୍ଟତା ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଅବକାଶ ରହିବ ନାହିଁ, କାରଣ ସେତେବେଳେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାହିଁ ଯାହା ଘଟିବ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରିଛନ୍ତି, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ତାହାହିଁ କରୁଥିବ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ସେଇଟିକୁ ଯେପରି ଇଚ୍ଛା କରିଛନ୍ତି, ସିଏ କେବଳ ସେହିପରି ଭାବରେହିଁ ତାହାକୁ କରୁଥିବ ।

୩ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ଇଚ୍ଛା ଆମ ଲାଗି ସର୍ବଦା ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ରହସ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ଆମର ସକଳ ବିସ୍ମୟ ଏବଂ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାକୁ ତାଙ୍କରି ଲାଗି ପ୍ରେରିତ କରି

ରଖିଥିବ ।

୧୬ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଗୋଟିଏ ସାନ ପିଲା ଯେପରି କୌଣସି ଯୁକ୍ତି କରେ ନାହିଁ ଓ ଯେପରି ତା' ଭିତରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନ ଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରିହିଁ ଆମେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରେ ଏହି ଆସ୍ଥାଟିକୁ ରଖିଥିବା ଯେ ଆମ ଜୀବନରେ କେବଳ ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛାଟିହିଁ ଫଳିବ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ।

୧୮ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କେବଳ ଯାହା ସର୍ବୋତ୍ତମ ତାହାହିଁ କରିବା, ଏବଂ ତାହାର ଫଳଟିକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦେବା — ଏବଂ ତାହାରି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶାନ୍ତି, ସୁଖ, ବଳ, ଅଗ୍ରଗତି ଏବଂ ଚରମ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଭାଜନ ହୋଇ ପାରିବା ।

*

ତୁମେ କେବଳ ସ୍ଥିର ରହିବ, ଅବିଚଳିତ ରହିବ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ମୁହାଁଇ ହୋଇ ରହିବ । ଅବଶିଷ୍ଟ ଆଉ ସବୁକିଛି କେବଳ ତାଙ୍କରି ହାତରେ ମୀମାଂସିତ ହେବ ।

୧୮ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୫

*

ବର୍ତ୍ତମାନ ପୃଥିବୀର ଏକ ପ୍ରଧାନ ସମସ୍ୟା ହେଉଛି ଯେ ଗତ ଶହେ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଏହାର ଲୋକସଂଖ୍ୟା ଅତି ପ୍ରବଳ ଭାବରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି ।

(୧) ଏତେ ଅଳ୍ପ ସମୟରେ ଏତେ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟକ ଆତ୍ମା କିପରି ବିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ପାରିଲେ ?

(୨) ଏହି ଲୋକସଂଖ୍ୟା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପୃଥିବୀର ଭବିଷ୍ୟତ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ହେବ ବୋଲି ଆପଣ ବିଚାର କରୁଛନ୍ତି ? ଏହା କ'ଣ ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନର ବେଗରେ ସବୁବେଳେ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଚାଲିଥିବ ନା କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି କୃତ୍ରିମ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଗ୍ରହଣ ନ କଲେ ମଧ୍ୟ ସେଥିରେ ଏକ ହ୍ରାସ ମଧ୍ୟ ଘଟିବ ?

(୩) ଯଦି ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏହି ଲୋକ ସଂଖ୍ୟାରେ ଏକ ହ୍ରାସ ଘଟେ, ତେବେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାସବୁ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରି ସାରିଛନ୍ତି, ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର ଦଶା

କ'ଣ ହେବ ?

ଏକ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମଚେତନା ରହିଛି, ଏହି ଜାଗତିକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ମୀମାଂସା କରୁଛି। ତାଙ୍କର ପ୍ରଜ୍ଞା ଯେ ଆମର ଯାବତୀୟ ବିବେଚନାଠାରୁ ଅଧିକ ବୃହତ୍, ସେଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ। ତେଣୁ, ଆଗକୁ କ'ଣ ଘଟିବ ବା ନ ଘଟିବ ସେଥିରେ ଆମର ମୁଣ୍ଡ ଖେଳାଇବା ଲାଗି କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ।

*

ସର୍ବଦା ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କରହିଁ ବିଜୟ ହେବ,— ମଣିଷ ଯେପରି ଭାବୁଛି ସେପରି ନୁହେଁ; ତାଙ୍କ ନିଜ ପ୍ରଣାଳୀରେହିଁ ସେହି ବିଜୟ ସଂଘଟିତ ହେବ, ମଣିଷମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ନୁହେଁ, ତାଙ୍କ ନିଜ ଇଚ୍ଛାଟି ଅନୁସାରେହିଁ ତାହା ହେବ।

ସେହି ପରମପ୍ରଭୁ ସଦା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି — କେବଳ ଆମେ ସେହି କଥାଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରୁ ନାହୁଁ।

*

ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଗରେ ଆମ ନିଜର ପ୍ରସ୍ତାବଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ବାଢ଼ିବା ଲାଗି ଆମର ସବୁବେଳେ ସ୍ୱାଧୀନତା ରହିଛି ସତ, ମାତ୍ର ଆଖିର କେବଳ ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛାଟିହିଁ ଫଳବତୀ ହେବାରେ ଲାଗିଛି।

*

ଯଦି ଯଥେଷ୍ଟ ଉଚ୍ଚରୁ ଅବଲୋକନ କରାଯାଏ, ତେବେ ଆମେ ଅବଶ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ପାଇବା ଯେ, ଆମେ ଯାହାକିଛି କରୁଛୁ, ତଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆଦୌ କୌଣସି ସମୟ ନଷ୍ଟ କରୁ ନାହୁଁ, କାରଣ ଆମେ ଆମ ସ୍ୱଭାବଟି ଅନୁସାରେହିଁ ଯାହାକିଛି କରୁଛୁ ଏବଂ ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଟି ଅନୁସାରେହିଁ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ। ଆମର ଅଜାଣତରେ ସର୍ବଦା ଠିକ୍ ତାହାହିଁ ହେଉଛି।

୧୬ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୨

*

ସ୍ଥିର ହୁଅ, ଆପଣାକୁ ସ୍ଥିର ଓ ବିଶ୍ୱାସପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିବେଦିତ କରି ରଖିଥାଅ।

ଯାହାକିଛି ଘଟୁଛି; କେବଳ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ତାହା ଘଟୁଛି।

ମଣିଷ ଯାହାକିଛି କରୁଛି, ତାହାକୁ ଆମେ ଏକ ପରିଣାମ ବୋଲି କହିବା ସିନା,

ମାତ୍ର କାରଣ ବୋଲି କଦାପି କହି ପାରିବା ନାହିଁ ।

୩ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୮

*

ସମର୍ପଣରେ ବାଧା

ଏକଥା ଅତ୍ୟନ୍ତ କ୍ୱଚିତ୍ ଘଟିଥାଏ ଯେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି କୌଣସି ନା କୌଣସି ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ନ ହୋଇ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଟି ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପିତ କରି ଦେବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୁଏ ।

*

ବ୍ୟକ୍ତିର ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଗଠନ ହୋଇ ସାରିବା ପରେ ପୁନର୍ବାର ଆପଣାକୁ ନିବେଦନ କରିବା ସକାଶେ ଓ ସମର୍ପଣ କରିପାରିବା ସକାଶେ କେତେ କେତେ ଉଦ୍ୟମ ଓ ସଂଘର୍ଷ କରିବାକୁ ନ ପଡ଼େ !

କାରଣ, ଏହି ସଂଘର୍ଷଟି ଏକ ବାସ୍ତବ ସଂଘର୍ଷ ନ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ତାହାର ଆଦୌ ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ତାହା ଭବିଷ୍ୟତରେ ଦିନେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପରେ କଦାପି ଆସିବ ନାହିଁ ।

କାରଣ, ସର୍ବଦା, ଆମ ଜୀବନରେ ଅନ୍ତତଃ ଗୋଟିଏ ଥର ପାଇଁ, ଆମେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାଟି ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମର୍ପଣ କରି ଦେବା ଲାଗି ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ପାରିଲୁଣି କି ନାହିଁ, ତାହାର ପରୀକ୍ଷା ଲାଗି ଆମ ଆଗରେ ଏକ ପରିସ୍ଥିତି ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ; ଆମେ ସର୍ବାଦୌ ଜଣେ ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ହିସାବରେ ସେହି ପରମ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ ଓ ପ୍ରକାଶିତ କରି ଆଣିବା ପାଇଁ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଉଦ୍ୟମ କରୁଛୁ କି ନାହିଁ, ଏହି ଜଗତରେ ଆମକୁ ଯାହା ଭଲ ଅଥବା ମନ୍ଦ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହେଉଛି, ସେହି ସବୁକିଛିକୁ ସେହି ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବିଜୟ ଲାଗି ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଆସିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲୁଣି କି ନାହିଁ, ତାହାରି ପରୀକ୍ଷା ସକାଶେ ସେହି ପରିସ୍ଥିତିଟି ଆସି ଆମ ଆଗରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ । ଅପେକ୍ଷିତ ଉଚ୍ଚତାଗୁଡ଼ିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେହି ଆରୋହଣ-ଯାତ୍ରାରେ ଆମର ଗୁଣ ଓ ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ମନଃସ୍ତରୀୟ ପୂର୍ବଗ୍ରହ ତଥା ଅଗ୍ରରୁଚିଗୁଡ଼ିକ ଆମର ବାହ୍ୟ ଦୁର୍ବଳତା ତଥା ଦୋଷଗୁଡ଼ିକ ଅପେକ୍ଷା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଧିକ ବଡ଼ ଅନ୍ତରାୟ ରୂପେ ଆସି ଠିଆ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ଆମର ଏକ ଭୁଲ୍‌କୁ ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଭିନ୍ନ ଅବସ୍ଥାଟିକୁ ଯିବା ଲାଗି ଏକ ଭୂମି ରୂପେ ବେଶ୍ ବ୍ୟବହାର

କରିପାରିବା, ମାତ୍ର ଏକ ଗୁଣ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ହୁଏତ କେବଳ ଏକ ସୀମା ପରିହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବ; ଏପରି ଏକ ଅନ୍ତରାୟ ପରି ହୋଇ ରହିଥିବ, ଯାହାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ।

ଏଠାରେ ମୁଁ ''ଯୋଗ ସମନ୍ୱୟ'' ଗ୍ରନ୍ଥରୁ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି : ''ଏଗୁଡ଼ିକ ସବୁଗୁଡ଼ିକ ଆମରି ଭିତରେହିଁ ରହିଛନ୍ତି ଓ ଅସଲ ଚିନ୍ମୟ ସତ୍ତାଟିକୁ କେତେ କେତେ ରୂପାୟନର ପାଚେରୀ ଦେଇ ଅମୁହାଁ କରି ରଖିବାର ଅପେକ୍ଷାରେ ଟାକି ବସିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଆମକୁ ସବୁବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସୀମାକୁ କାଟି ବାହାରି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ବୃହତ୍ତରର ପ୍ରାପ୍ତି ଲାଗି ଅଳ୍ପତରକୁ କାଟି ଚାଲିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ପରମ ଅନନ୍ତ ଲାଗି ସକଳ ଅନ୍ତବିଶିଷ୍ଟତାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମକୁ ଗୋଟିଏ ଆଲୋକନରୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଆଲୋକନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯିବା ଲାଗି ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯେପରିକି ଆମେ ପରିଶେଷରେ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାର ସେହି ବ୍ୟାପକତମ ବିଶ୍ୱାତୀତତା ତଥା ବ୍ୟାପକତମ ବିଶ୍ୱମୟତାରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇ ପାରିବା ।''*

*

ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟକ ମଣିଷ ଯେପରି ଉପାୟରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପଣ କରନ୍ତି :

ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରି ଆଣନ୍ତୁ ସତ, ମାତ୍ର ସେହି ଇଚ୍ଛାଟି ଠିକ୍ ମୋ'ରି ଇଚ୍ଛା ପରି ହୋଇ ରହୁ ।

୧୫ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୧

*

ଯେଉଁ କଥାଟି ତୁମକୁ ଅବଶ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ଏବଂ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ :

ପ୍ରକୃତ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ଯଥାର୍ଥରେ ଯେମିତି, ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ, ନା, ତାଙ୍କର କିଭଳି ହେବା ଉଚିତ ବୋଲି ତୁମ ଭିତରେ ନିଜର ଯେଉଁ ଧାରଣା ରହିଛି, ତୁମେ ସେହିପରି ଗୋଟିଏ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ।

ଏବଂ, ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ତୁମେ ନିଜକୁ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅର୍ପଣ କରିଦେବାକୁ, ତୁମେ ଯାହା ହୁଅ ଏବଂ ଯାହା କର ବୋଲି ସିଏ ଚାହାଁନ୍ତି, ତୁମେ ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ପ୍ରକୃତରେ ତାହାହିଁ ହେବାକୁ ଏବଂ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ, ନା, ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା ଯାହା କରନ୍ତୁ ବୋଲି ତୁମେ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ, ସିଏ ତାହାହିଁ

---

* ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ, ଶତବାର୍ଷିକୀ ସଂସ୍କରଣ (ଇଂରେଜୀ), ୨୦ ଶ ଭାଗ, ପୃଷ୍ଠା-୩୧୫

କରନ୍ତୁ ଓ ତୁମ ନିଜର ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ସିଏ କାମ କରନ୍ତୁ ବୋଲି ତୁମେ ଆଗ୍ରହ ରଖିଛ ।

*

ତୁମର ପ୍ରାର୍ଥନାଟିକୁ ମୁଁ ପରମପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖକୁ ପ୍ରେରଣ କରି ଦେଇଛି । ମାତ୍ର ଯଦି ତୁମେ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାସ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବ, ତେବେ ତୁମେ ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାଟାକୁ ନେଇ କଦାପି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ଲଦି ଦେବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରି ପାରିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର, ବରଂ ଓଲଟି, ଯାହାକିଛି ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସୁଛି, ଏକ ସମତାଯୁକ୍ତ ଶାନ୍ତଭାବ ସହିତ ତୁମେ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସକାଶେ ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିବ । କାରଣ, ଆମ ଅଗ୍ରଗତି ନିମନ୍ତେ କେଉଁଟି ପ୍ରକୃତରେ ହିତକାରକ, ସେ କଥାଟିକୁ ସିଏ ଆମଠାରୁ ଅଧିକ ଭଲ ଭାବରେ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ।

୧୩ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୦

*

କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ଆସ୍ଥା ରଖିବାର ଓ ତୁମ ଜୀବନରେ ତାଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବାର ସମୟ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଗଲାଣି ।

ମୁଁ ଆଉ ଥରେ କହୁଛି, ଆଉ ଆପଣାର କ୍ଷୁଦ୍ର ଇଚ୍ଛାଟି ଉପରେ ଆଦୌ କୌଣସି ନିର୍ଭର ନ ରଖି ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମଇଚ୍ଛାଙ୍କ ହାତରେହିଁ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ବ୍ୟାପରକୁ ସମର୍ପି ଦେବାର ଏବଂ, କେବଳ ତୁମର ମନ ବା ସଂବେଗର କ୍ଷେତ୍ରରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ପ୍ରଧାନତଃ ତୁମର ଶରୀର ମଧ୍ୟଦେଇ ତାଙ୍କୁ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବାର ବେଳ ଶେଷକୁ ଏବେ ଆସି ଉପଗତ ହୋଇଛି । ଏବଂ, ତୁମେ ଯଦି ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ସେହି କଥାଟିକୁ କରିପାରିବ, ଶରୀର-ସଂକ୍ରାନ୍ତୀୟ ଏହି ଯାବତୀୟ ନିରର୍ଥକତା କୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇ ଚାଲିଯିବ ଏବଂ ତୁମକୁ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ଉପଯୁକ୍ତ ବଳ ମିଳିବ, ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟି ଲାଗି ତୁମେ ଉପଯୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

*

ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ପ୍ରକୃତରେ କେଉଁଟି ସର୍ବୋତ୍ତମ, ସେହି କଥାଟିକୁ ସେମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାହିଁ ଅଧିକ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବୋଲି ଲୋକମାନେ ଯେତେବେଳେ ବୁଝିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବେ, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିବା ଅନେକାନେକ ଅସୁବିଧା କୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବ ।

୧ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୬୩

*

ଯଦି ତୁମକୁ ଏକ କଠିନ ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ କରାଇବାକୁହିଁ ଭଗବାନଙ୍କର ଅଭିପ୍ରାୟ

ରହିଛି, ତେବେ ତୁମେ ସେଥିରେ ମୋଟେ କୌଣସି ପ୍ରତିବାଦ କରିବ ନାହିଁ। ତୁମେ ତାହାକୁ ଏକ ଆଶୀର୍ବାଦ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବ ଏବଂ ତାହା ବସ୍ତୁତଃ ଏକ ଆଶୀର୍ବାଦରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ।

*

ପ୍ରଭୁ କହିଲେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ସର୍ବଶକ୍ତିଶାଳୀ ସ୍ୱୟଂକ୍ରିୟ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଆଦୌ ବୁଝାଇବ ନାହିଁ, ଯାହାର ସାହାଯ୍ୟରେ କି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସତେଅବା ବୋତାମ ଚିପିଦେବା ମାତ୍ରକେହିଁ ସେମାନଙ୍କର ନିଜ ଇଚ୍ଛାଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ଗତିଶୀଳ ହୋଇଯାଇ ପାରିବେ।

ମାତ୍ର ତଥାପି, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିଥିବା ଅଧିକାଂଶ ବ୍ୟକ୍ତିହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ ତାହାହିଁ ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରିଥା'ନ୍ତି।

୨୨ ଜୁନ୍ ୧୯୬୩

ପ୍ରେମ

ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ

ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମେ ସର୍ବଦା ଆମର ଯାବତୀୟ ଅବଲମ୍ବନକୁ ଲାଭ କରିଥାଉ, ଯାବତୀୟ ସାନ୍ତ୍ୱନାକୁ ବି ଲାଭ କରିଥାଉ ।

୭ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରେମର ସଂସ୍ପର୍ଶ ଲାଭ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କର, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ସେହି ପ୍ରେମକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁରେ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଅ ।

୨୦ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ,— ତାହାହିଁ ଅବଶ୍ୟ ଆମର ଯାବତୀୟ ଭାବନା ଏବଂ କର୍ମର ନିରନ୍ତର ମୀମାଂସକ ହୋଇ ରହିଥାଉ ।

୨୪ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରେମହିଁ ଆମ ହୃଦୟକ୍ଷେତ୍ରର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନିୟାମକ ହୋଇ ରହିଥାଉ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଆମର ଭାବନାକୁ କେବେହେଲେ ବି ଛାଡ଼ି ଚାଲି ନ ଯାଉ ।

୨୯ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶାନ୍ତି ତଥା ଶୁଭଚିନ୍ତନରୁ ଜନ୍ମଲାଭ କରୁଥିବା ସନ୍ତୋଷର ଉଦ୍ରେକ କରାଉ ।

୨୭ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ,— ତାହାହିଁ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ୟ ।

୨୧ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୫

*

ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ ଭିତରେ ପରମ ସତ୍ୟର ସାର ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର କୌଣସି ବିଭ୍ରାନ୍ତି ତାହାକୁ କଦାପି ଦୂଷିତ କରିଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ପ୍ରାଚୀନ ଖାଲ୍‌ଦେଆର ଏକ କାହାଣୀ*

ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ, ଅନେକ ଅନେକ ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆରବ ବୋଲି ଅଭିହିତ ହେଉଥିବା ସେହି ମରୁଭୂମି ଅଞ୍ଚଳରେ ସେହି ରାଜ୍ୟକୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟକୁ ଜାଗୃତ କରିନେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା ଅବତାର ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଯାହା ସାଧାରଣତଃ ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରାଯାଇଥାଏ, ତାଙ୍କୁ ଲୋକମାନେ ଅନେକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଲେ, ଭୁଲ୍ ବୁଝିଲେ, ସନ୍ଦେହ କଲେ ଓ ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ରହି ତାଙ୍କୁ ଧରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । ଆକ୍ରମଣକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାୟ ପ୍ରାଣାନ୍ତକ ଆଘାତ ପାଇ ସିଏ ଟିକିଏ ଶାନ୍ତିରେ ଏକାକୀ ମରି ପାରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ, ଯେପରିକି ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟଟି ଯଥାର୍ଥରେ ସାଧିତ ହୋଇ ପାରିବ । ମାତ୍ର ତାଙ୍କ ପଛରେ ଶତ୍ରୁମାନେ ଗୋଡ଼ାଉ ଥିବାରୁ ସିଏ ପଳାୟନ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଏହିପରି ପଳାଉ ପଳାଉ ହଠାତ୍ ଏକ ପ୍ରଶସ୍ତ ଉଦ୍ଭିଦହୀନ ସମତଳ ଭୂମିରେ, ଏକ ସାନ ଡାଳିମ୍ବ ଗଛଟିଏ ତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ପଥରେ ଆସି ପଡ଼ିଲା । ଶାନ୍ତିରେ ଶରୀରତ୍ୟାଗ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେହି ମହାପୁରୁଷ ତଳକୁ ଓହଳି ଆସିଥିବା ସେହି ଗଛର ଡାଳଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତରାଳରେ ଯାଇ ଲୁଚିଗଲେ, ଏବଂ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ସତେଅବା କୌଣସି କୁହୁକ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପରି ଗଛଟି ବିସ୍ତାରିତ ହୋଇଯିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ତାହାର ଆକାରରେ ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଲା, ତାହା ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ ହେଲା, ଏପରି ଅଧିକ ଘଞ୍ଚ ଆଉ ଗହଳିଆ ହୋଇଗଲା ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଅନୁଧାବନକାରୀମାନେ ସେହି ବାଟଦେଇ ଚାଲିଗଲେ, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଏତେଟିକିଏ ସନ୍ଦେହ ବି କରିପାରିଲେ ନାହିଁ ଯେ, ସେମାନେ ଯାହା ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇଥିଲେ, ସିଏ ପ୍ରକୃତରେ ସେହିଠାରେହିଁ ଲୁଚି ରହିଥିଲା । ଏବଂ ସେମାନେ ସେଠାରେ ନ ଅଟକି ଆହୁରି ଆଗକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ତା'ପରେ ତାଙ୍କ ଦେହରୁ ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ହୋଇ ରକ୍ତ ଭୂତଳରେ ପଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା, ସେହି ମାଟିକୁ ଉର୍ବର କଲା, ଡାଳିମ୍ବ ଗଛଟି କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର କେତେ ଫୁଲରେ ଲଦି ହୋଇଗଲା, ଲୋହିତ ବର୍ଣ୍ଣର ବଡ଼ ବଡ଼ କେତେ ଫୁଲରେ ଲଦି ହୋଇଗଲା; ରକ୍ତର ବିନ୍ଦୁଗୁଡ଼ିକ ଥୋକା ଥୋକା ପାଖୁଡ଼ାରେ ପରିଣତ ହୋଇଗଲା...

ଏହି ଫୁଲଗୁଡ଼ିକହିଁ ଆମ ଲାଗି ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ଆଣନ୍ତି, ଆମ

---

* ୧୯୫୫ ମସିହା କାଳୀପୂଜା ପାଇଁ ପ୍ରଦତ୍ତ ସନ୍ଦେଶ ।

ଲାଗି ସେହି ପ୍ରେମକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଥା'ନ୍ତି ।

୧୪ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୫

*

କାଲି ସକାଳେ ମୁଁ ''ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ'' ଫୁଲଗୁଡ଼ିକୁ ବିତରଣ କରୁଥିଲି । ପୂର୍ବ ରାତ୍ରିଟି ଏଠାରେ ଏହି ବର୍ଷର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଘନ ଅନ୍ଧକାରର ରାତ୍ରି ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଭାରତବର୍ଷରେ ଲୋକେ ଏହି ରାତ୍ରିଟିକୁ ଏକ ବିରାଟ ଉତ୍ସବରୂପେ ପାଳନ କରନ୍ତି । ଏହି ଦିନଟିର ପ୍ରକୃତ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ, ଯାବତୀୟ ବିଶ୍ୱପ୍ରକାଶର ଭୂମି ଏବଂ ହୃଦୟରୂପେ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି; ଏପରିକି, ଯେଉଁଠାରେ ତାହା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଚେତନାହୀନ ପରି ବୋଧ ହେଉଛି, ତାହା ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି ।

*

ଯେତେବେଳେ ଚେତନା ଆପଣାକୁ ତା'ର ପରମ ଉତ୍ସ ପାଖରୁ ଅଲଗା କରିନେଲା ଓ ନିଶ୍ଚେତନାରେ ପରିଣତ ହେଲା, ସେତେବେଳେ ସେହି ଚେତନାକୁ ନିଶ୍ଚେତନା ମଧ୍ୟରୁ ପୁନର୍ବାର ଉତ୍‌ଥିତ କରି ଆଣିବା ଲାଗି ପରମ ଉତ୍ସ ଆପଣା ଭିତରୁ ପ୍ରେମ ଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରକଟ କରି ଆଣିଲା । ତାହାରି ଫଳରେହିଁ ଚେତନା ପୁନର୍ବାର ତା'ର ଉତ୍ସଟି ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରିଲା ।

ସମ୍ଭବତଃ ଏପରି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଯେ, ଆପଣାର ଉତ୍ସମୂଳରେ ସେହି ପ୍ରେମହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆକର୍ଷଣ-ଶକ୍ତି ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକି ଏକ ଅନୁସ୍ପନ୍ଦନ ରୂପେ ସେହି ନିର୍ବିଶେଷ ଆତ୍ମଦାନର ଅପ୍ରତିରୋଧ ଆବଶ୍ୟକତାଟିକୁ ଜାଗୃତ କରି ନେଇଆସୁଛି; ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମିଳନ ଆଡ଼କୁ ରହିଥିବା ବ୍ୟାକୁଳତା ଲାଗି ସେହି ଦୁଇଟିକୁହିଁ ଦୁଇ ଧ୍ରୁବ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

ବ୍ୟକ୍ତିର ରଚନା ହେବା ଦ୍ୱାରା ସଂଘଟିତ ହୋଇଥିବା ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ପଡ଼ିବାରେ ବୋଧଟି ଯେଉଁ ଦୁରତିକ୍ରମ୍ୟ ବ୍ୟବଧାନଟିକୁ ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖିଛି, ଏଇଟିକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଅଧିକ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେହି ବ୍ୟବଧାନକୁ ଦୂର କରିବା ଲାଗି ଏକ ସେତୁର ସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ଏତେ ସାର୍ଥକ ଭାବରେ କଦାପି ସମର୍ଥ ହେବ ନାହିଁ । ଯାହା ସୃଷ୍ଟି ରୂପେ ଶୂନ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରକ୍ଷେପିତ ହୋଇଥିଲା, ତାହାକୁ ପୁନର୍ବାର ଆପଣା ନିକଟକୁ ଫେରାଇ ଆଣିବାର ପ୍ରୟୋଜନ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା ସତ, ମାତ୍ର ସେଥିଲାଗି ଏହିପରି ଭାବରେ ସୃଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଆଦୌ ଧ୍ୱଂସ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ ।

ସେହି କାରଣରୁହିଁ ସମ୍ମିଳନର ଏହି ଅପ୍ରତିରୋଧ ଶକ୍ତି ରୂପେ ପ୍ରେମର ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇଥିଲା ।

*

ଜଣେ ରୁଟି ତିଆରି କଲାବାଲା ଯେତେବେଳେ ତା'ର ଜନ୍ତନି ଅଧିକ ଫେଣାଉ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରେ, ସେତେବେଳେ ସେ ସେଥିରେ ଆହୁରି ଅଧିକ ଅମ୍ଳ-ଅଂଶ ମିଶାଏ, ଏବଂ ସେହି ଭିତର ଆଡୁହିଁ ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ସଂଘଟିତ ହୋଇଥାଏ ।

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ଯେତେବେଳେ ଜଡ଼କୁ ଜାଗୃତ କରି ଆଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ, ତାହାର ନିଦ୍ରାଭଙ୍ଗ କରାଇ ତାହାକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଉତ୍‌ଥିତ କରି ଆଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ, ସେତେବେଳେ ସିଏ ପ୍ରେମର ରୂପରେ ଆପଣାକୁ ଜଡ଼ ମଧ୍ୟକୁ ନିକ୍ଷିପ୍ତ କଲେ ଏବଂ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଭିତର ଆଡୁହିଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ବା ରୂପାନ୍ତରଟି ସଂଘଟିତ ହୋଇଥାଏ ।

ତେଣୁ, ଏପରି ଭାବରେ କୌଣସି ଏକ ସଙ୍ଗଠନର ଭିତର ଆଡୁ ବାସ କରିପାରିଲେ ଯାଇ ଆମେ ତାହାକୁ ସନ୍ଦୀପିତ ହୋଇ ପରମସତ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଉତ୍‌ଥିତ ହୋଇ ଆସିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବା ।

୧୭ ଜାନୁଆରି ୧୯୬୫

*

ଚେତନା ହେଉଛି ଏକ ସ୍ଥିତି, ଏକ ଶକ୍ତି ।

ପ୍ରେମ ହେଉଛି ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଏକ କ୍ରିୟା ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତା ମନୁଷ୍ୟମାତ୍ରକେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ଭାବରେ ଭଲ ପାଆନ୍ତି; ମାତ୍ର ଅଧିକାଂଶ ମଣିଷଙ୍କର ଚେତନାକ୍ଷେତ୍ର ଯେପରି ଅସ୍ୱଚ୍ଛ ଓ ଆଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେହି କାରଣରୁହିଁ ସେମାନେ ଏହି ଦିବ୍ୟପ୍ରେମକୁ ଆଦୌ ଅନୁଭବ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ସତ୍ୟ ସର୍ବଦାହିଁ ଅଦ୍ଭୁତ ପ୍ରକାରେ ସୁନ୍ଦର । ଆମ ଅନୁଭବ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିହିଁ ତାହା ବିକୃତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ।

୨୬ ନଭେମ୍ବର ୧୯୭୧

*

ଭଲ ପାଇ ପାରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିହିଁ ଭଲ ପାଇବାକୁ ଚିହ୍ନିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୁଏ । ଏକ ଆନ୍ତରିକ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ଦେଇ ପାରିବାକୁ ଯେଉଁମାନେ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନେ କେଉଁଠି ହେଲେ ବି କୌଣସି ପ୍ରେମର ପରିଚୟ ପାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବଂ ସେହି ପ୍ରେମ ଯେତିକି ପରିମାଣରେ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଥିବ, ଅର୍ଥାତ୍ ତାହା ଯେତିକି ପରିମାଣରେ ସ୍ୱାର୍ଥମୁକ୍ତ ହୋଇଥିବ, ସେମାନେ ସେତିକି କମ୍ ପରିମାଣରେହିଁ

ତାହାର ପରିଚୟ ପାଇ ପାରିବେ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମପ୍ରେମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତନ ହୋଇ ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଅନ୍ୟ ସକଳ ପ୍ରକାର ପ୍ରେମକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ ଓ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରେମ

ସେହି ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ ଉପରେହିଁ ଆହୁରି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଅବଲମ୍ବନ କରି ରହିବାକୁ ହେବ । ଯେତେବେଳେ ଆମକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ହେଲେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ମାନବୀୟ ପ୍ରେମର ଆଉ କି ମୂଲ୍ୟ ରହିବ ?

୨ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୩୯

*

ମାନବୀୟ ଯାବତୀୟ ପ୍ରେମ ପଛରେ ଏକ କଟୁ ସ୍ୱାଦ ରହିଥାଏ,— କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମହିଁ ଆମକୁ କୌଣସି ଧୋକାରେ ପକାଇଦିଏ ନାହିଁ ।

୫ ମଇ ୧୯୪୫

*

ତୁମେ ଶୋଚନା କର ନାହିଁ । ମଣିଷର ଭଲ ପାଇବା ଆଜି ଅଛି, କାଲିକୁ ନ ଥିବ । କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରେମହିଁ କେବେହେଲେ ଧୋକା ଦେବ ନାହିଁ ।

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ଯେ ଭଲ ପାଇବାର ଅଧିକାର ରହିଛି, ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମରେ ସର୍ବଦା ଏକ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି; ମାତ୍ର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର ବିଷୟ ଯେ ମଣିଷମାନେ ସ୍ୱଭାବତଃ ଅହଂ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଭଲ ପାଇବାଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିବଦଳରେ **ଅପର ପକ୍ଷଟି ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ପାଉ ବୋଲି କାମନା ରଖିଥା'ନ୍ତି ।** ଏବଂ ଏହି କାମନା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସତ୍ୟର ବିରୋଧୀ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ଓ ଅନେକ ମୋହ ତଥା ଦୁଃଖଭୋଗର କାରଣ ହୋଇଥାଏ ।

ତୁମେ ଯାହାକୁ ଭଲ ପାଉଛ, ନିଜର ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତା'ର ମଧ୍ୟ ଏକ ସ୍ୱାଧୀନତାର ଅଧିକାର ରହିଥିବା ଉଚିତ; ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟଟିକୁ କାମନା କରୁଥିଲେ

ତୁମକୁ ସେହି ଅଧିକାରଟିକୁ ବୁଝିବାକୁ ଏବଂ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ । ତା' ନ ହେଲେ ତୁମ ଦୁଃଖଭୋଗର ଆଉ ମୋଟେ କୌଣସି ଅନ୍ତ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ତୁମେ ଆପଣାର ଅହଂଟିକୁ ଡେଇଁ ଯିବାର ଏକ ଅବସର ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କର ଯଥାର୍ଥ ଜୀବନ ଆଡ଼କୁ ଉନ୍ମୋଚିତ ହେବାର ଏକ ଅବସର ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କର । ଯଦି ତୁମେ ସେହି ପ୍ରୟାସଟିକୁ କରିବାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବ, ତେବେ ମୋ'ର ସହାୟତା ତୁମ ପ୍ରତି ନିଶ୍ଚୟ ରହିଥିବ ।

*

କୌଣସି ମାନବୀୟ ପ୍ରେମ ଯଦି କେବଳ ପ୍ରକୃତିସିଦ୍ଧ ଏକ ପ୍ରାଣିକ ଆକର୍ଷଣର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହି ନ ଥିବ ସେତେବେଳେ ତାହା କେବଳ ନିଜ ଲାଗିହିଁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଭବ କରୁଥିବ, ସେହି ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାକୁ ତାହା କେବଳ ନିଜ ଲାଗିହିଁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ସେହି ଦିବ୍ୟସତ୍ତାକୁ ତାହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଐକାନ୍ତିକ ଭାବରେ ଆପଣାର ଅଧୀନ କରି ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବ । ସିଏ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବ ଯେ ସେହି ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ତା'ର ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମ୍ପତ୍ତି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯଦି ଦାନର ପ୍ରତିଦାନ ରୂପେ ତାଙ୍କଠାରୁ କିଛି ମିଳୁଥାଏ, ତେବେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମର୍ପଣ କରି ରଖିବାର କଥା ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରାଯାଉଥାଏ ।

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତା ଯେତିକି ବଡ଼, ନିଜକୁ ସେତିକି ବଡ଼ କରି ପାରିବାର ପ୍ରୟାସ ନ କରି ଏବଂ ଏହି ବିଶ୍ୱପରି ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ପାରୁଥିବା ଏକ ପ୍ରେମର ଅଧିକାରୀ ନ ହୋଇ ଜଣେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ଠିକ୍ ନିଜ ପରି ଛୋଟ କରି ଆଣିବାକୁ ଭାରି ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ପ୍ରେମକୁ କେବଳ ନିଜେ ଭୋଗ କରିବା ଲାଗି ଇଚ୍ଛା କରୁଥା'ନ୍ତି ।

ତେଣୁ ମାନବୀୟ ପ୍ରେମକୁ ଆତ୍ମାର ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ବୋଲି ଆଦୌ କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ସାମୟିକ ଭାବରେ ଅହଂ ଲାଗି ପ୍ରଦାନ କରା ଯାଉଥିବା କେବଳ ଏକ ପକ୍ଷପାତ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

*

ତୁମେ ଯେପରି ଅଧିକ ଯତ୍ନର ସହିତ ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର କରିପାରିବ ଏବଂ ଅଧିକ ସ୍ଥିରତା ଏବଂ ନିରାସକ୍ତତା ସହିତ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇପାରିବ, ମୁଁ ସେଇଥିଲାଗିହିଁ ତୁମ ଚିଠିର ଉତ୍ତର ଦେବାରେ ଡେରି କରିଦେଲି ।

ତୁମକୁ ମୁଁ ଏହି ଗୋଟିଏ କଥା ନିଶ୍ଚୟ କହିପାରିବି ଯେ ଦୁଇ ଜଣ ମନୁଷ୍ୟବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସମ୍ପର୍କଟି ଯେତେ ଆନ୍ତରିକତା ପୂର୍ଣ୍ଣ, ସରଳ ଏବଂ ବିଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ତାହା ସେମାନଙ୍କୁ ଅଳ୍ପବହୁତ ଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦିବ୍ୟଶକ୍ତି ତଥା ସହାୟତା

ପାଖରୁ କିଳି କରି ରଖିଦିଏ, ସେମାନଙ୍କର ଶକ୍ତିକୁ ସୀମିତ କରିଆଣେ; ସେମାନଙ୍କଠାରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ହୋଇ ଯେତିକି ଆଲୋକ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ତାହାକୁ କେବଳ ସେତିକିରେ ସୀମାବଦ୍ଧ କରି ରଖିଦିଏ ।

ତୁମର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି କଥାଟିକୁ ଖୁବ୍ ବେଶୀ କାମ୍ୟ ବୋଲି ମୁଁ ଆଦୌ କହି ପାରୁ ନାହିଁ ।

୧୫ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୫୦

*

ତୁମର ଏହି ତଥାକଥିତ ମାନବୀୟ ପ୍ରେମ ସକାଶେ ତୁମକୁ ନିଜ ବଳ, ଶକ୍ତି ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏକ ବୃହତ୍ତର ଅଂଶକୁ ହରାଇବାକୁ ପଡ଼େ । ତୁମର ଅଗ୍ରଗତିରେ ଏହା ଏକ ବୃହତ୍ ଅନ୍ତରାୟରୂପେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ତୁମ ସତ୍ତାର କୌଣସି ଏକ ଅଂଶରେ ଯଦି ତଥାପି ମାନବୀୟ ସ୍ନେହ ଓ ପ୍ରେମ ଲାଗି ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥାଏ, ତେବେ ତୁମ ପକ୍ଷରେ ଜୀବନ ମଧ୍ୟକୁ ଫେରିଯାଇ ତାହାର ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆସିବାହିଁ ଅଧିକ ଭଲ ହେବ । ଯୋଗ ଲାଗି ତାହାକୁହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରସ୍ତୁତି ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

*

ସ୍ନେହ ଏବଂ ପ୍ରେମ ଲାଗି ରହିଥିବା ପିପାସା ହେଉଛି ଏକ ମାନବ ପ୍ରୟୋଜନ; ମାତ୍ର ସେହି ପିପାସା ଆପଣାକୁ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାର ଅଭିମୁଖୀ କରି ପାରିଲେ ଯାଇ ତାହାର ନିବାରଣ ସମ୍ଭବ ହେବ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତାହା ଆପଣାର ପରିତର୍ପଣ ଲୋଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଥାଏ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାକୁ ସର୍ବଦା ନିରାଶ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ନାନା ଆଘାତ ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ବି ପଡ଼ିବ ।

*

ପରମ ପ୍ରେମ ଲାଗି ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଏପରି ଏକ ପିପାସା ରହିଛି, ଏବଂ କୌଣସି ମାନବୀୟ ସଂପର୍କ ତାହାର ନିବାରଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ରଖିଥିବା ପ୍ରେମହିଁ ସେହି ପିପାସାର ପରିତର୍ପଣ କରିପାରିବ ।

୪ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଲୋକେ ସର୍ବଦା ପ୍ରେମର କେତେ କ'ଣ ଅଧିକାର ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି, ମାତ୍ର ପ୍ରେମର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଅଧିକାରହିଁ ରହିଛି । ସେଇଟି ହେଉଛି

ଆତ୍ମଦାନର ଅଧିକାର ।

*

ଆତ୍ମଦାନ ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ପ୍ରେମ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ମାତ୍ର ମାନବୀୟ ପ୍ରେମରେ ଏହି ଆତ୍ମଦାନ ଖୁବ୍ କ୍ୱଚିତ୍ ରହିଥାଏ, କାରଣ ତାହା ସ୍ୱାର୍ଥପରତା ଓ ନାନା ଦାବିରେ ଭରପୂର ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

୧୫ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୫

*

ଅହଂ ମହଜୁଦ ହୋଇ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ପ୍ରେମ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ ।

କେବଳ ପ୍ରେମହିଁ ପ୍ରେମ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ, କେବଳ ପରମ ପ୍ରେମହିଁ ଅହଂ ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିପାରିବ ।

*

ଅହଂ ପ୍ରଣୋଦିତ ପ୍ରେମ, ତାହା ହେଉଛି ବୃହତ୍ ବାଧା ।

ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ ହେଉଛି ତାହାର ବୃହତ୍ ପ୍ରତିକାର ।

*

ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମଟି ଲାଗି ଯଦି ଆମର ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତେବେ ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଭାରି ଏକୁଟିଆ ହୋଇ ରହିଥାଉ ।

୮ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୬୦

*

ତୁମକୁ ଭାରି ଏକୁଟିଆ ଲାଗେ, କାରଣ ତୁମକୁ କେହି ଭଲ ପାଉ ବୋଲି ତୁମେ ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଭବ କରିବାରେ ଲାଗିଛ । ନିଜ ପକ୍ଷରୁ ଆଦୌ କୌଣସି ଦାବି କରିବାକୁ ମନ ନ କରି ତୁମେ ଭଲ ପାଇ ଶିଖ, କେବଳ ଭଲ ପାଇବାର ଆନନ୍ଦ ଲାଗିହିଁ ଭଲ ପାଇ ଶିଖ (ତାହା ହେଉଛି ଏହି ପୃଥିବୀର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟମୟ ଆନନ୍ଦ), ଏବଂ ତେବେ ତା'ପରେ ତୁମକୁ ଆଉ କେବେହେଲେ ଏକୁଟିଆ ଲାଗିବ ନାହିଁ ।

୧୧ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୬୬

*

ଭଲ ପାଇବାର ନାନା ସୋପାନ

ଯେତେବେଳେ ତୁମକୁ ଆଉ ଜଣେ ଭଲ ପାଉଛି, କେବଳ ସେତିକିବେଳେହିଁ ତୁମେ ଭଲ

ପାଇ ପାରୁଛ,– ଏହା ସର୍ବପ୍ରଥମ ସୋପାନ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ସୋପାନକୁ ଆସି ତୁମେ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ଭଲ ପାଇ ପାରୁଛ, ତଥାପି ତାହାର ପ୍ରତିବଦଳରେ ତୁମକୁ ବି ଅପର ପକ୍ଷଟି ଭଲ ପାଉ ବୋଲି ତୁମ ଭିତରେ ଏକ ପ୍ରତ୍ୟାଶା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ।

ତା'ପରେ, ତୁମକୁ କେହି ଭଲ ନ ପାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ତାକୁ ଭଲ ପାଉଛ, ମାତ୍ର ତୁମେ ତଥାପି ତୁମର ଭଲ ପାଇବାଟି ଅନ୍ୟପକ୍ଷଟି ଦ୍ୱାରା ଗୃହୀତ ହେଉ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରୁଛ ।

ଏବଂ, ଶେଷରେ ତୁମେ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ସହଜ ଭାବରେ ଭଲ ପାଇବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଅ, ଏବଂ ସେତେବେଳେ କେବଳ ଭଲ ପାଇବା ବ୍ୟତୀତ ତୁମ ପାଖରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନ ଥାଏ, କୌଣସି ଅନ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟ ନ ଥାଏ ।

୧୫ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୬୬

*

ଏପରି ଏକ ଭଲ ପାଇବା ରହିଛି, ଯେଉଁଥିରେ କି ଆପଣାର ସକଳ ହୃଦୟାନୁଭୂତି ଏକ କ୍ରମବୃଦ୍ଧିମାନ୍ ଗ୍ରହଣଶୀଳତା ଏବଂ କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧନଶୀଳ ସମ୍ମିଳନ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗିହିଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେତେବେଳେ ତାହା ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁ ଯାହାକିଛି ପାଏ, ତାହାକୁ ସେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆଣି ଅଜାଡ଼ି ଦେବାରେ ଲାଗିଥାଏ; ମାତ୍ର ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିରେ ମଧ୍ୟ ସିଏ ପ୍ରତିବଦଳରେ ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ କିଛିହେଲେ ଦାବି କରୁ ନ ଥାଏ । ଯଦି ତୁମ ଭିତରେ ସେହିପରି ଭଲ ପାଇବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ତେବେ ତାହାକୁହିଁ ଭଲ ପାଇବାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସନ୍ତୋଷଜନକ ମାର୍ଗ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

*

ଆଉ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ତୁମ ପ୍ରତି ଯେଉଁ ପ୍ରେମଭାବ ଅନୁଭବ କରୁଛି, ତାହା କଦାପି ତୁମକୁ ସୁଖ ଆଣି ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଯେଉଁ ପ୍ରେମଭାବ ଅନୁଭବ କରି ପାରୁଛ, ତାହାହିଁ ତୁମକୁ ପ୍ରକୃତ ସୁଖ ଆଣି ଦେବ । କାରଣ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁ ତୁମେ ଯେଉଁ ଭଲ ପାଇବାଟିକୁ ଲାଭ କରୁଛ, ତୁମେ ତାହାକୁହିଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛ, ସେହି ପରମ ସତ୍ତାହିଁ ତୁମକୁ ଚିରନ୍ତନ ଏବଂ ଅବିଚଳ ଭାବରେ ଭଲ ପାଉଛନ୍ତି ।

୨୦ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୬

*

ଏହି ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ମନୁଷ୍ୟର ଚେତନାରେ ପ୍ରେମ ଯେତେ ଯେତେ ପ୍ରକାରର ରୂପ

ଗ୍ରହଣ କରି ପାରିଛି, ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ଯଥାର୍ଥ ପରମ ପ୍ରେମଟିକୁ ପୁନର୍ବାର ପାଇ ପାରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କରାଯାଇଥିବା କେତୋଟି ଭାରି ଅକୁଶଳ, ବିକୃତ ଏବଂ ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ୟମ ବୋଲି କହିପାରିବା ।

୨୩ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୭

*

ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେମର ପ୍ରତିଦାନ ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନ ଥାଏ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋଟେ କୌଣସି ପ୍ରତିଦାନର ପ୍ରଶ୍ନହିଁ ଉଠୁ ନାହିଁ, କାରଣ ଯଥାର୍ଥରେ କେବଳ ସେହି ଗୋଟିଏ ପ୍ରେମ ରହିଛି, ଏକମାତ୍ର ସେହି ପରମ ପ୍ରେମହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି ଏବଂ କେବଳ ଭଲପାଇବା ଛଡ଼ା ତାହାର ଆଦୌ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟହିଁ ନାହିଁ । କେବଳ ବିଭାଜନୀୟ ଏହି ଜଗତଟା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମେ ପ୍ରଦିଦାନର ଆଦୌ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ବୋଲି ଅନୁଭବ କରୁଛୁ; କାରଣ ଏଠାରେ ଆମେ ପ୍ରେମର ନିର୍ବିଧତା ବିଷୟରେ ଏକ ଭ୍ରାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାସ କରିବାରେ ଲାଗିଛୁ । ମାତ୍ର ବସ୍ତୁତଃ ପ୍ରେମ ସର୍ବଦା କେବଳ ଅଖଣ୍ଡ ଭାବରେହିଁ ବିଦ୍ୟମନ ରହିଛି ଏବଂ କେବଳ ଏହି ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ପ୍ରେମହିଁ ଆପେ ଆପଣାର ପ୍ରେମଟି ପ୍ରତି ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାଉଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

୧୯ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୭

*

ବସ୍ତୁତଃ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ପ୍ରେମ ରହିଛି, ତାହା ହେଉଛି ବିଶ୍ୱମୟ ପ୍ରେମ, ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରେମ । ଯେପରି ବିଶ୍ୱମୟ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ହୋଇ କେବଳ ଗୋଟିଏ ପରମ ଚେତନା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି, ଠିକ୍ ସେହିପରି ।

ବାହାରକୁ ଯେଉଁସବୁ ବିଭିନ୍ନତାର ପ୍ରତୀତି ଅନୁଭୂତ ହେଉଛି, ତାହାକୁ କେବଳ ବ୍ୟଷ୍ଟୀକରଣ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିକରଣ ଦ୍ୱାରା ସଂଘଟିତ ହେଉଥିବା ଏକ ବହୁବର୍ଣ୍ଣତା ବୋଲି କୁହାଯିବ । ମାତ୍ର ଏହିସବୁ ବିଭିନ୍ନତା ଓ ବହୁବର୍ଣ୍ଣତା କେବଳ ଉପରି ଭାଗର । ଏବଂ, ପରମ ଚେତନାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେମିତି, ଏହି ପ୍ରେମର ''ପ୍ରକୃତି''ଟି ସର୍ବଦା ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

୨୦ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୭

*

ଯେତେବେଳେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମର ପରିଚିତି ମିଳିଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ସକଳ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁହିଁ ଭଲ ପାଇଥାଏ । ସେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ କୌଣସି ବିଭାଜନ ରହେ ନାହିଁ ।

୧ ମଇ ୧୯୬୭

*

ଯେତେବେଳେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମର ପରିଚୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଆଗରୁ କେବଳ ନାନା ଛଦ୍ମବେଶ ପରିଧାନ କରି ରହି ଆସିଥିବା ତଥାକଥିତ ଅନ୍ୟ ପ୍ରେମଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାର ବିକୃତିଗୁଡ଼ିକୁ ହରାଇ ଶୁଦ୍ଧ ହେବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଅନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁହିଁ ଭଲ ପାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ ।

୬ ମଇ ୧୯୬୭

*

ଯେଉଁ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେମ ଆମକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରେ, ଉଦ୍ଭାସିତ କରେ, ସେହି ପ୍ରେମ ଆମକୁ ଅନ୍ୟଠାରୁ ମିଳେ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ଆମେହିଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଇଥାଉ ।

ଏବଂ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପ୍ରେମର ଆସ୍ୱାଦ ରୂପେ ଆଦୌ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବସ୍ତୁ ନ ଥାଏ,– ସେହି ପ୍ରେମ ଭଲ ପାଇବା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଅନ୍ୟ କିଛିହେଲେ କରି ପାରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଭଲ ପାଉଥାଏ ।

୧୫ ମଇ ୧୯୬୮

*

ପ୍ରେମ କେବଳ ଗୋଟିଏ ରହିଛି,– ତାହା ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ । ଏବଂ ସେହି ପ୍ରେମ ବ୍ୟତିରେକେ ଆଦୌ କୌଣସି ସୃଷ୍ଟିହିଁ ସମ୍ଭବ ହେଉ ନ ଥା'ନ୍ତା । ସେହି ପରମ ପ୍ରେମଟି ହେତୁହିଁ ସବୁକିଛି ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି; ଏବଂ ଆଦୌ କେଉଁଠାରେ ହେଲେ ଉପସ୍ଥିତ ନ ଥିବା **ଆମ ନିଜ ପ୍ରେମଟିକୁ** ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଖୋଜି ବାହାର କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରୁ, ଆମେ ସେତିକିବେଳେହିଁ ସେହି ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେମ, ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଭେଦ କରି ରହିଥିବା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରେମକୁ ଅନୁଭବ କରିବାରୁ ଆପଣାକୁ ବଞ୍ଚିତ କରି ରଖୁ ।

୫ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୦

*

ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାର ଭଲ ପାଇବା ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଭଲ ପାଇପାରିବା ।

ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଭଲ ପାଉ ଥାଅ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇହିଁ ଭଲ ପାଉଥାଅ । ସେହି ପ୍ରେମ ତୁମର

ଅଂହଟି ଦ୍ୱାରା କ୍ଷୁଦ୍ର ଏବଂ ବିକୃତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ସତ, ମାତ୍ର ମର୍ମତଃ ତଥାପି ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କରହିଁ ପ୍ରେମ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

କେବଳ ଭାଷାରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ସୁବିଧା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତୁମେ ଅମୁକକୁ ଭଲ ପାଇବା ବା ସମୁକକୁ ଭଲ ପାଇବା ବୋଲି କହୁଥାଅ ସିନା, ମାତ୍ର ତଥାପି ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ଗୋଟିଏ ପ୍ରେମହିଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ମାର୍ଗ ଦେଇ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକଟ କରି ରଖିଥାଏ ।

ତୁମେ ଦୀର୍ଘ ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ଯେଉଁ ପ୍ରେମର ସନ୍ଧାନ କରିବାରେ ଲାଗିଛ, ମୁଁ ତୁମକୁ ତାହାକୁ ପାଇବାର ସୂତ୍ରଟିକୁ ବତାଇ ଦେଇଛି; ମାତ୍ର ତୁମେ ଏହାକୁ କଦାପି ଏକ ମାନସିକ ସୂତ୍ରରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ । ଏବଂ ଯଦି ତୁମର ମନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ନୀରବ ହୋଇ ଯାଇପାରିବ, ତୁମେ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ମୁଁ ତୁମକୁ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବା ବସ୍ତୁଟିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୧୪ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୦

*

ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେମ ବିଷୟରେ ଏତିକି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଯେ, ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଶକ୍ତିହିଁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହେବା ଲାଗି ଚେତନାଗୁଡ଼ିକୁ ଅଗ୍ରସର କରାଇ ଆଣିଥାଏ ।

୨୨ ମଇ ୧୯୭୧

*

ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେମ ବିଷୟରେ ଏତିକି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଯେ, ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଶକ୍ତିହିଁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହେବା ଲାଗି ଚେତନାଗୁଡ଼ିକୁ ଅଗ୍ରସର କରାଇ ଆଣିଥାଏ ।

୨୨ ମଇ ୧୯୭୧

*

ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେମ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀରକୁ ଭେଦ କରି ରହିଥାଏ, ଆପଣାର ପ୍ରଗାଢ଼ତାରେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ଯେ ତାହା ହୁଏତ ଇନ୍ଦ୍ରିୟାନୁଭବ ଅଥବା ସ୍ନେହ ପ୍ରଦର୍ଶନର କୌଣସି ପ୍ରକାର ବାହ୍ୟ କ୍ରିୟାର ମଧ୍ୟଦେଇ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକଟ ବି କରି ଆଣୁ ନ ଥାଏ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ, ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେମ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାର ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ସନ୍ତୋଷଟିକୁ

ଲାଭ କରେ। ଅନ୍ୟମାନେ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ, ତାହାର ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତୁ ଅଥବା ସେଥିରେ ଭାଗ ନିଅନ୍ତୁ, ଏସବୁ ସକାଶେ ତାହାର ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନ ଥାଏ। ଠିକ୍ ଯେପରି ଗୋଟିଏ ଫୁଲ ବିକଶିତ ହୋଇ ଆସେ, ସେହିପରି ତାହା ଭଲପାଇବା ସକାଶେହିଁ ଭଲ ପାଉଥାଏ।

ଆପଣା ଭିତରେ ଏହି ଭଲ ପାଇବାଟିକୁ ଅନୁଭବ କରିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଏକ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ସୁଖର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବା।

୨୧ ଜୁନ୍ ୧୯୭୧

*

ପ୍ରେମ ଓ ଯୌନ କାମନା

ଯୌନସଙ୍ଗମ ପ୍ରେମ ନୁହେଁ।

ପ୍ରାଣିକ ସ୍ତରର କୌଣସି ଆକର୍ଷଣ ଏବଂ ପାରସ୍ପରିକ ବିନିମୟକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ।

ସ୍ନେହ ଲାଗି ରହିଥିବା ହୃଦୟର କ୍ଷୁଧା ପ୍ରେମ ନୁହେଁ।

ପ୍ରେମ ହେଉଛି ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସ୍ପନ୍ଦନ ଏବଂ ତାହା ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କଠାରୁହିଁ ଆମ ପାଖକୁ ଆସୁଥାଏ। ଏବଂ, କେବଳ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିଶୁଦ୍ଧ ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସବଳ ହୋଇ ପାରିଲେ ଯାଇ ସେହି ପ୍ରେମକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏବଂ ପ୍ରକଟ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ।

ବିଶୁଦ୍ଧ ହେବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି କେବଳ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଲାଗି ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ ରହିବା,— ଆଉ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ଲାଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନ ରହିବା।

ପ୍ରେମର ଅସଲ ଅର୍ଥଟିକୁ ଦୂଷିତ କରିପକାଇ ସେହି ଶବ୍ଦଟିକୁ ଯୌନ ବାସନାର ଅର୍ଥରେ ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ରହିଥିବା ପଶୁତ୍ୱର ଉତ୍ତରାଧିକାରକୁ ବୁଝାଇବା ଅର୍ଥରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଉ,— ଏହା ମୋତେ ଆଦୌ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ।

*

ତୁମେ ଦୁଇଟି ଭିତରେ ଭାରି ଗୋଳମାଳ କରି ପକାଉଛ;— ଗୋଟିକୁ ଜନନୀର ଭାବ ବୋଲି କୁହାଯିବ, ଶରୀର ସ୍ତରରେ ତାହା ବିଶ୍ୱମୟୀ ଜନନୀଙ୍କର ଶକ୍ତିଟିକୁହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ରଖିଛି। ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ସନ୍ତାନ ଉତ୍ପାଦନ କରିବାର ଦେହସ୍ତରୀୟ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟି;— ତାହା ହେଉଛି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଏକ ପ୍ରାଣୀସ୍ତରୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ, ଏପରିକି ଅଧିକାଂଶ କ୍ଷେତ୍ରରେ

ଏକ ପାଶବିକ କାର୍ଯ୍ୟ । ଏବଂ, ବିଭିନ୍ନ ଜୀବଜାତି ଯେପରି ଧରାପୃଷ୍ଠରୁ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇ ନ ଯିବେ, ସେଥିଲାଗି ଏହା ପ୍ରକୃତି ହାତରେ କେବଳ ଏକ ସାଧନ ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଆସୁଛି ।

୬ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୨

*

ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ଅପେକ୍ଷା ପ୍ରାଣୀସ୍ତରରହିଁ ଅଧିକ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ଯୌନସମ୍ବନ୍ଧ ହେଉଛି ସେହି କାଳର । ତାହା ସେହି ଅତୀତର କଥା । ଜୀବନଠାରୁ ତୁମେ କ'ଣ ଆଶା କରୁଛ, ସବୁକଥା ତାହାରି ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରୁଛି; ମାତ୍ର ଯଦି ତୁମେ ପ୍ରକୃତ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଯୋଗସାଧନ କରିବା ଲାଗି ଇଚ୍ଛା କରୁଛ; ତେବେ ତୁମକୁ ଯୌନ ସଂପର୍କୀୟ ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରୁ ମୁକ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ ।

୨୩ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୮

*

ତୁମକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମୀମାଂସକ ଭାବରେ ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟଜାତି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଭଳି ହୋଇ ରହିଛି, ତାହାର ବଂଶଟିକୁ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରି ରଖିବା ଲାଗି ପ୍ରକୃତିର ଦାବିଟିକୁ ମାନି ନିଜର ଶରୀରଟିକୁ ତୁମେ ସେହି ପ୍ରକୃତିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ ଲାଗି ଛାଡ଼ି ଦେବ, କିଂବା, ଏକ ନୂତନ ଜାତିର ସୃଷ୍ଟି ଲାଗି ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ସୋପାନ ହୋଇପାରିବା ନିମନ୍ତେ ତୁମେ ଏହି ଶରୀରଟିକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ମଧ୍ୟ କରିପାରିବ । ଦୁଇଟିଯାକ କଥା କଦାପି ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଗତକାଲିର ମାନବୀୟ ଜୀବନ ପରିସରଟିରେ ମଧ୍ୟ ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ ଅଥବା ଆଗାମୀ କାଲିର ଅତିମାନବୀୟ ସୋପାନଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ସାମିଲ କରି ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ, ନିଜ ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେହିଁ ତୁମକୁ ସେହି କଥାଟିର ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ଜନୈକ ବ୍ୟକ୍ତି କହିଛନ୍ତି : ''ଯୌନ ହେଉଛି ଏକ ମନଃସ୍ତରୀୟ ବ୍ୟାପାର । ଯୌନକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସମସ୍ୟା ନାହିଁ । ତାହା ଆମ ଲାଗି ଏକ ସମସ୍ୟା ହୋଇ ରହିଛି, କାରଣ ଆମେ ନିଜକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ସୃଜନଶୀଳ କରି ପାରି ନାହୁଁ ।''

ଯୌନ କ'ଣ କେବଳ ମନଃସ୍ତରର ଏକ ବ୍ୟାପାର ? ଏହା କ'ଣ ପ୍ରାଣିକ ତଥା ଦୈହିକ ସତ୍ତାର ବି ବ୍ୟାପାର ନୁହେଁ ? ତେବେ ତାହା ମର୍ମତଃ ଓ ସାରତଃ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ? ଏବଂ, ପୁରୁଷ ଆଉ ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଆକର୍ଷଣଟିକୁ

ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରୁ କିପରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ମୂଳପୋଛ କରି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ ?

ଯୌନ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଦେହସ୍ତରର ଏକ ବ୍ୟାପାର ବୋଲି ମନେ ହୋଇଥାଏ । କେବଳ ନିମ୍ନ ସୋପାନଟିରୁ ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନଟିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଇ ପାରିଲେ ତୁମେ ସେହି ବ୍ୟାପାରଟିକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ମୂଳପୋଛ କରିଦେଇ ପାରିବ । ପ୍ରକୃତିର ନିମ୍ନତର କ୍ରିୟାତ୍ମକତାର ସ୍ତରରେହିଁ ଯୌନ ତା' ହାତରେ ଏକ ସାଧନ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏବଂ ତୁମେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରକୃତିର ସେହି ସ୍ତରର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥାଅ, ସେତେବେଳ ଯାଏ ତୁମ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତିର ସେହି କ୍ରିୟାତ୍ମକତାଟି ସ୍ୱତଃ ରହିବହିଁ ରହିବ ।

*

ଯୌନକ୍ଷେତ୍ରର କେତୋଟି ଅସୁବିଧା ନେଇ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରି ଧନ୍ଦି ହୋଇ ରହିଛି । ମୋ'ର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ବି ମୋତେ ଖୁବ୍ ବେଶୀ ସମାଧାନ ଆଣିଦେଇ ପାରୁ ନାହିଁ, ଏବଂ ମୁଁ ଏଥିରେ ବଡ଼ ବିଭ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ପଡୁଛି ।

ସେହି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ଫଳପ୍ରଦ ହେଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମକୁ ଅଧ୍ୟବସାୟର ସହିତ ଉଦ୍ୟମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୧୯୩୩

*

ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଯୌନ ସମ୍ପର୍କୀୟ କୌଣସି ଭାବନାକୁ ମୁଣ୍ଡରେ ପୂରାଇବ ବି ନାହିଁ ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକରୂପେ ନ ଦେଖି ଜଣେ ଜଣେ ମଣିଷ ପରି ଦେଖିବ, କେବଳ ସେତିକିବେଳେ ଯାଇ ମୁଁ ଜାଣିବି ଯେ ତୁମେ ଆରୋଗ୍ୟ ଲାଭ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲଣି ।

*

ଭଲ ଖିଆପିଆ କରିବାରୁ ନୁହେଁ, ଭୁଲ୍ ଭାବରେ **ଭାବିବାରୁ** ଏବଂ ତାହାରି ଉପରେହିଁ ନିଜକୁ ସଂକେନ୍ଦ୍ରିତ କରି ରଖିବାରୁହିଁ ଯାବତୀୟ ଯୌନବାସନାର ଉଦ୍‌ଗମ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏସବୁ ବିଷୟରେ ତୁମେ ଯେତେ କମ୍ ଭାବିବ, ତାହା ତୁମ ଲାଗି ସେତେ ଅଧିକ ହିତକର ହେବ । ତୁମେ ଯାହା ହେବା ଲାଗି ଇଚ୍ଛା କରୁ ନାହଁ, ତାହାରି ଭାବନା ମଧ୍ୟରେ ମୋଟେ ନିଜକୁ ସଂକେନ୍ଦ୍ରିତ କରି ରଖିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ମାତ୍ର, ତୁମେ ଯାହା ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ, ଅପର ପକ୍ଷରେ ନିଜକୁ ତାହାରି ଭାବନାରେହିଁ ସଂକେନ୍ଦ୍ରିତ କରି ରଖିବା ଉଚିତ ।

୭ ଜୁନ୍ ୧୯୬୪

*

ଯୌନ ସମ୍ପର୍କୀୟ ନାନାବିଧ ଆବେଗର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ନ ରହି ସେମାନଙ୍କୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଇଚ୍ଛାଟିର ଅଧୀନ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ତୀବ୍ର ବାସନା : ଏହା ଏକ ଶକ୍ତି, ମାତ୍ର ଏକ ବିପଜ୍ଜନକ ଶକ୍ତି ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇ ନ ପାରିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାକୁ ଆଦୌ କାମରେ ଲଗାଇବା ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ ।

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ପ୍ରେମରୂପେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ମାନବୀୟ ତୀବ୍ର ବାସନା : ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇ ପାରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟହିଁ ସଂସାରର ରକ୍ଷା କରିବ ।

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ରହିଥିବା ଅନୁରକ୍ତି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ପାରିଲେ ତାହାହିଁ ସକଳ ପ୍ରାଣସ୍ତରୀୟ ଆକର୍ଷଣ ଓ ବାସନାକୁ ଅପସରାଇ ଦେଇପାରିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ପ୍ରେମ

ଲୋଭ, ଲୋଭ ସର୍ବଦା କେବଳ ସେହି ଲୋଭ... ତାହାହିଁ ସ୍ଥୂଳ ଜଡ଼ସ୍ଥ ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଯେକୌଣସି ମାର୍ଗରେ ନିଜକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରନ୍ତୁ ପଛକେ, ତାହା ଅଚିରେ ଲୋଭରହିଁ ଏକ ବସ୍ତୁରେ ପରିଣତ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ପରିଣତ କରି ରଖିବାକୁ, ଲୁଟି ନେବାକୁ, ନିଜ କାମରେ ଲଗାଇବାକୁ, ଗିଳି ପକାଇବାକୁ ଏବଂ ଶେଷରେ ଦଳି ଚୂର୍ଣ୍ଣବିଚୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେବାକୁହିଁ ଏକ ଅନୁଧାବନ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଏ । ଏହାକୁହିଁ ଦିବ୍ୟ ସ୍ପର୍ଶ ଲାଗି ଜଡ଼ର ଗ୍ରହଣଶୀଳତା ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

ହେ ମୋର ପରମ ପ୍ରଭୁ ! ଆପଣ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ହୋଇ ଏହି ଜଗତକୁ ଆସନ୍ତି ଏବଂ ଏମାନେ ଆପଣଙ୍କୁ କେଡ଼େ ଚମତ୍କାର ଭାବରେ ସତେଅବା ଗୋଟିଏ ବୋକା ପରି ବ୍ୟବହାର କରିବାରେ ଲାଗିଯା'ନ୍ତି ! ଆପଣ ସମ୍ମିଳନ ଘଟାଇବାକୁ ଆସନ୍ତି, ରୂପାନ୍ତର ଓ ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ଆସନ୍ତି; ମାତ୍ର ସେମାନେ କେବଳ ଆତ୍ମସାତ୍ କରିବା ଓ ସ୍ୱାର୍ଥପର ଅଭିବୃଦ୍ଧି କରିବାର

କଥାଗୁଡ଼ାକୁହିଁ ଭାବୁଥା'ନ୍ତି ।

୯ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୨

*

ତୁମକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ଲାଗି ଅଧାପନ୍ତରିଆ କୌଣସି ଉପାୟ ଆଦୌ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ ।

ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବରେ କହିଲେ, ତୁମେ ଆପଣା ଲାଗି ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ପାଇବାକୁହିଁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ, ତୁମେ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ ଯେ କେବଳ ତୁମକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରି ରଖିବା ବ୍ୟତୀତ ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧନ୍ଦାହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ଦିନ ରାତି ସବୁ ସମୟରେ ତୁମେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ସ୍ଥୂଳ ଭାବରେ ଦେଖି ପାରୁଥିବ, ଫୁରସତ୍ ପାଇଲେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଯୁକ୍ତି କରି ପାରୁଥିବ, ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ର ବାସ କରୁଥିବ, ତାଙ୍କ ସହିତ ପରିଣିତ ହୋଇ ରହି ପାରୁଥିବ । କାରଣ, ଶବ୍ଦଟିର ଆଦର୍ଶ ନୀତିଗତ ଅର୍ଥରେ ତାହାକୁ ଏକ ପରିଣୟ ବୋଲିହିଁ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

ମାତ୍ର ସବୁକଥାକୁ ଏପରି ହୋଇ ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ତୁମର ଆକାର ଯେତିକି, ଠିକ୍ ସେତିକି ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଠିକ୍ ତୁମରି ସହିତ ସମାକୃତି ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଏବଂ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ, **ତୁମେ ଠିକ୍ ଯାହା ହୋଇ ରହିଛ,** କେବଳ ତୁମର ଏହି ପରିଚୟଟି ଆଡ଼କୁହିଁ ତୁମକୁ ପରିଚାଳିତ କରିନେବା ବ୍ୟତୀତହିଁ ସିଏ ଆଉ କ'ଣ କରିପାରିବେ ? ତୁମେ କ'ଣ ଆପଣା ସତ୍ତାର ସତ୍ୟଭୂମିଟି ଉପରେ ପ୍ରକୃତରେ ଠିକ୍ ଏହି କଥାଟିକୁହିଁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ ?

ମୁଁ ତାହା କଦାପି ବିଶ୍ୱାସ କରିବି ନାହିଁ ।

*

ବାବୁରେ, ତୁ ମୋତେ କହୁଛୁ, ''ଆପଣ ମୋତେ ଭଲ ପାଇବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ମୁଁ ଯାହା ଇଚ୍ଛା କରୁଛି, ଆପଣ ମୋ ଲାଗି ତାହା କରିଦେବେ ।''

ମାତ୍ର, ତାହାର ଉତ୍ତରରେ ମୁଁ କହିବି ଯେ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଯଥାର୍ଥରେ ଭଲ ପାଇବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, ସିଏ ଯାହାକୁ ଭଲ ପାଉଛନ୍ତି, ତାହା ଲାଗି ଯାହାକିଛି ସର୍ବୋତ୍ତମ, କେବଳ ତାହାକୁହିଁ କରିବା ।

ମଇ ୧୯୪୬

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ମନ କରୁଥିବା ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ ଦାବି କରିଥା'ନ୍ତି ଯେ,

ସେମାନେ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ଯାହାକିଛି କରିଦେବାକୁ କହିବେ, ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ଠିକ୍ ସେହି କଥାଟିକୁ ନିଶ୍ଚୟ କରିଦେବେ । ମାତ୍ର, ସକଳ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ, ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଲାଗି ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ ସର୍ବୋତ୍ତମ, ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହାହିଁ କରନ୍ତି । ମାତ୍ର, ଆପଣାର ଅଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅନ୍ଧତା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ମଣିଷ ତା'ର ବାସନାଟି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ନ ପାରିଲେ ସେହି ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଦ୍ରୋହ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ''ଆପଣ ମୋତେ ଆଦୌ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ'' ବୋଲି କହେ ।

୨୮ ମଇ ୧୯୪୬

*

ନିଜ ଭଗବାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ତୁମେ କହିଥାଅ, ''ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଏତେ ଭଲ ପାଇଲି, ଅଥଚ ସିଏ ତଥାପି ମୋ ପାଖରେ ରହିଲେ ନାହିଁ ।'' ମାତ୍ର ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତରେ ଠିକ୍ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ପ୍ରେମ ପ୍ରଦାନ କରି ପାରିଛ ? ଚେତନା ପରି ମର୍ମତଃ ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟ ଏକ ଅଖଣ୍ଡ ବସ୍ତୁ । ମାତ୍ର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହେବାର ସ୍ତରକୁ ଆସି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରକୃତିଟି ଦ୍ୱାରା ତାହା ନାନା ବର୍ଣ୍ଣ ଧାରଣ କରେ ଏବଂ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ଅନୁଭୂତ ହୁଏ । ଯଦି ତୁମେ ଅଶୁଦ୍ଧ ଓ ଅହଂକେନ୍ଦ୍ରିତ ହୋଇଥାଅ, ତେବେ ତୁମ ପାଖକୁ ଆସି ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଶୁଦ୍ଧ ଓ ଅହଂକେନ୍ଦ୍ରିତ ହୋଇଯାଏ, ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ, ପକ୍ଷାନ୍ଧ, ସୀମାବଦ୍ଧ, ଉଗ୍ରାକାଙ୍କ୍ଷୀ ଓ ଅଧିକାର ପ୍ରମତ୍ତ ହୋଇପଡ଼େ, ଈର୍ଷା କରେ, ଶିଷ୍ଟତା ହରାଏ, ପାଶବିକ ଓ ନୃଶଂସ ବି ହୋଇପଡ଼େ । ଆମେ ଏଭଳି ପ୍ରକାରର ଏକ ପ୍ରେମକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରେ ନିବେଦନ କରି ପାରିବା କି ? ତୁମର ପ୍ରେମ ତୁମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦଙ୍କର ଯଥାର୍ଥରେ ଯୋଗ୍ୟ ହେଉ ବୋଲି ଯଦି ତୁମେ ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଅ, ଯଦି ତୁମେ ପ୍ରେମକୁ ତାହାର ଶାଶ୍ୱତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଭୂମିରେହିଁ ଆସ୍ୱାଦନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥାଅ, ତେବେ ତୁମେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଉଠ, ଆପଣା ଅହଂର ଯାବତୀୟ ବାଡ଼କୁ ଭାଙ୍ଗିଦିଅ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତତାରେହିଁ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କର । ତେବେ ତୁମେ ନିରନ୍ତର ତୁମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦଟିର ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିପାରିବ, କାରଣ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମେ ତାଙ୍କରି ସାଦୃଶ୍ୟ ଆଡ଼କୁହିଁ ଅଭିବୃଦ୍ଧ ଏବଂ ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

୨୭ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୨

*

ଜଣେ ଯାହାକୁ ଭଲ ପାଏ, ସିଏ କ୍ରମଶଃ ତାହାରି ପରି ହୋଇଯାଏ ବୋଲି ଏକ ପ୍ରବାଦ ରହିଛି । ମାତ୍ର, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ଏକଥାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସତ ବୋଲି ଅବଶ୍ୟ ଜାଣିବ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ତାଙ୍କରି ସଦୃଶ ହେବା ଲାଗି ଅଗ୍ରସର ହୋଇ

ପାରୁଥିବା, କେବଳ ସେତିକିବେଳେ ଯାଇ ଆମେ ନିରନ୍ତର ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ର ଅବସ୍ଥାନ ବି କରିପାରିବା ।

*

ମାନବୀୟ ପ୍ରେମର ମାର୍ଗ ଦେଇ ଆମେ କଦାପି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇ ଶିଖି ପାରିବା ନାହିଁ, କାରଣ ସେହି ଭଲ ପାଇବା ହେଉଛି ଏକ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକୃତିର । ତୁମେ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନିବେଦନ କରି ଶିଖ ଏବଂ ତାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ତୁମେ ସେହି ପ୍ରେମଜନିତ ଆନନ୍ଦଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଲାଭ କରି ପାରିବ । ନିଜକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଦେଇ ପାରିଲେ ତୁମର ଯାବତୀୟ ଅସୁବିଧା ଦୂର ହୋଇଯିବ ।

୨୮ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୫

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ରହିଥିବା ପ୍ରେମ ନିଜକୁ ଦେବାରେ ଲାଗିଥାଏ, କୌଣସି ଦାବି କରେ ନାହିଁ, ସର୍ବଦା ଆନୁଗତ୍ୟ ଏବଂ ସମର୍ପଣଭାବ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେହି ପ୍ରେମ କୌଣସି ଦାବି କରେ ନାହିଁ, କୌଣସି ସର୍ତ୍ତ ଲଦି ଦିଏ ନାହିଁ, କୌଣସି ମୂଲଚାଲ କରେ ନାହିଁ, ଈର୍ଷା, ଗର୍ବ ବା ରୋଷର କୌଣସି ହିଂସାତ୍ମକତାକୁ ତାହା କେବେହେଲେ ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦିଏ ନାହିଁ । କାରଣ ତା' ଭିତରେ ଏହିସବୁ ଉପାଦାନ ମୋଟେ ନ ଥାଏ ।

*

ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ପବିତ୍ର ପ୍ରେମଟି (ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ**ଠାରୁ** ଆସୁଥିବା ଓ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ **ନିମିତ୍ତ** ରହିଥିବା ପ୍ରେମ) ଯେତେବେଳେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଯାହାକିଛି ଘଟେ, ତାହା ସର୍ବଦା ସମ୍ମିଳନଟିର ବୃଦ୍ଧିସାଧନ କରିବାର ଏବଂ ତାହାକୁ ଆହୁରି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାର ଏକ ସାଧନରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥାଏ । ଏବଂ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଚିନ୍ତା, ଶୋଚନା କିଂବା ନୈରାଶ୍ୟ ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନ ଥାଏ; ମାତ୍ର ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ତାହା ଚେତନାକୁ ବିଜୟର ନିଶ୍ଚିତତା ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ରଖିଥାଏ ।

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ : ଶୁଦ୍ଧ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଅଟଳ । ଏହା ଏପରି ଏକ ପ୍ରେମ, ଯାହାକି ଆପଣାକୁ ସବୁଦିନ ଲାଗି ଦେଇ ଦେଇଥାଏ ।

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପ୍ରେମ : ଯାବତୀୟ ବୀରତ୍ୱ ପ୍ରଦର୍ଶନ ଏବଂ ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ ଲାଗି ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଭଲ ପାଇ ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ

ଯାବତୀୟ ମୋହ ଭିତରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ବିବିଧ

ପ୍ରେମ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଛି ତାହା ସମାନ ଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ମାତ୍ର ଯେଉଁମାନେ ତାହାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଲୋଡୁଛନ୍ତି, ତାହା କେବଳ ସେହିମାନଙ୍କର ଜୀବନରେହିଁ ବିଜୟୀ ହୋଇ ପାରୁଛି ।

*

(ବିଶ୍ୱ-ନିରାମିଷାଶୀ କଂଗ୍ରେସ ଲାଗି ବାର୍ତ୍ତା)

କେବଳ ପ୍ରେମହିଁ ଘୃଣା ଏବଂ ହିଂସା ଉପରେ ଜୟ ଲାଭ କରିପାରିବ ।

ଆପଣମାନଙ୍କର ଜୀବନ ମଧ୍ୟଦେଇ ସର୍ବଦା ସକଳ ପରିସ୍ଥିତିରେହିଁ ଦିବ୍ୟ କରୁଣା ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ ।

ଯାହା ଭକ୍ଷିତ ହେଉଛି, କେବଳ ତା' ଭିତରେ ନୁହେଁ, ଯିଏ ଭକ୍ଷଣ କରୁଛି, ତା' ଭିତରେ ମଧ୍ୟ, ଯିଏ ଉତ୍ପୀଡ଼ନ ସହ୍ୟ କରୁଛି, କେବଳ ତା' ଭିତରେ ନୁହେଁ, ଯେ ଉତ୍ପୀଡ଼ନ କରୁଛି, ତା' ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟ କରୁଣା ଓ ସମବେଦନା ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛି ।

୧୯୫୭

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମ ମନ୍ଦ ଏବଂ ଦୁଷ୍ଟ ଉପରେ ନିଶ୍ଚୟ ବିଜୟୀ ହୋଇ ପାରିବ । ବାଘ କେବେହେଲେ ଜଣେ ଯୋଗୀକୁ ଆକ୍ରମଣ କରେ ନାହିଁ ।

*

ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲାଭ କରି ନ ଥିବା ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମ : ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ନିର୍ମଳ ହୃଦୟ ଲାଗି ସଞ୍ଚିତ କରି ରଖିଥିବା ସେହି ଅପୂର୍ବ ପ୍ରେମର ମହିମା ।

*

ଯଦି ଆମେ ଏହି ଜୀବନକୁ ଯଥାର୍ଥରେ ବଞ୍ଚି ଜାଣିଥିବା, ତେବେ ଆମ ଲାଗି ସମଗ୍ର ଜୀବନହିଁ ପ୍ରେମ ରୂପେ ଅନୁଭୂତ ହୋଇ ପାରିବ ।

୪ ଜୁଲାଇ ୧୯୬୩

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ହୃଦୟରେ ମଧୁରତା ରହିଛି ।

ତିକ୍ତତାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଭ୍ରାନ୍ତି ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ, ଯାହାକି ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମର ସୂର୍ଯ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ବିଗଳିତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ।

ଜୁଲାଇ ୧୯୬୬

ଶାନ୍ତି ଓ ନୀରବତା

ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥା

ସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ଏବଂ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ତୁମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଯତ୍ନଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ତୁମର ସତ୍ତା ଭିତରେ ଯେପରି ଏକ ସମଗ୍ର ସମତା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିପାରେ, ତୁମେ ସେଥିଲାଗି ବାଟ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିବ । ନିଜର ମନଟାକୁ ତୁମେ କଦାପି ଅତିରିକ୍ତ ଭାବରେ କ୍ରିୟା ସନ୍ତାପିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଓ ଏକ ଅତି କୋଳାହଳମୟତା ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ, କେବଳ ଉପରଠାଉରିଆ ଭାବରେ ବିଚାର କରି ତାହାକୁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ମଧ୍ୟକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ । ତୁମେ ସର୍ବଦା ଉଚିତ ପରିମାଣରେ ସମୟ ଦେଇ ବିଚାରକରି ପାରୁଥିବ, ଏକାଗ୍ର ହୋଇ ପାରୁଥିବ ଏବଂ ସ୍ଥିର ହୋଇ ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ଉପନୀତ ହୋଇ ପାରୁଥିବ ।

*

ମାଆ, ଗତ କେତେ ଦିନ ହେଲା ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି କଷ୍ଟ ପାଉଛି । ମୋ'ର ଅନ୍ତରସତ୍ତାଟିହିଁ ଏହି କଷ୍ଟ ପାଉଛି ଏବଂ ସର୍ବଦା ଦିବ୍ୟ ଚେତନା ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହେବା ଲାଗି ଇଚ୍ଛା କରୁଛି । ମାତ୍ର ମୋ'ର ବାହ୍ୟ ଚେତନାଟି ସକାଶେ ସେହି କଥାଟି ମୋଟେ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରୁ ନାହିଁ । ମାଆ, ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି କଷ୍ଟ ପାଉଛି ।

ସ୍ଥିରତା ଅବଲମ୍ବନ କରିବା ଯେ ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ, ତୁମେ ସେ କଥା ଜାଣିଛ । ତୁମକୁ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବା ଲାଗି କଠିନ ଉଦ୍ୟମ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତା'ପରେ ସେହି ସ୍ଥିରତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ତୁମେ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବ ଯେ ସିଏ ତୁମକୁ ଯଥାର୍ଥ ଚେତନାଟିକୁ ପ୍ରଦାନ କରିବେ । ତୁମେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ପ୍ରାର୍ଥନ କରିବ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ଆସ୍ଥା ସହିତ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବ । ତେବେ ତୁମର ପ୍ରାର୍ଥନା ଦିନେ ନା ଦିନେ ଅବଶ୍ୟ ପୂରଣ ହେବ ।

*

ବେଳେବେଳେ ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଏ; ସେତେବେଳେ ମୁଁ କାହାରି ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର କେବଳ ଆତ୍ମସମାହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରୁଥାଏ । ଏହି ଅବସ୍ଥାଟିକୁ

ସ୍ଥାୟୀ କରି ରଖିବା ହିତକର ହେବ କି ?

ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଚମତ୍କାର ଅବସ୍ଥା ଓ ତାହାକୁ ବେଶ୍ ସହଜରେ ରକ୍ଷା କରାଯାଇ ପାରିବ । ମାତ୍ର ଏହା ପଛରେ ଆନ୍ତରିକତା ରହିଥିବା ଦରକାର । ଅର୍ଥାତ୍, ଏଥିରେ କେବଳ ବାହାରକୁ ଦେଖିବା ଲାଗିହିଁ ଏକ ସ୍ଥିରତା ରହି ନ ଥିବ, ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଗଭୀର ସ୍ଥିରତା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିଥିବ, ଯାହାକି ତୁମକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଏକ ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ରଖି ପାରୁଥିବ ।

୯ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୩

*

ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିରତାଭାବ ଓ ସମତା,– ତାହାହିଁ ସର୍ବପ୍ରଥମ ସୋପାନ ।

୨୮ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୩୬

*

ଯାବତୀୟ ବାଧା ଏବଂ ପ୍ରତିକୂଳତା ମଧ୍ୟରେ ବି ତୁମକୁ ଶାନ୍ତ ଓ ସ୍ଥିର ରହି ଶିଖିବାକୁ ହେବ । ଯାବତୀୟ ବାଧାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ଲାଗି ଏହାହିଁ ପଥ ।

*

''ସ୍ଥିରତା'' ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ସବୁ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ହୋଇଯିବ ?

ହଁ, ହେବ । ମାତ୍ର ସେଥିଲାଗି ସେହି ସ୍ଥିରତା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବା ଉଚିତ, ସତ୍ତାର ସକଳ ଅଂଶରେ ସେହ ସ୍ଥିରତା ରହିଥିବା ଉଚିତ, ଯେପରିକି ସେଇଟିର ମଧ୍ୟଦେଇ ଶକ୍ତିର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରୁଥିବ ।

୧୯୬୦

*

ତୁମର ଅଭିଜ୍ଞତାଟି ଯେପରି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାଂଘାତିକ ଭାବରେ ବିକୃତ ଏବଂ ଦୁଃଖଦାୟକ ହୋଇ ନ ଯିବ, ତୁମକୁ ସେଥିଲାଗି ଐକାନ୍ତିକ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

କେବଳ ସ୍ଥିରତା ଓ ଶାନ୍ତିର ଏକ ପରିବେଶ ମଧ୍ୟରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଶକ୍ତି ଆପଣାକୁ କ୍ରିୟାଶୀଳ ଭାବରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ଆଣନ୍ତି ।

୨୬ ଜୁନ୍ ୧୯୬୭

*

ତୁମେ ଯେ ନିଜର ସ୍ଥିରତାଟିକୁ ଫେରି ପାଇଛ, ତାହା ଖୁବ୍ ଭଲ କଥା ।

କେବଳ ସ୍ଥିରତାର ଏକ ପରିବେଶ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଶରୀର ଆପଣାର ଗ୍ରହଣ ଶୀଳତାର ବୃଦ୍ଧି ଘଟାଇ ପାରିବ ଏବଂ ଧାରଣା କରି ରଖିବାର ଶକ୍ତିଟିକୁ ଅର୍ଜନ କରିପାରିବ ।

*

ସ୍ଥିରତା କହିଲେ ତାହାକୁ ଆଦୌ ଜଡ଼ତା ବୋଲି ବୁଝିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ସ୍ଥିରତା ହେଉଛି ଏକ ଆତ୍ମଅଧିକୃତ ଶକ୍ତି, ତାହା ହେଉଛି ଏକ ସ୍ଥିର ଏବଂ ସଚେତନ ବଳଯୁକ୍ତତା । ଏହାଦ୍ୱାରା ଆପଣାର ଆବେଗଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ଅଚେତନ ବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଏକ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ । କର୍ମ କରୁଥିବା ସମୟରେ ସେହି ସ୍ଥିରତାରୁହିଁ ବଳ ମିଳେ ଏବଂ ତେଣୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ହାସଲ କରିବା ଲାଗି ତାହା ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ଅନ୍ତରର ବିଶ୍ରାମାବସ୍ଥାର ବୃଦ୍ଧି ଘଟାଅ; ସେହି ଅବସ୍ଥାଟି ବାହାରର ସର୍ବାଧିକ କ୍ରିୟାଶୀଳତା ମଧ୍ୟରେ ବି ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରୁଥିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଏପରି ଅବିଚଳିତ ଭାବରେ ରହିଥିବା ଉଚିତ ଯେ କେହି ତାକୁ ବିଚଳିତ କରି ପାରୁ ନ ଥିବେ । ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ ସେହି ପରମ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଲାଗି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇ ତିଆରି ହୋଇ ପାରିବ ।

ସ୍ଥିରତା

ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବା ଯେ ଆଦୌ ତାମସିକତା ନୁହେଁ, ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ବସ୍ତୁତଃ ସ୍ଥିର ରହି ପାରିଲେ ଯାଇ ଯଥାର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରି ପାରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ । କୌଣସି ଅନ୍ୟକିଛି ଦ୍ୱାରା ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ନ ହୋଇ ନିଜର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଯିବା ଏବଂ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ବା ବିଚଳିତ ନ ହୋଇ ତଥାପି ସକଳ ବସ୍ତୁ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିପାରିବା,– ମୁଁ ତାହାକୁହିଁ ସ୍ଥିରତା ବୋଲି କହିଥାଏ ।

*

ତୁମେ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଅ । ଆଦୌ କୌଣସି କଥା ଦ୍ୱାରା ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ନ ହୋଇ ଆମେ କେବଳ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଯାଉଥିବା ଏବଂ ସେହି ସୁନିଶ୍ଚିତ ପରମ ବିଜୟଟି ଉପରେ ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନ କରିଥିବା ।

*

ସ୍ଥିରତା, କେବଳ ସ୍ଥିରତା, ଏକ ସ୍ଥିର ଏବଂ ସଂକେନ୍ଦ୍ରିତ ବଳଯୁକ୍ତତା,– ଏପରି ସ୍ଥିର ଯେ କେହି ତାହାକୁ ଦୋହଲାଇ ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ;– ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି ସକାଶେ ଏହାହିଁ

ହେଉଛି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଭିତ୍ତି ।

ଯାବତୀୟ ଘଟଣାର ସମ୍ମୁଖରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେତିକି ଅଧିକ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିପାରିବ, ଯାବତୀୟ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯେତିକି ସମତାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ଏବଂ ନିଜ ଉପରେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଶକ୍ତି ଅର୍ଜନ କରି, ଯେତେବେଳେ ଯାହାକିଛି ଘଟୁ ନା କାହିଁକି, ତଥାପି ସେ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଆଡ଼କୁ ସିଏ ସେତିକି ଅଗ୍ରଗତି କରିଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ଶକ୍ତି, ସହାୟତା ଓ ସୁରକ୍ଷା ଯେ ନିରନ୍ତର ତୁମ ପାଖରେ ମହଜୁଦ ରହିଛି, ଏକ ସ୍ଥିରତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ତୁମେ ତାହା ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ ।

*

ବିପଦ ବେଳେ ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିରତାର ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥାଏ ।

*

ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିର ଏବଂ ନିର୍ଭୟ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ତେବେ ତୁମ ଲାଗି କୌଣସି ସାଂଘାତିକ ଘଟଣା କଦାପି ଘଟିବ ନାହିଁ ।

*

ତୁମକୁ କେବଳ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଅବିଚଳିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଅଭିମୁଖୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହାପରେ ଆଉ ଯାହାକିଛି ରହିଲା, ସେ କଥା ସେଇ ବୁଝିବେ ।

୧୭ ଜୁଲାଇ ୧୯୩୫

*

ସବୁବେଳେ ଏହାହିଁ କରିବା ହେଉଛି ସର୍ବୋତ୍ତମ କଥା, ତୁମେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବ, ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ, ଏବଂ ତା'ପରେ ଅବତରଣଟିକୁ ଆବାହନ କରି ଆଣିବ କିଂବା ସେଇଟି ଲାଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିବ ।

*

ସବୁବେଳେ ସ୍ଥିର, ଅବିଚଳିତ ଓ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହ, ଏବଂ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତାର ସ୍ୱଚ୍ଛତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ତୁମର ଚେତନା ଉପରେ ସେହି ପରମ ଶକ୍ତିକୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଅ ।

୬ ଜୁନ୍ ୧୯୩୭

*

କେବଳ ସ୍ଥିରତା ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ଏକ ପରିବେଶରେହିଁ ଆମେ ଆମର ସର୍ବୋତ୍ତମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟଟିକୁ ଜାଣିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେବା ।

୩ ନଭେମ୍ବର ୧୯୩୭

*

କେବଳ ସମୁଦ୍ରର ଉପରିଭାଗଟାରେହିଁ ଝଡ଼ ହେଉଥାଏ; ଗଭୀର ତଳଗୁଡ଼ିକରେ ସବୁକିଛି ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

୨୮ ମଇ ୧୯୫୪

*

ମାଆ,

ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏପରି ଗୋଟିଏ ସ୍ଥିତିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି, ଯେତେବେଳେ କି ମୁଁ ସତେଅବା ଆଦୌ କିଛି ବୁଝି ନ ପାରୁଥିବା ପରି ଲାଗୁଛି । ମୋ' ଭିତରେ ବିଚାରର ଆଦୌ କୌଣସି ଅଭାବ ନାହିଁ, ଶବ୍ଦର ସାହାଯ୍ୟରେ ସବୁକଥା ବୁଝିବାର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଅଭାବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ମୋ' ଭିତରେ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟବୋଧରହିଁ ଅଭାବ ରହିଛି, ସତ୍ତାଗତ ଶକ୍ତି ଏବଂ ଦିକ୍‌ସଚେତନତାର ଅଭାବ ରହିଛି, ଏହାକୁ ଏକ ସୁଖକର ସ୍ଥିତି ବୋଲି ମୋଟେ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

କାଲି ରାତି ଦଶଟାରୁ ଏଗାରଟା ଭିତରେ ତୁମେ ମୋତେ ଠିକ୍ ଏହିସବୁ କଥା କହିଥିଲ, ଏବଂ ତୁମ ଭିତରେ ଏହି ବିଷୟରେ ଏକ ଅସ୍ୱସ୍ତିଭାବ ଥିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ମୁଁ ତୁମକୁ କହିଥିଲି, ''ସର୍ବପ୍ରଥମେ ତୁମକୁ **ସ୍ଥିର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।**'' ସବୁକଥାଟି **ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ** ହୋଇ ଯାଉଥିଲା ଏବଂ ମୁଁ ତୁମର ଭାବନା ଶକ୍ତିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେବି; ମାତ୍ର, ମୁଁ ତଥାପି **ଶାନ୍ତ** ଓ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବାର ପ୍ରୟୋଜନ ବିଷୟରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜୋର୍ ଦେବି । ଏହା **ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।**

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୨୧ ଜୁନ୍ ୧୯୬୨

*

ମୋଟେ ଉତ୍ତେଜିତ ହୁଅ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ନୀରବ ହୋଇ ରହ ଏବଂ ତା' ହେଲେ ସବୁକିଛି ନିଶ୍ଚୟ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ । ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୧୪ ମଇ ୧୯୬୭

*

କେବଳ ସ୍ଥିରତା, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ।

ଏକ ଅନନୁକୂଳ ପ୍ରଭାବ ହେତୁହିଁ ଯାବତୀୟ ଉତ୍ତାପ ଏବଂ ଉତ୍ତେଜନାର ଉଦ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୭୧

*

ଯଥାର୍ଥ ପରମ ଶକ୍ତି ସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ରହିଥାଏ । ଅସ୍ୱସ୍ତି, ଉତ୍ତେଜନା ଏବଂ ଧୈର୍ଯ୍ୟହୀନତା,— ଏହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦୁର୍ବଳତା ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସଙ୍କେତ ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ ।

*

ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବ, ଆପଣାକୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ କରିଆଣି ଜଣେ ସାକ୍ଷୀ ପରି ସବୁକିଛିକୁ ଦେଖିବ; ଉତ୍ତେଜିତ ଭାବରେ କୌଣସି ଆବେଶ ଦ୍ୱାରା ଚାଳିତ ହୋଇ କିଛି କରିବାରୁ ଆପଣାକୁ ନିବୃତ୍ତ କରି ରଖିବ ।

*

ତୁମେ ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକରୁ କେବେହେଲେ ସ୍ଥିରତାର ଅନ୍ୱେଷଣ କରିଯିବ ନାହିଁ । ନିଜ ଭିତରୁହିଁ ତାହାର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବ । ସତ୍ତାର ଗଭୀର ଅନ୍ତଃପ୍ରଦେଶରେ ଏପରି ଏକ ଶାନ୍ତି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି ଏବଂ, ଆମେ ଅନୁମତି ଦେଇପାରିଲେ ତାହାହିଁ ଶରୀର ସମେତ ଆମର ସମସ୍ତ ସତ୍ତାରେ ଏକ ସ୍ଥିରତାକୁ ସମ୍ଭବ କରି ଆଣିଥାଏ ।

ତୁମକୁ ସେହି ଶାନ୍ତିର ସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ତେବେ ଯାଇ ତୁମର ଈପ୍‌ସିତ ସ୍ଥିରତାଟିକୁ ଅର୍ଜନ କରିପାରିବ ।

*

ସ୍ଥିରତା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା କେବଳ ହିତହିଁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଏପରିକି ତାହା ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଓ ସ୍ଥାୟୀ ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୨୧ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୭୨

*

ଶାନ୍ତି

ତୁମର ଶାନ୍ତି ଅପରିମିତ ହୋଇଥିବ, ତୁମର ସ୍ଥିରତା ଗଭୀର ଏବଂ ଅବିଚଳ ହୋଇଥିବ, ଏକାନ୍ତ ଅଟଳ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ତୁମର ଆସ୍ଥା ସତତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

*

କେବଳ ଏକ ସ୍ଥିର, ବଳଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଶାନ୍ତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଯଥାର୍ଥ ବିଜୟଗୁଡ଼ିକୁ ହାସଲ କରାଯାଇ ପାରିବ ।

*

କେବଳ ଏକ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ନିଶ୍ଚଳତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ତୁମେ ନିଜର ସର୍ବୋତ୍ତମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଜାଣିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେବ ।

*

ପ୍ରକୃତରେ ଶାନ୍ତିରହିଁ ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ରହିଛି । ସେହି ଶାନ୍ତି ବ୍ୟତୀତ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଳ କଥା ମଧ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏକ ବୃହତ୍ ବିଡ଼ମ୍ବନାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ ।

*

ନିଜ ହୃଦୟରେ ଶାନ୍ତିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇ ପାରି ନ ଥିଲେ ତୁମେ ଆଉ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଶାନ୍ତି ପାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

*

ନିଜ ଭିତରୁହିଁ ଶାନ୍ତିର ଆବାହନ କରି ପାରିଲେ ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ ।

୧୬ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୩

*

ଯେତେବେଳେ ହୃଦୟ ଏବଂ ମନ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେହିଁ ସବୁକିଛି ସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଏ ।

୨୬ ଜୁଲାଇ ୧୯୩୬

*

ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ମନର ଶାନ୍ତି ଅପେକ୍ଷା ଆଉ ଅଧିକ ବଡ଼ ଶାନ୍ତି କ'ଣ ଅଛି !

*

ମନ ଭିତରେ ନୀରବତା : ଏକ ନୀରବ ଶାନ୍ତାବସ୍ଥା ।

*

ସେହି ବୃହତ୍ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ଥିରାବସ୍ଥା ସର୍ବଦା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି; ତୁମେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ଦ୍ୱାର ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିଦେବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବ ବୋଲି ସେମାନେ ଅପେକ୍ଷା କରି

ରହିଛନ୍ତି ।

୧୧ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୩୭

*

ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ବିପୁଳ ଶାନ୍ତିହିଁ ତୁମ ଭିତରକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଭେଦିଯାଉ ଏବଂ ତୁମର ଯାବତୀୟ ଉଦ୍ୟମକୁ ପ୍ରେରିତ କରିଆଣୁ ।

*

ସେହି ପରମ ଶାନ୍ତି ତୁମ ଭିତରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସତତ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଆସୁଥାଉ ।

*

ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଶାନ୍ତି ସର୍ବଦାହିଁ ତୁମର ହୃଦୟ ତଥା ମନ ଭିତରେ ରାଜତ୍ୱ କରୁଥାଉ ।

୮ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଏହି ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ତଃନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ତୁମେ ସେହି ସତତ ପରମ ଉପସ୍ଥିତିଟି ବିଷୟରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସଚେତନ ହୋଇ ପାରିବ ।

*

ପରମ ଶାଶ୍ୱତ, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଆସନ୍ତି । ତୁମେ କୌଣସି ଘଟଣା ଦ୍ୱାରା ବି ଏତେ ଟିକିଏ ବିଚଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ ନାହିଁ ଏବଂ ତେବେ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ଘଟିବ ।

୧୨ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଏକ ଅବିଚଳିତ ଶାନ୍ତାବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଜ୍ଞାନ ଓ ଶକ୍ତି ଯଥାର୍ଥରେ ଫଳପ୍ରଦ ହୋଇପାରିବେ ।

*

ଆମ ହୃଦୟ ଭିତରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଶାନ୍ତିହିଁ ସର୍ବଦା ବିରାଜିତ ରହିଥିବ ।

୧୧ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ଯେପରି ସର୍ବରୂପ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେହିପରି ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣତମ ଶାନ୍ତି, ପ୍ରଶାନ୍ତତା ଏବଂ ସମତା ଭିତରେହିଁ ସବୁକିଛି କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ରୂପେ ଅନୁଭୂତ ହେବାକୁ ଲାଗିବ ।

୬ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଅନୁକୂଳ ହୋଇ ରହିଥିବା କେତୋଟି ପରିସ୍ଥିତିର ଜରିଆରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ରୂପାନ୍ତର ଜରିଆରେହିଁ ମନର ଶାନ୍ତିକୁ ବର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୧୮ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୦

*

କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁହିଁ ଜଣେ ସାଧକକୁ ଯାହାକିଛି ଶାନ୍ତି ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ଏହି ଶାନ୍ତି ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଅପେକ୍ଷା ରଖେ ନାହିଁ । ଆପଣାକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଅଭିମୁଖୀ କରି ରଖ, ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶାନ୍ତିରହିଁ ଅଭୀପ୍‌ସା ରଖିଥାଅ, ଏବଂ ତେବେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବ୍ୟାହତ ଭାବରେ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ତୁମକୁ ଅବଶ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ଶାନ୍ତି ମିଳିବ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

*

ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହ, ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟଟି ଉପରେହିଁ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥାଅ ।

୧୪ ନଭେମ୍ବର ୧୯୬୯

*

ନୀରବତା

ନୀରବତା : ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ଅବସ୍ଥା ।

*

କେବଳ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଅଗ୍ରଗତି ସମ୍ଭବ ହୁଏ ।

*

କେବଳ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଅଗ୍ରଗତି ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ । **କେବଳ ଏହି ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ** କୌଣସି ଏକ ଅନୁଚିତ କର୍ମାଚରଣର ସଂଶୋଧନ କରା ଯାଇପାରେ । **କେବଳ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ** ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆଉ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ ।

ଯଦି ତୁମେ ନିଜ ଭିତରେ ଏକ ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ ପାଇଥାଅ, ଯଦି ନିଜର କୌଣସି ଭୁଲ୍‌ର ସଂଶୋଧନ କରିଥାଅ, ବା ହୁଏତ ଏକ ଅଗ୍ରଗତି ବି କରିଥାଅ, କେବଳ ନିଜ

ଗୁରୁଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହା ପାଖକୁ ସେ କଥାଟିକୁ ଲେଖି ପଠାଇଲେ ସେହି ସତ୍ୟ ଓ ସେହି ଅଗ୍ରଗତିଟି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ହାତଛଡ଼ା ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ।

*

ନୀରବ ହୋଇ ସହାୟତା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଧିକ ଫଳପ୍ରଦ ଓ ଅଧିକ ନିଶ୍ଚିତ ଉପକାର ମିଳୁଥିବା ପରି ମନେ ହୁଏ; ସେହି ଉପକାର ଅଧିକ ସ୍ଥାୟୀ ହୁଏ, ଅଧିକ ପ୍ରସାରିତ ବି ହୁଏ ।

*

ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସମ୍ମାନ ନିହିତ ହୋଇଥାଏ ।

*

ନିଜ ହୃଦୟର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ତୁମେ ଯଥାର୍ଥ ନିର୍ଦ୍ଦେଶଟିକୁ ଲାଭ କରିପାରିବ ।

*

ଆମ ହୃଦୟର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ସର୍ବଦା ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ବିରାଜମାନ କରୁଥାଏ ।

୨୨ ମଇ ୧୯୫୪

*

ସ୍ଥିର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମେ ଆମର ହୃତ ବଳକୁ ଫେରି ଯାଇଥାଉ ।

୧୮ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

ଆମେ ନୀରବ ରହି ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁହିଁ ପରମ ଆସ୍ୱାଦ ରୂପେ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା ଏବଂ ଏକ ଗଭୀର ଅଭିନିବେଶ ସହିତ ତାଙ୍କରି ସନ୍ଦେଶଟିକୁ ଶ୍ରବଣ କରିବା ।

୧୫ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ଗଭୀର ମନନର ସେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେହିଁ ସବୁକିଛି ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଯାଏ, ଏବଂ ସେହି ନୀରବତାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ତାଙ୍କ ଆଲୋକର ଦୀପ୍ତ ମହିମାଟି ସହିତ ଆମ ଆଗରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇ ଆସନ୍ତି ।

୨୭ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ଅଭିନିବେଶ ଏବଂ ନୀରବତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମକୁ ଯଥାର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଲାଗି ଶକ୍ତି ସଂଗ୍ରହ କରି ଆଣିବାକୁ ହେବ ।

୮ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଏପରି କେତେକ ନୀରବତା ରହିଛି ଯାହାକି ଆମ ଆଗରେ କୌଣସି ଏକ ସତ୍ୟର ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରାଇ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଯାବତୀୟ ଶବ୍ଦ ଅପେକ୍ଷା ତାହା ଅଧିକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ଧ୍ୟାନ

କେତେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଲାଗି ଆମେ ନୀରବ ହୋଇ ଧ୍ୟାନରେ ବସିଲୁ, ଆମ ଆତ୍ମାର ସାନ୍ନିଧ୍ୟଟିକୁ ଉପଭୋଗ କଲୁ ଏବଂ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ତୋରଣ ଦ୍ୱାରଗୁଡ଼ିକ ଆମ ସମକ୍ଷରେ ଖୋଲି ଖୋଲି ଯାଉଥିବା ପରି ଅନୁଭବ କରୁଥିଲୁ ।

୫ ଜାନୁଆରି ୧୯୫୫

*

ଆମର ଆତ୍ମା ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାକୁ ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଥାଏ ।

୭ ଜୁନ୍ ୧୯୫୮

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ତଦାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିବାର ସେହି ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଯଥାର୍ଥ ବୋଧ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ।

ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୯

*

ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକର ସାହାଯ୍ୟରେ ବୁଝିବା ବେଳେ ବେଳେ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ ସତ, ମାତ୍ର ଅସଲ ଜାଣିବା କେବଳ ନୀରବତାରେହିଁ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ।

*

ନୀରବତା : ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର କଥାକୁ ଶୁଣି ପାରୁଥିବା ସମୟରେ ସତ୍ତାର ଅବସ୍ଥା ।

ଉନ୍ମୁକ୍ତତା ଏବଂ ଗ୍ରହଣଶୀଳତା

ଉନ୍ମୁକ୍ତତା

ଉନ୍ମୁକ୍ତତା କହିଲେ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଇଚ୍ଛୁକତାକୁ ବୁଝାଇବ ଏବଂ ଅସଲ ଶକ୍ତି ତଥା ପ୍ରଭାବଟିକୁ ନିଜର ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବାକୁ ବୁଝାଇବ । ପରମ ଚେତନା ସହିତ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ରହିପାରିବା ଲାଗି ଏକ ସତତ ଅଭୀପ୍ସା ରହିଥିବ; ସେହି ଶକ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଚେତନା ଯେ ସତତ ତୁମ ସହିତ ରହିଛି, ତୁମର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଏବଂ ତୁମରି ଭିତରେ ରହିଛି ଏବଂ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ପଥରେ ଆଦୌ କୌଣସି ବାଧାକୁ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ନ ଦେବାହିଁ ତୁମର ଏକମାତ୍ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ତୁମଠାରେ ସେହିପରି ଏକ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଥିବ ।

*

ଉନ୍ମୁକ୍ତତା କହିଲେ ଆମେ ଚେତନାର ଏପରି ଏକ ଉନ୍ମୋଚନକୁ ବୁଝିବା, ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ତାହା ନିଜ ଭିତରକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଆଲୋକ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାକୁ ପ୍ରବିଷ୍ଟ କରାଇ ଆଣିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ ।

*

ଯେଉଁ ଚେତନା ତୁମ ଉପରେ ଏବଂ ତୁମ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ତୁମେ ଆପଣାକୁ ସେହି ଚେତନାଟି ଆଡ଼କୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ରଖ ଏବଂ ନିଜକୁ ଯଥାଶକ୍ତି ଅଧିକ ସ୍ଥିର ଏବଂ ଶାନ୍ତ କରି ରଖିଥାଅ ।

*

ମୁଁ ଯେପରି ଚେତନାଯୁକ୍ତ ଓ ଆନ୍ତରିକ ଭାବରେ ଆପଣଙ୍କର ସେବା କରିପାରିବି, ମୁଁ ସେଇଥିଲାଗି ଆପଣଙ୍କର ଆଶିଷ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି । ମୋ'ର ଏହି ସେବାରେ ମୋ'ର ଅହଂ ଯେପରି ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅନଧିକାର ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଅଥବା ବାଧା ଦେବାକୁ ନ ଆସେ ଏବଂ ମୁଁ ଯେପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ-ଚରଣରେ କେବଳ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରେରଣା ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ରହେ ।

ତୁମେ ଆପଣାକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ସେହି ପରମ ଚେତନା ଲାଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ରଖିଥାଅ ଏବଂ ତୁମକୁ ଆବଶ୍ୟକ ପ୍ରେରଣାଟି ଅବଶ୍ୟ ମିଳିବ ।

୯ ମଇ ୧୯୩୪

*

ବାହାରୁ ବାଧ୍ୟ କରି କାହାକୁ କଦାପି ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଆଲୋକ ଲାଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

୧୨ ଜୁନ୍ ୧୯୩୯

*

''ପ୍ରେମ ଏବଂ ଆଲୋକ ଲାଗି ଆହୁରି ଅଧିକ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା''— ତୁମର ସର୍ବଶେଷ ଚିଠିଟି ସକାଶେ ମୁଁ ଠିକ୍ ଏହି ଉତ୍ତରଟିକୁ ଲେଖି ପଠାଉଛି । ଚେତନାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମେ ଆହୁରି ଉପରକୁ ଉଠିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଅ, ଆହୁରି ଅଧିକ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ଭଲ ପାଅ, ସେହି ଆଲୋକ ଲାଗି ନିଜକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ରଖ,— ତେବେ ସକଳ ଚ୍ୟୁତି ଓ ବିଚ୍ୟୁତି ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବ । ଯୋଗ ସାଧନା କରିବାକୁ ହେଲେ ତୁମକୁ ଏହି ପୃଥିବୀ ପରିହିଁ ବ୍ୟାପକ ଏବଂ ସମଗ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୨

*

ଯଦି ତୁମେ ନିଜକୁ ସେହି ପରମ ଶକ୍ତି ତଥା ପରମ ସହାୟତା ଲାଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ରଖିପାରିବ, ତେବେ ତୁମକୁ ଆଉ କୌଣସି **ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ସନ୍ତାପର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।**

୧୪ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୬୩

*

ଉନ୍ମୋଚନ : ସକଳ କ୍ଷେତ୍ର ଏବଂ ସକଳ ଭୂମିରେ ଯଥାର୍ଥ ସାହାଯ୍ୟଟି ସତତ ରହିଛି । ଆମେ ତଦ୍ୱାରା କିପରି ଭାବରେ ଉପକୃତ ହେବା, ତାହା ଜାଣିବା ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା : ଆରୋହଣର ସର୍ବପ୍ରଥମ ସୋପାନ ।

*

ପ୍ରଶସ୍ତତା

ଏହି ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସର୍ବଶେଷ ସୀମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ନିଜକୁ ପ୍ରଶସ୍ତ କରି ରଖିବ... ଏବଂ ସେହି ସୀମାର ଆହୁରି ସେ ପାଖକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସାରିତ କରି ରଖିବ ।

ସର୍ବଦା ତୁମେ ଅଗ୍ରଗତିର ଯାବତୀୟ ପ୍ରୟୋଜନକୁ ନିଜ ଜୀବନ ମଧ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ

କରି ନେଉଥିବ ଏବଂ ପରମ ଏକତାର ଉଲ୍ଲାସମୟତା ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ କରି ପାରୁଥିବ । ତେବେ ଯାଇ ଦିବ୍ୟ ହୋଇ ପାରିବ ।

୧୩ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୭

*

ନିଜକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ **ପ୍ରଶସ୍ତ କରିବା** ଏବଂ ନିଜକୁ ଯଥା ସମ୍ଭବ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବା,— ତାହା ହେଉଛି ସେହି ଶକ୍ତିକୁ ତଳକୁ ଖସାଇ ଆଣି ତାହାକୁ କ୍ଷୁଦ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ତାଟିର ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟକୁ ଠେଲି ଭର୍ତ୍ତି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଫଳପ୍ରଦ ।

୭ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୬୪

*

ନମନୀୟତା

ନମନୀୟତା : ଆବଶ୍ୟକ ଅଗ୍ରଗତିଟି ଲାଗି ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିଥିବା ।

*

ଗ୍ରହଣଶୀଳତା

ଗ୍ରହଣଶୀଳତା କହିଲେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାକୁ ନିଜ ଭିତରକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା ଓ ତାହାକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିବାକୁହିଁ ବୁଝାଏ ।

*

ଗ୍ରହଣଶୀଳତା : ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାଟି ବିଷୟରେ ସଚେତନ ରହିବା ଏବଂ ତାହାରି ପାଖରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବା ।

*

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଗ୍ରହଣଶୀଳତା : ତୁମର ସମଗ୍ର ସତ୍ତାହିଁ ପରମ ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାଟି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ତାହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ପାଳନ କରୁଥିବ ।

*

ଚୈତ୍ୟ ଗ୍ରହଣଶୀଳତା : ଆରୋହଣ କରୁଥିବା ଶକ୍ତିଟି ଲାଗି ଚୈତ୍ୟ ଅଂଶଟି ଆନନ୍ଦର ସହିତ ଅନୁସ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାଇ ପାରୁଥିବ ।

*

ମାନସିକ ଗ୍ରହଣଶୀଳତା : ଶିକ୍ଷା କରିବା ଲାଗି ସର୍ବଦାହିଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିବା ।

*

ସଂବେଗଗତ ଗ୍ରହଣଶୀଳତା : ଆମର ସଂବେଗଗୁଡ଼ିକ ଦିବ୍ୟ ଭାବର ସ୍ତରକୁ ଉନ୍ନୀତ ହୋଇ ଯିବା ଲାଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିବେ ।

*

ତାହାର ଯେ ଏକ ରୂପାନ୍ତର ଅବଶ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶଟି ଏହିକଥା ବୁଝିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେବ, କେବଳ ସେତିକିବେଳେ ଯାଇ ପ୍ରାଣିକ ଗ୍ରହଣଶୀଳତା ସଂଘଟିତ ହେବ ।

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ଆପଣାର ଅଭୀପ୍ସାରେହିଁ ପ୍ରାଣିକ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇ ଉଠିଥାଏ ।

*

ଶାରୀରିକ ଗ୍ରହଣଶୀଳତା : ଏହି ଗ୍ରହଣଶୀଳତା କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ରହିପାରେ, ଅନ୍ୟଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ ।

*

ଅତିମାନସୀକୃତ ଗ୍ରହଣଶୀଳତା : ଆଗାମୀ କାଲି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଗ୍ରହଣଶୀଳତା ।

*

ଆମର ଚେତନା ପ୍ରଶସ୍ତତର ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଓ ଆମର ଅଭୀପ୍ସା ଏକାଗ୍ର ହୋଇ ଆସୁଥିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମର ଗ୍ରହଣଶୀଳତା ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

୨୨ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୩୪

*

ବିଦ୍ରୋହ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣଶୀଳତା ଦ୍ୱାରଗୁଡ଼ିକ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ ।

*

ପୁନର୍ବାର ନୂତନ କରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପାରିବାକୁ ପାତ୍ରଟିକୁ ବେଳେ ବେଳେ ଖାଲି ହୋଇ ଯିବାକୁ ପଡୁଥିବ ।

ପ୍ରକୃତରେ ବୃହତ୍ତର ଗ୍ରହଣଶୀଳତାଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିବା ସମୟରେହିଁ ଆମେ ଆପଣାକୁ ଖୋଲି ହୋଇ ଯିବାପରି ଅନୁଭବ କରିଥାଉ ।

*

ଚେତନା ?

ତୁମେ ଗ୍ରହଣଶୀଳ ହୁଅ,— ଚେତନା ତାହାରି ମଧ୍ୟରେହିଁ ନିହିତ ରହିଛି ।

ସ୍ନେହ ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

*

ତୁମକୁ ଯେତିକି ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି, ତୁମେ ସେତିକିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର । କାରଣ ଏହା ହେଉଛି ଗ୍ରହଣଶୀଳତାରହିଁ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟାପାର; କାରଣ — ତୁମେ ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କର,— ଲୋକେ ଯେତିକି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ମୁଁ ସର୍ବଦା ସେମାନଙ୍କୁ ତାହାଠାରୁ ଅନେକ ଅଧିକହିଁ ଦେଇଥାଏ — ଏବଂ ହୁଏତ ଦୁଇ ତିନି ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପୂରା ଗୋଟିଏ ମାସେ ଯିବାଭଳି ଯଥେଷ୍ଟ ଦ୍ରବ୍ୟ ମିଳିଯାଇ ପାରନ୍ତା । ମାତ୍ର ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନଟା ଆଗକୁ ବାହାରି ଆସି ଅଜ୍ଞାନ ପରବଶ ହୋଇ କେତେ କ'ଣ ଦାବି କରି ମଝିରେ ଠିଆ ହେବାକୁ ଆସେ ଏବଂ ତଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ବିଷୟଟିହିଁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ।

୨୯ ଜାନୁଆରି ୧୯୬୪

*

ମୋ'ର ଶ୍ରଦ୍ଧା ସବୁବେଳେ ତୁମ ସହିତ ରହିଛି । ତୁମେ ଯଦି ସେ କଥାଟିକୁ ଅନୁଭବ କରି ପାରୁ ନାହିଁ, ତାହାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଲାଗି ତୁମେ ପ୍ରକୃତରେ ସମର୍ଥ ହୋଇ ପାରୁ ନାହିଁ । ତୁମଠାରେ ଗ୍ରହଣଶୀଳତାର ଅଭାବ ରହିଛି । ସେଥିରେ ବୃଦ୍ଧିସାଧନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଥିଲାଗି ତୁମକୁ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ; ଏବଂ ଆପଣାକୁ **ଦେଇପାରିଲେ** ଯାଇ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିଦେବା ସମ୍ଭବ ହେବ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ, ତୁମେ ଅଳ୍ପ ବା ବହୁତ ସଚେତନ ଭାବରେ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମକୁ ତୁମ ନିଜ ଆଡ଼କୁ ଟାଣିବା ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ । ଏହା ଭୁଲ୍ ପଦ୍ଧତି । କୌଣସି ପ୍ରକାର ହିସାବ ଗଣନା ନ କରି ଓ ପ୍ରତି ବଦଳରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରତ୍ୟାଶା ନ ରଖି ତୁମକୁ ଆପଣାକୁ ଦେଇ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ ।

*

ଆମେ ଗ୍ରହଣଶୀଳ ହେଲୁଣି ବୋଲି ଜାଣିପାରିବୁ କିପରି ?

ଦିବ୍ୟ ପରମ କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ଆପଣାକୁ ଦେଇଦେବା ପାଇଁ ଆପଣା ଭିତରେ ଏକ ବଳବତୀ ଇଚ୍ଛା ଆସିବ ଓ ଆପଣାକୁ ଦେଇ ଦେବାରେ ତୁମେ ଆନନ୍ଦ ପାଇବ, ତେବେ ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ପାରିବା ଯେ ଆମେ ଗ୍ରହଣଶୀଳ ହୋଇ ପାରିଲୁଣି ।

୧୨ ଜୁଲାଇ ୧୯୬୫

*

ଗ୍ରହଣଶୀଳ ହେବା

ଗ୍ରହଣଶୀଳ ହେବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, ଆମ ପାଖରେ ଯାହାକିଛି ଅଛି, ଆମେ ବୋଇଲେ ଯାହାକିଛି ବୁଝାଏ ଓ ଆମେ ଯାହାକିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ତାହାକୁ ଦେଇ ଦେବା ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରବଳ ଆକାଙ୍‌କ୍ଷା ଅନୁଭବ କରିବା ଏବଂ ସେହିପରି ଦେଇଦେବାରେ ଏକ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରିବା ।

ଶୁଦ୍ଧତା ଓ ବିନମ୍ରତା

ଶୁଦ୍ଧତା

ଶୁଦ୍ଧତା ହେଉଛି ସର୍ବୋତ୍ତମ ଶକ୍ତି ।

*

କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରଭାବକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଓ ତଦ୍‌ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛିହେଲେ ସ୍ୱୀକାର ନ କରିବା,— ତାହାକୁହିଁ ଶୁଦ୍ଧତା ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ଯେପରି ଭାବନ୍ତି ସେହିପରି ଭାବିବା, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ଯେପରି ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି, ସେହିପରି ଇଚ୍ଛା କରିବା ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ଯେପରି ଅନୁଭବ କରନ୍ତି, ସେହିପରି ଅନୁଭବ କରିବା,— ପୃଥିବୀରେ ଯଥାର୍ଥ ଶୁଦ୍ଧତା କହିଲେ ତାହାକୁହିଁ ବୁଝାଇବ ।

୨୪ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୪୫

*

ଯେତେବେଳେ ଆମେ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗିହିଁ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିପାରିବା ଓ କେବଳ ତାଙ୍କରି ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ଆପଣାର ଜୀବନକୁ ବଞ୍ଚିପାରିବା, ସେତେବେଳେ ଆମେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୁଦ୍ଧତାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବା ।

*

ଶୁଦ୍ଧତା ଅର୍ଥାତ୍ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା, ଏବଂ ଆମର ସତ୍ତାଟି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ଅର୍ପିତ ନ ହୋଇ ପାରିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ କଦାପି ତାହାର ଅଧୀକାରୀ ହୋଇ ପାରିବା ନାହିଁ ।

*

ମାଆ, ଆପଣଙ୍କର ସେବାକୁ ମୁଁ କିପରି ଯାବତୀୟ ମାନବୀୟ ଅଶୁଦ୍ଧତାରୁ ମୁକ୍ତ ଓ ଶୁଦ୍ଧ କରି ରଖିପାରିବି, ଆପଣ ମୋତେ ତାହାର ଉପାୟ ବତାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ତୁମେ ସେହି ଶୁଦ୍ଧତାଟିକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବ ଓ ସତତ ତାହା ଲାଗି ଅଭୀପ୍‌ସା ରଖିବ ।

*

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୁଦ୍ଧତା : ଆମର ସମସ୍ତ ସତ୍ତା ଅହଂମୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରିଥିବ ।

*

ସମଗ୍ର ଶୁଦ୍ଧତାର ଶକ୍ତି : କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଭାବଟି ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରଭାବକୁ ଗ୍ରହଣ ନ କରି ପାରିବାର ଶକ୍ତି ।

*

ମାନସିକ ଶୁଦ୍ଧତା : କେବେହେଲେ ବିକୃତ ହୋଇ ପଡୁ ନ ଥିବା ଏକ ଦର୍ପଣ ।

*

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ମାନସିକ ଶୁଦ୍ଧତା : ସତତ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ମୁହଁକରି ରହିଥିବା ଏକ ନିର୍ମଳ ଦର୍ପଣ ।

*

ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ମାନସିକ ଶୁଦ୍ଧତା : ନୀରବ, ଅଭିନିବେଶିତ, ଗ୍ରହଣଶୀଳ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରେ ସଂକେନ୍ଦ୍ରିତ,– ଏହାହିଁ ହେଉଛି ସେହି ଶୁଦ୍ଧତା ଲାଭ କରିବାର ଉପାୟ ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଶୁଦ୍ଧତା : ବାସନାର ବିଲୋପରେହିଁ ଏହା ଜନ୍ମଲାଭ କରିଥାଏ ।

*

ସାମୂହିକ ଶୁଦ୍ଧତା : ଏହା ଏକ ଅତି ମୂଲ୍ୟବାନ ସିଦ୍ଧି, ମାତ୍ର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆୟାସସାଧ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ।

*

ଦିବ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧତା : ସମସ୍ତ ସହଜାତ ସହିତ ତାହା କେବଳ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିବାରେହିଁ ଆନନ୍ଦ ପାଉଥାଏ ।

*

ସରଳତା

ସମଞ୍ଜସତାକୁ ପ୍ରକାଶ କରି ଆଣିବାକୁ ହେଲେ ସରଳତା ହେଉଛି ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ।

*

ସରଳତା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବିରାଟ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

*

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସରଳତା : ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଯେଉଁ ସରଳତା ଉପଲବ୍ଧ

ହୋଇଥାଏ ।

*

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା କହିଲେ ଏକ ସର୍ବୋଚ୍ଚସ୍ଥାନୀୟ ସରଳତାକୁହିଁ ବୁଝାଇବ ।

୬ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୧

*

ଯଥାର୍ଥ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଜଟିଳତା ନାହିଁ, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି ସରଳ ।

୬ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୧

*

ନମ୍ରତା ଓ ଶାଳୀନତା

ନମ୍ରତା : ଆପଣାର ସରଳତାରେ ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରଶଂସନୀୟ ।

*

ଉଚ୍ଚତର ସତ୍ତାମାନେ ସର୍ବଦା ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ସରଳ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଶାଳୀନ ।

*

ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମ-ମୂଲ୍ୟାୟନ : ସରଳ ଓ ଶାଳୀନତାଯୁକ୍ତ, ତାହା ଆପଣାକୁ କଦାପି ଆଗକୁ ଠେଲି ନେଇଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ନାହିଁ ।

*

ଶାଳୀନତା ସର୍ବଦା ଆପଣାର ଶୋଭାରେହିଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତା' ନିଜ ଆଡ଼କୁ କଦାପି କାହାର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ ।

*

ଯଥାର୍ଥ ପଥଟିରେ ଆମେ ଯେତିକି ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ପାରୁଥିବା, ଆମେ ଏଣେ ସେତିକି ନମ୍ର ହୋଇ ଆସୁଥିବା ଏବଂ ସେତିକି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଏହି କଥାଟିକୁ ଦେଖିବାରେ ସମର୍ଥ ହେଉଥିବା ଯେ, ଯାହା କରିବା ଲାଗି ଆହୁରି ବାକି ରହିଛି, ତାହା ତୁଳନାରେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ କିଛିହେଲେ କରି ନାହୁଁ ।

୪ ଜୁନ୍ ୧୯୫୬

*

ଆମକୁ ଏହି କଥାଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଶିକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଆମେ ଯେତେ ଅଧିକ ଚେଷ୍ଟା

ଓ ସଂଗ୍ରାମ କରି ଯେତେ ଯାହା ବିଜୟ ହାସଲ କରିଥାଉନା କାହିଁକି, ଆଗକୁ ଆହୁରି ଯେତେ ବାଟ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ରହିଛି, ତାହାର ତୁଳନାରେ ଆମେ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆସିଥିବା ବାଟ ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ କିଛି ନୁହେଁ ।

*

ଆପଣାକୁ ବଡ଼ ବୋଲି ଭାବିବ ନାହିଁ ଅଥବା ଛୋଟ ବୋଲି ବି ଭାବିବ ନାହିଁ, ଅତି ବେଶୀ ମହତ୍ତ୍ୱର ଅଥବା ଆଦୌ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱର ନୁହଁ ବୋଲି ଭାବିବ ନାହିଁ; କାରଣ, ଆମେ ନିଜେ ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ କିଛି ହେଲେ ନୋହୁଁ । ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ଆମକୁ ଯାହା ହେବା ଲାଗି ଇଚ୍ଛା କରିଛନ୍ତି, କେବଳ ତାହାହିଁ ହେବା ଲାଗିହିଁ ଆମେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା ।

*

ତୁମେ କ୍ରମଶଃ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିବେକର ସହିତ ଭାବିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁଛ ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ଯାଉଛ ଯେ ଆମେ ନିଜେ ପ୍ରକୃତରେ କିଛି ନୋହୁଁ, କିଛି ଜାଣି ନାହୁଁ ଓ ନିଜେ କିଛି ହେଲେ କରିବା ଲାଗି ଆମର ସାମର୍ଥ୍ୟ ନାହିଁ । କେବଳ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାହିଁ ସବୁକିଛି ଜାଣିଛନ୍ତି, ସବୁକିଛି କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ କେବଳ ସେହିଁ **ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି ।**

*

କେବଳ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ଚେତନାହିଁ ରହିଛନ୍ତି, ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ଇଚ୍ଛାହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି ଏବଂ ମୁଁ ବୋଲି ପ୍ରକୃତରେ **କିଛି ନାହିଁ**, ଏତିକି ଜାଣିବାର ସମର୍ଥ ହେବାକୁହିଁ ଯଥାର୍ଥ ବିନୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

*

ବିନୀତ ହେବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତା ଏବଂ ଦେହ କଦାପି ଏହି କଥାଟିକୁ ଭୁଲି ଯିବେ ନାହିଁ ଯେ **ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ବାଦ୍ ଦେଇ** ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ କିଛି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି, କିଛି ନୁହନ୍ତି ଓ କିଛି ହେଲେ କରିବାକୁ ସେମାନଙ୍କର ସାମର୍ଥ୍ୟ ନାହିଁ । ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ ସେମାନେ କେବଳ ଅଜ୍ଞାନ, ଅରାଜକତା ଏବଂ ଶକ୍ତିହୀନତା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ହେଲ ନୁହନ୍ତି । କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାହିଁ ସତ୍ୟ, ଜୀବନ, ଶକ୍ତି, ପ୍ରେମ ଓ ଆନନ୍ଦ ।

ତେଣୁ, ମନ, ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତା ଏବଂ ଦେହକୁ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଭାବରେ ଏହି କଥାଟିକୁ ଶିକ୍ଷା କରିବାକୁ ଓ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ, ସେମାନେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ବୁଝିବାକୁ ଏବଂ ତାଙ୍କର ବିଚାର କରିବାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସମର୍ଥ । କେବଳ ତାଙ୍କର ମର୍ମତତ୍ତ୍ୱର କ୍ଷେତ୍ରରେ ନୁହେଁ, ତାଙ୍କର ଯାବତୀୟ କ୍ରିୟା ତଥା ପରିପ୍ରକାଶର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଅସମର୍ଥ ।

ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ଯଥାର୍ଥ ବିଜୟ ବୋଲି ଜାଣିବା ଏବଂ ଏହି ବିଜୟର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ଆମେ ସ୍ଥିରତା ଓ ଶାନ୍ତି ଅର୍ଜନ କରିପାରିବା ।

ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିକୂଳ ଆକ୍ରମଣ ବିରୋଧରେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତତମ ରକ୍ଷାକବଚ ରୂପେ ବି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ବସ୍ତୁତଃ, ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ତାର ଜୀବନକ୍ଷେତ୍ରରେ ସର୍ବଦା ଏହି ଗର୍ବରୂପୀ କବାଟଟି ଉପରେହିଁ ପରମ ବୈରୀଟି ଆସି କରି ବାଡ଼େଇଥାଏ, କାରଣ ଠିକ୍ ଏହି ଦ୍ୱାରଟିହିଁ ତାହାକୁ ଭିତରକୁ ଡାକି ଆଣିବା ଲାଗି ଆପେ ଆପେ ଖୋଲି ଯାଇଥାଏ ।

*

ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ହିସାବରେ ତୁମର ମୂଲ୍ୟ ତଥା ଉପଲବ୍ଧି ଯାହା ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, **ବିନୟ** ହେଉଛି ଯୋଗ ସାଧନାରେ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବା ସର୍ବପ୍ରଥମ ଗୁଣ ।

*

ବସ୍ତୁତଃ, ଆନ୍ତରିକତାଯୁକ୍ତ ବିନୟ ହେଉଛି ଆମର ଅସଲ ରକ୍ଷାକାରୀ ସମ୍ପଦ, ଅହଂ-ବିଲୁପ୍ତିର ସେହି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସାଧନାଟି ଲାଗି ଏହାହିଁ ନିଶ୍ଚିତତମ ମାର୍ଗ ।

*

ବିନୟ ଏବଂ ଆନ୍ତରିକତା,— ଏହିମାନେହିଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ପ୍ରହରୀ । ସେହି ଦୁଇଟି ଗୁଣ ନ ଥିଲେ ଆମକୁ ପଦେ ପଦେ ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେମାନେ ସାଙ୍ଗରେ ରହିଥିଲେ ଆମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନିଶ୍ଚିତ ବିଜୟ ଲାଭ କରି ପାରିବା ।

କୃତଜ୍ଞତା ଓ ବିଶ୍ୱାସିତା

କୃତଜ୍ଞତା

କୃତଜ୍ଞତା : ତୁମକୁ ନିଜକୁହିଁ ସବୁଯାକ ଦ୍ୱାରକୁ ଖୋଲି ଦେବାକୁ ପଡ଼େ ଏବଂ ପରିତ୍ରାଣକାରୀ ସେହି ପରମ କରୁଣାକୁ ଗଭୀର ଭାବରେ ଭେଦି ପ୍ରବେଶ କରିବା ଲାଗି ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ।

*

କୃତଜ୍ଞତା

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଥିବା ସେହି ପରମ କରୁଣା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସଶ୍ରଦ୍ଧ ସ୍ୱୀକୃତି ଜ୍ଞାପନ ।

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ତୁମ ଲାଗି ଯାହାକିଛି କରିଛି ଏବଂ କରୁଛି, ବିନୟର ସହିତ ସେହିସବୁର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସ୍ୱୀକୃତି ଜଣାଇବା ।

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ଆମ ଲାଗି ଯାହାସବୁ କରୁଛନ୍ତି, ତାହାରି କମ୍ ଅଯୋଗ୍ୟ ହେବା ସକାଶେ ତୁମକୁ ତୁମର ସର୍ବୋତ୍ତମ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିବାର ପ୍ରେରଣା ଦେଉଥିବା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଅନୁଗତ ହୋଇ ରହିବାର ଏକ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଅନୁଭୂତି ।

*

ବିସ୍ତାରିତ କୃତଜ୍ଞତା : ଯେଉଁ କୃତଜ୍ଞତା ଆମ ଭିତରେ ବିସ୍ତାରିତ ଭାବରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣାର ଯାବତୀୟ ବିଭାବକୁ ଜାଗ୍ରତ କରି ଆଣିଥାଏ ।

*

ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ କୃତଜ୍ଞତା : ଆମର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତା ପରମ ବିଶ୍ୱାସର ସହିତ ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟରେ ନେଇ ନିଜକୁ ଅର୍ପିତ କରିଦିଏ ।

*

ମାନସିକ କୃତଜ୍ଞତା : ମନକୁ ଯାହାକିଛି ଅଗ୍ରଗତି କରିବା ଲାଗି ପ୍ରେରଣା ଦିଏ, ସେହିଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ମନର କୃତଜ୍ଞତା ।

*

କେବଳ ଏକ ସହଜ ପ୍ରସନ୍ନତା ଅନୁଭବ କରିବା ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାର କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରିବାର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ମାର୍ଗ ।

୨୩ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୫୪

*

ଅତ୍ୟନ୍ତ କୋଳାହଳଶୂନ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ରହିବାଠାରୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାର କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରିବାର ଆଉ ଅଧିକ ଭଲ ଆଦୌ କୌଣସି ମାର୍ଗ ନାହିଁ ।

*

ତୁମକୁ ମୁଁ ଯାହା କିଛି ଦିଏ, ତାହାକୁ ଖୁସି ହୋଇ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ କଦାପି ସ୍ୱାର୍ଥପରତା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ।

ଏକ ପ୍ରସନ୍ନ କୃତଜ୍ଞତା ଭାବକୁହିଁ ଯାବତୀୟ ଅହଂଭାବର ଆରୋଗ୍ୟ ଲାଗି ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଔଷଧ ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ତୁମକୁ ଯାହାକିଛି ଦେଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ସର୍ବଦା ପ୍ରସନ୍ନ ଚିତ୍ତରେ ତାହାକୁହିଁ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଉଥିବ ।

*

ସ୍ୱାର୍ଥଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ଧାବିତ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି କଦାପି କୃତଜ୍ଞ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ,— କାରଣ ସିଏ ଯେତେବେଳେ ନିଜେ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ଲାଭ କରୁଛି, ସେତେବେଳେ ସେଥିପାଇଁ ସେ ନିଜର ଇଚ୍ଛାଟିକୁହିଁ ଯାବତୀୟ ଶ୍ରେୟଃ ଦେବାରେ ଲାଗିଛି; ଏବଂ, ଯାହା ସିଏ ପ୍ରକୃତରେ ପାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନ କରୁଛି, ସେହିସବୁ ବସ୍ତୁକୁ ପାଉଥିବା ସମୟରେ ସିଏ ତୀବ୍ରଭାବରେ ସେଥିଲାଗି ନିଜର ପ୍ରତିବାଦ ଜ୍ଞାପନ କରୁଛି ଏବଂ ଭଗବାନ୍, ମଣିଷ ବା ପ୍ରକୃତି — ଯାହାକୁ ସେ ସେଥି ପାଇଁ ଦାୟୀ ବୋଲି ବିଚାର କରୁଛି, ତାହାରି ଉପରେହିଁ ଦୋଷଗୁଡ଼ାକୁ ନେଇ ଅଜାଡ଼ି ଦେଉଛି ।

*

ସର୍ବଦା ନିଜର କୃତଜ୍ଞତାର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ବଜାୟ ରଖିବା ଆଦୌ ସହଜ ନୁହେଁ; ତାହା ହୁଏତ ବେଳେବେଳେ ଭାରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବରେ ଆସିବ, ମାତ୍ର ପୁଣି ଲେଉଟି ଚାଲିଯିବ । ତୁମର ଏହିସବୁ ଅକୃତଜ୍ଞତା ସତ୍ତ୍ୱେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ତଥାପି ସବୁକିଛିକୁ ସହ୍ୟ କରି ନେଉଥିବେ, କାରଣ ସବୁକିଛିର କିପରି, କାହିଁକି ଓ କ'ଣ ପାଇଁ — ତାଙ୍କୁ ସବୁକିଛି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେହିଁ ବିଦିତ ରହିଥିବ । ତୁମେ କାହିଁକି ଯେ କୌଣସି ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟକୁ

କରୁଛ, ସିଏ ନିଶ୍ଚୟ ତାହା ଜାଣିଥିବେ । ସିଏ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ରିୟାତ୍ମକତାଟିର ସବୁ ଖବର ରଖିଥିବେ ଏବଂ ତେଣୁ ତାହାକୁ ସହ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେବେ ।§

*

କୃତଜ୍ଞତା ଲାଗି ଗୋଟିଏ ସତ୍ତାର ପ୍ରକୃତରେ କେତେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ସେଇଥିରୁହିଁ ତାହାର ମହାନତାର କଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ।

*

ବିଶ୍ୱାସିତା

ବିଶ୍ୱାସିତା : ଆମେ ତୁମ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିପାରିବୁ । ଆମେ ତୁମକୁ ଲୋଡୁଥିବା ବେଳେ ତୁମେ ଆମକୁ କଦାପି ହତାଶ କରିବ ନାହିଁ ।

*

କ୍ଷୟହୀନ ବିଶ୍ୱାସିତା : ତୁମେ ନିଜ ପାଇଁ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ବାଛି ନେଇଛ, ସେଥିରୁ ତୁମକୁ କିଛିହେଲେ ଟାଳି ପାରିବ ନାହିଁ ।

*

ଯେଉଁସବୁ କ୍ରିୟା ପଛରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରେରଣା ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା ରହିଛି, କେବଳ ସେହିଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି କ୍ରିୟାକୁ ନିଜ ଲାଗି ସ୍ୱୀକାର ନ କରିବା ବା ବାସ୍ତବରେ ପରିଣତ ନ କରାଇବା,— ଏହାହିଁ ବିଶ୍ୱାସିତା ।

*

ସର୍ବଦା ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ବିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇ ରହିବା ଲାଗି ଯେଉଁ ବଳ ଦରକାର, ସେହି ବଳ ତୁମ ପାଖରେ ସବୁବେଳେ ରହିଛି ।

୨ ଜୁନ୍ ୧୯୩୫

*

ପୃଥିବୀର ଏହି ଉପସ୍ଥିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଐକାନ୍ତିକ ଭାବରେ ବିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇ ରହିବା ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି ।

*

ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ କେବଳ ଅବିଶ୍ୱାସହିଁ ଘୋଟି ରହିଛି, ସେତେବେଳେ ଆମେ ତଥାପି ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବିଶ୍ୱାସଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ଝଡ଼ ମଧ୍ୟରେ ତଥାପି ଅକ୍ଷତ ଏବଂ ଅବିଚଳିତ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇ ପାରିବା ।

*

ଶାନ୍ତ ଏବଂ ସୁରକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେଲେ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉଛି ଏକ ସର୍ବପ୍ରଧାନ ସର୍ତ୍ତ ।

୫ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୫

*

ଆପଣାକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଥିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଶ୍ୱାସ ରହି ନ ଥିଲେ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଶାନ୍ତି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥାଅ, ତେବେ ଯାଇ ସତତ ଶାନ୍ତିର ଅଧିକାର ହୋଇ ପାରିବ ।

*

ନିଜର ବିଶ୍ୱାସଟି ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇ ରୁହ, ତେଣୁ ତୁମେ କେତେବେଳେ ହେଲେ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କରିବ ନାହିଁ ।

*

ଦିବ୍ୟ କରୁଣା ସର୍ବଦା ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଛି; ତୁମେ ତା' ପାଖରେ ସହଜ ହୁଅ, ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୁଅ, ବିଶ୍ୱାସଯୁକ୍ତ ହୁଅ ।

୭ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଆନୁଗତ୍ୟ

ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛା ଲାଗି ତୁମର ଆନୁଗତ୍ୟ ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନୁଗତ୍ୟ ହୋଇପାରିବା ଉଚିତ ।

*

ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନୁଗତ୍ୟ : ସତ୍ତାର ସକଳ ଅଂଶରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦର ସହିତ ଏବଂ କୌଣସି ପ୍ରକାର କୁଣ୍ଠା ଅଥବା ଅନିଚ୍ଛୁକତା ନ ରଖି ଦିବ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପ୍ରତି ଆନୁଗତ୍ୟ ରଖିବା ।

*

ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବା ନିଶ୍ଚୟ ଭଲ; କିନ୍ତୁ କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଆଦେଶକୁହିଁ ପାଳନ କରିବା ଆହୁରି ଭଲ ।

*

ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଅଧ୍ୟବସାୟ

ଇଚ୍ଛା

ଇଚ୍ଛା : ଚେତନାର ଶକ୍ତି ଯେତେବେଳେ ଆପଣାକୁ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ କରିବା ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିପାରେ ।

*

ଅଧ୍ୟବସାୟଶୀଳ ଇଚ୍ଛା ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଏ ।

*

ଆମ ପ୍ରକୃତିରେ ଯେଉଁ ବସ୍ତୁଟିର ଅଭାବ ରହିଛି, ତାହାକୁ ଅର୍ଜନ କରିବା, ଆମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହାକୁ ଜାଣି ନାହୁଁ, ତାହାକୁ ଜାଣିବା, ଆମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହାକୁ କରିପାରୁ ନାହୁଁ, ତାହାକୁ କରିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେବା,— ଏଥିଲାଗି ଆମ ପାଖରେ ଏକ ସୁଦୃଢ଼ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ରହିଥିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବାସନାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିଲେ ଯେଉଁ ଆଲୋକ ଏବଂ ଶାନ୍ତିମୟତା ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ଆମକୁ ତାହାରି ମଧ୍ୟରେହିଁ ସତତ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ଯଦି ଆମ ଭିତରେ ଏକ ଦୃଢ଼ ଇଚ୍ଛା ରହିଥାଏ, ତେବେ ଆମକୁ କେବଳ ତାହାକୁ ଉଚିତ ମାର୍ଗରେ ପରିଚାଳିତ କରି ନେବାକୁ ହେବ; ମାତ୍ର ଯଦି ସେହି ଇଚ୍ଛାଟି ନ ଥାଏ, ତେବେ ଆମକୁ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ନିଜ ଲାଗି ସେହି ଇଚ୍ଛାଟିର ଗଠନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏଥିଲାଗି ସବୁବେଳେ ଅନେକ ସମୟ ଲାଗିବ ଏବଂ ତାହା ଅନେକ ସମୟରେ ଆୟାସସାଧ୍ୟ ବି ହେବ ।

୨୨ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୪

*

ଉଚ୍ଚସ୍ତରର ଅନୁଭୂତି, ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ସଂବେଦନ ଏବଂ ଅଧିକ ଭଲ ନାନା କ୍ରିୟାର ମାଧ୍ୟମରେ ଆମ ଭିତରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ଆଣିବା ଲାଗି ଯଦି ଏକ ସାତତ୍ୟ ଯୁକ୍ତ ଇଚ୍ଛା ନ ଥାଏ, ତେବେ ବଡ଼ିଆରୁ ବଡ଼ିଆ ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଏତେ ଟିକିଏହେଲେ ମଧ୍ୟ ଅଗ୍ରଗତି କରି ପାରିବା ନାହିଁ ।

୧୮ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୨

*

ମୋ' ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିଟି ଏବେ ମଧ୍ୟ ସେହି ନିର୍ବୋଧ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ କରିବାରେ ଲାଗିଛି । କେବଳ ଆପଣହିଁ ସେଥିରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇ ପାରିବେ । ତେବେ ମୋତେ ଆପଣଙ୍କର କେଉଁ ସର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ହେବ ।

୧. ତୁମେ ଯେ **ବଦଳି ପାରିବ,** ଏ ବିଷୟରେ ତୁମର ପୂର୍ଣ୍ଣ **ହୃଦ୍‌ବୋଧ** ରହିବ ।
୨. ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିର କୌଣସି ପ୍ରକାର କୈଫିୟତକୁ କର୍ଣ୍ଣପାତ ନ କରି ବଦଳିଯିବା ଲାଗି ତୁମ ଭିତରେ ଏକ ଇଚ୍ଛା ଜାତ ହେବ ।
୩. ଯାବତୀୟ ପତନ ଓ ସ୍ଖଳନ ସତ୍ତ୍ୱେ ତୁମର ଇଚ୍ଛା ତଥାପି ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।
୪. ତୁମେ ଲାଭ କରିଥିବା ସହାୟତା ଉପରେ ତୁମର ଏକ ଅବିଚଳ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଥିବ ।

୭ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୯

*

ଅଗ୍ନି

ଯଥାର୍ଥ ଅଗ୍ନି ଗଭୀର ଶାନ୍ତିମୟତା ଭିତରେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେହି ଅଗ୍ନି ହେଉଛି ସବୁକିଛି ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଥିବା ଏକ ଅଗ୍ନି ।

ତୁମ ଭିତରେ ତାହାହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମତା ମଧ୍ୟରେ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଲାଭ କରୁଥାଉ ।

ଅଗ୍ନି : ଶୁଦ୍ଧିକରଣର ସେହି ବହ୍ନି, ଯାହାକୁ କି ଅଦୃଶ୍ୟ ଜଗତ ସହିତ ଯାବତୀୟ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ ପୂର୍ବରୁହିଁ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ସଂକଳ୍ପ

ସଂକଳ୍ପ : ଏହାର ବିକାଶକୁ କେହି ବନ୍ଦ କରି ରଖିପାରିବେ ନାହିଁ ।

*

ଏକ ସ୍ଥିର ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ ଅବିଚଳ ନିଶ୍ଚୟତା ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଆପଣାକୁ ଅବଶ୍ୟ ସଂଗୃହୀତ କରି ଆଣିବା ।

୯ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ନିଜର ସଂକଳ୍ପରେ ଦୃଢ଼ ରହିଥାଅ ଏବଂ ତାହା ହେଲେ ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

୧୮ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୬

*

ତୁମର ସଂକଳ୍ପ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ, ସାତତ୍ୟଯୁକ୍ତ ହେଉ; ଏବଂ ତା' ହେଲେ ତୁମର ଭବିଷ୍ୟଟି ତୁମ ଆଗରେ କ୍ରମଶଃ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ହୋଇ ଆସିବ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୯ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୬୯

*

ସଂକଳ୍ପବଦ୍ଧତା

ସବୁ ଅଭ୍ୟାସର କବଳରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପ୍ରକୃତରେ ବଡ଼ କଷ୍ଟକର । ଏକ ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପବଦ୍ଧତା ସହିତ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୧୯ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ଗୋଟିଏ ବିଷୟ କଷ୍ଟକର ବୋଲି ତାକୁ ଯେ ଛାଡ଼ି ଦେବା ଉଚିତ, ସେ କଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ; ଓଲଟି କୌଣସି ବିଷୟ ଯେତେ ଅଧିକ କଷ୍ଟକର ହୋଇଥାଏ, ସେଥିରେ ସଫଳ ହେବା ଲାଗି ଆମ ଭିତରେ ସେତିକି ଅଧିକ ସଂକଳ୍ପବଦ୍ଧତା ରହିଥିବା ଦରକାର ।

୧ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୫

*

ସଂକଳ୍ପବଦ୍ଧ ମନୁଷ୍ୟ ଯିଏ ସେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି ଓ କ'ଣ କରୁଛି, ସେହି କଥାଟିକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଥାଏ ।

*

ଅବିଚଳ ଉଦ୍ୟମ

ଗୁଡ଼ାଏ ଉଚ୍ଚାକାଙ୍‌କ୍ଷା ରଖି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ଯୋଜନା ସବୁ ସାଧାରଣତଃ ବିଫଳ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ଧୀର ଅଥଚ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅଗ୍ରସର ହେବାହିଁ ସର୍ବଦା

ଅଧିକ ଭଲ ।

*

ଅବିଚଳ ରହ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ରଖିଥାଅ – ତେବେ ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

୨୨ ମଇ ୧୯୩୪

*

ତୁମକୁ ନିଜର ଅଭୀପ୍‌ସାଟିକୁ ଅବିଚଳ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ ଓ ଆପଣାର ପ୍ରୟାସରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ,– ତେବେ ତୁମେ ଅବଶ୍ୟ ସଫଳ ହେବ ।

୮ ମଇ ୧୯୩୭

*

ଅବିଚଳ ପ୍ରୟାସ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ମହାନ୍ ଫଳମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

୨୫ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୫୪

*

ଆମକୁ ନିଜର ପ୍ରୟାସରେ ଅବିଚଳ ରହିବାକୁ ହେବ ଓ ନିଜର ସଂକଳ୍ପରେ ସ୍ଥିର ଏବଂ ଦୃଢ଼ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେବେ ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିବା ।

୨୬ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ସୁନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ପ୍ରୟାସ ଯାବତୀୟ ବାଧାର ବାଡ଼କୁ ଭାଙ୍ଗିଦେବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ।

*

ନିଜର ଅଭୀପ୍‌ସାରେ ଅଟଳ ହୋଇ ରୁହ, ତେବେ ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସଫଳ ହେବ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସହିତ ।

୩ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୬

*

କୌଣସି ପ୍ରୟାସ କେବେ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ । ଆମେ ଜାଣିପାରୁ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଉତ୍ତର ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି ।

୭ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୬୯

*

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରୟାସ ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ । ତା' ନ ହେଲେ ଆଦୌ କିଛି ସମ୍ଭବ ହେବ

ନାହିଁ । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରୟାସ ଆନ୍ତରିକତାଯୁକ୍ତ ହେଲେ ସହାୟତା ସର୍ବଦାହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।

୧୫ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୭୨

*

ଅଗ୍ରଗତି କରିବା ଲାଗି ଏବଂ ବିପଜ୍ଜନକ ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବା ଲାଗି ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ କରାଯାଉଥିବା ଯାବତୀୟ ପ୍ରୟାସକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଏକ ଉତ୍ତର ମିଳିବ ଏବଂ ପରମକରୁଣା ଆପଣାର ସାହାଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଅଧିବ ବଳଯୁକ୍ତ କରିବେ । ମାତ୍ର ସେଥିଲାଗି ପ୍ରୟାସଟିକୁ **ଅବିଚଳ** ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଅଭୀପ୍ସା ମଧ୍ୟ **ଆନ୍ତରିକତାଯୁକ୍ତ** ହୋଇଥିବ ।

*

ଅବିଚଳତା

ଚିନ୍ତିତ ହୁଅ ନାହିଁ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଅବଲମ୍ବନ କର ଏବଂ ନିଜ ଅଭୀପ୍ସାରେ ଅବିଚଳ ହୋଇ ରହିଥାଅ ।

*

ସ୍ୱ-ଅଭୀପ୍ସାରେ ଅବିଚଳ ଥାଅ, ତାହାର ପୂରଣ ଅବଶ୍ୟ ହେବ ।

୧୨ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୩୪

*

ନିଜର ଅଭୀପ୍ସା ଏବଂ ଚେଷ୍ଟାରେ ଅବିଚଳ ରହିଥାଅ, ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ସଫଳ ହାସଲ କରିବ ।

୧୨ ଜୁନ୍ ୧୯୭୧

*

ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନତା : ଆପଣାର ପ୍ରୟାସରେ କିପରି ଅବିଚଳ ରହିବାକୁ ହୁଏ, ତାହାରି ଜ୍ଞାନ ।

*

ଅଧ୍ୟବସାୟ

ଅଧ୍ୟବସାୟ : ସର୍ବଶେଷ ସୋପାନଯାଏ ଯିବା ପାଇଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ।

*

କ୍ରିୟାଶୀଳ ହେଉଥିବା ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ତାହାହିଁ ଅଧ୍ୟବସାୟ ।

*

ଅଧ୍ୟବସାୟ ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକକୁ ଚୂନା କରିଦିଏ ।

*

ତୁମେ ଅଧ୍ୟବସାୟ କର, ତେବେ ସକଳ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଉପରେ ବିଜୟ ଲାଭ କରିପାରିବ ।

*

ଅଧ୍ୟବସାୟ ରଖିଥାଅ – ସଫଳତା ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ତାହାହିଁ ସୁନିଶ୍ଚିତତମ ପଥ । ଗତ ବର୍ଷ ତୁମେ ଯାହା ହାସଲ କରି ପାରିଲ ନାହିଁ, ତୁମେ ତାହାକୁ ଏ ବର୍ଷ ନିଶ୍ଚୟ ହାସଲ କରିପାରିବ ।

ମୋର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

*

ତୁମେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଆଜି କରିପାରିଲ ନାହିଁ, କାଲି ସେଇଟିକୁ ନିଶ୍ଚୟ କରିପାରିବ । ଅଧ୍ୟବସାୟ ରଖ, ଅବଶ୍ୟ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବ ।

*

ଆପଣାର ଅଭୀପ୍ସା ଏବଂ ଉଦ୍ୟମର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧ୍ୟବସାୟ ରଖିଥାଅ, ବିଫଳତା ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ କେବେହେଲେ ନିରୁତ୍ସାହିତ ହୋଇ ପଡ଼ିବାକୁ ଦିଅ ନାହିଁ । ଆରମ୍ଭ ସମୟରେ ସର୍ବଦା ଏହିପରି ଘଟିଥାଏ । ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ାକ ପ୍ରତି କୌଣସି ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନ କରି ଯଦି ତୁମେ ନିଜର ସଂଗ୍ରାମଟିକୁ ବଜାୟ ରଖିପାର, ତେବେ ଏପରି ଏକ ଦିନ ଅବଶ୍ୟ ଆସିବ, ଯେତେବେଳେ କି ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିରୋଧ ପ୍ରତିହତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ବାଧାମାନେ କୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବେ । ମୋ'ର ସହାୟତାଟି ତୁମ ସହିତ ନିରନ୍ତର ରହିଛି; ମାତ୍ର ତୁମକୁ ସେଇଟିକୁ କାମରେ ଲଗାଇ ଶିଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ନିଜର ସମ୍ବଳଗୁଡ଼ିକ ଅପେକ୍ଷା ସେଇଟି ଉପରେହିଁ ଅଧିକ ଆସ୍ଥା ସ୍ଥାପନ କରି ଶିଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୯ ମଇ ୧୯୫୬

*

କେବଳ **ଅଧ୍ୟବସାୟ** ଦ୍ୱାରାହିଁ ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଜୟ ଲାଭ ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ପାଖରୁ ଦଉଡ଼ି ପଳାଇବା ଦ୍ୱାରା କଦାପି ବିଜୟ ମିଳେ ନାହିଁ । ସତତ ଅଧ୍ୟବସାୟ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିହିଁ ବିଜୟର ଅଧିକାରୀ ହୁଏ । ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ସହ୍ୟ କରେ, ବିଜୟ ତା'ରି ଭାଗ୍ୟରେହିଁ ପଡ଼େ । ତୁମେ ସର୍ବଦା ନିଜର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଚେଷ୍ଟାଟି ଅବଶ୍ୟ କରିବ ଏବଂ ପ୍ରଭୁହିଁ ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବେ ।

୧୯୬୧

*

ଏକ ଜିଦିଆ ହେବା କହିଲେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ବୁଝାଏ ? ଏହି ସ୍ୱଭାବଟିକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବରେ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇ ପାରିବ ?

ଅଧ୍ୟବସାୟ ବୋଲି ଯେଉଁ ମହାନ୍ ଗୁଣଟି ରହିଛି, ଏକ ଜିଦିଆ ହେବା ଦ୍ୱାରା ସେହି ଗୁଣଟିର ଅନୁଚିତ ବ୍ୟବହାର କରା ଯାଇଥାଏ ।

ତୁମେ ସେହି ଗୁଣଟିକୁ ଉତ୍ତମରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବ ଏବଂ ତାହା ତୁମକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଭଲ ଫଳ ଦେବ ।

ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ତୁମର ପ୍ରୟାସଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମେ ଏକଜିଦିଆ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ ଏବଂ ତେବେ ତୁମର ସେହି ଗୁଣଟିର ନିଶ୍ଚୟ ସଦ୍‌ବ୍ୟବହାର ସମ୍ଭବ ହେବ ।

୨୯ ମଇ ୧୯୭୧

*

ତୁମକୁ ମୁଁ ଆଗରୁ କହିସାରିଛି ଯେ ମୋ'ର ସହାୟତା ତୁମ ସହିତ ସବୁବେଳେ ରହିଛି ଏବଂ ତାହା ସବୁଦିନ ସେହିପରି ରହିଥିବ । ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବ, ମାତ୍ର ସେଥିଲାଗି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଧ୍ୟବସାୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପରମ ସତ୍ୟ ସହିତ ନିରନ୍ତର ସଂସ୍ପର୍ଶ ସ୍ଥାପନ କରି ରହିବା ଆଦୌ ସହଜ ନୁହେଁ; ସେଥିଲାଗି ସମୟ ଦରକାର, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନ୍ତରିକତା ଥିବା ଦରକାର । ମାତ୍ର ମୋ'ର ସହାୟତା ଏବଂ ମୋ'ର ଶକ୍ତି ତୁମକୁ ଅବଶ୍ୟ ସବୁବେଳେ ମିଳୁଥିବ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୧୯୭୧

*

ସହିଷ୍ଣୁତା

ସହିଷ୍ଣୁତା : କୌଣସି ପ୍ରକାରର କ୍ଲାନ୍ତି ଅଥବା ଶିଥିଳତା ଅନୁଭବ ନ କରି ପ୍ରୟାସର ସର୍ବଶେଷ ସୀମାକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇପାରିବା ।

*

କୌଣସି ପ୍ରକାର ନୈରାଶ୍ୟ ଅନୁଭବ ନ କରି ଭାର ବହନ କରିବା,— ତାହାହିଁ ସହିଷ୍ଣୁତା ।

*

ତୁମେ ଖୁସୀ ହୋଇଉଠ, ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ; ସ୍ଥାୟୀ ଉଦ୍ୟମ କରି ଜାଣିଥିଲେ ଏବଂ ସହ୍ୟ କରି ଜାଣିଥିଲେ ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

*

ସହି ଜାଣିବା ଏବଂ ଭାର ବହନ କରି ଜାଣିବା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେବା,— ତାହାହିଁ ନିଃସନ୍ଦେହ ଭାବରେ ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ଓ ଦୃଢ଼ ଆନନ୍ଦ ଆଣି ଦେଇଥାଏ ।

*

ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଥା ହେଉଛି ଯେ, ତୁମ ପାଖରେ ଏପରି ଏକ ସ୍ଥିର ଓ ସ୍ଥାୟୀ ସହିଷ୍ଣୁତା ଶକ୍ତି ରହିଥିବ, ଯାହାକି କୌଣସି ପ୍ରକାର ହତାଶା ବା ନୈରାଶ୍ୟକୁ ତୁମ ଅଗ୍ରଗତିରେ ଆସି ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଲାଗି ବାଟ ଛାଡ଼ି ଦେଉ ନ ଥିବ । ତୁମ ଅଭୀପ୍ସା ଭିତରେ ଯେତିକି ଆନ୍ତରିକତା ଥିବ, ତୁମର ବିଜୟ ସେତିକି ସୁନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

*

କୌଣସି କୋଳାହଳ ନ କରି ସବୁ ସହ୍ୟ କରିବା,— ତାହାହିଁ ସଫଳତାର ନିଶ୍ଚିତ ଉପାୟ ।

୧୪ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

ଆମେ ଆଜି ଯେଉଁସବୁ ବସ୍ତୁର ଉପଲବ୍ଧି କରି ପାରି ନାହୁଁ, କାଲି ସେଗୁଡ଼ିକର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ଅବଶ୍ୟ ସମର୍ଥ ହେବା । ସେଥିଲାଗି କେବଳ ସହିଷ୍ଣୁତାରହିଁ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।

୨୦ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସହେ, ସେଇ ବିଜୟୀ ହୁଏ ।

୬ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସହିଷ୍ଣୁ ହୁଅ, ତେବେ ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବ । ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସହିଷ୍ଣୁ ହୁଏ, ବିଜୟ ତାହାରି ପାଖକୁ ଯାଏ ।

ଏବଂ ପରମ କରୁଣା ଓ ଦିବ୍ୟ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରହିଥିଲେ କିଛି କଦାପି ଅସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ । ମୋର ଶକ୍ତି ଓ ମୋ'ର ଶ୍ରଦ୍ଧା ତୁମ ସହିତ ରହିଛି ।

ସଂଗ୍ରାମ ଶେଷରେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବିଜୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

୭ ଜାନୁଆରି ୧୯୬୬

*

ନୀରବରେ ସବୁ ସହ୍ୟ କରି ଆମେ ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରେମର ସହାୟତା ସହିତ ବିଜୟ ଅଭିମୁଖରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସୋପାନ ଆଗେଇ ଯାଉଥିବା ।

*

ଦିବ୍ୟ କରୁଣା ଲାଗି ନିଜକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ରଖିଥାଅ ଏବଂ ତେବେ ସହିଷ୍ଣୁ ହୋଇପାରିବ ।

*

ଧୈର୍ଯ୍ୟ

ଧୈର୍ଯ୍ୟ : ଯାବତୀୟ ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

ଧୈର୍ଯ୍ୟ : ଭାବୀ ଉପଲବ୍ଧିଟି ଲାଗି ଅବିଚଳ ଭାବରେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ।

*

ଯାବତୀୟ ସିଦ୍ଧି ନିଃସନ୍ଦେହ ଭାବରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ଫଳସ୍ୱରୂପହିଁ ଆସିଥାଏ ।

*

ଧୈର୍ଯ୍ୟ ରହିଥିଲେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ସବୁବେଳେ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ।

*

ଦିନକରେ କଦାପି ଆପଣା ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରତିବନ୍ଧକଗୁଡ଼ିକୁ କାଟି ବାହାରିଯିବା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସହିଷ୍ଣୁତା ରହିଥିଲେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବିଜୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆସିବ ।

*

ଧୈର୍ଯ୍ୟ ରହିଥିଲେ ଯେକୌଣସି ବାଧାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରାଯାଇ ପାରିବ ।

୯ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୪

*

ସମୟ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟରେ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇ ପାରିବ; ବିଶ୍ୱାସର ସହିତ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ରଖିଥାଅ, ତା' ହେଲେ ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

୯ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୩୪

*

ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଅଧ୍ୟବସାୟ ରହିଥିଲେ ସକଳ ପ୍ରାର୍ଥନା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ।

୪ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୩୮

*

ତୁମେ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ପ୍ରୟାସ କର; ଏବଂ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ, ନିଜ ପ୍ରୟାସର ଫଳଟି ଲାଗି କିପରି ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ହୁଏ, ସେ କଥା ଶିକ୍ଷା କର ।

୨୧ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୧

*

ଅପେକ୍ଷା କରିବାର ଯଥାର୍ଥ ରୀତିଟି ଜଣାଥିଲେ ସମୟ ସର୍ବଦା ଆପଣା ପକ୍ଷରେହିଁ ରହିଥିବ ।

*

ମୁଁ କିପରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସବୁ କରିପାରିବି, ନିୟମିତ ହେବି ଏବଂ ସମୟାନୁବର୍ତ୍ତୀ ହେବି, ମୁଁ ସେଥିଲାଗି ଭାରି ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଯେତେବେଳେ ଏଥିରୁ ଗୋଡ଼ ଖସି ଯାଉଛି, ସେତେବେଳେ ଏତେ ଟିକିଏ ବି ଏପାଖ ସେପାଖ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଏକାବେଳେକେ ବିଚଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ଏବଂ ମୋତେ ଆହୁରି ତ୍ୱରାରେ ସବୁକିଛି କରିବାକୁ ହେବ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁଛି । ଏପରିକି, ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବନର ବ୍ୟାପାରଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ମୋ' ଭିତରେ ଠିକ୍ ସେହିପରି କରିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତିଟି ରହିଯାଉଛି । ମୁଁ ଭାବୁଛି, ଏହି ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିକୁ ମୋତେ କୌଣସି ଉତ୍ସାହ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ହଁ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହରାଇ ବସିବା ଏବଂ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ପଡ଼ିବା ମୋଟେ ଭଲ ନୁହେଁ । କୌଣସି ଅତିରିକ୍ତ ତ୍ୱରା ନ ରଖି ଶାନ୍ତ ଏବଂ ସ୍ଥିର ଭାବରେ ତୁମକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ।

*

ଯାବତୀୟ ପରିସ୍ଥିତି ଓ ଘଟଣାରେ ଯଦି ମନ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିପାରୁଛି, ତେବେ ତୁମର ଧୈର୍ଯ୍ୟରେ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଅଧିକତର ସହଜ ଭାବରେ ବୃଦ୍ଧିସାଧନ ହୋଇ ପାରିବ ।

*

*ତରତର ହେଲେ ଯୋଗ ସାଧନା ମୋଟେ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ,– **ଏଥିଲାଗି ଅନେକ ବର୍ଷ** ଆବଶ୍ୟକ ହେବ । ଯଦି ତୁମକୁ ମୋଟେ ''ସମୟ ଅଣ୍ଟୁ ନାହିଁ'', ତେବେ ତାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଯୋଗ ସାଧନା କରିବା ଲାଗି ତୁମ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ । ଏକଥା ସତ କି ?*

ଆତ୍ମା କଦାପି ''ପରାହତ ବା ଅପମାନିତ'' ଅନୁଭବ କରେ ନାହିଁ । କେବଳ ଅହଂ ଓ ଗର୍ବଭାବହିଁ ସେପରି ଅନୁଭବ କରିଥା'ନ୍ତି ।

୧୦ ନଭେମ୍ବର ୧୯୬୧

*

ତରତର ନ ହେବା ସମୟରେହିଁ ଅଧିକ ବେଗର ସହିତ ଗତି କରି ହୁଏ ।

ପ୍ରକୃତରେ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାକୁ ହେଲେ, ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଯେ ଶାଶ୍ୱତ କାଳ ପଡ଼ି ରହିଛି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସର ସହିତ ତାହାହିଁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେବ ।

୪ ଜୁଲାଇ ୧୯୬୨

*

ମାଆ, ମୁଁ ଯେପରି ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି ଅସମର୍ଥ ଓ ମୁଁ ଯେପରି ଆପଣଙ୍କ ପାଖରୁ ବହୁ ଦୂରରେ ରହିଛି, ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ମୋ' ଭିତରେ ସେହିପରି ଏକ ଅନୁଭୂତି ଆସୁଛି ଏବଂ ତାହା ମୋ'ର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ ଭାରି ହତୋତ୍ସାହିତ କରି ପକାଉଛି । ମୋ'ର ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବାର ଓ ଅନୁଭବ କରିବାର ଏହି ରୀତିଟି ମୋତେ ଭାରି ଅବସନ୍ନ କରି ପକାଇଲାଣି । ଏବଂ ଏସବୁର ହୁଏତ କେଉଁ ଦିନ ଶେଷ ହେବ ବୋଲି ମୋତେ ମନେ ହେଉ ନାହିଁ ।

ଯେକୌଣସି ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧିଟି ଯେତିକି ଅଧିକ ବ୍ୟାପକ ଏବଂ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବ, ଆମର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଅଧିକ ହୋଇ ପାରିବା ଉଚିତ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୧୯ ମଇ ୧୯୬୮

*

ମାଆ, ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଚିଠି ଲେଖିବାବେଳେ ସବୁବେଳେ "ମୁଁ"ଟାହିଁ ଆଗରେ ଆସି ବାଟ ଓଗାଳି ବସୁଛି । ଏପରି ଲେଖିବାକୁ ଯେ ମୋର ଆଦୌ କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ ଏବଂ ଏପରି କରିବା ଯେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅହଂକାରୀ କଥା, ସେ କଥା ମୁଁ ଜାଣିଛି । ଏହି ଅସୁବିଧାଟିକୁ ମୁଁ ଯେ କିପରି ଅତିକ୍ରମ କରିପାରିବି, ମୋତେ କୌଣସି ଉପାୟ ଦିଶୁ ନାହିଁ । ଏହା ଯେ ଆଦୌ ଏକ ଖୁବ୍ ବଡ଼ ଅସୁବିଧା ନୁହେଁ, ସେ କଥା ମୁଁ ଜାଣିଛି; ମାତ୍ର ତାହା ମୋ ଆଖି ଆଗରେ ଗୋଟିଏ ସାନ ଗୋଡ଼ି ପରି ପଡ଼ି ରହିଛି ଓ ମୁଁ ତାକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁହିଁ ଝୁଣ୍ଟି ତଳେ ପଡ଼ିଯାଉଛି ।

ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ସକାଶେ ଆମକୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଭାରି ଟାଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୮ ମଇ ୧୯୭୧

*

ବୀରତ୍ୱ ଓ ସାହସ

ଯାବତୀୟ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପରମ ସତ୍ୟର ପକ୍ଷ ନେଇ ଛିଡ଼ା ହେବା, ସକଳ ବିରୋଧ ସମ୍ମୁଖରେ ସେହି ସତ୍ୟକୁହିଁ ଘୋଷଣା କରିବା ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼ିଲେ ସେଥିଲାଗି ଯୁଦ୍ଧ କରି ପାରିବା,— ଏହାକୁହିଁ ବିରତ୍ୱ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

ଏବଂ, ସର୍ବଦା ଆପଣାର ଉଚ୍ଚତମ ଚେତନାରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ବୀରତ୍ୱ କୁହାଯିବ ।

*

ବୀରତ୍ୱ :

୧. ଯାହା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସୁନ୍ଦର ଓ ଅଧିକ ଉଦାର, ତାହାହିଁ କରିବା ।

୨. ଆପଣା ଚେତନାର ଉଚ୍ଚତମ ସୋପାନରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ସବୁକିଛି କରିବା ।

*

ଯାହା ସୁନ୍ଦର, ଯାହା ସତ୍ୟ, ବୀରୋଚିତ କାର୍ଯ୍ୟ ତାହାରି ପାଇଁ ସଂଗ୍ରାମ କରେ ଏବଂ ସେଥିଲାଗି ତାହା କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଓ ବିରୋଧକୁ ଭୟ କରେ ନାହିଁ ।

*

ଅସୁବିଧା ଏବଂ ଅସ୍ୱଷ୍ଟତାକୁ ଆଦୌ କୌଣସି ଭୟ ନ କରି ବୀରର ଭାବନା ଅଜ୍ଞାତ ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବା ଲାଗି ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯାଏ ।

*

ପରାଜୟ ପାଖରେ ନତି ସ୍ୱୀକାର ନ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିହିଁ କଦାପି ପରାଜିତ ହୁଏ ନାହିଁ ।

*

ଆମେ ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସାହସୀ ଯୋଦ୍ଧାରୂପେ ତିଆରି ହୋଇ ପାରିବାର ଅଭୀପ୍ସା ରଖିଛୁ, ଯେପରିକି ତାଙ୍କରି ଗୌରବ ମହିମା ଏହି ପୃଥିବୀ ଉପରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ପାରିବ ।

୩୦ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସାହସ କୌଣସି କଥାକୁ ଭୟ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ତଥାପି ଅଟଳ ଓ ବଳଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହି ଜାଣିଥାଏ ।

*

ସାହସ

ସାହସ : କୌଣସି ଅସୁବିଧାରେ ଆତଙ୍କିତ ନ ହୋଇ ଭୟଶୂନ୍ୟ ଭାବରେ ଯାହା ଅବଶ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ତାହା କରିବା ।

*

ମାନସିକ ସାହସ : ଆଗାମୀ କାଲି ଯେଉଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆସିବ, ତାହାକୁ ଆଗରୁ ଦେଖି ପାରିବା ଲାଗି ମନକୁ ସମର୍ଥ କରି ରଖିବା ।

*

ପ୍ରାଣିକ ସ୍ତରର ଯଥାର୍ଥ ସାହସ ବିବେକବୃଦ୍ଧି ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିଥିବ । ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ଆପଣାକୁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ କରି ରଖିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଶାରୀରିକ ସାହସ ଆଗରେ ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି ଆଦୌ କିଛି ହେଲେ ନ ଥିବ ।

*

ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ସାହସ : ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥିବାର ଗୋଟିଏ ଫଳ ।

*

ସାହସିକତା

ସାହସ : ତାହା ନିର୍ଭୟ ହୋଇ ସକଳ ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଏ ।

*

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସାହସ : ଯେକୌଣସି କ୍ଷେତ୍ର ହୋଇଥାଉ ଓ ଯେକୌଣସି ବିପଦ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସେହିପରି ସ୍ଥିର ଓ ସୁନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ରହିଥିବ, କେବେହେଲେ ବଦଳୁ ନ ଥିବ ।

*

ସାହସ ହେଉଛି ଆତ୍ମାର ଭୂମିରେ ରହିଥିବା ଉଦାରତାର ଏକ ସଂକେତ ।

*

କିନ୍ତୁ ସାହସ ଅବଶ୍ୟ ସ୍ଥିର ହୋଇଥିବ, ଆପେ ଆପଣାର ସ୍ୱାମୀ ହୋଇ ପାରିଥିବ, ଉଦାର ଏବଂ ମହାନୁଭବ ହୋଇଥିବ ।

*

ଯଥାର୍ଥ ସାହସରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟହୀନତା ଏବଂ ଅବିବେକିତା ଲାଗି କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନ ଥାଏ ।

*

ଅବିବେକପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁଃସାହସକୁ ମୋଟେ ସାହସ ବୋଲି ଭ୍ରମ କର ନାହିଁ, ଉଦାସୀନତାକୁ ମଧ୍ୟ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ଭ୍ରମ କର ନାହିଁ ।

୪ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୧

*

ପ୍ରକୃତ ସାହାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବାକୁ ହେଲେ ପ୍ରାଣିକ ସାହସ ନିୟନ୍ତ୍ରଣଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

*

ନିଜର ଦୋଷକୁ ନିଜେ ଚିହ୍ନି ପାରିବା,— ତାହାହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସାହସ ।

*

ଆପଣାର ଦୋଷକୁ ଆପେ ଜାଣି ପାରିବାର ସାହସଠାରୁ ଅଧିକ ବଡ଼ ସାହସ କିଛି ନାହିଁ ।

୧ ମଇ ୧୯୫୪

*

ସର୍ବଦା ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ହୋଇ ରହିବାର ସାହସ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ବଡ଼ ସାହସ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ ।

୩୧ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଖୋଲା ହୋଇ ପାରିବା ପାଇଁ ଯେତିକି ସାହସୀ ହେବା ଦରକାର, ତୁମେ ସେତିକି ସାହସୀ ହୁଅ ।

*

ଯାହାର ସାହସ ଅଛି, ସିଏ ନିଶ୍ଚୟ ଅନ୍ୟକୁ ବି ସାହସ ଦେଇ ପାରିବ; ଗୋଟିଏ ମହମବତୀ ଯେପରି ଆଉ ଗୋଟିଏ ମହମବତୀରେ ନେଇ ନିଆଁ ଜଳାଇ ଦିଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ।

*

ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ଯେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସାହସ ଅଛି, ସାହସ ନ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ସକାଶେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ କିଛି ସାହସ ରହିଥିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

*

ଭୌତିକ ସ୍ତରର ସାହସ ଏବଂ ସହନଶକ୍ତି ଅପେକ୍ଷା ନୈତିକ ସାହସ ଏବଂ ନୈତିକ ସହନ ଶକ୍ତି ଲାଭ କରିବା ଅନେକ ସମୟରେ ଅନେକ ଅଧିକ କଷ୍ଟକର ହୋଇଥାଏ ।

୨୨ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୫

*

ବଳ, ଶକ୍ତି ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ

ଯଥାର୍ଥ ବଳ ସର୍ବଦା ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହେ ।

୪ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଯେଉଁମାନେ ଯଥାର୍ଥରେ ବଳବାନ୍ ଓ ସମର୍ଥ, ସେମାନେ ସବୁବେଳେ ଶାନ୍ତ ଥାଆନ୍ତି । କେବଳ ଦୁର୍ବଳମାନେହିଁ ଚଞ୍ଚଳ ଓ ଅଶାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ନ୍ତି । ଯଥାର୍ଥ ସ୍ଥିରତା ସର୍ବଦା ବଳଯୁକ୍ତତାରହିଁ ସଙ୍କେତ ଦେଉଥାଏ ।

*

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀରବତା : ଯଥାର୍ଥ ବଳର ଉତ୍ସ ।

*

ଯାବତୀୟ ବାହ୍ୟ ସମର୍ଥତା ଯେତିକି ପରିମାଣରେ ପରମ ସତ୍ୟର ଶକ୍ତିକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ଆଣିପାରେ, କେବଳ ସେତିକି ଅନୁପାତରେହିଁ ସେଥିରେ କୌଣସ ମୂଲ୍ୟ ରହିଥାଏ ।

୧୬ ଜାନୁଆରି ୧୯୫୫

*

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଶକ୍ତି : ନିଜର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ କ୍ରିୟାରେ ସର୍ବଦା ସୀମାବଦ୍ଧ ।

*

ସନ୍ଦୀପନଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଶକ୍ତି : ନିଜର କ୍ରିୟାରେ ସୀମିତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଧିକ ସାମର୍ଥ୍ୟଯୁକ୍ତ ।

*

ମାନସୀକୃତ ଶକ୍ତି : ବ୍ୟବହାରୋପଯୋଗୀ ଶକ୍ତି ।

*

ଗତଶୀଳ ଶକ୍ତି : ପ୍ରଗତି ଲାଗି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

ସାବଧାନତା ଓ ଭାରସାମ୍ୟ

ସାବଧାନତା : ଯାବତୀୟ ଯଥାର୍ଥ ଅଗ୍ରଗତି ନିମନ୍ତେ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ପଶୁ ଅବଦମିତ ହୋଇ ରହିଛି, ଏତେ ଟିକିଏ ଅସାବଧାନତାର ସୁଯୋଗ ପାଇଲେ ତାହା ବାହାରକୁ ବାହାରିବ ବୋଲି ସଜ ହୋଇ ବସିଛି । ଏଥିରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ ହେଲେ ସତତ ସାବଧାନ ରହିବାହିଁ ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ।

୧୮ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ସାବଧାନତା : ଦୁର୍ବଳତା ପାଇଁ ଭାରି ଦରକାରୀ, କାରଣ ଦୁର୍ବଳତାହିଁ ସାବଧାନତା ଲୋଡ଼େ । ବଳ ଲାଗି ତାହାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନ ଥାଏ ।

*

ବ୍ୟାବହାରିକ ବୁଦ୍ଧି : ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଅନେକ କାମରେ ଲାଗେ ଓ ତାହା ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଭୁଲ୍‌ରୁ ରକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ମିଳେ; ମାତ୍ର ତାହା ଯୁଦ୍ଧ କରିପାରେ ନାହିଁ ।

*

ସଂଯମଶୀଳତା କାହାରି କେବେହେଲେ କୌଣସି ଅନିଷ୍ଟ କରି ନାହିଁ ।

*

ସମତା : ଅବିଚଳ ଶାନ୍ତି ଓ ସ୍ଥିରତା ।

*

ସମତାର ଗଭୀର ଶାନ୍ତିସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ତଥା ସତତ ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବିକଶିତ ହୋଇ ଉଠିବ ।

୫ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୪

*

ପଇସା ହଜିଗଲେ ବେଶୀ କିଛି କ୍ଷତି ହୁଏ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ନିଜର ସମତାଟିକୁ ହରାଇ ବସିଲେ ତଦ୍ୱାରା ଅନେକ ପ୍ରମାଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ ।

୨୦ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୩୫

*

ଭାରସାମ୍ୟର ଅଭାବରୁହିଁ ସକଳ ଅନିଷ୍ଟକାରିତା ଜନ୍ମଲାଭ କରେ ।

ତେଣୁ ଆମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଯତ୍ନଶୀଳ ହୋଇ ଏହି ଭାରସାମ୍ୟଟିକୁ ରଖିଥିବା, ସବୁବେଳେ ସକଳ ସ୍ଥିତିରେ ତାହାକୁ ରଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା ।

୧୦ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାରସାମ୍ୟ : ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଶାନ୍ତିଲାଭ ଲାଗି ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସର୍ତ୍ତ ।

ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ସ୍ପଷ୍ଟବାଦିତା

ଆନନ୍ଦପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ସାହ : ଜୀବନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ମାର୍ଗ ।

*

ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ସାହ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଶାନ୍ତ ସହିଷ୍ଣୁଭାବ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ଆମର ଆଶା ଯେତିକି ବଡ଼, ଆମର ସାହସ ଏବଂ ଆମ ସହନଶୀଳତା ମଧ୍ୟ ସେତିକି ବଡ଼ ହୋଇପାରିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଆମ ଆଶାର ଆଦୌ କୌଣସି ସୀମା ନାହିଁ ।

୨ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ଏକ ଅବିଚଳ ଆଶାଯୁକ୍ତତା ମାର୍ଗରେ ଅନେକ ସହାୟତା କରିଥାଏ ।

୧୫ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ଆମର ଆଶାଗୁଡ଼ିକ କେବେହେଲେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ସାଧ୍ୟାତୀତ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଯାହା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଆମେ କଦାପି ସେହି ବସ୍ତୁଟିର କଳ୍ପନା କରି ପାରିବା ନାହିଁ ।

୨୨ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ନିଜେ ପ୍ରକୃତରେ ଯାହା, ସ୍ପଷ୍ଟବାଦିତା ନିଜକୁ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭାବରେହିଁ ଦେଖାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ, କେବେହେଲେ କୌଣସି ସାଲିଶ୍ କରେ ନାହିଁ ।

*

କେବଳ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ ।

*

ପ୍ରଭାସ୍ୱର ସ୍ୱଚ୍ଛତା : ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣାର ଏକ ପରିଣାମ ।

*

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱଚ୍ଛତା : ତାହା ହେଉଛି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦିଚ୍ଛା ଏବଂ ଆନ୍ତରିକତାର ଫଳ ।

*

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା, ତାହାହିଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମଗ୍ରତା ।

୧୭ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୭୨

ଯଥାର୍ଥ ଭଦ୍ରତା ଏବଂ ମାର୍ଜିତତା

ଯଥାର୍ଥ ଭଦ୍ରତା : ଭାବ ତଥା କାର୍ଯ୍ୟ ଉଭୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର କ୍ଷୁଦ୍ରତା ଲାଗି ଅସାମର୍ଥ୍ୟ ।

*

ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତତା : କୌଣସି ନୀଚତା ଏବଂ କ୍ଷୁଦ୍ରତା ଲାଗି ଅସାମର୍ଥ୍ୟ, ତାହା ଆପଣାକୁ ସମ୍ମାନ ଏବଂ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ସହିତ ବିଦିତ ଏବଂ ଅନୁଭୂତ କରାଇଥାଏ ।

*

ସମ୍ମାନବୋଧ ଆପଣାର ଯୋଗ୍ୟତାକୁ ବଜାୟ ରଖିଥାଏ ସତ, ମାତ୍ର ଆଦୌ କିଛିହେଲେ ଦାବି କରେ ନାହିଁ ।

*

ସଂବେଗଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମାନିତ ସ୍ଥିତି : ଅନ୍ତର୍ଗତ ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ବିରୋଧାଚରଣ କରିବାକୁ ତାହା ନିଜର ସଂବେଗଗୁଡ଼ିକୁ କେବେହେଲେ ଅନୁମତି ଦିଏ ନାହିଁ ।

*

ଶରୀରସ୍ତରୀୟ ସମ୍ମାନିତ ସ୍ଥିତି : ସକଳ ପ୍ରକାର ମୂଲଚାଲ ବା ସୌଦାବାଜିର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଥାଏ ।

*

ଚୈତ୍ୟସ୍ତରୀୟ ସମ୍ମାନବୋଧ ତଳକୁ ନୁଆଁଇ ଅଥବା ଖସାଇ ଆଣିଲା ଭଳି କୌଣସି ବିଷୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଲାଗି ଆଦୌ ସମ୍ମତ ହୁଏ ନାହିଁ ।

*

ମାର୍ଜିତତା : ଯାବତୀୟ ସ୍ଥୂଳତା ସତ୍ତାମଧ୍ୟରୁ କ୍ରମଶଃ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇ ଯାଉଥାଏ ।

*

ସଂବେଦ କ୍ଷମତା : ସତ୍ତାଗତ ମାର୍ଜିତତାର ଏକ ପରିଣାମ ।

*

ଧୀରତା : ସର୍ବଦା ଅନୁକମ୍ପାପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁ ଥାଏ ।

*

ଆକର୍ଷକତା ଏକ ଅପାର ମଧୁରତା ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛାଦିତ କରି ରଖିଥାଏ ଏବଂ ବିଜୟ ଲାଭ କରେ ।

*

ମଧୁରତା ମୋଟେ କୌଣସି କୋଳାହଳ ନ କରି ଜୀବନ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ସସ୍ମିତ ସ୍ପର୍ଶଟିକୁ ଆଣି ଭରିଦିଏ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସେବା ଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିପାରିଲେ ମଧୁରତା ନିଜକୁହିଁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଥାଏ ।

*

ସୂର୍ଯ୍ୟ ମେଘ ଉପରେ କ୍ରିୟା କଲାପରି ଆମ ମୁହଁର ହସ ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ସମାନ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ତାହା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଘଉଡ଼ାଇ ଦିଏ ।

*

ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେ କେବେ ଅତ୍ୟଧିକ ଭାବରେ ହସି ପାରିବ, ସେ କଥା ମୁଁ ମୋଟେ ଭାବି ପାରୁ ନାହିଁ । ଯେଉଁବ୍ୟକ୍ତି ଯାବତୀୟ ସକଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ହସି ଜାଣିଥାଏ, ସିଏ ଆତ୍ମାର ସେହି ଯଥାର୍ଥ ସମତାର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

୨୨ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୩୪

*

ସାଧାରଣ ଭାବରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ମଣିଷ ଏପରି ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଣୀ, ଯିଏକି ନିଜର ସବୁକିଛିକୁ ଭାରି ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରକାରର ପରିସ୍ଥିତିରେ ନିଜକୁ ହସି ଜାଣିବା, ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ଦୁଃଖ ଏବଂ ଅସୁବିଧା ଅବସ୍ଥାରେ ହସିବା, ଯାବତୀୟ ମହତ୍ତ୍ୱ-ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଓ କଷ୍ଟଭୋଗ ସମୟରେ ହସିବା, ଯାବତୀୟ କ୍ରୋଧ ଏବଂ ବିଦ୍ରୋହ ଅବସ୍ଥାରେ ହସିବା,— ନିଜର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସବୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯିବା ଲାଗି ଏହାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଗୋଟିଏ କେଡ଼େ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅସ୍ତ୍ର ବୋଲି କୁହା ନ ଯିବ !

୭ ନଭେମ୍ବର ୧୯୪୬

*

ସର୍ବଦା ଓ ସକଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ତୁମେ ହସିବାକୁ ଶିଖ; ତୁମର ଦୁଃଖ ତଥା ସୁଖ ଉଭୟ ଅବସ୍ଥାରେ ହସି ଶିଖ, ତୁମର ଯାବତୀୟ କଷ୍ଟଭୋଗ ତଥା ଆଶାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ବି ହସି ଶିଖ; କାରଣ ଏହି ହସିବା ଭିତରେହିଁ ଆପଣା ଉପରେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଅର୍ଜନ କରିବାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଓ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଶକ୍ତିଟି ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

୭ ନଭେମ୍ବର ୧୯୪୬

*

ଯଦି ତୁମେ ସର୍ବଦା ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅବସ୍ଥାରେ ହସିଦେଇ ପାରିବ, ତେବେ ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ସେହି ହସ ଦ୍ୱାରାହିଁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବ ।

୬ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୦

*

ଚିରନ୍ତନ ଭାବରେ ହସି ପାରୁଥିଲେ ତୁମେ ଚିରଦିନ ସକାଶେ ତରୁଣ ହୋଇ ରହିପାରିବ ।

*

ଚିରନ୍ତନ ହସ : ଏପରି ଏକ ଦୟା, ଯାହାକି କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ ।

*

''ତୁମେ ନିଜର ଶତ୍ରୁକୁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ପାଇବ ଓ ତାକୁ ନିଜର ହସ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବ'' ବୋଲି ଅନେକ ସମୟରେ ଏକ ନୀତିବାକ୍ୟ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳିଥାଏ । କପଟପରବଶ ହୋଇ ବା କୂଟନୀତିର ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ହସି ପାରିବା ହୁଏତ ଏକ ସହଜସାଧ୍ୟ କଥା ହୋଇପାରେ, ମାତ୍ର, ଯେଉଁମାନେ ଆପଣାର ବ୍ୟବହାରରେ ବାରବାର ଅସାଧୁ ହୋଇ ଆସିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ହସିପାରିବା କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ସେହିସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମର ବିଶ୍ୱାସ ହଜି ଯାଇଥାଏ, ଆମେ ଆଉ କୌଣସି ଭଲକଥାର ପ୍ରତ୍ୟାଶା ବି ରଖି ନ ଥାଉ ଏବଂ ଭାରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଏକ ଶୀତଳତା ଏବଂ ଉଦାସୀନତାର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣହିଁ ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ଏଗୁଡ଼ାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିହେବ କିପରି ?

ଆପଣାକୁ ସକଳ ଅପମାନ ଏବଂ ଅବମାନନାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରଖିଥିଲେ ତୁମେ ଜଣେ ଶତ୍ରୁ ଆଗରେ ମଧ୍ୟ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ନିଶ୍ଚୟ ହସିପାରିବ । ଯୋଗୋଚିତ ଦୃଷ୍ଟିର ଅର୍ଜନ ନିମନ୍ତେ ଏଇଟି ହେଉଛି ସର୍ବମୂଳ ସର୍ତ୍ତ ।

*

ଶତ୍ରୁ ସମ୍ମୁଖରେ ହସିବା, ଅର୍ଥାତ୍ ତାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରସ୍ତ୍ର କରି ପକାଇବା ।

ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦ

ପ୍ରସନ୍ନତା

ପ୍ରସନ୍ନତା : ପ୍ରକୃତିର ଏକ ଆନନ୍ଦୋଜ୍ଜ୍ୱଳ ହସ ।

*

ପ୍ରସନ୍ନ ଉଦ୍ୟମଶୀଳତା : ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେବାର ପ୍ରୟାସରେ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ଉପଲବ୍ଧ ହୁଏ ।

*

ମାନସିକ ପ୍ରସନ୍ନତା : କିପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟରେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ହୁଏ, ତାକୁ ସେହି କଥାଟି ଜଣାଥାଏ ।

*

ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଉ, ହୃଦୟରେ ଶାନ୍ତି ବିରାଜମାନ କରୁ । କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ସମତାଟି ମୋଟେ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ନ ଯାଉ, ମୋ' ସହିତ ଅବିଚଳ ଭାବରେ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଅଭିମୁଖରେ ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟହ ଆବଶ୍ୟକ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାରେ ଲାଗିଥାଅ ।

୨୯ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୪

ଖୁସି

ସୁଖୀ ହୃଦୟ : ହସହସ, ପ୍ରଶାନ୍ତ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉନ୍ମୁକ୍ତ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଛାୟାମୁକ୍ତ ।

*

ତୁମର କଦାପି ଭୁଲିଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ସ୍ଥିର ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଅ, ନାନା ନାଟକୀୟ କୋଳାହଳ କରୁଥିବାର ଅବସ୍ଥାଠାରୁ ସେତିକିବେଳେହିଁ ତୁମେ ଅଧିକ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଅ ।

୫ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୨

*

ତୁ ଖୁସି ହୋଇ ରହିବୁ । ଅଗ୍ରଗତି କରିବା ଲାଗି ତାହାହିଁ ନିଶ୍ଚିତତମ ମାର୍ଗ ।

୧୨ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୩୪

*

ବିଷାଦ ପରି ଖୁସି ମଧ୍ୟ ସମାନ ଭାବରେ ସଂକ୍ରମଣକ୍ଷମ । ଏବଂ, ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଓ ଗଭୀର ଖୁସିର ସଂକ୍ରମଣକୁ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ପ୍ରସାରିତ କରିଦେବା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଉପଯୋଗୀ ଆଉ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ ।

୨୫ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୪

*

ଖୁସି ହୋଇ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର,— ତେବେ ତୁମେ ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ସେହି ପରମ ଆଲୋକର ଅଧିକ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆସିପାରିବ ।

୧୧ ଜୁଲାଇ ୧୯୩୫

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ସର୍ବଦାହିଁ ତା' ପାଖରେ ରହିଛନ୍ତି, ଏହି କଥାଟିକୁ ହେଜି ଯିଏ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉଥାଏ, ବସ୍ତୁତଃ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଖୁସି ହୋଇ ରହେ ।

୭ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୭

*

ଏହି କେତେଦିନ ହେଲା କେତେ କେତେ ସମସ୍ୟା ଆସି ମୋତେ ଘାରି ରଖିଛନ୍ତି । ସେଗୁଡ଼ିକର କିପରି ଏକ ସୁଖ ସମାଧାନ ହୋଇପାରିବ, ମୁଁ ସେହିକଥାହିଁ ଭାବୁଛି ।

ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣା ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଐକାନ୍ତିକ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନ,— ଯଥାର୍ଥରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଖୁସି ରହିବା ଲାଗି ତାହାହିଁ ଏକମାତ୍ର ପନ୍ଥା ।

୧୯ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୪୧

*

ସର୍ବଦା ଭଲ ହୁଅ ଏବଂ ତେବେ ତୁମେ ସର୍ବଦା ଖୁସି ବି ହୋଇପାରିବ ।

୧୩ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୧

*

ଆମେ ସର୍ବଦା ଉଚିତ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁହିଁ କରୁଥିବା, ତେବେ ଆମେ ସବୁବେଳେ ସ୍ଥିର ରହିପାରିବା, ଖୁସି ହୋଇ ବି ରହିପାରିବା ।

୨୪ ମଇ ୧୯୫୪

*

କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମେ ନିଜର ସକଳ ସୁଖର ଅନ୍ୱେଷଣ

କରିବା ।

୫ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

ଯେତେବେଳେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହରୁ ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଖୁସିଟି ଉପଲବ୍ଧି ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ପୃଥିବୀର କୌଣସି ଶକ୍ତି କଦାପି ସେହି ଖୁସିଟିକୁ ଅପହରଣ କରିନେଇ ପାରେ ନାହିଁ ।

୫ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଖୁସି : ସ୍ଥିର, ସର୍ବଦା ହସହସ, କୌଣସି କଥାରେହିଁ ସେହି ସ୍ଥିରତା ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଏ ନାହିଁ ।

*

ଏହି କଥାଟିକୁ ସବୁବେଳେ ମନେ ରଖିଥିବା ଉଚିତ ଯେ, ଆମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯେତିକି ଖୁସି ଦେଇ ପାରୁଥିବା, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ପାଉଥିବା ଖୁସିଟି ମଧ୍ୟ ତାହାରି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ ।

୨ ଜୁନ୍ ୧୯୬୩

*

ଆମେ ଯେଉଁ ଖୁସିଟିକୁ ଦେବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ, ଆମେ ପାଉଥିବା ଖୁସି ଅପେକ୍ଷା ତାହାହିଁ ଆମକୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଖୁସି କରି ରଖେ ।

୪ ଜୁଲାଇ ୧୯୬୫

*

ନିଜର ଖୁସି ଲାଗି ନିରନ୍ତର ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ରହିବା,— ନିଜକୁ ଅସୁଖୀ କରିବା ଲାଗି ତାହାହିଁ ଅମୋଘ ଉପାୟ ।

*

ଯଦି ଆମେ ନିଜର ଖୁସିକୁ ଦୃଢ଼ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଉ, ତେବେ ଆମେ ତାହା ଉପରକୁ ଅସୁଖର କୌଣସି ଭାବନାର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ ନ କରିବାକୁହିଁ ସବୁମନ୍ତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ।

*

ଆମେ ସବୁବେଳେ ଖୁସି ରହିଥିବା, ମେଘମୁକ୍ତ ଆକାଶ ପରି ଅବିଚଳ ଭାବରେ ଖୁସୀ ହୋଇ ରହିବା,— ଏହି କଥାଟିକୁ ସାଧ କରିବା ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟଠାରୁ ଅଧିକ

କଷ୍ଟକର ।

*

ଆନନ୍ଦ

ଉଚିତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଗ୍ରହଣ କରିବାରୁହିଁ ଆନନ୍ଦର ଉଦ୍ଭବ ହୁଏ ।

*

ଦିବ୍ୟ ଆଜ୍ଞା ପାଖରେ ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ରହିବାରୁ ଆନନ୍ଦର ଜନ୍ମ ହୁଏ ।

୬ ମଇ ୧୯୩୩

*

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ଆନନ୍ଦ : ତାହା ହେଉଛି ଆନ୍ତରିକତାଯୁକ୍ତ ଯାବତୀୟ ପ୍ରୟାସର ପୁରସ୍କାର ।

*

ଥରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବନର ଆନନ୍ଦଗୁଡ଼ିକର ଆସ୍ୱାଦନ ହୋଇ ପାରିଲେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଆଉ କଦାପି ଅନ୍ୟ କୌଣସିଥିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହି ପାରିବ ନାହିଁ ।

*

ହୃଦୟ ଭିତରେ ସେଇ ପରମ ସତ୍ତା ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି, ଏହି ଅନୁଭବରୁ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ଆସେ, ତାହା ସହିତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆନନ୍ଦର ତୁଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

*

ସମଗ୍ର ଶାନ୍ତିର ଆନନ୍ଦ : ସ୍ଥିର, ଶାନ୍ତ, ଏପରି ଏକ ହସ, ଯାହାକି କେବେହେଲେ ନିରାଶ କରେ ନାହିଁ ।

*

ଆନନ୍ଦର ଆହ୍ୱାନ : ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିନମ୍ରତାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ କ୍ୱଚିତ୍ ଆପଣାକୁ ଶ୍ରାବ୍ୟସୀମା ଭିତରକୁ ଆଣିଥାଏ ।

*

ଉଲ୍ଲାସ ଏବଂ ଆନନ୍ଦମୟତା

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଗୋଟିଏ ନବଜାତ ଶିଶୁ ପରି ହୋଇ ରହିବା ଅପେକ୍ଷା

ଆଉ ଅଧିକ ବଡ଼ ଆନନ୍ଦ କ'ଣ ଅଛି !

୧୯ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ଏକ ଅତୁଳନୀୟ ପ୍ରଗାଢ଼ତା ରହିଥିବା ଅଗ୍ରଗତିର ଏକ ପ୍ରବଳ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସେହି ଚିରନ୍ତନ ଆନନ୍ଦଟି ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଉକୁଟି ଉଠିଥାଏ ।

ସର୍ବାଧିକ ବାହ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଗୋଟିଏ ସତ୍ତାରେ ସେହି ଶକ୍ତି ଏକ ସ୍ଥିର ଓ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଇଚ୍ଛା ରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ କୌଣସି ପ୍ରକାର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ତାହାକୁ କଦାପି ସ୍ଥାନଚ୍ୟୁତ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

୨୦-୨୧ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ସେହି ମିଳନୋଲ୍ଲାସକୁ ଜାଣିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଜାଣିବା ।

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ଜାଣିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସେହି ପରମୋଲ୍ଲାସକୁ ଜାଣିବା ।

ସେହି ଉଭୟେ ଏବଂ ଅବିଚ୍ଛେଦ୍ୟ ତଦାତ୍ମ୍ୟକତାରେ ଅତି ଅନ୍ତରଙ୍ଗଭାବରେ ଚିରଦିନ ଲାଗି ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

୩୦ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୭

ସମଞ୍ଜସତା ଓ ସଦିଚ୍ଛା

ସମଞ୍ଜସତା

ସମଞ୍ଜସତା : ଆମେ ସେହିପରି ଏକ ଦିନର ଆଗମନ ଲାଗି ଉଦ୍ୟମ କରିବା, ଯେତେବେଳେ କି ଏହାହିଁ ସାଧନ ହୋଇ ରହିବ, ସାଧ୍ୟ ବି ହୋଇ ରହିବ ।

*

ମୋ'ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ସମଞ୍ଜସତା, ଏବଂ ଯାହାକିଛି ଏହି ସମଞ୍ଜସତାର ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ସହାୟକ ହୁଏ, ମୁଁ ତାହାରି ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରୀତ ହୁଏ ।

*

ସମଗ୍ର ସମଞ୍ଜସତା : ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ସମଞ୍ଜସତା, ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମଞ୍ଜସତା, ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକର ସମଞ୍ଜସତା ଏବଂ ସର୍ବୋପରି, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସତ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଯାବତୀୟ ଅଭୀପ୍ସା ମଧ୍ୟରେ ସମଞ୍ଜସତା ।

*

ଏକ ସମଞ୍ଜସତା ଯୁକ୍ତ ସାମୂହିକ ଅଭୀପ୍ସା ଯାବତୀୟ ପରିସ୍ଥିତିର ଗତି ପଥକୁ ମଧ୍ୟ ବଦଳାଇ ଦେଇପାରେ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ଚେତନା ଏହି ସାମୂହିକ ସମଞ୍ଜସତାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ନିଜ ହାତକୁ ନେଇଛନ୍ତି; ତାହାରି ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ କେବଳ ତାଙ୍କରି ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି ।

*

ଏପରି ଏକ ଗଭୀର ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଚେତନା ରହିଛି, ଯେଉଁଥିରେ କି ସମସ୍ତେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ସମଞ୍ଜସତା ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ରହି ପାରିବେ ।

*

କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଓ ତାଙ୍କରି ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ରହିପାରିଲେ ଯାଇ ଯଥାର୍ଥ ସମଞ୍ଜସତା ଓ ଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରିବ ।

୨୦ ଜୁଲାଇ ୧୯୩୫

*

ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସମଞ୍ଜସତାହିଁ ସର୍ବଦା ଆମର କାମ୍ୟ

ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ଆମକୁ ସେହିଗୁଡ଼ିକ ସକାଶେ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାତ୍ର ସେଥିଲାଗି କ୍ରିୟାଶୀଳ ହେବାର ସର୍ବୋତ୍ତମ କ୍ଷେତ୍ରଟି ସର୍ବଦା ଆମ ନିଜ ଭିତରେହିଁ ରହିଛି ।

*

ଅସମଞ୍ଜସତାର ବାହ୍ୟ କାରଣଗୁଡ଼ିକ ଅପେକ୍ଷା ତାହାର ଅନ୍ତର୍ଗତ କାରଣଗୁଡ଼ିକୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ଲାଗି ଅଧିକ ଚେଷ୍ଟା କର । ସେହି ଅନ୍ତଃରାଜ୍ୟଟିହିଁ ବହିଃରାଜ୍ୟର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥାଏ ।

୪ ଜୁଲାଇ ୧୯୬୬

*

ଚିନ୍ତିତ ହୁଅ ନାହିଁ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହରାଅ ନାହିଁ । ସକଳ ଅସମଞ୍ଜସତା ଅବଶ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବ । ମାତ୍ର, କେବଳ ଏକ ଦୃଢ଼ ସନ୍ଦୀପିତ ଚେତନାର ଯଥାର୍ଥ ଭିତ୍ତି ଉପରେହିଁ ତାହା ସମ୍ଭବ ହେବ ଏବଂ ସେଥିରେ ଅହଂର ନାଟକାଭିନୟ ସକାଶେ ମୋଟେ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ରହିବ ନାହିଁ ।

*

ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ କଥାରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଏକମତ ହୋଇ ପାରିବାକୁ ହେଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଆପଣା ଚେତନାର ଶୀର୍ଷ ଦେଶକୁ ଉଠିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେବଳ ସେହି ଉଚ୍ଚ ଭୂମିଟିରେହିଁ ସମଞ୍ଜସତାର ସୃଷ୍ଟି ସମ୍ଭବ ହେବ ।

ଏପ୍ରିଲ ୧୯୭୦

*

ନିଜ ଚେତନାରେ ତୁମେ ଏପରି ଏକ ଉଚ୍ଚତା ମଧ୍ୟକୁ ଉଠିଯିବ ଯେ, ତାହା ବିରୋଧ ଉପରେ ଆପଣାର କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ବିସ୍ତାର କରିପାରିବ । ଏହାହିଁ ସମାଧାନ ।

୪ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୧

*

ସହଯୋଗିତା

ସହଯୋଗିତା : ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିବା ଏବଂ ସାହାଯ୍ୟ କରି ଜାଣିବା ।

*

ସହଯୋଗିତାର ଏହି ଅର୍ଥ କଦାପି ନୁହେଁ ଯେ ସମସ୍ତେ ଆଦେଶ ଦେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଟିର

ଇଚ୍ଛାଟିକୁହିଁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଥିବେ । ସକଳ ପ୍ରକାର ଅହଂଭାବନାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରୟାସ ସକଳ ପରସ୍ପର ସହିତ ନିଜକୁ ସମ୍ମିଳିତ କରି ରଖିବେ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାକୁହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ତଥା ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ,– ତାହାହିଁ ଯଥାର୍ଥ ସହଯୋଗିତା ।

*

ଯେଉଁଠି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା ଓ ସଂଘର୍ଷ ରହିଛି, ସେଠାରେ ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଭାବରେ ଆମେ ସହଯୋଗିତା ଏବଂ ଭ୍ରାତୃତ୍ୱକୁହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ।

୨ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ଯେଉଁଠି ପରସ୍ପର ସହିତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା ଏବଂ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ରହିଛି, ତାହାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଭାବରେ ତୁମେ ସେଠାରେ ସହଯୋଗିତା ଓ ପାରସ୍ପରିକ ବୁଝାମଣାର ସଦିଚ୍ଛାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବ ।

*

ଯେତେବେଳେ ସବୁକିଛି ଭୁଲ୍ ବାଟରେ ଗତି କରିବାରେ ଲାଗିଥିବ, ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ଆମର ସଦିଚ୍ଛା ତଥା ସହଯୋଗିତାଭାବ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ମୁହୂର୍ତ୍ତରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା ।

*

ସଦିଚ୍ଛା

ଆପଣାର ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ସଦିଚ୍ଛାକୁ ସତତ ବହନ କରି ରହିଥାଏ, ବସ୍ତୁତଃ ତାହାରି ଆଖିକୁହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁରେ ଲୁକ୍କାୟିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସଦିଚ୍ଛାଟି ସର୍ବତ୍ର ପ୍ରତିଭାତ ହୋଇଉଠେ ।

ଅନୁଭବ କରିବାର ଏହି ସକାରାତ୍ମକ ଧାରାଟିହିଁ ଆମକୁ ସିଧା ଆମ ଈପ୍ସିତ ଭବିଷ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଇଯାଇ ପାରିବ ।

*

ଆମର ହୃଦୟ ଭିତରେ ଏକ ସଦିଚ୍ଛା ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା ନିରନ୍ତର ରହିଥିବ ଏବଂ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଶାନ୍ତ ଏବଂ ସମତାଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଲାଗି ଅଜାଡ଼ି ଦେଇ ପାରୁଥିବା ।

୧୬ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୬୬

*

ସମସ୍ତଙ୍କ ଲାଗି ସଦିଚ୍ଛା ଓ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ସଦିଚ୍ଛା,— ତାହାହିଁ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସମଞ୍ଜସତାର ଯଥାର୍ଥ ଭିତ୍ତି ।

୧୪ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୯

*

ସଦିଚ୍ଛା : ବାହାରକୁ ଭାରି ବିନମ୍ର ହୋଇ ରହିବ, କୌଣସି କୋଳାହଳ କରିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗିବା ସକାଶେ ସଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିଥିବ ।

*

ମାନସିକ ସଦିଚ୍ଛା କିଞ୍ଚିତ୍ ଦେଖାଇ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ ସତ, ମାତ୍ର ଭାରି କାମରେ ଲାଗେ ।

*

ହିତୈଷିତା

ଆଦୌ କୌଣସି ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ ନ କରି ହିତୈଷିତା ଜୀବନକୁ ସୁରଭିଯୁକ୍ତ କରାଏ ।

*

ଏକ ଅକ୍ଳାନ୍ତ, ସ୍ୱଷ୍ଟଦର୍ଶୀ ଏବଂ ବ୍ୟାପକ ହିତୈଷିତା, ଯାହାକି ଯାବତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ,— ତାହାହିଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବା ଏବଂ ଏହି ପୃଥିବୀରେ ତାଙ୍କର ସେବା କରିବାର ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ବାଟ ।

ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ହିତୈଷିତା ଭାବନାରେ ଓ ବାକ୍ୟରେ ଆନ୍ତରିକତାଯୁକ୍ତ ଏବଂ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ହୋଇଥିବ; କେବଳ କାର୍ଯ୍ୟରେହିଁ ଏକ ତଥାକଥିତ ହିତୈଷିତା ହୋଇ ରହି ନ ଥିବ, ଯାହା ସହିତ କି ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ଉପରୁ ଥାଇ ଅନୁଗ୍ରହ ପ୍ରଦର୍ଶନର ଏକ ଭୟଙ୍କର ମନୋଭାବ ଗୁନ୍ଥା ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ଯାହାକି ମାନବୀୟ ଦାମ୍ଭିକତା ଓ ଗର୍ବ ଲାଗି ପ୍ରଧାନତଃ ଏକ ଆଧାରର ଅନ୍ୱେଷଣରେହିଁ ସେବା କରି ବାହାରିଥିବ ।

*

ଉଦାରତା

ଏହି ଉଦାରତାରେ ଆପଣାକୁ ବଡ଼ ବୋଲି ମନେ କରିବାର ଭାବ ଭାରି ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇ

ରହିଥାଏ । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତରେ ଏକ ସମଗ୍ର ବୁଝିବା ଶକ୍ତି ରହିଥିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

*

ଉଦାରତା ହେଉଛି ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ ଦିଗରେ କେବଳ ଏକ ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ ।

ଉଦାର ହେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଆମ ଭିତରେ କେତେକ ଅଗ୍ରରୁଚି ରହିଥିବାରହିଁ ସୂଚନା ଦେଇଥାଏ ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥାଏ, ସିଏ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁକୁ ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସମତାର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ।

୯ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୯

*

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା କାହାକୁ କହନ୍ତି ?

କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ରହିବା, ତାହାହିଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ।

୨୮ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୭

*

ଯଦି ତୁମ ପାଖରେ ଏକ ବଳବତୀ ସଚେତନ ଇଚ୍ଛା ରହିଥାଏ ଏବଂ ତୁମର ସେହି ଇଚ୍ଛାଟି ଚୈତ୍ୟକେନ୍ଦ୍ରଟିର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଅଭିନିବେଶିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତେବେ ତୁମେ ଅବଶ୍ୟ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାର ଯଥାର୍ଥ ଆସ୍ୱାଦଟିକୁ ଲାଭ କରିପାରିବ; ତା' ନ ହେଲେ ତୁମେ ଯାବତୀୟ ବାହ୍ୟ ପ୍ରଭାବ ହାତରେ କ୍ରୀଡ଼ନକପ୍ରାୟ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

୨୪ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୫

*

କୌଣସି ପ୍ରକାର ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତିରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଆସେ ନାହିଁ, ତାହା ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ବିମୋଚନରୁହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ ।

ଆପଣାର ଆତ୍ମାକୁ ଆବିଷ୍କାର କର, ତାହାରି ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୁଅ; ତାହାହିଁ ତୁମ ଜୀବନର ପରିଚାଳନା କରୁ ଏବଂ ତୁମେ ପ୍ରକୃତରେ **ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ହୋଇ ପାରିବ ।**

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୩୧ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୬

*

ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ଚେତନା ଆମକୁ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ କରାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି, କେବଳ ତାହାକୁହିଁ କରିବା,— ତାହାହିଁ ସ୍ୱାଧୀନତା ।

ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ସକଳ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ କେବଳ କାହାରି ନା କାହାରି ଦାସ ହୋଇ ରହିଥିବା; ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛାର ଦାସ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅଥବା ବିବିଧ ଚଳଣି ଓ ପରମ୍ପରାର, ନାନା ନୈତିକ ନିମୟ, ପ୍ରାଣିକ ନାନା ଆବେଗମୟତା, ମନଃସ୍ତରୀୟ ନାନା କିମ୍ଭୂତ କଳ୍ପନା ବା ସର୍ବୋପରି ଆମ ନିଜ **ଅହଂଟିର** ନାନା ବାସନାର ଏକାନ୍ତ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ।

୨୧ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୬୯

*

ବିଶୃଙ୍ଖଳା କିଂବା ବିଭ୍ରାନ୍ତତାକୁ ଆଦୌ ସ୍ୱାଧୀନତା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଆମକୁ ସେହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାଟିକୁ ହାସଲ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ସେଇଟି ହାସଲ ହୋଇଗଲେ କେହି ତୁମଠାରୁ ତାହାକୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ସ୍ୱାଧୀନତା ଲାଭ କରାଯାଏ, ତାହାହିଁ ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱାଧୀନତା ।

ଏବଂ ଆପଣାର ଅହଂଟି ଉପରେ ଦଖଲ ଆସିଲେ ଯାଇ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳନ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ ।

୨୬ ଜୁଲାଇ ୧୯୭୧

*

ମୁକ୍ତି : ଅହଂର ଅପସାରଣ ।

ସତ୍ୟ ଓ ବାକ୍

ସତ୍ୟ

ସଦିଚ୍ଛାସମ୍ପନ୍ନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରେ ସତ୍ୟ ଲାଗି ଏକ ପ୍ରୟାସ ରହିଥିବା ଉଚିତ ।

*

ଆମର ଜୀବନ ପରମ ସତ୍ୟ ଲାଗି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ପରମ ଆଲୋକ ଲାଗି ରହିଥିବା ଏକ ପିପାସା ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ପାରିବା ଉଚିତ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲେ ଆମର ଜୀବନ ଐକାନ୍ତିକ ଭାବରେ କେବଳ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ପାରୁଥିବା ଉଚିତ ।

*

ଯେଉଁମାନେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ହୋଇ ପାରିବେ, କେବଳ ସେହିମାନେହିଁ ମୋ'ର ଯଥାର୍ଥ ସନ୍ତାନ ହୋଇ ରହିବେ ।

୧୩ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୩୩

*

ଆଜିଠାରୁ ଏବଂ ଚିରଦିନ ଲାଗି ପୃଥିବୀ ଉପରେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟର ଆଲୋକଟିହିଁ ଉନ୍ମେଷିତ ହେବାରେ ଲାଗିଥାଉ ।

୨୧ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୫୩

*

ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟକୁ ଭେଦ କରି ତାହାକୁ ପୁନର୍ଗଠିତ କରିବା ପାଇଁ ପରମ ସତ୍ୟର ଆଲୋକଟିହିଁ ଉନ୍ମେଷିତ ହେବାରେ ଲାଗିଥାଉ ।

*

ପରମ ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସବୁକିଛିକୁ ଅବଶ୍ୟ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୬ ମଇ ୧୯୫୪

*

ପରମ ସତ୍ୟକୁହିଁ ଆପଣାର ଶକ୍ତିରୂପେ ଓ ଆପଣାର ଆଶ୍ରୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କର ।

୨୮ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୫୪

*

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଆନନ୍ଦର ସହିତ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସତ୍ୟଟିର ଅନୁସରଣ କରିବା,– ତାହାହିଁ ଏକମାତ୍ର ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ।

୯ ମଇ ୧୯୫୪

*

ସତ୍ୟ ଆମରି ଭିତରେ ରହିଛି, ଆମକୁ ସେହି ସତ୍ୟଟି ବିଷୟରେ କେବଳ ସଜ୍ଞାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୧୭ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଏହି ପୃଥିବୀ ଯେଉଁଦିନ ପରମ ସତ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଜାଗୃତ ହୋଇ ଉଠି କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ, ସେହି ଦିନଟିହିଁ ଯଥାର୍ଥରେ ଧନ୍ୟ ହେବ ।

୨୮ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ପରମ ସତ୍ୟ ତୁମ ଭିତରେ ରହିଛି,– ମାତ୍ର ତାହାକୁ ଉପଲବ୍‌ଧି କରିବାକୁ ହେଲେ ତୁମକୁ ସେଇଟିକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୯ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ଆମର ମନ ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ହେବ,– ଏହାହିଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଅଭିପ୍ରାୟ ଏବଂ ତେଣୁ ସିଏ କହୁଛନ୍ତି, ‘‘ତୁମେ ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ, ସେହି ପରମ ସତ୍ୟଟି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତନ ହୁଅ ।’’

୨୨ ଅକ୍‌ଟୋବର ୧୯୫୪

*

ପରମ ସତ୍ୟର କର୍ତ୍ତା ସର୍ବଦାହିଁ ତୁମ ପାଖରେ ରହିଥା’ନ୍ତୁ ।

୧୭ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୫୮

*

ସେହି ପରମ ସତ୍ୟର କୁସୁମଟି ତୁମ ଭିତରେ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇଉଠୁ ।

*

ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅବଶ୍ୟ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ସେନାବାହିନୀ ରୂପେ ତିଆରି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୩ ନଭେମ୍ବର ୧୯୬୫

*

ଆମେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟର ଅଭୀପ୍ସା ରଖିଛୁ, ଏବଂ, ଆମର ଜୀବନ ଏବଂ ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ତାହାରି ବିଜୟ ଘୋଷିତ ହେବ ବୋଲି ଅଭୀପ୍ସା ରଖିଛୁ ।

୧୬ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୬୭

*

ପରମ ସତ୍ୟହିଁ ତୁମର ନିୟନ୍ତ୍ରଣକାରୀ ଓ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶକ ହୋଇ ରହୁ ।

୧୬ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୬୭

*

ପରମ ସତ୍ୟ ଲାଗି ତୁମର ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ, ସାତତ୍ୟଯୁକ୍ତ ହେଉ ।

*

ସଫଳତା ଲାଭ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ତୁମେ ସତ୍ୟ ଲାଗିହିଁ ଅଧିକ ଆଗ୍ରହୀ ହୋଇ ରହ ।

୧୨ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୬୯

*

କେବଳ ସତ୍ୟକୁହିଁ ଅବଲମ୍ବନ କରି ରୁହ ।

*

ହେ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ସତ୍ୟର ମହିମା,
ମୁଁ ତୁମରି ଆବାହନ କରୁଛି ।
ହେ ଆଗାମୀ କାଲିର ସୂର୍ଯ୍ୟ, ମୁଁ ତୁମକୁହିଁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଉଛି ।

ଜୁଲାଇ ୧୯୭୧

*

ହେ ପରମ ପ୍ରଭୁ, ହେ ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟ,
ଆମେ କେବଳ ତୁମରି ଆଦେଶକୁହିଁ ପାଳନ କରିବୁ ।
ଏବଂ ସେହି ସତ୍ୟଟି ଅନୁସାରେ ଆପଣାର ଜୀବନକୁ ବଞ୍ଚିବୁ ।

ଜୁନ୍ ୧୯୭୧

*

(*ଓଡ଼ିଶାର ରାୟଗଡ଼ା ପାଠଚକ୍ର ଲାଗି ପ୍ରଦତ୍ତ ସନ୍ଦେଶ*)

ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତଟି ଆସନ୍ନ ହୋଇ ଆସୁଛି, ଯେତେବେଳେ କି ପରମ ସତ୍ୟହିଁ ପୃଥିବୀର

ପରିଚାଳନା କରିବ ।

ତାହାର ଆଗମନକୁ ଅଧିକ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିବା ସକାଶେ ତୁମ୍ଭେମାନେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ କି ?

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୧୯୭୧

*

ଚାଲ, ଆମେ ସମସ୍ତେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ୟର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲାଗି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ।

୩ ମଇ ୧୯୭୨

*

ସେହି ପରମ ସତ୍ୟର ଆଗମନକୁ ପ୍ରଣାମ ।

*

ମିଥ୍ୟା ଓ ସତ୍ୟ

ମିଥ୍ୟା ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁର ପରମ ସଙ୍ଗୀ ।

*

ମିଥ୍ୟା ଉପରେ ବିଜୟ ଲାଭ ହୋଇଗଲେ ଯାବତୀୟ ଅସୁବିଧା ଦୂର ହୋଇଯିବ ।

*

ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କ ଭିତରେ ସର୍ବଦା ମିଥ୍ୟା ସତ୍ୟ ସହିତ ସମ୍ମିଶ୍ରିତ ହୋଇ ରହି ନ ଥାଏ କି ?

*

ସତ୍ୟ କେବଳ ଗୋଟିଏ ରହିଛି; ମାତ୍ର ତାହାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାର ପ୍ରୟାସ ମଧ୍ୟରେ ତାହାକୁ ବିକୃତ କରି ପକାଇବାର ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ମାର୍ଗ ରହିଛି ।

*

କପଟତା ଏବଂ ଛଳନା,— ଏହି ଦୁଇଟି ମାର୍ଗରେହିଁ ଅଜ୍ଞାନ ସତ୍ୟ ଲାଗି ଆପଣାର ସମ୍ମାନ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥାଏ ।

କପଟତା ଏବଂ ଛଳନା, ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ଚେତନା ଲାଗି ଅଚେତନର ଏକ ଅଭୀପ୍ସା ପୋଷଣ କରିବାର ସର୍ବପ୍ରଥମ ସଙ୍କେତ ବୋଲି ଜାଣିବା ।

*

ଆମର ସାଧନାରେ ଯେତିକି ଅଗ୍ରଗତି ଏବଂ ପ୍ରଗଢ଼ତା ସମ୍ଭବ ହେଉଥିବ, ଯାବତୀୟ କପଟତା ଏବଂ ସାଲିଶ୍‌ରେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ପକାଇଦେବା ଲାଗି ଏକ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟ ସେତିକି ପରିମାଣରେ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବ ।

*

ଏହି ପୃଥିବୀ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନ ଓ ମିଥ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେଉଛି ।

*

ମାତ୍ର ତଥାପି ପରମ ସତ୍ୟର ପ୍ରକାଶ ଘଟିବାର ସମୟଟି ମଧ୍ୟ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହେଲାଣି ।

୯ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ପରମ ସତ୍ୟ ଅଜେୟ ହୋଇ ରହୁ, ଦୁର୍ଦ୍ଦମନୀୟ ହୋଇ ରହୁ, ସର୍ବଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଉ, କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଏବଂ କେବେହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ମିଥ୍ୟା ଲାଗି ଏତେଟିକିଏ ସ୍ଥାନ କଦାପି ଛାଡ଼ି ନ ଦେଉ ।

୧୯୫୬

*

ଜୀବନ ଠିକ୍ ଏହିପରି !

ଏହି ଜଗତ ଏକ ମିଥ୍ୟାର ସ୍ଥାନ; ଏବଂ, କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ନୀରବ ଗଭୀରତାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମକୁ ସତ୍ୟର ଯଥାର୍ଥ ଶାନ୍ତି ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇପାରିବ ।

୧୫ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୬୪

*

ସତ୍ୟ ମିଥ୍ୟାଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ଏକ ଅବିନାଶୀ ପରମ ଶକ୍ତିହିଁ ଏହି ଜଗତର ପରିଚାଳନା କରୁଅଛି । ତାହାରି ନିଷ୍ପତ୍ତିହିଁ ସବୁବେଳେ କାୟମ ହୋଇ ରହୁଛି । ତୁମେ ତାହାରି ସହିତ ଆସି ଯୋଗ ଦିଅ, ଏବଂ ତୁମେ ଶେଷରେ ନିଶ୍ଚୟ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବ ।

*

ସତ୍ୟର ଉପାସନା କର ।
ତାହା ତୁମକୁ ମିଥ୍ୟାର ବ୍ୟାଧିରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିବ ।

*

ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାସ କରୁଥିବା ମିଥ୍ୟାଟିକୁ ଅସହ୍ୟ ବୋଲି ମନେ କରିବେ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଜଗତ ସତ୍ୟର ଶାସନ ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ

ହୋଇଯିବ ।

୧୪ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୭୧

*

ମୃତ୍ୟୁ ଲଭିବା ପୂର୍ବରୁ ମିଥ୍ୟା ତା'ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରାକ୍ରମରେ ମସ୍ତକ ଉତ୍ତୋଳନ କରୁଛି ।

ଲୋକେ ତଥାପି କେବଳ ଏକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟରୁ ମିଳୁଥିବା ଶିକ୍ଷାକୁହିଁ ବୁଝି ପାରନ୍ତି । ସେମାନେ ସତ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଆଖି ଖୋଲି ଚାହିଁବା ପୂର୍ବରୁ ତାହା କ'ଣ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ?

ତେଣୁ, ଏହା ଯେପରି ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ନ ହୁଏ, ମୁଁ ସେଥିଲାଗି ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଏକ ପ୍ରୟାସର ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରୁଛି ।

କେବଳ ପରମ ସତ୍ୟହିଁ ଆମକୁ ରକ୍ଷା କରିପାରିବ; ବାକ୍ୟରେ ସତ୍ୟ, କର୍ମରେ ସତ୍ୟ, ଇଚ୍ଛାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସତ୍ୟ, ଏବଂ ଆପଣାର ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସତ୍ୟ । ଆମେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟର ସେବା କରିବା, ନ ହେଲେ ବିନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବା । ଆମେ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିକୁ ବାଛିନେବା ।

୨୬ ନଭେମ୍ବର ୧୯୭୨

*

ଯେଉଁମାନେ ମିଥ୍ୟାର କବଳରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ ଆକୁଳ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି,
ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ମାର୍ଗରେ ଯିବାକୁ ହେବ ।

ନିଜକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା କର ନାହିଁ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର ନାହିଁ । କେବଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କରହିଁ ଯେଉଁଥିରେ ସନ୍ତୋଷ ହେବ, ତୁମେ ତାହାହିଁ କର ।

କାରଣ ଏକମାତ୍ର ସେହିଁ ସତ୍ୟ । ଏକ ସ୍ଥୂଳ ଶରୀର ଧରି ରହିଥିବା ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ତା,— ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପରେ ମିଥ୍ୟାର ଏକ ଆବରଣ ପରି ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଲକ୍କାୟିତ କରି ରଖିଛୁ ।

କେବଳ ସେଇ ଆପଣା ପ୍ରତି ସତ୍ୟଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ ଆମେ କେବଳ ତାଙ୍କରି ଉପରେହିଁ ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବେଶିତ କରି ରଖିବା ଏବଂ ମିଥ୍ୟାର ଆବରଣଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ମୋଟେ ଲାଖି ରହିବା ନାହିଁ ।

*

ମିଥ୍ୟା ଲାଗି କେବଳ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ସମାଧାନ ରହିଛି ।

ଆମର ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଯାହା କିଛି ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତିର

ବିରୋଧାଚରଣ କରୁଛି, ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ୟାଧିମୁକ୍ତ କରିଦେବା ।

୩୧ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୭୨

*

ଆମ ମିଥ୍ୟାକୁ ଆମେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେହିଁ ଅର୍ପଣ କରିଦେବା, ଯେପରିକି ସିଏ ତାହାକୁ ଆନନ୍ଦମୟ ସତ୍ୟରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିଦେଇ ପାରିବେ ।

*

ସତ୍ୟ ମନର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଛି

ଆମେ ସତ୍ୟ ବିଷୟରେ ଯାହାକିଛି ଭାବିବାକୁ ଅଥବା କହିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଛୁ, ସତ୍ୟ ଚିରଦିନ ତାହାର ଅନେକ ସେ ପାଖରେ ରହିଛି ।

୧୦ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସତ୍ୟକୁ କୌଣସି ଶବ୍ଦର ସୂତ୍ର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶ କରି ହେବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ନମନୀୟ ହୋଇଥିବ, ତେବେ ସିଏ ସତ୍ୟକୁ ଅବଶ୍ୟ ତା' ଜୀବନରେ ବଞ୍ଚିପାରିବ ।

*

ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନର ତୋରଣଗୁଡ଼ିକୁ ପାର ହୋଇଯିବା ପରେ, ଜ୍ଞାତ ବିଷୟଟିକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ପାରିବା ଲାଗି ଆମ ପାଖରେ ଆଉ ମୋଟେ କୌଣସି ଶବ୍ଦହିଁ ନ ଥିବ ।

*

ଯିଏ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନର ତୋରଣଗୁଡ଼ିକୁ ପାର ହୋଇ ଗଲାଣି, ତା'ର ଆଉ କହିବାର କିଛି ନାହିଁ, ଶିକ୍ଷା ଦେବାର ମଧ୍ୟ ଆଦୌ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ ।

*

ପରମ ସତ୍ୟର ଅଧିକ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆସିବାକୁ ହେଲେ ତୁମକୁ ଅନେକ ସମୟରେ କିଛି ନ ବୁଝିବାକୁହିଁ ସମ୍ମତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୫ ନଭେମ୍ବର ୧୯୬୧

*

> *ଯେତେବେଳ ମୁଁ ଉଚିତ ପାଖରେ ରହିଛି, ସେତେବେଳ ତା' ଉପରେ କାହାରି ଆଖି ପଡୁ ନାହିଁ; ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଅନୁଚିତ ପାଖକୁ ଚାଲିଯାଉଛି, ସେତେବେଳେ*

ସେ କଥାଟିକୁ କେହିହେଲେ ଭୁଲି ପାରୁ ନାହାନ୍ତି ।

କାରଣ, ପ୍ରକୃତରେ ଉଚିତ ବା ଅନୁଚିତ ବୋଲି ଆଦୌ କିଛି ନାହିଁ । ପ୍ରଭୁ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ଓ ସିଏ ସବୁ କଥାକୁହିଁ ସ୍ମରଣ ରଖିଥା'ନ୍ତି ।

୨୬ ଜାନୁଆରି ୧୯୬୩

*

ଆପଣାର କାଳ ଓ ଆପଣାର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଚାର (ଅଥବା ବିଚାର ପଦ୍ଧତି) ସତ । ମାତ୍ର ଯଦି ତାହା କେବଳ ଆପଣାକୁହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବାକୁ ଚାହେଁ ଅଥବା ତା'ର କାଳଟି ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଗଲା ପରେ ମଧ୍ୟ ଯଦି ତାହା ନ ଯାଇ ତଥାପି ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଏ, ତେବେ ସେଇଟିକୁ ଆଉ କଦାପି ଠିକ୍ ବୋଲି କହି ହେବ ନାହିଁ ।

*

ଏହି ସମଗ୍ରତାର କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଉପାଦାନକୁ ଯଦି ଆମେ ଅଲଗା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରି ତାହାକୁହିଁ ସମଗ୍ର ସତ୍ୟ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରି ବାହାରିବା, ତେବେ ତାହା ଯେତେ ବେଶୀ କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥିତ ଅଥବା ବ୍ୟାପକ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ତାହା ସୁନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏକ ମିଥ୍ୟାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ; କାରଣ ସେତେବେଳେ ତାହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟଟିର ଅବଶିଷ୍ଟାଂଶକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରେ । ଠିକ୍ ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ଏକ ଅବିବାଦ୍ୟ ମତବିଶ୍ୱାସ ବୋଲି କହିବା ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ତାହାକୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବିପଜ୍ଜନକ ପ୍ରକାରର ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ବି କହିବା, କାରଣ ସେହି କାଟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମତ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ବୋଲି ଦାବି କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତ ଓ ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟକୁ ଆମେ ମନ ଦ୍ୱାରା କଦାପି ଚିନ୍ତା କରି ଠାଣ କରି ପାରିବା ନାହିଁ; କାରଣ, ଯାହାକିଛି ସ୍ଥାନ ଓ କାଳର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହା କିଛି ଖଣ୍ଡିତ ଓ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛି, ମନ କେବଳ ତାହାରି କୌଣସି କଳ୍ପନା କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ । ଏହିପରି ଭାବରେ ମନର ଭୂମିକୁ ଆସି ପରମ ସତ୍ୟ ଅଗଣିତ କେତେ ନା କେତେ ଖଣ୍ଡସତ୍ୟ ଓ ପରସ୍ପରର ବିରୋଧୀ ସତ୍ୟରେ ବିଭକ୍ତ ହୋଇପଡ଼େ । ଏଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତେ ପାରୁପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୂଳ ଅସଲ ସତ୍ୟଟିକୁ ନିଷ୍ପନ୍ନ କରି ଆଣିବା ଲାଗି ଭାରି ଚେଷ୍ଟା କରୁଥା'ନ୍ତି – କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବା ଲାଗି ଉଦ୍ୟମ କରିବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ମୋଟେ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ନ ଥା'ନ୍ତି । ମାତ୍ର ଏହି ଅଗଣିତ ସବୁଯାକ ସତ୍ୟ ଏକାଠି ସମଗ୍ର ଭାବରେ ସେହି ଅନନ୍ତ, ଶାଶ୍ୱତ ଏବଂ ପରମ ସତ୍ୟର ସମ୍ଭୂତିଗତ ପ୍ରକ୍ରିୟାଟିକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରୁଥା'ନ୍ତି । ଏବଂ,

ଆପଣାକୁହିଁ ସମଗ୍ର ସତ୍ୟ ବୋଲି ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତ ସତ୍ୟଟିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି ।

*

ଅଲଗା ଅଲଗା କରିଦେବାରେ ଅଥବା ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଭଳି କରି ଦେଖାଇବାରେ ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟ ନିହିତ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ । ଅନେକତ୍ୱର ମଧ୍ୟଦେଇ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକଟ କରି ଆଣୁଥିବା ଐକ୍ୟ ମଧ୍ୟରେହିଁ ତାହା ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ବୁଦ୍ଧିର ବୁଝିବା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆମେ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ଏପରି ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଦୁରୂପେ କଳ୍ପନା କରି ପାରିବା, ଯେଉଁଠାରେକି ବିରୋଧୀ ସବୁଯାକ ବିଚାର ଆସି ଏକତ୍ର ମିଳିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଏହିପରି ମିଳିତ ହୋଇ ଏକ ଐକ୍ୟକୁ ସମ୍ଭବ କରି ଆଣନ୍ତି ।

ବ୍ୟାବହାରିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ଆମ ଅହଂର ଆତ୍ମସମର୍ପଣ ବା ବିଲୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା କି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଆବିର୍ଭାବ ଓ ପରିପ୍ରକାଶ ପ୍ରକୃତରେ ସମ୍ଭବ ହେବ ।

ଆପଣାକୁ ସେହି ବିଲୟରୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବା ଲାଗି ଅହଂ ସଂଶୟକୁହିଁ ଆପଣାର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅସ୍ତ୍ରରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିଥାଏ ।

ତୁମର ସାଧନାପଥରେ ମୁଁ ଏହି କେତୋଟି ମନ୍ତବ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି, ଯାହାକି ତୁମକୁ ଆଉ କିଛିଦୂର ଆଗେଇ ନେଇ ପାରିବ ।

ଏଗୁଡ଼ିକ ମୁଁ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ତୁମ ପାଖକୁ ପଠାଉଛି ।

୬ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୫

*

ସତ୍ୟ ମନଠାରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଛି, କେବଳ ଏକ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ତାହା ସହିତ କୌଣସି ଯୋଗସୂତ୍ର ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇ ପାରିବ ।

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଏବଂ ସକଳ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ତାଙ୍କରି ପାଖରେ ସମର୍ପିତ କରିଦେବା,— ଏହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ପ୍ରାଥମିକ ସର୍ତ୍ତ ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ ।

୨୪ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୭୧

*

ଯିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ପରମ ସତ୍ୟର ସେବା କରିବାକୁ ଚାହେଁ, ସେଇ ନିଶ୍ଚୟ ପରମ ସତ୍ୟର ପରିଚୟ ଲାଭ କରିବ ।

*

ମତ ଓ ସତ୍ୟ

ଅଜ୍ଞାନର ଭୂମିଟି ଉପରେ ମନରୁ ନିଷ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ମତଗୁଡ଼ିକ ସର୍ବଦା ପରସ୍ପରର ବିରୋଧ କରୁଥା'ନ୍ତି ।

ମାତ୍ର ପରମ ସତ୍ୟର ଭୂମିରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଜ୍ଞାନର ନାନା ଅନୁପୂରକ ବିଭାବ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

*

ଯାବତୀୟ ମତକୁ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟରହିଁ ବିଭିନ୍ନ ବିଭାବ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଏହି ଯାବତୀୟ ବିଭାବକୁ ଏକତ୍ର ସମ୍ଭାରି ଧରି ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଏକ ବ୍ୟାପକ ସମଗ୍ରରେ ଉପନୀତ ହୋଇପାରିବ, କେବଳ ସେତିକିବେଳେହିଁ ସେହି ଅସଲ ସତ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବ ।

୧୧ ଜାନୁଆରି ୧୯୬୭

*

ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ଯାବତୀୟ ଆଲୋଚନା (ବା ମତଗୁଡ଼ିକର ଆଦାନପ୍ରଦାନ) ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସେହି ମନର ସ୍ତରରେହିଁ ରହିଛି ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ମୋଟେ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ । ବିଭିନ୍ନ ବସ୍ତୁକୁ ଦେଖିବା ଲାଗି ଏବଂ ବୁଝିବା ଲାଗି ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପଦ୍ଧତି ରହିଛି; ଏବଂ ଦେଖିବାର ଏହିସବୁ ବିଭିନ୍ନ ପଦ୍ଧତିକୁ ହୁଏତ ଏକତ୍ର ମିଶାଇ ଆଣିବା ଲାଗି ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କରାଗଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ତଥାପି ଅସଲ ସତ୍ୟଠାରୁ ପ୍ରକୃତରେ ଅନେକ ଦୂରରେ ଯାଇ ରହିଥିବ । ଯେତେବେଳେ, ମନକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନୀରବ କରିଦେଇ ତୁମେ ଆପଣାକୁ ଭାବନାଗୁଡ଼ିକର ସ୍ତରରୁ ଆହୁରି ଉପରକୁ ଉଠାଇ ନେଇପାରିବ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ତୁମେ ତାଦାତ୍ମ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନଲାଭ ନିମିତ୍ତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇପାରିବ ।

ବାହ୍ୟ ଶୃଙ୍ଖଳାର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଏକଥାଟି ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ତୁମ ନିଜର ଗୋଟିଏ ମତ ରହିଛି ଓ ତୁମେ ସେଇଟିକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଯାଉଛ, ସେତେବେଳେ ତୁମକୁ ସ୍ମରଣ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ଏଇଟି ହେଉଛି କେବଳ ଏକ ମତ, ଦେଖିବାର ଏବଂ ଅନୁଭବ କରିବାର କେବଳ ଏକ ପଦ୍ଧତି ମାତ୍ର; ଏବଂ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ନିଜସ୍ୱ ମତ ରହିଛି, ଦେଖିବାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ନିଜସ୍ୱ ପଦ୍ଧତି ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ବିରୋଧ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ତୁମକୁ **ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ସମଗ୍ରରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ** ଏବଂ ଏକ ଅଧିକ ବ୍ୟାପକ ସମନ୍ୱୟରେ

ଉପନୀତ ହେବା ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସମଗ୍ରତଃ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ, ଏହିସବୁ ଆଲୋଚନା ସର୍ବଦାହିଁ ଭାରି ନିରର୍ଥକ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ାକ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ କେବଳ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରୁବୋଲି ମୋତେ ବୋଧ ହୋଇଥାଏ ।

୫ ଜୁନ୍ ୧୯୬୭

*

ଯାବତୀୟ ମତ ଭିତରେ କିଛି ସତ ରହିଥାଏ ଓ କିଛି ମିଛ ବି ରହିଥାଏ । ତେଣୁ, କୌଣସି ପ୍ରକାର ରୋଷ ପ୍ରକାଶ ନ କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମତକୁ ଶୁଣିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତଃ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବଡ଼ ଓ ଉପଯୋଗୀ କଥା ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

*

ଯଥାର୍ଥରେ ଶୁଣିପାରିବାର ଉପାୟଟିକୁ ଜାଣିବା : ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୋଯୋଗୀ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ନୀରବ ହୋଇଯିବା ।

*

ଏକ ସୁଖକର ଏବଂ ମଧୁର ହସଟିଏ ହସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶେଷ କରିଦେବା ଅପେକ୍ଷା ଯାହା ସତ୍ୟ ତାହାହିଁ କହିବାହିଁ ସର୍ବଦା ଅଧିକ ଭଲ । ମାତ୍ର, ତୁମେ ଯାହା କହୁଛ, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ସତ ନୁହେଁ । ତାହା ହେଉଛି କେବଳ ତୁମରହିଁ ଏକ ମତ ଓ ତୁମେ ତାହାକୁହିଁ ବ୍ୟକ୍ତ କରୁଛ ।

ସତ କହିବାର ଆଦୌ ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ତୁମ ମନରେ ଯାହାକିଛି ଆସିବ, ତୁମେ ତାହାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ପକାଉଥିବ ।

*

ସାଧୁତା

ସାଧୁତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ରକ୍ଷା ସମ୍ଭବ ହୁଏ ।

*

ଏକ ଶାନ୍ତ ହୃଦୟ, ତାହାହିଁ ସାଧୁତାର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁରସ୍କାର ।

*

ତୁମ ଭିତରେ ନିଷ୍ଠା ଓ ସାଧୁତା ଆସେ, ତେବେ ତୁମର ମନ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିପାରିବ ।

୧୦ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୯

*

ପ୍ରାଣିକ ସ୍ତରର ସାଧୁତା : ଆମ ଇନ୍ଦ୍ରିୟାନୁଭବ ଏବଂ ଆମର ବାସନାଗୁଡ଼ିକୁ ଆମର ବିଚାରଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ମିଥ୍ୟା ଭରିଦେବାକୁ ଏବଂ ଆମ କର୍ମଗୁଡ଼ିକର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ଆଦୌ କୌଣସି ଅନୁମତି ନ ଦେବା ।

*

ମାନସିକ ସାଧୁତା : ଅପରକୁ ଅଥବା ଆପଣାକୁ ଠକିବା ଲାଗି କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା ନ କରିବା ।

*

ମାନସିକ ନିଷ୍ଠା : ସମଗ୍ର ସାଧୁତା ଅର୍ଜନ କରି ପାରିବା ଲାଗି ଏକ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ସର୍ତ୍ତ ।

*

ସର୍ବଦା ସତ୍ୟହିଁ କହିବ

ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ କହିବା, ତାହାହିଁ ଭଦ୍ରତାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଲକ୍ଷଣ ।

*

ମିଥ୍ୟା ସମ୍ବାଦ ସ୍ତୂପର ଗୋଟାଏ ସମୁଦ୍ର ଅପେକ୍ଷା ବିନ୍ଦୁଏ ମାତ୍ର ସତ୍ୟର ଅନେକ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି ।

*

କେବେହେଲେ ମିଛ କଥା କହିବ ନାହିଁ : ମାର୍ଗର ନିରାପତ୍ତା ଲାଗି ତାହାହିଁ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ସର୍ତ୍ତ ।

*

ଗୋଟିଏ ମିଛ କଥା କହିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ନିଜର ବିଘଟନ ଆଡ଼କୁ ଏକ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବା ।

*

ମୁଁ ସର୍ବଦା ମିଥ୍ୟାକୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରି ରଖିଛି, ସବୁବେଳେ ନିଷିଦ୍ଧ ବି କରି ରଖିଥିବି ।

*

ଯଦି କୌଣସି ସତକଥା କହିବାକୁ ତୁମର ଇଚ୍ଛା ହେଉ ନାହିଁ, ତେବେ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମିଛ ନ କହି ଚୁପ୍ ହୋଇ ରହିଯିବା ବରଂ ଅଧିକ ଭଲ ।

*

ଯାହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ, ଏହି ଲେଖନୀ କେବଳ ତାହାକୁହିଁ ଲେଖୁ ।

୧୪ ଜୁନ୍ ୧୯୩୪

*

ଯେତେ ଛୋଟ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ଯଦି ଆମେ ମୁହଁରୁ ବା ଆମର କଲମରୁ ଗୋଟିଏ ମିଛ କଥାକୁ ବାହାରିବା ଲାଗି ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବା, ତେବେ ଆମେ ପରମ ସତ୍ୟର ପୂର୍ଣ୍ଣୋପଯୁକ୍ତ ବାର୍ତ୍ତାବହ ହୋଇ ପାରିବା ବୋଲି ଆଉ କିପରି ଆଶା କରିପାରିବା ? ପରମ ସତ୍ୟର ଜଣେ ପୂର୍ଣ୍ଣୋପଯୁକ୍ତ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ହୋଇ ବାହାରିଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏତେଟିକିଏ ଅଯଥାର୍ଥ କଥା, ଅତିରଞ୍ଜନ ଅଥବା ବିକୃତୀକରଣରୁ ଆପଣାକୁ କ୍ଷାନ୍ତ କରି ରଖିବା ଉଚିତ ।

*

ଅଯଥାର୍ଥ କଥା କହିବାଠାରୁ ନୀରବ ରହିବା ଅନେକ ଅଧିକ ଗୁଣରେ ଭଲ ।

୩୦ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୭୨

ବାକ୍‌ସଂଯମ

ଆମେ ଯାହାକିଛି କହୁଛୁ, ତାହା ଉପରେ ଆପଣାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରଖିବା ହେଉଛି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀରବ ହୋଇ ରହିବା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ ଉପଯୋଗୀ, ଯଥା ସମ୍ଭବ ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଓ ପ୍ରକୃତ ରୀତିରେ ତାହାକୁ କହି ଶିଖିବା,– ତାହାହିଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ।

୫ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୩

*

ନିଜ ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅର୍ଜନ କରିବା ହେଉଛି ସର୍ବପ୍ରଥମ ଆବଶ୍ୟକତା । ଏଠାରେ ବିଶେଷ କରି ନିଜ କହିବା କଥା ଉପରେ ସଂଯମ ରଖିବାର ବିଷୟଟିକୁ ସ୍ମରଣ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମଣିଷମାନେ ଯଦି ଚୁପ୍ ହୋଇ ରହି ଶିଖନ୍ତେ, ତେବେ କେତେ କେତେ ଅଡୁଆକୁ ଏଡ଼ିଦେଇ ପାରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତା !

ତୁମେ ନୀରବ ରହିବ, ଏବଂ, କେବଳ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ପ୍ରଧାନତଃ ଇପ୍‌ସିତ ରୂପାନ୍ତରଟିକୁ ସମ୍ଭବ କରିବା ଲାଗି ବଳ ଏବଂ ଶକ୍ତି ସଂଗ୍ରହ କରିବ ।

୩ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୪

*

କୌଣସି କଥା କହିବା, କାମ କରିବା ବା ଲେଖିବା ଆଗରୁ ଯଦି ଲୋକମାନେ ଟିକିଏ

ଚୁପ୍‌ହୋଇ ରହି ପାରୁଥା'ନ୍ତେ, ତେବେ ଅନେକ ଅଡୁଆରୁ ରକ୍ଷା ମିଳି ପାରନ୍ତା । କେବଳ ନିରର୍ଥକ ଭାବରେ କେତେ କଥା କୁହା ନ ହୁଏ, ସେଥିରୁ ଅନେକ ଭୁଲ୍ ବୁଝିବା ଘଟେ ଏବଂ ଅପ୍ରୀତିକର ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ାକ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମଲାଭ କରନ୍ତି । ଚୁପ୍ ରହି ପାରିଥିଲେ ମୋଟେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ି ନ ଥା'ନ୍ତା ।

ଯେଉଁସବୁ କଥା କହିବା ପ୍ରକୃତରେ ଉଚିତ, ଯଦି କେବଳ ସେତିକି କୁହା ଯାଉଥା'ନ୍ତା ତେବେ ଏହି ପୃଥିବୀ ନିଶ୍ଚୟ ଏକ ନୀରବ ସ୍ଥାନ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତା ।

୨୯ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୩୪

*

କେତେ କେତେ ନିରର୍ଥକ କଥା ଶୁଣି ଶୁଣି ପୃଥିବୀର କାନ ବଧିରା ହୋଇଯିବାରେ ଲାଗିଛି ।

*

ମାଆ, ଧୋଇବା ଲୋକମାନେ ଠିକ୍ ସମୟରେ ତାଙ୍କ କାମଟିକୁ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ବୋଲି ଆମର ମଧ୍ୟ ରଙ୍ଗ କରିବା କାମରେ ଡେରି ହୋଇଗଲା । ତଥାପି ଏହି କଥାଟି କହି ପାରୁଥିବାରୁ ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି ଖୁସି ଯେ ମୋ'ର ସହକର୍ମୀମାନଙ୍କର ଉତ୍ତେଜିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଏବଂ ଆଲୋଚନା ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ମୋଟେ ଭାସିଯାଇ ନ ଥିଲି । ମାତ୍ର ଏହି କଥାଟିକୁ ମୁଁ ଭାରି କଷ୍ଟରେ କରିପାରିଲି । ଆଜିଠାରୁ ମୁଁ ସର୍ବଦାହିଁ ଠିକ୍ ଏହିପରି ଏକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଅବଲମ୍ବନ କରିବି । ଆପଣ ମୋତେ ଏଥିଲାଗି ଆପଣଙ୍କ ନୀରବତାର ଶକ୍ତିଟିକୁ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରଦାନ କରିବେ ।

ହଁ, ନୀରବ ରହିବା ଓ ସର୍ବଦା କେବଳ ନିରର୍ଥକ ଏବଂ ଅସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ହୋଇ ରହିଥିବା ଆଲୋଚନାମାନଙ୍କରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଭାଗ ନ ନେବାକୁ ଶିଖିବା,— ତାହା ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଲ କଥା ।

*

ନୀରବ ରହି ପାରିବାର ଶକ୍ତିରେ ଏକ ବୃହତ୍ ବଳ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ବିଶେଷତଃ ତଥାକଥିତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କରାଯାଉଥିବା ଆଲୋଚନାକୁ ଆଦୌ ନ ଶୁଣିବାହିଁ ସବୁବେଳେ ଅଧିକ ଭଲ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣାର ନିଜସ୍ୱ ମାର୍ଗଟିରେ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିବ ଏବଂ ସେଥିରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କହିବା ଲାଗି

ଆଦୌ କିଛି ନ ଥିବ ।

୯ ଜାନୁଆରି ୧୯୩୮

*

ପାରସ୍ପରିକ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଏବଂ ଆଲୋଚନା ଅପେକ୍ଷା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ଏକ ବାତାବରଣରହିଁ ଅନେକ ସମୟରେ ବହୁଗୁଣ ଅଧିକ ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ ।

୨୨ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୧

*

ତୁମେ ଯାହାକିଛି କହୁଛ, ସର୍ବଦା ସେହି ସବୁକିଛିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିପାରିବା ଉଚିତ । ମାତ୍ର, ତୁମେ ଯାହାସବୁ କରୁଛ, ସେହିଗୁଡ଼ାକ ବିଷୟରେ କଥା କହିବାଟାକୁ ସର୍ବଦା ଆଦୌ ଏକ ବିଜ୍ଞ ବିଷୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

କଥା କହିବାବେଳେ ତୁମେ ଯାହା ସତ, ସର୍ବଦା ତାହାହିଁ କହିବ । ମାତ୍ର ବେଳେ ବେଳେ କିଛି ନ କହିବାହିଁ ଅଧିକ ଭଲ ହେବ ।

୧୮ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୧

*

ସ୍ଥୂଳ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି କହୁଥିବା ସମୟରେ ଆମର ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ଜୀବନ୍ତ, ପ୍ରୀତିକର ଏବଂ ସରସ ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ ଢଙ୍ଗରେ କହିପାରିବା ଉଚିତ ।

ପ୍ରାଣିକ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ କହୁଥିବା ସମୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କହିପାରିବ ଉଚିତ ।

ମାନସିକ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମର କହିବା ଶୈଳୀଟି ସ୍ପଷ୍ଟ, ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ପାରିବା ଉଚିତ ।

ଚୈତ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କହିଲାବେଳେ ତାହା ପଛରେ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେରଣାଟି ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବା ଉଚିତ ।

୨୩ ଜାନୁଆରି ୧୯୫୩

*

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରସଙ୍ଗ : ଆମର କହିବା କଥାଗୁଡ଼ିକ ନିଜର ସରଳତାରେ ସର୍ବଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ପାରିଥିବା ଉଚିତ ।

*

ଫଳାଫଳ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଅପେକ୍ଷା ନ ରଖି ସ୍ପଷ୍ଟବାଦିତା ଅତ୍ୟନ୍ତ ପରିଷ୍କାର ଭାବରେ ଆପଣାର କହିବା କଥାଟିକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରେ ।

*

ଧୀର ଓ ନମ୍ର ଭାବରେ ଆପଣାର କଥାଟିକୁ କହିବା ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଦା ଏକ ବଳର ସଙ୍କେତ ମିଳେ; ଏବଂ ସର୍ବଦା ଦୁର୍ବଳତାହିଁ ନାନା ଅପ୍ରୀତିକରତା ଭିତରକୁ ଆପଣାକୁ ବିସ୍ଫୋଟିତ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ ।

୧୮ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୫୬

*

କ୍ରୋଧ କେବଳ ନିର୍ବୋଧତା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛିହେଲେ କୁହାଇ ପାରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇ ନାହିଁ ।

*

କୌଣସି ଗର୍ବ କର ନାହିଁ । ଗର୍ବ କରି ଗୁଡ଼ାଏ କହିବା ଦ୍ୱାରା, ତୁମ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟଟିହିଁ ବୃଥା ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ।

*

କଥା କହି ଆପଣାକୁ ଦେଖାଇହେବା,— ଏଇଟି ହେଉଛି ଅଗ୍ରଗତିର ପଥରେ ଏକ ବୃହତ୍ତମ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ । ଯଥାର୍ଥ ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରହିଥିଲେ ଆମକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଯତ୍ନର ସହିତ ସେହି ନିର୍ବୋଧତାକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ ।

*

ସମାଲୋଚନା କରିବାର ଅଭ୍ୟାସଟି ଅନେକ ମନ୍ଦ ଅଭ୍ୟାସଠାରୁ ଅଧିକ ଅନିଷ୍ଟକାରୀ ହୋଇଥାଏ ।

*

Médire est une chose trés vile – ପରଚର୍ଚ୍ଚା କରିବା ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମନ୍ଦ କଥା । ଏଠାରେ ମୁଁ Médire ଶବ୍ଦଟିର କିପରି ଅନୁବାଦ କରିବି, ସେକଥା ଠିକ୍ କରି ପାରୁ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଠିକ୍ ‘‘ନିନ୍ଦାକରିବା’’ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କୁଟିଳ ମନ, କୁଟିଳ କଥା, କୁଟିଳ ହୃଦୟ : ଏହି ସବୁକିଛି ତୁମର କହୁଥିବା କଥା ଭିତରେ ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ଆସୁଥିବେ । ଏବଂ କଥାଟି ବି ବାହାରକୁ ମହୁ ପରି ମନେ ହେଉଥିବ, କିନ୍ତୁ ଠିକ୍ ବିଷ ପରି ଲାଗୁଥିବ ।

*

ନିରର୍ଥକ ଭାବରେ କୁହାଯାଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଶବ୍ଦକୁ ଏକ ବିପଜ୍ଜନକ ବାଜେ କଥା ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

ଈର୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଅଭିପ୍ରେତ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଶବ୍ଦ, ନିନ୍ଦାମୂଳକ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି କଥା,— ଏହା

ଦ୍ୱାରା ଚେତନାଟାହିଁ ତଳକୁ ଖସି ଆସିବା ସାର ହୁଏ ।

ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଏକ ଅଶିଷ୍ଟ ଭାଷାରେ ଏବଂ ଅମାର୍ଜିତ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ସାହାଯ୍ୟରେ ସେହି ନିନ୍ଦାବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଉଚ୍ଚାରଣ କରାଯାଏ ସେତେବେଳେ ତାହାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଆତ୍ମଘାତୀ ହେବାର ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ, — ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆପଣାର ଆତ୍ମାହିଁ ଆପଣାକୁ ହତ୍ୟା କରେ ।

୯ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୭

*

ଯେତେବେଳେ ଅଜ୍ଞାନପରବଶ ହୋଇ ଆମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ନିଜର ଚେତନାକୁ ତଳକୁ ଖସାଇ ଆଣୁ, ନିଜ ଆତ୍ମାର ସମ୍ମାନକୁ ବି ନଷ୍ଟ କରୁ ।

ଏକ ସମ୍ମାନବୋଧଯୁକ୍ତ ବିନମ୍ର ନୀରବତା,— ତାହାହିଁ ଜଣେ ଶିଷ୍ୟ ଲାଗି ଉପଯୁକ୍ତ ଏକମାତ୍ର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ।

*

କୌଣସି ବାକ୍‌ସଂଯମ ନ ରଖି ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରୁଥିବା ଏକ ସମାଲୋଚନାମୂଳକ ମନୋଭାବର ଆରୋଗ୍ୟ ଲାଗି :

୧. ତୁମେ ଏହିପରି ଏକ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲାବେଳେ କୌଣସି କଥା କହିବାକୁ ମୋଟେ ରାଜି ହେବ ନାହିଁ; ଯଦି ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼େ, ତେବେ ଆପଣା ତରଫରୁ କୌଣସି କଥା କହିବାକୁ ବାସ୍ତବରେ ଅସମ୍ଭବ କରି ରଖିବ ।

୨. ନିଜ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଗ୍ଲାନିଭାବ ନ ରଖି ନିଜକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବ ଏବଂ ଅନୁଭବ କରିବ ଯେ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେଉଁ କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ତୁମେ ଏତେ ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ ବୋଲି ଦେଖୁଛ, ତୁମ ନିଜ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହି କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ତୁମେ ବହନ କରି ରହିଛ ।

୩. ନିଜର ସ୍ୱଭାବଟି ଭିତରେ ତୁମ ସତ୍ତାର ବିପରୀତ ଦିଗଟିକୁ ମଧ୍ୟ (ହିତୈଷିତା, ନମ୍ରତା, ସଦିଚ୍ଛା) ତୁମେ ଆବିଷ୍କାର କରିବ ଏବଂ ବିରୋଧୀ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷତି ଘଟାଇ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯେପରି ବିକାଶ ଘଟେ, ସେଥିଲାଗି ଅନବରତ ପ୍ରୟାସ କରିବ ।

୧୧ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୮

*

ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଉପସ୍ଥିତିରୁହିଁ ଯଥାର୍ଥ ବଳ ଓ ଯଥାର୍ଥ ସୁରକ୍ଷା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ ।

ଏହି ଉପସ୍ଥିତିଟିକୁ ତୁମେ ନିଜ ଭିତରେ ସର୍ବଦା ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲେ

ତୁମକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଯତ୍ନର ସହିତ ବାକ୍ୟଗତ ଆଚାର ଓ କର୍ମଗତ ଯାବତୀୟ ଅଶିଷ୍ଟତାରୁ ଦୂରରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ କଦାପି ମନମୁଖି ଯାହା ଇଚ୍ଛା ତାହା ଆଚରଣ କରିବାକୁ ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାକୁ କଦାପି ଅସଦାଚରଣ ବୋଲି ଭ୍ରମ କରିବ ନାହିଁ । ତୁମର ସକଳ ଭାବନା ଶୁଦ୍ଧ ହେବ ଏବଂ ଅଭୀପ୍‌ସା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦୀପ୍ତ ହୋଇଥିବ ।

୨୬ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୬୫

*

ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା କହୁଥିବା ସମୟରେ ଆପଣାର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ସେହି ଜୀବନ୍ତ ପରମ ଉପସ୍ଥିତି ଏବଂ ପରମ ସୁରକ୍ଷାକୁ ଅତୁଟ ରଖିବାକୁ ସର୍ବଦା ଯତ୍ନଶୀଳ ରହିଥିବ ଏବଂ ଯେତେ କମ୍ କଥା କହିବା ସମ୍ଭବ ହେବ, କେବଳ ସେତିକି କଥା କହିବ ।

*

ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରକୃତ କଥା ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଚୁପ୍ ରହି ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ଭଲ କରୁଛ, କାରଣ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ସର୍ବଦା ତୁମ ପାଖରେ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାହିଁ ଏକମାତ୍ର ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୩ ନଭେମ୍ବର ୧୯୬୫

*

କ୍ଷମା ମାଗି ଯିବା ଲାଗି ତୁମର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ମାତ୍ର, ତୁମର କଥାକୁ ସମସ୍ତେ ଭୁଲ୍ ବୁଝିପାରୁ ଥିବାରୁ, ନିଜର କଥା ବିଷୟରେ ଅଧିକ ସାବଧାନ ହେବା ଲାଗି ମନସ୍ଥ କରି ତୁମେ ପ୍ରକୃତରେ ଉଚିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛ ।

*

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦୋଷତ୍ରୁଟି ବିଷୟରେ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବା ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି ଖରାପ କଥା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ଅବଶ୍ୟ ଦୋଷତ୍ରୁଟି ରହିଛି, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆମେ ସତତ ଭାବିବା ଦ୍ୱାରା ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକର ଅପସାରଣ ଦିଗରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସହାୟତା ମିଳେ ନାହିଁ ।

ଜୁନ୍ ୧୯୬୬

*

କହିବା ଅପେକ୍ଷା ହୁଏତ ଆହୁରି ଅଧିକ ଭାବରେ ଲେଖିବା ସମୟରେ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ତ୍ୱରାର ସହିତ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାର ସେହି ସର୍ବୋତ୍ତମ ମନୋଭାବଟିକୁ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ଯଦି ତୁମେ ଅଭୀପ୍‌ସା ରଖିଥାଅ, ତେବେ, ଯେତିକି କହିବା **ଏକାନ୍ତ**

ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ, କେବଳ ସେତିକି କହିବାକୁ (ଲେଖିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହାର ଆହୁରି ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ରହିଛି) ହଁ ତୁମେ ଏକ କଠୋର ନିୟମ କରି ରଖିବ । ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ସେହି ନିୟମଟିକୁ ପାଳନ କରି ପାରିଲେ ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଅଦ୍ଭୂତ କାମ ଦେବ ।

୨୭ ଜୁଲାଇ ୧୯୬୬

*

ଗୁଡ଼ାଏ ବେଶି ନୁହେଁ କି ଏକାବେଳେକେ କମ୍ ନୁହେଁ,— କେବଳ ଯେତିକି ଦରକାର, ତୁମେ ସେତିକି କଥା କହିବ ।

*

ଖବର ସଂଗ୍ରହ କରିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିରେ ମୋଟେ କିଛି ଖରାପ କଥା ନାହିଁ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବୁଛି ।

ଏହା ପ୍ରକୃତରେ **ଖରାପ** ଓ କ୍ଷତିକାରକ । ଯେଉଁମାନେ ଏହିସବୁ କଥାରେ ସମୟ ଦିଅନ୍ତି, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା କେବଳ, ସେମାନଙ୍କର ଚେତନା ଯେ ତଳକୁ ଖସିଆସେ ତା' ନୁହେଁ, ସଂପୃକ୍ତ ସ୍ଥାନଟିର ବାତାବରଣରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅବନତି ଘଟିଥାଏ ।

୨୯ ଜୁଲାଇ ୧୯୬୭

*

ଆଉ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି କ'ଣ କରୁଛି ବା ନ କରୁଛି, ତାହାକୁ ନେଇ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବା ଏକ ଭୁଲ୍ କଥା ।

ସେହି ଚର୍ଚ୍ଚାକୁ ଶୁଣିବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ।

ଏହି ଚର୍ଚ୍ଚାରେ କେତେଦୂର ସତ୍ୟ ରହିଛି ବା ନ ରହିଛି, ସେ କଥାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିବା ଏକ ଭୁଲ୍ କଥା ।

ଏକ ମିଥ୍ୟା ଚର୍ଚ୍ଚାର ପ୍ରତିବାଦ କରି କଥାରେ ତାହାର ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବା ମଧ୍ୟ ଏକ ଭୁଲ୍ କଥା ।

ଏହି ସମୁଦାୟ ବ୍ୟାପାରଟି ଦ୍ୱାରା କେବଳ ଏକ ଖରାପ ଉପାୟରେ ନିଜ ସମୟଟିହିଁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ଚେତନାରେ ମଧ୍ୟ ଅବନତି ଘଟିଥାଏ ।

ଆମ ବାତାବରଣ ମଧ୍ୟରୁ ଏହି ଅତ୍ୟନ୍ତ କୁତ୍ସିତ ଅଭ୍ୟାସଟିକୁ ମୂଳପୋଛ କରି ନ ପାରିଲେ, ଆଶ୍ରମ ତା'ର ଦିବ୍ୟଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟରେ କେବେହେଲେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିବ ନାହିଁ ।

ମୋ'ର ଇଚ୍ଛା, ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ତୁମପରି ଏଥିଲାଗି ଅନୁତାପ କରିବେ ଏବଂ

ଏହି ଅସ୍ୱାସ୍ଥକର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେବା ଲାଗି ସଂକଳ୍ପ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ।

୧୨ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୭

*

କଥା ଓ କାର୍ଯ୍ୟ

ଖାଲି ଜାଣିଲେ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ, **କାର୍ଯ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ।**

କେବଳ ଛଳନା କରିବା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ, ତୁମକୁ ଯଥାର୍ଥରେ ତାହା **ହେବାକୁହିଁ** ପଡ଼ିବ ।

୧୫ ନଭେମ୍ବର ୧୯୪୦

*

ପରମ ସତ୍ୟର ପଥରେ, ଆହୁରି ଅଧିକ ଜାଣିବାକୁ ହେଲେ ତୁମେ ଯେତିକି ଜାଣିଲଣି, ତାହାକୁ ଅବଶ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଲେଖା ଯାଉଥିବା ଓ କୁହା ଯାଉଥିବା ଗଦାଗଦା ଶବ୍ଦ ଅପେକ୍ଷା ଏତେ ଟିକିଏ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଶୀଳନର ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି ।

ଜୁଲାଇ ୧୯୫୩

*

ସିଦ୍ଧାନ୍ତ, ଉପଦେଶ ଏବଂ ପ୍ରସ୍ତାବର ଏକ ମହାସମୁଦ୍ର ଅପେକ୍ଷା ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଦୁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଶୀଳନକୁ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ଅଧିକ ଫଳପ୍ରଦ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

*

୧୯୬୮

କମ୍ କଥା କୁହ, ଅଧିକ କାର୍ଯ୍ୟ କର ।

*

ଅଳପ କଥା କୁହ, ସଚ୍ଚୋଟ ହୁଅ, ନିଷ୍ଠାର ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କର ।

*

ଶୁଣିବା ଭଲ, ମାତ୍ର ତଥାପି ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ, ତୁମକୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ବି ପଡ଼ିବ ।

୨୪ ନଭେମ୍ବର ୧୯୬୯

*

(ଇଂରାଜୀ 'ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ କର୍ମଧାରା' ଲାଗି ପ୍ରେରିତ ଉନ୍ମୋଚନ ସନ୍ଦେଶ)

ଉତ୍ତମରୂପେ କହିବା ଅବଶ୍ୟ ଭଲ । ଉତ୍ତମରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଆହୁରି ଭଲ । ତୁମର କାର୍ଯ୍ୟ କଦାପି ତୁମ କଥାର ପଛରେ ପଡ଼ି ନ ରହୁ ।

୨୯ ଜୁଲାଇ ୧୯୭୦

*

କୌଣସି ସତ୍ୟକୁ ଦେଖି ନ ଦେଖିଲା ପରି ହେବା ଅପେକ୍ଷା ସେଇଟିକୁ କହିଦେବା ଅଧିକ ଭଲ । ମାତ୍ର କେବଳ କହିବା ଅପେକ୍ଷା ସେଇଟିକୁ ବଞ୍ଚି ପାରିବା ଆହୁରି ଅଧିକ ଭଲ ।

*

ଏହି ଶିକ୍ଷାବଚନଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆମେ କେତେ ଅଧିକ ନ କହୁଛୁ ! ମାତ୍ର ସେଇଟିର ପାଳନ କରୁ ନାହୁଁ ।

*

ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଆପଣାର ଭାବନା ଅନୁସାରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନେ କୌଣସି କାମରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ ।

*

ଏକ ଦିବ୍ୟ ଶିକ୍ଷାବଚନ ବିଷୟରେ ପାଠ କରିବା ଅବଶ୍ୟ ଭଲ ।
ସେଇଟି ଅନୁସାରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା ସବୁଠାରୁ ଭଲ ।
ସେହି ଶିକ୍ଷାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଆହୁରି ଭଲ ।

*

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା ରହିଥିଲେହିଁ କୌଣସି ଶିକ୍ଷା ଯଥାର୍ଥରେ ଲାଭପ୍ରଦ ହୋଇ ପାରିବ । ତାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ, ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେଇଟି ଦିଆଯିବ, ଆମେ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେହିଁ ନିଜ ଜୀବନରେ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ପାରିବା । ଯେଉଁ କଥାର ବାରବାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଥାଏ ଓ ଯେଉଁସବୁ ଭାବନାକୁ ବାରବାର ବ୍ୟକ୍ତ କରା ଯାଉଥାଏ, ତାହାକୁ ଆଉ କଦାପି ଆନ୍ତରିକତାଯୁକ୍ତ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

*

ଯାବତୀୟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଓ ଯାବତୀୟ ଶିକ୍ଷାକୁ ଆମେ ଶେଷରେ କେବଳ ଦେଖିବାର ଏବଂ କହିବାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭଙ୍ଗୀ ବୋଲିହିଁ କହିପାରିବା । ଏପରିକି, ଉଚ୍ଚତର ସତ୍ୟୋଦ୍‌ଘାଟନ-ଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାର ଯେଉଁ ଶକ୍ତିଟି

ସଂଚାରିତ ହୋଇ ଆସିଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ସେତିକି ଅପେକ୍ଷା ଆଉ ଅଧିକ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନ ଥାଏ ।

ଗୋଟାଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଲାଗି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ନିଜ ଜୀବନରେ ବଞ୍ଚି ପାରିବା,— ତାହା ହେଉଛି ତାହାକୁ ଲାଭ କରିବାର ପ୍ରଣାଳୀ ଓ ପ୍ରକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଶହ ଶହ ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ିବା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ।

*

ଏକ କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧମାନ ସତ୍ୟର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେଲେ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରୟୋଗଟି ଅନୁସାରେହିଁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଓ ତତ୍ତ୍ୱରେ ଆବଶ୍ୟକ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇ ପାରୁଥିବା ଉଚିତ, ତତ୍ତ୍ୱଟି ସହିତ ଖାପ ଖାଇବ ବୋଲି ପ୍ରୟୋଗର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ଆଦୌ ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

*

କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ତୁମର ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ କରିବାକୁ ରହିଛି, ସେଇଟିକୁ ଜାଣିଥିବା ଉଚିତ ।

ଚତୁର୍ଥ ଭାଗ

ବାଧା

ପରିସ୍ଥିତି

ପରିସ୍ଥିତି : କାରଣ ନୁହେଁ, ପରିଣାମ

କୌଣସି ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁ ଅଥବା ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି କୌଣସି ଘଟଣାର କାରଣ ହୋଇପାରେ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ଏକ ଭୁଲ୍ କଥା, ତାହା ଏକ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ । ଏହି ଜଗତରେ ଯାହାକିଛି ବସ୍ତୁ ରହିଛି ବା ଯାହାକିଛି ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ବିଶ୍ୱମୟ ସକ୍ରିୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଶକ୍ତିର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପହିଁ ରହିଛି । ସେହି ଶକ୍ତି ଆବରଣର ଅନ୍ତରାଳରେ ରହି ସତତ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି ।

ସେହି ଶକ୍ତିଟି କ୍ରିୟା କରୁଛି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ଆପଣାର ସ୍ୱଭାବ ଅନୁସାରେ ତାହାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଜ୍ଞାପନ କରୁଛି ।

*

ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ କେବେହେଲେ କାରଣ ବୋଲି ଭ୍ରମ କରିବା ନାହିଁ ।

*

ଭୌତିକ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ବାହାରେ ଯେପରି ହୋଇଥିବା ପରି ଦେଖା ଯାଉଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଆଦୌ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ସେଗୁଡ଼ିକ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅକୁଶଳ ଢଙ୍ଗରେ ଆଉ ଅନ୍ୟ କିଛିକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଏବଂ ସେହି ଅନ୍ୟ ଅସଲ ବସ୍ତୁଟି ତୁମ ଉପରସ୍ତରୀୟ ବୁଝିବା ଶକ୍ତିଟି ପାଖରେ ମୋଟେ ଧରା ଦେଉ ନାହିଁ ।

*

ବାହାରର ଆପାତ ବିରୋଧଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । ସେଗୁଡ଼ିକର ପଶ୍ଚାତରେ ଏକ ସତ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି ଏବଂ ଆମକୁ ତାହାରି ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ହେବ ।

*

ପରିସ୍ଥିତି : ପୂର୍ବାନୁଷ୍ଠିତ କର୍ମର ପରିଣାମ

(ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକଦା ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପଡ଼ିଥିଲେ, ସିଏ ସେଥିଲାଗି ମାଆଙ୍କର ସହାନୁଭୂତି ପ୍ରାର୍ଥନ କରିଥିଲେ ।)

ତୁମର ସ୍ଥିତିଟି ପ୍ରତି ମୋ'ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହାନୁଭୂତି ରହିଛି ସତ, ମାତ୍ର ଏହି ବିଷୟରେ ମୋ'ର ଏକ ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ, ବାହାର ଏବଂ ଭିତର ଉଭୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ପାଇଁ ଠିକ୍ ଯେଉଁଭଳି ପରିସ୍ଥିତିର ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ, ତାକୁ ଏହି ଜୀବନରେ ସେହିଭଳି ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ ।

୧୧ ଜୁଲାଇ ୧୯୩୯

*

ଲୋକେ ସେମାନଙ୍କର ଅଦୃଷ୍ଟଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ରୋଦନ କରିବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି; ଏବଂ, ଅନ୍ୟ ଲୋକେ ତଥା ବସ୍ତୁମାନେ ବଦଳିଗଲେ ସେମାନଙ୍କର ସକଳ କଷ୍ଟ ଏବଂ ଦୁଃଖଦାୟକ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତ ହୋଇଯିବ ବୋଲି ଅନୁଭବ ବି କରୁଥା'ନ୍ତି । ଆପଣ ମଧ୍ୟ ମୋ' ପରି ସେମାନଙ୍କର ସେହି ଅନୁଭବ ବିଷୟରେ ସନ୍ଦେହ ପ୍ରକାଶ କରୁଛନ୍ତି କି ?

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜେ ତା' ଦୁଃଖଭୋଗଗୁଡ଼ାକୁ ତିଆରି କରିଥାଏ ।

୪ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୩୯

*

ଆମ ଜୀବନର ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ କରିବାକୁ ସର୍ବଦାହିଁ ଏକ ଭୁଲ୍ କଥା ବୋଲି କୁହାଯିବ । କାରଣ, ଆମେ ନିଜେ ପ୍ରକୃତରେ ଯେମିତି, ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ସେହିଗୁଡ଼ିକର ବହିଃପ୍ରକାଶ ରୂପେ ଦେଖା ଦେଇଥା'ନ୍ତି ।

୨୮ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ଆମ ନିଜ ଭିତରେହିଁ ଆମର ଯାବତୀୟ ବାଧା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି, ଯାବତୀୟ ଅସୁବିଧା ଆମ ନିଜ ଭିତରେହିଁ ରହିଛି, ଯାବତୀୟ ଅନ୍ଧକାର ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଆମ ନିଜ ଭିତରେ ରହିଛି ।

୧୬ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଅସଦିଚ୍ଛାପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଲାଗି

ତୁମେ ଇଚ୍ଛା କରି ଯେଉଁ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିଛ, ତାହା କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପରେ ପୁନର୍ବାର ତୁମ ପାଖକୁ ଫେରି ଆସୁଛି ।

୨୪ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୯

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଯାହା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି, ତାହା କରିବା ଲାଗି ତାହାର ଅବଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାଧୀନତା ରହିଛି, ମାତ୍ର ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଯେ ଅବଶ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଭିତରେ ବହନ କରି ରହିଥିବେ, ସେହି କଥାଟିକୁ ସିଏ କଦାପି ଅନ୍ୟଥା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଅନୁମୋଦନ ସହିତ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସକାଶେ ଯାହାକିଛି କରା ଯାଇଥାଏ କେବଳ ତାହାହିଁ ସ୍ୱ-ପରିଣାମର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବାରୁ ମୁକ୍ତ ଥାଏ ।

*

ଏକ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ରହିଛନ୍ତି, ଯିଏକି ଆମର ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟର ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ପରିଣାମ ଭୋଗ କରିବାର ଦିନଟି ଅଚିରେ ଅବଶ୍ୟ ଆସିବ ।

୧ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୧

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଯାହାକିଛି କାଯ୍ୟ କରେ, ତାହାର ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକୁ ତାକୁ ଅବଶ୍ୟ ଭୋଗିବାକୁ ହୋଇଥାଏ ।

୩ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୧

*

ତୁମ ଚିଠିର ଶେଷ ପୃଷ୍ଠାରେ ତୁମେ ଯାହା ଲେଖିଛ, ସେ ବିଷୟରେ ମୁଁ ଏତିକି କହିବି ଯେ, ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ତୁମେ ଯେପରି ହୋଇଥିବେ ବୋଲି ଭାବୁଛ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଦୌ ସେଭଳି ନୁହଁନ୍ତି । ଗତ କେତେ ବର୍ଷ ହେଲା ଏହି ବିଷୟରେ ମୁଁ ଅନେକ କଥା କହିଛି । ମାତ୍ର ସେଥିରୁ ପ୍ରକୃତରେ କି ଫଳ ହୋଇଛି ? ଏମିତି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ପାଣି ଅଛି, ଯାହାକୁ ଆଦୌ ନ ଘାଣ୍ଟି ସେମିତି ଛାଡ଼ିଦେବା ସବୁଠାରୁ ଭଲ । ମାତ୍ର ସେ କଥା ଯାହା ହେଉ ପଛକେ, ତୁମେ ଏହି କଥାଟିକୁ କଦାପି ଭୁଲି ଯିବ ନାହିଁ ବୋଲି ମୁଁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି : ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ତା' ଜୀବନରେ ଯେଉଁସବୁ ବିଷୟର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛି, ସିଏ ପ୍ରକୃତରେ ଯାହା ସେଗୁଡ଼ିକ ସର୍ବଦା ଠିକ୍ ତାହାରି ଅନୁସାରେହିଁ ନିରୂପିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଅଜ୍ଞାନ ମଣିଷର ନ୍ୟାୟବୋଧର ଶକ୍ତି ଏହି କଥାଟିକୁ ସାଧାରଣତଃ ଯେପରି ଭାବରେ ବୁଝିଥାଏ, ସେପରି ମୋଟେ ନୁହେଁ ମାତ୍ର ତାହା ଏପରି ଆଉ ଗୋଟିଏ ବିଧାନ ଅନୁସାରେ ଘଟୁଛି ଯାହା ଅଧିକ

ସୂକ୍ଷ୍ମ, ଅନେକ ଅଧିକ ଗଭୀର ଓ ଅନେକ ଅଧିକ ସତ୍ୟ । ଆମେ ଏହି କଥାଟିକୁ କଦାପି ଭୁଲି ଯିବା ନାହିଁ ଯେ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସତ୍ତା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁର ପଶ୍ଚାତରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ କେବଳ ସେହିଁ ଆମର ଯାବତୀୟ ନିୟତିର ପ୍ରକୃତ ନିୟନ୍ତା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

*

ପରିସ୍ଥିତି ଓ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅନ୍ତରାବସ୍ଥା

ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ନୁହେଁ, ଅନ୍ତରର ଅସଲ ଅବସ୍ଥାଟି ଉପରେହିଁ ଯାବତୀୟ ସନ୍ତୋଷ ନିର୍ଭର କରିଥାଏ ।

୨୬ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ଲୋକମାନେ ଭାବନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରିଥାଏ । ମାତ୍ର ତାହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ୍ କଥା । ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର ସାହସ ଘରେ ଆଦୌ କିଛିହେଲେ ନ ଥିବ, ତେବେ ସିଏ ଭାବୁଥିବ ଯେ, ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକ ଅନୁକୂଳ ହୋଇଗଲେ ତା'ର ଅବସ୍ଥାରେ ନିଶ୍ଚୟ ଉନ୍ନତି ହୋଇଯିବ । ମାତ୍ର, ପ୍ରକୃତ କଥା ହେଉଛି ଯେ, ପରିସ୍ଥିତିମାନ ଯେତେ ଅନୁକୂଳ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସିଏ ଯେମିତି ଅଛି ଠିକ୍ ସେମିତି ରହିଥିବ । ସମସ୍ତେ ଭାବିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଅନ୍ୟମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଭଲ ବ୍ୟବହାର କରୁ ନାହାନ୍ତି ବୋଲି ସେମାନେ ଦୁର୍ବଳ ଏବଂ କ୍ଳାନ୍ତ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି । ଏଇଟା ଏକାବେଳେକେ ବାଜେ କଥା । ପରିସ୍ଥିତି ବଦଳିବା ଅସଲ କଥା ନୁହେଁ, ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲାଗିହିଁ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଥାଏ ।

*

ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଛି ବୋଲି ଯଦି ତୁମେ ପ୍ରକୃତରେ ଭାବୁଥାଅ, ତେବେ ତାହା ମନୋଭାବର କ୍ଷେତ୍ରରେ ହୋଇପାରିବ । କ'ଣସବୁ କହିବାକୁ ହେବ ଓ ବାସ୍ତବରେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତୁମର ମନୋଭାବହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତୁଳନାତ୍ମକ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେଇପାରିବ ଏବଂ ତୁମର ଅତୀତକୁ ଭବିଷ୍ୟତର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଲାଗି ସାଧନରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରି ପାରିବ । ଏହି କଥାଟିକୁ କରିବା ଆଦୌ କଷ୍ଟକର ହେବ ନାହିଁ,— ଏବଂ, ତୁମେ ଯେ ଏକଥାଟି କରିପାରିବ, ମୁଁ ସେହି ବିଷୟରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ କରୁ ନାହିଁ ।

*

ତେବେ ଏଇଟି ହେଉଛି ତୁମର ଅସୁବିଧା । ଏଥିରୁ ଏହି ସୂଚନାଟି ମିଳୁଛି ଯେ, ତୁମ

ଭିତରେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁ ରହିଛି, ଯାହାକି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଛି । ତୁମ ଭିତରେ ଏପରି ଏକ ବସ୍ତୁ ରହିଛି, ଯାହାକି ଆଲୋକ ମଧ୍ୟକୁ ଆସିବା ଲାଗି ସମ୍ମତ ହେଉ ନାହିଁ । ନିଜର ଚେତନାଟିକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇ ପାରିଲେ ଏହି ଅସୁବିଧାଟି ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ ।

*

ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ତା'ର ଜୀବନରେ କେତେକ ବାହ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ବୋଲି ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ, ସେତେବେଳେ ତା'ର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ସିଏ ନିଜ ଜୀବନରେ କୌଣସି ଅଗ୍ରଗତି କରୁ ନାହିଁ । କାରଣ, ଯାହାର ଜୀବନରେ ଭିତରର ଅଗ୍ରଗତି ଅବ୍ୟାହତ ରହିଥାଏ, ସିଏ ସେହି ଏକା ପ୍ରକାରର ବାହ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଦା ବାସ କରି ପାରିବ : ସେହି ଅବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ତା' ଲାଗି ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ନୂଆ ନୂଆ ସତ୍ୟର ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରି ଦେଉଥିବ ।

ଯାବତୀୟ ବାହ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସର୍ବଦା ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ରୂପାନ୍ତରର ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ରୂପେହିଁ ସଂଘଟିତ ହେଉଥିବ । ସାଧାରଣତଃ ଏହିପରି ହେବ ଯେ ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଥିବା ଏକ ଅଗ୍ରଗତି ଉପରିଭାଗକୁ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇ ଉଠିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ବାହ୍ୟ ଭୌତିକ ଜୀବନର ସ୍ଥିତିରେ ଯାବତୀୟ ଉନ୍ନୟନ ଓ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସଂଘଟିତ ହୋଇ ପାରୁଥିବ ।

୨୯ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୫୮

*

ଏକ ଶୃଙ୍ଖଳା ଏବଂ ସମଞ୍ଜସତା ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ଭୌତିକ ଜୀବନ ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ସେହି ଶୃଙ୍ଖଳାକୁ ବଦଳାଇ ଦିଆଯିବ, ସେତେବେଳେ କେବଳ ଏକ ବାହ୍ୟ ନୂତନତ୍ୱ ଲାଗି ରହିଥିବା ଉତ୍ସାହ ଲାଗି ତାହା କରାଯିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଅନ୍ତର୍ଗତ କୌଣସି ଏକ ଅଭିବୃଦ୍ଧିର ବିଧାନଟିକୁ ମାନି ତାହା ସଂଘଟିତ ହେବ । ଉପରି ଭାଗସ୍ଥ ନିମ୍ନ ପ୍ରାଣଗତ ପ୍ରକୃତିଟିରେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଭାଗ ରହିଛି, ଯାହାକି ସର୍ବଦା ଏକ ବାହ୍ୟ ଉତ୍ସାହ ଲାଗିହିଁ ବାହ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ନବୀନତା କାମନା କରୁଥାଏ ।

କେବଳ ଏକ ସତତ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ଜୀବନରେ ଏକ ସତତ ନବୀନତା ଏବଂ ଅବିରତ ଉତ୍ସାହମୟତାର ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରୁଥିବା । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରକୃତ ସନ୍ତୋଷ ଦେଇ ପାରିଲା ଭଳି ଆଉ କୌଣସି ଅନ୍ୟ ପନ୍ଥା ନାହିଁ ।

*

ଘରଟାକୁ ବଦଳାଇ ତୁମେ କଦାପି ଚରିତ୍ରକୁ ବଦଳାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ମାତ୍ର, ଯଦି ଚରିତ୍ରକୁ ବଦଳାଇ ପାରିବ, ତେବେ ପରିବେଶଟାକୁ ବଦଳାଇବା ଲାଗି ଆଉ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ରହିବ ନାହିଁ।

୨୨ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୪

*

ଦିବ୍ୟ ଜନନୀ,

ନିଜ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଅଲଗା ଘର ନେଇ ସେହିଠାରେ ରହିବାକୁ ଏବେ ମୋ'ର କାହିଁକି ଭାରି ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି । ଏପରି ଇଚ୍ଛା କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଠିକ୍ କରୁଛି କି ନାହିଁ, କିଛି ଜାଣି ପାରୁ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ମୋତେ ଆପଣଙ୍କର ଦିବ୍ୟ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ମିଳି ପାରିବ କି ?

ସାଧନା କରୁଥିବା ଲୋକ ସକାଶେ ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରାୟ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ଯେକୌଣସି ପରିବେଶରେ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶାନ୍ତିଟି ନିଶ୍ଚୟ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ପାରିବ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ।

୧୯ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୬

*

ମାଆ, ଆମେ ବଞ୍ଚୁଥିବା ଜୀବନଟି ଭୌତିକ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ କାହିଁକି ଏତେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିଛି, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ସେହିକଥା ପଚାରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି ।

ଏପରି ଯେ ଅବଶ୍ୟ ହେବ, ତାହାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ; ଯଦି ଆମର ଚେତନା ଆପଣାକୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜାଗାରେ ଅଭିନିବେଶିତ କରି ରଖିଥିବ, ତେବେ ଭୌତିକ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକରେ ଆଉ ମୋଟେ ଏତେ ବେଶୀ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ।

ଅସୁବିଧା

ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକର କାରଣ ଓ ଉପଯୋଗିତା

ସର୍ବଦା ଏକ ପ୍ରତିରୋଧ ରହିଥିବା ହେତୁ ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ଦେଖା ଦେଇଥାଏ; ସତ୍ତାର କୌଣସି ଅଂଶ ଅଥବା ଏକାଧିକ ଅଂଶ ସେମାନଙ୍କ ଉପରକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ଶକ୍ତିକୁ, ଚେତନାକୁ ଅଥବା ଆଲୋକଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମୋଟେ ରାଜି ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଭାବଟିର ବିରୋଧରେ ବିଦ୍ରୋହ କରନ୍ତି । ଏକଥାଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ କ୍ୱଚିତ୍ ଘଟେ ଯେ, ଏହିସବୁ ଅସୁବିଧାରୁ ଗୋଟିଏ ନା ଗୋଟିଏର ସମ୍ମୁଖୀନ ନ ହୋଇ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛା ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପଣ କରି ଦେବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଯାଏ । ମାତ୍ର, ଆପଣର ଅଭୀପ୍ସାକୁ ଅବିଚଳ କରି ରଖିବାକୁ ହୁଏ ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଆପଣା ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିବାକୁ ହୁଏ,— ଯାବତୀୟ ବାଧାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯିବା ଲାଗି ଏହି ଦୁଇଟିକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ ପନ୍ଥା ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ ।

*

ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ, ଏହି ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ କୌଣସି ନା କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ହେଉଥିବା ଏକ ପ୍ରତିରୋଧରୁହିଁ ନିଷ୍ପନ୍ନ ହେଉଛି । ଏପରି କୌଣସି ବସ୍ତୁ କେଉଁଠି ରହିଛି, ଯାହାକି ରୂପାନ୍ତରର କ୍ରିୟାଟିର ବିରୋଧ କରିବାରେ ଲାଗିଛି ।

*

ଆମ ଭିତରେ ଯେଉଁସବୁ ଦୁର୍ବଳତା ଲୁକ୍‌କାୟିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବା ବାକି ରହିଥାଏ, ସେହିଗୁଡ଼ିକୁ ଆମ ଆଗରେ ପ୍ରକଟ କରିଦେବା ନିମନ୍ତେ ସର୍ବଦା ତଦନୁରୂପ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକର ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇଥାଏ ।

*

ବିଶେଷ ଭାବରେ ଆମର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଅଧିକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିପାରିବା ଲାଗିହିଁ ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଲାଗି ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଆସିଥା'ନ୍ତି ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ କିଛି ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଲାଗି ଇଚ୍ଛା ରଖିଥାଉ ଏବଂ ସେତିକିବେଳେ ଆମକୁ ଏକ ପ୍ରତିରୋଧ, ବାଧା ବା ଏପରିକି ଏକ ବିଫଳତା — ଅଥବା ଯାହା ଆମକୁ ଏକ ବିଫଳତା ବୋଲି ମନେ ହେଉଥାଏ, ତାହାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ, ସେତେବେଳେ ଆମକୁ ଏହି କଥାଟି ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ ଓ ସେ କଥାଟିକୁ

ଆମେ କଦାପି ଭୁଲି ଯିବା ନାହିଁ ଯେ, ଆମର ଉପଲବ୍ଧି ଯେପରି ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପାରିବ, ବିଶେଷ ଭାବରେ ଏବଂ କେବଳ ସେଇଥିଲାଗିହିଁ ଆମକୁ ସେଇଟିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ତେଣୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସନ୍ତାପିତ ବା ନିରୁତ୍ସାହିତ ହୋଇ ପଡ଼ିବା ବା ଏପରିକି ଏକ ଅଶ୍ୱସ୍ତି ଅନୁଭବ କରିବା ଅଥବା ଆପଣାକୁ ଗାଳି ଦେବା ଏବଂ, ''ଦେଖିଲ, ମୁଁ ପୁଣି ଗୋଟାଏ ଭୁଲ୍ କରିଦେଲିଣି'' ବୋଲି ନିଜକୁ କହିବା ପ୍ରଭୃତି ଯେଉଁସବୁ ଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି, ସେଗୁଡ଼ାକୁ ତୁଚ୍ଛା ନିର୍ବୋଧତା ବୋଲି କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସେତେବେଳେ ତୁମେ ନିଜକୁ କେବଳ ଏତିକି କହିବ : ''ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ପ୍ରକୃତରେ କିପରି କରିବା ଉଚିତ, ଆମେ ସେ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣି ନାହୁଁ । କିନ୍ତୁ ଏତିକି କଥା ଅବଶ୍ୟ ସତ ଯେ, ଯାହାକିଛି ହେଉ ବା ନ ହେଉ ପଛକେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଲାଗି କରି ଦିଆଯାଉଛି ।'' ହଁ, ଏବଂ ଯଦି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମକୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଏକ ଅସୁବିଧା, କୌଣସି ଏକ ଭୁଲ୍, ଏକ ବିଫଳତା ବା ବାଧା ପହଞ୍ଚୁଥିବା ପରି ପ୍ରକୃତରେ ବୋଧ ହେଉଥାଏ, ତେବେ ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଆମକୁ କେବଳ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗିହିଁ ସେସବୁ ଘଟୁଛି; ଆମର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ସକାଶେ ଆମକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଛି ।

୬ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୬

*

ଆମ ସତ୍ତାର ଯେଉଁସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଅଭାବ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆମ ମାନସିକ ତଥା ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତାର ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ କୋଳାହଳଗୁଡ଼ାକୁ ଶୁଣିବାକୁ ଯାଇ ଆମ ଜୀବନର ଯେଉଁସବୁ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନରେ ଆମ ଆତ୍ମା ଲାଗି ଆମେ ବିମୁଖତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥାଉ, ସେହିଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରାଇ ଏକ ଦିବ୍ୟ କରୁଣା ରୂପେହିଁ ଆଘାତ ଓ ପରୀକ୍ଷାମାନ ଆମ ଜୀବନକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି ।

ଉପଯୁକ୍ତ ବିନମ୍ରତା ସହିତ ଏହିସବୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆଘାତକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନେବାର ବାଟଟି ଜଣାଥିଲେ ଆମେ ଗୋଟିଏ ଡିଆଁରେ ନିଶ୍ଚୟ ଏକ ଦୀର୍ଘ ପଥ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇ ପାରିବା ।

୨୨ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୬୫

*

ଏହି ବିଷୟରେ ତୁମର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହେଉ ଯେ, ଯାହାକିଛି ଘଟଣା ଘଟୁଛି ଆମକୁ ଆମ ଲାଗି ଆବଶ୍ୟକ ରହିଥିବା ଶିକ୍ଷାଟିକୁ ଦେବା ଲାଗିହିଁ ତାହା ଘଟୁଛି, ଏବଂ, ଯଦି

ନିଜର ସାଧନାରେ ଆମର ପ୍ରକୃତ ନିଷ୍ଠା ରହିଥାଏ, ତେବେ ଆନନ୍ଦ ଏବଂ କୃତଜ୍ଞତା ସହିତ ଆମେ ସେହି ଶିକ୍ଷାଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇ ପାରିବା ।

ଯିଏ ଦିବ୍ୟ ଜୀବନର ଅଭୀପ୍‌ସା ରଖିଛି, ଗୋଟାଏ ଚକ୍ଷୁହୀନ ଓ ଅଜ୍ଞାନ ମାନବ ସଂସାରର କରଣିଗୁଡ଼ାକ ତାକୁ ପୁଣି କି ବାଧା ଦେଇ ପାରିବ ?

୧୮ ଜାନୁଆରି ୧୯୬୭

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଯଦି ତୁମେ ପ୍ରକୃତରେ ଭଲ ପାଉଥାଅ, ତେବେ ସ୍ଥିର ଓ ଶାନ୍ତ ରହି ତୁମକୁ ତାହାର ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନରେ ଯାହାକିଛି ଘଟୁଛି ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁ ଆଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ଆସୁଛି, ଆମକୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ସକାଶେ ଆସୁଛି; ଏବଂ ଆମେ ଯଦି ଉଚିତ ଭାବଟି ସହିତ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରିବା, ତେବେ ଆମର ଅଗ୍ରଗତି ଅନେକ ଅଧିକ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ ହୋଇଯିବ ।

ତୁମେ ତାହାହିଁ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର ।

୧୩ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୬୭

*

ତୁମ ଭିତରେ ଆହୁରି ଅନେକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି ବୋଲିହିଁ ତୁମ ଆଗରେ ଏତେ ଅସୁବିଧାମାନ ଆସି ପହଞ୍ଚୁଛି । ଯଦି ଜୀବନରେ ସବୁକିଛି ସହଜ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତା, ତେବେ ସେହି ଜୀବନର ଆଦୌ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟହିଁ ନ ଥା'ନ୍ତା । ତୁମ ଜୀବନରେ ତୁମକୁ ଯେ କେତେକ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଛି, ସେଥିରୁ ପ୍ରମାଣ ମିଳୁଛି ଯେ ତୁମ ଭିତରେ ଆହୁରି ଅଧିକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି । ତୁମେ ଆଦୌ କୌଣସି ଭୟ କର ନାହିଁ ।

୨୨ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୬୮

*

ତୁମେ ମୋ' ତରଫରୁ 'କ'କୁ ଏକଥା କହିଦେଇ ପାରିବ ଯେ, ସିଏ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲାଣି ଏବଂ ତେଣୁ ତା'ର ଆଉ କୌଣସି ବାହ୍ୟ ଓ ଭୌତିକ ବିଷୟକୁ ନେଇ ଲିପ୍ତ ରହିବା କଦାପି ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ ବୋଲି ପ୍ରଭୁ ବିଚାର କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଆପାତ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅସୁଖକର ମନେ ହେଉଥିବା ପରିସ୍ଥିତିକୁ ସିଏ ତାହାରି ଏକ ପ୍ରମାଣ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବ ।

ଯଦି ସିଏ ଏହିପରି ଏକ ମନୋଭାବ ସହିତ ସକଳ ବିଷୟଟିକୁ ବିଚାର କରି ପାରିବ, ତେବେ ସେ ଅଚିରେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ ଯେ, ତା'ର ଯାବତୀୟ

ଦୁଃଖ କୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇ ଗଲାଣି ।

ମୁଁ ଏହାହିଁ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି ଯେ ଏ ବିଷୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଚିନ୍ତିତ ହେବା ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ । କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଦୁଃଖୀ ବା ନିରାଶ ହୋଇ ନ ପଡ଼ି କିଂବା ଉତ୍ତେଜିତ ବା ଭୟାକୁଳ ନ ହୋଇ ସିଏ ଆସୁଥିବା ସକଳ ପରିସ୍ଥିତି ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉ ।

*

ଅଧ୍ୟାତ୍ମପଥର ଯାତ୍ରୀ ଓ ସାଧକ ପାଇଁ ତା'ର ଜୀବନରେ ଯାହାକିଛି ଆସେ, ତାହା, ସିଏ ଯେପରି ପରମ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିବ ଓ ତାହାରି ଅନୁସାରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବ, ତାକୁ ସେଇଥି ସକାଶେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆସେ । ତୁମେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖ, ଅବଶ୍ୟ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବ; ଏବଂ ଏହା ଫଳରେ ତୁମେ ଏକ ବୃହତ୍ ପାହୁଣ୍ଡ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯାଇ ପାରିବ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୧୨ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୬୯

*

ଆମର ଅଗ୍ରଗତି ବିଧାନ ଲାଗିହିଁ ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ସର୍ବଦା ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ଅସୁବିଧା ଯେତିକି ବଡ଼ ହୋଇଥିବ, ଆମେ ହୁଏତ ସେତିକି ଅଗ୍ରଗତି କରିପାରିବା ବୋଲି ଏକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଥିବ ।

ତେଣୁ ବିଶ୍ୱାସ ରଖ, ସହିଷ୍ଣୁ ହୁଅ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

ନଭେମ୍ବର ୧୯୬୯

*

ବିଜୟ ଲାଭର ଠିକ୍ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଘଡ଼ିଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟକର ହୋଇଥା'ନ୍ତି ।

ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର ସମର୍ପଣକ୍ରମରେ, ତା'ର ସର୍ବଶେଷ ପ୍ରତିରୋଧଗୁଡ଼ିକହିଁ – ବେଳେ ବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମାମୁଲି ବି ହୋଇ ପାରନ୍ତି, ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଅନମନୀୟ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବା ଭାରି କଷ୍ଟକର ହୋଇପଡ଼େ । ମାତ୍ର ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକର ତୁଳନାରେ ଆହୁରି ଅଧିକ ଅନନମନୀୟ ହୋଇ ପାରିଲେ ଯୁଦ୍ଧର ଶେଷରେ ଯେ ଏକ ବିଜୟହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ, ସେଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

*

ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କେବେ ଅଭିଯୋଗ କରିବ ନାହିଁ

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ମାର୍ଗରେ ପ୍ରକୃତରେ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ରଖିଥିବ, ସିଏ କଦାପି ବାଟରେ ଆସୁଥିବା ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଅଭିଯୋଗ କରିବ ନାହିଁ; କାରଣ ତା'ର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଅସୁବିଧା ଏକ ନୂତନ ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସୁଯୋଗ ପରିହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବେ । ଅଭିଯୋଗ କରିବା କେବଳ ଦୁର୍ବଳତା ଏବଂ ନିଷ୍ଠାର ଅଭାବରହିଁ ସଙ୍କେତ ଦେଇଥାଏ ।

*

ଯେଉଁଠାରେ ଦୁଇଟିଯାକ ପ୍ରାନ୍ତ ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଳିତ ହେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ସେଠାରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ କରିବା, ନିଜ ବିଷୟରେ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଂବା ପରିସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ଅଭିଯୋଗ କରିବା କେବଳ ଏକ ଦୁର୍ବଳତାର ପରିଚୟହିଁ ଦେଇଥାଏ, ଆପଣା ଭିତରେ ରହିଥିବା ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମର ଅନାନ୍ତରିକତାର ପରିଚୟ ଦେଇଥାଏ ।

ଜୀବନର ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଆମର ଯେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ରହିଥାଏ, ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟି ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଭାବଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ଦୁଇଟି ଯାକ ପ୍ରାନ୍ତ ଆସି ଏକତ୍ର ମିଳିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମଇଚ୍ଛାଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ସମଗ୍ର ସମର୍ପଣ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ, ଆପଣାର ସର୍ବଶକ୍ତିମନ୍ତ ବୋଧଟି ଅନୁସାରେ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ସଙ୍ଗଠିତ କରି ରଖୁଥିବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶକ୍ତି ବିଷୟରେ ରହିଥିବା ଚେତନା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ । ଦୁଇଟିରୁ କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ଅଭିଯୋଗ ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଅବକାଶ ନ ଥାଏ । ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣାକୁ ସମଗ୍ର ଭାବରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପିତ କରିଦେଇଛି, ତେବେ ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଆପଣାକୁ ଯେଉଁ ରୂପରେ ପ୍ରକାଶ କରୁଥାଉ ପଛକେ, ସିଏ ସେହି ବିଷୟରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ କରିପାରିବ କିପରି ? ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଜୀବନ ସତ୍ୟର ଆଧାର ଉପରେ ଏହି ଜଗତର ସଙ୍ଗଠନ କରିବାର ଶକ୍ତିଟିକୁ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ, ତେବେ, ଏହି ଜୀବନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛି, ସିଏ ସେହି ବିଷୟରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ କରିପାରିବ କିପରି; କାରଣ, ତାହାକୁ ବଦଳାଇବାଟା ତ' କେବଳ ତା' ନିଜ ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରୁଥିବ ?

*

କେବେହେଲେ ଆପତ୍ତି କର ନାହିଁ । ତୁମେ ଆପତ୍ତି କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ତୁମ ଭିତରେ ଯାବତୀୟ ପ୍ରକାରର ଅପଶକ୍ତି ପ୍ରବେଶ କରିବେ ଏବଂ ତୁମକୁ ତଳ ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ଆଣିବେ । ତୁମେ ସବୁବେଳେ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିବ, ସବୁବେଳେ ହସୁଥିବ । ମୁଁ ସବୁବେଳେ ହୁଏତ ପରିହାସ କରି କହୁଛି ବୋଲି ବୋଧ ହୋଇପାରେ, ମାତ୍ର, ଏହା ଆଦୌ କେବଳ ଏକ ପରିହାସର ବିଷୟ ନୁହେଁ । ଏହାକୁ ଚୈତ୍ୟସତ୍ତାରୁ ଜନ୍ମଲାଭ କରୁଥିବା ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତ୍ୟୟ ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ । ଆମ ହସରୁ ଏହି ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସଟି ପ୍ରକାଶ ପାଉଥାଏ ଯେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ କେହି କଦାପି ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଶେଷରେ ସବୁ କଥାରେ ଅବଶ୍ୟ ଏକ ସୁଖ ସମାଧାନ ହୋଇଯିବ ।

୨୮ ମଇ ୧୯୫୪

*

ତୁମେ ଯେତିକି ବେଶୀ ଆପତ୍ତି ଓ ଅଭିଯୋଗମାନ କରୁଥିବ, ତୁମର ଦୁଃଖ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣାଗୁଡ଼ାକ ସେତିକି ଅଧିକ ହେବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

*

ତୁମେ ନିଜେ ଯାହା, ଯଦି ସେଥିରେ ତୁମର ସନ୍ତୋଷ ନ ଆସୁଥାଏ, ତେବେ ତୁମକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ବଦଳି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି ବଦଳି ଯିବା ସକାଶେ ତୁମ ଭିତରେ ଆବଶ୍ୟକ ସାହସ ନ ଥାଏ, ତେବେ ତୁମକୁ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ପାଖରେ ନତମସ୍ତକ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଚୁପ୍ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମାତ୍ର, ତୁମେ ଏପରି ଏକ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛ ବୋଲି ଅହରହ ଅଭିଯୋଗ କରିବାରେ ଲାଗିଥିବା ଏବଂ ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବା ଲାଗି କିଛି ନ କରିବା, — ଏଥିରେ କେବଳ ତୁମର ସମୟ ନଷ୍ଟ ହେଉଥିବ, ଶକ୍ତି ବି ନଷ୍ଟ ହେଉଥିବ ।

ଆପଣାର ବାସନା ଏବଂ ପ୍ରାପ୍ତ ସୁଖ ସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବଡ଼ ଅହଂକେନ୍ଦ୍ରିତ ଭାବରେ ନିଜକୁ ଅଭିନିବେଶିତ କରି ରଖିଥିବାର ସ୍ଥିତିଟିର ଅବସାନ ଘଟିଲେ ଯାଇ ତୁମର ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯିବ ।

୧୨ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୫୮

*

ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ମୋଟେ ଚିନ୍ତିତ ହେବ ନାହିଁ

କେବେହେଲେ ଚିନ୍ତିତ ହୁଅ ନାହିଁ ।

ଯାହାକିଛି କରୁଛ, ତାହାକୁ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ କର, ଏବଂ ତାହାର ଯାବତୀୟ ଫଳାଫଳକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ହିପାଜତରେ ନେଇ ଛାଡ଼ିଦିଅ ।

*

ଆମର ପ୍ରତିଟି ଦିନଟିକୁ ଆମେ ଚିନ୍ତାଶୂନ୍ୟ ଓ ଉଦ୍‌ବେଗରହିତ ଭାବରେ ବଞ୍ଚି ଶିଖିବା । ଯାହାକି ପ୍ରକୃତରେ କେବେହେଲେ ଘଟିବ ନାହିଁ, ସେପରି ଏକ କଥାକୁ ନେଇ ଆମେ ଆଗରୁ କାହିଁକି ଏତେ ଚିନ୍ତିତ ହେବା ?

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣା ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସର ଅଭାବ ରହିଥିଲେ ସେହିଥିରୁହିଁ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନତା ଜାତ ହୁଏ । ସେଇଥିରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ଭୁଲ ଭାବରେ ଏହି ସଙ୍କେତଟି ମିଳିଯାଏ ଯେ, ଆମର ଉତ୍ସର୍ଗଟି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣୋପଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରି ନାହିଁ ।

*

ଆଗତୁରା ଭାବରେ ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକର ଆଶଙ୍କା କରୁଥିବା ଆଦୌ ଅନୁଚିତ । ଏହାଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ଲାଗି କୌଣସି ସାହାଯ୍ୟ ମିଳେ ନାହିଁ, ବରଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଆସିବା ଲାଗି ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ପାଆନ୍ତି ।

୫ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୩୨

*

ଅଗ୍ରଗତି ବିଷୟରେ ଗୁଡ଼ାଏ ଚିନ୍ତା କରିବାରେ ଆଦୌ ସମୟ ନ ଦେବାହିଁ ଅଧିକ ଭଲ । କାରଣ, ସେପରି ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ରହିଲେ ତଦ୍ୱାରା ଅଗ୍ରଗତି ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଦିବ୍ୟ ସହାୟତା ଲାଗି ସକଳ ବିଶ୍ୱାସର ସହିତ ଓ ସରଳତା ସହିତ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ଓ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବିଜୟ ଉପରେ ପ୍ରତ୍ୟୟ ରଖିଥିବା ତା'ଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଭଲ ।

*

ତୁମେ ସର୍ବଦା ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଜୀବନ ବଞ୍ଚୁଥିବ ଏବଂ ତେବେ ତୁମକୁ ଆଉ କୌଣସି ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।

*

ଅସୁବିଧା ବିଷୟରେ ସବୁକିଛି ଭୁଲିଯିବ

ମୋର ସ୍ୱଭାବଟା ମୋତେ ଭାରି ପିଲାକିଆ ମନେ ହେଉଛି ।

ଏସବୁ ଛୋଟ ବିଷୟରେ ଆଦୌ ଅତିବେଶୀ ଦୃଷ୍ଟି ଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ପ୍ରକୃତ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି ଯେ, ତୁମେ ଯେଉଁ ଆଦର୍ଶଟିର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ, ସେଇଟିକୁହିଁ ନିଜ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖିଥିବ ଏବଂ ତାହାକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଲାଗି ସର୍ବଦା ପ୍ରାଣପଣେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବ ।

୬ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୪

*

ହଁ, ଯେତେ ଯାହା ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ପୃଥିବୀରେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ଲାଗି ଆମେ ବ୍ରତୀ ହୋଇ ବାହାରିଛୁ, ସେଇଟିର ତୁଳନାରେ ଏଇସବୁ ସାନ ଉପରିଭାଗୀୟ କଥାଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତରେ ଖୁବ୍ କମ୍ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି ।

୨୯ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୩୭

*

ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ରହିଥିବା ସେହି ବୃହତ୍ ଆଦର୍ଶ ଓ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଆମେ ସବୁବେଳେ ମନ ଭିତରେ ରଖିଥିବା, ଯେପରିକି ସାନ ଟିକିନିଖି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବ୍ୟାପାର ଉପରେ ଗୁଡ଼ାଏ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେବା ଲାଗି ଆମର ମୋଟେ ମନ ହେବ ନାହିଁ । ସେହି ସାନ ସାନ କଥାଗୁଡ଼ାକ ଆଦୌ ଆମର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଆକର୍ଷଣ କରୁ ନ ଥିବେ । ଆକାଶର ସାନ ମେଘଖଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକ ପରି ସେସବୁ ଆସୁଥିବେ ଓ ଯାଉଥିବେ । ସେହି ମେଘଖଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକ ପାଗ ଉପରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ନ ପକାଉ ଥିବା ପରି, ସେହି ସାନ ସାନ କଥାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଆଦୌ ବିଚଳିତ କରିବେ ନାହିଁ ।

*

ଯେଉଁସବୁ କଥାର କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ତୁମେ କଦାପି ଗୁଡ଼ାଏ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେବ ନାହିଁ । ।

*

ଆକସ୍ମିକ ବ୍ୟାପାରଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ରହିବ ନାହିଁ; ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ସେହି ସାଧାରଣ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିକୁ ପୋଷଣ କରିବାର ପ୍ରମାଦରୁ ଆମେ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବା ।

୨୫ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

କୌଣସି ଅସୁବିଧା ବିଷୟରେ ତୁମେ କେବେହେଲେ ଚିନ୍ତା କରିବ ନାହିଁ । ଚିନ୍ତା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେହି ଅସୁବିଧାଟାରହିଁ ବଳ ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

୧୪ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୫୮

*

କୌଣସି ବାଧା ବା ଅସୁବିଧା ବିଷୟରେ ମୋଟେ ଏକାଗ୍ର ହେବ ନାହିଁ, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସେହି ଅସୁବିଧାଟାହିଁ ଅଧିକ ବଳ ପାଇବ ।

*

କୌଣସି ଗୋଟାଏ ଅସୁବିଧା ଉପରେ ଆଦୌ ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ ହୋଇ ରୁହ ନାହିଁ, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା କେବଳ ସେହି ଅସୁବିଧାଟିକୁହିଁ ଅଧିକ ବଳ ମିଳେ ।

*

ତୁମେ ଯଦି କୌଣସି କଷ୍ଟ ବା ଅସୁବିଧା ବିଷୟରେ ଭାବିବାରେ ଲାଗିଥିବ, ତେବେ ଅସୁବିଧା ଆହୁରି ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଯାଉଥିବ । ଯଦି କେବଳ ତାହାରି ଉପରେ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରୁଥିବ, ତେବେ ତାହା କାୟା ବିସ୍ତାର କରିବାରେ ଲାଗିଥିବ । ଅସୁବିଧାଟି ଭାବୁଥିବ ଯେ ତୁମେ ତାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ସ୍ୱାଗତ କରୁଛ । ମାତ୍ର, ଯଦି ତୁମେ ମୋଟେ କୌଣସି ଦୃଷ୍ଟି ନ ଦେବ, ତେବେ ସେଇଟିର ମଧ୍ୟ ତୁମ ବିଷୟରେ ଆଉ କୌଣସି ଆଗ୍ରହ ରହିବ ନାହିଁ ଏବଂ ତାହା ତୁମକୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟତ୍ର ଚାଲିଯିବ ।ଃ

*

ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଫଳପ୍ରଦ ପ୍ରତିକାର ହେଉଛି ଯେ ତୁମେ ଆପଣାର ବିଷୟରେ ଏକାବେଳେକେ କୌଣସି କଥା ଭାବିବା ଛାଡ଼ିଦେବ, ତୁମର ଯାବତୀୟ ଦୋଷ ଓ ଯାବତୀୟ ଅସୁବିଧା ବିଷୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି କଥା ଭାବିବା ଛାଡ଼ିଦେବ ।

ଯେଉଁ ବିରାଟ କର୍ମଟି କରିବା ପାଇଁ ରହିଛି, ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆମକୁ ଯେଉଁ ଆଦର୍ଶଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଲାଗି ଦେଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଆମେ **କେବଳ** ତାହାରି ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବା । ଆମେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ଉପରେ ଚିନ୍ତା କରିବା; ସେଇଟିକୁ ଆମେ କିପରି ଭାବରେ କରୁଛୁ, ସେ ବିଷୟରେ **ମୋଟେ ନୁହେଁ ।**

ମୁଁ ସତତ ତୁମର ସହାୟତା କରିବି ।

୫ ଜୁନ୍ ୧୯୬୧

*

ତୁମର ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଭୁଲିଯାଅ । ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ତାଙ୍କରି ହାତରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପୂର୍ଣ୍ଣୋପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ କେବଳ ଏକ ନିମିତ୍ତ ହେବା ବିଷୟରେହିଁ ଚିନ୍ତା କର । ତେବେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାହିଁ ତୁମର ଯାବତୀୟ ଅସୁବିଧାକୁ ଜୟ କରିବେ ଓ ତୁମକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବେ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୫ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୮

*

ତୁମର ଯାବତୀୟ ଅସୁବିଧାକୁ ଭୁଲିଯାଅ ।

ନିଜକୁ ବି ଭୁଲିଯାଅ...

ତେବେ ପରମ ପ୍ରଭୁହିଁ ତୁମ ଅଗ୍ରଗତିର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବେ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୫ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୮

*

ଦିବ୍ୟ ଜନନୀ, ମୋ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଏହି କାଳିମାମୟ ଅଞ୍ଚଳଟିକୁ ଆପଣ ଆଲୋକିତ କରି ଦିଅନ୍ତୁ ଏବଂ ସେଠାରେ ଏକ ଜୀବନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ ଆଣି ସ୍ଥାପନ କରି ଦିଅନ୍ତୁ ବୋଲି ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଆକୁଳ ଭାବରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।

ସେହି ଅଂଶଟି ପ୍ରତି ତୁମେ ଆଦୌ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଅ ନାହିଁ । ତେବେ ତାହାର ବଳ କ୍ରମଶଃ ହ୍ରାସ ହୋଇ ଆସିବ ଏବଂ କ୍ରମେ ତାହା ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯିବ ।

ମୋର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସର୍ବଦା ତୁମ ସହିତ ରହିଛି ।

୧୯୭୧

*

ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଅ

ତୁମେ ଯେଉଁସବୁ ପରୀକ୍ଷାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି କୃତଜ୍ଞ ହୋଇ ରୁହ । ସେଗୁଡ଼ିକହିଁ ତୁମକୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସତ୍ୱର ଭାବରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ବହନ କରି ନେଇଯିବେ ।

*

କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଆଦର୍ଶ ପାଇଁ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରିଥାଉ, ବାଟରେ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଥିବା ଯାବତୀୟ କଷ୍ଟ ଓ ଅସୁବିଧା ଲାଗି ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କ୍ଷତିପୂରଣ ବୋଲି ଜାଣିବା ।

ନିଜର ନିୟତି ଉପରେ ତୁମେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥାଅ, ଏବଂ ତୁମର ପଥଟି ନିଶ୍ଚୟ ଆଲୋକମୟ ହୋଇପାରିବ ।

*

ଯେକୌଣସି ବସ୍ତୁ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ଯଦି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥାଏ, ତେବେ ତାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଲାଗି ଏବଂ ସମସ୍ତ ଜଗତ ଲାଗି ନିଶ୍ଚୟ ଉପଯୋଗୀ ହୋଇପାରିବ ।

*

ତୁମ ସହିତ କରୁଣା ସବୁବେଳେ ରହିଛି, ସୁରକ୍ଷା ବି ସବୁବେଳେ ରହିଛି । ତେଣୁ, ଅନ୍ତର ଭିତରେ ବା ବାହାରେ କୌଣସି କଷ୍ଟ ବା ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିଥିବା ସମୟରେ ତୁମେ କଦାପି ସେଗୁଡ଼ାକୁ ତୁମ ଉପରେ ଉତ୍ପୀଡ଼ନ କରିବାକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ି ଦେବ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ରକ୍ଷାକାରୀ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମଶକ୍ତିରହିଁ ଆଶ୍ରୟ ନେବେ ।

ଯଦି ତୁମେ ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ନିଷ୍ଠା ସହିତ ସେହି କଥାଟିକୁ ସବୁବେଳେ କରିପାରିବ, ତେବେ ତୁମେ ନିଜ ଭିତରେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ ଯାଉଥିବାର ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିବ, ଯାହାକି ସତତ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବ, ଉପର ସ୍ତରର ଯାବତୀୟ ବିକ୍ଷୋଭ ସତ୍ତ୍ୱେ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହି ପାରିବ ।

୩ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୩୧

*

ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଆନ୍ତରିକତା ରହିଛି, ସେମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବି ଏବଂ ଭାରି ସହଜରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଅଭିମୁଖୀ କରି ପାରିବି । ମାତ୍ର, ଯେଉଁଠି ଆନ୍ତରିକତା ନ ଥିବ, ସେଠାରେ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଆଦୌ କିଛି ହେଲେ କରି ପାରିବି ନାହିଁ । ଏବଂ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଆଗରୁ ଯେପରି କହିଛି, ଆମକୁ କେବଳ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଅବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକ ଭଲ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାତ୍ର, ତୁମେ ଯେ କାହିଁକି ଏପରି ଭାବରେ ବିକ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତୁମର ସେହି ବିକ୍ଷୋଭ ଅବସ୍ଥାରେ ଉନ୍ନତି ଘଟାଇବାରେ କିପରି କୌଣସି ସାହାଯ୍ୟ କରିବି, ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ତାହାର ଆଦୌ କୌଣସି ସଙ୍କେତ ପାଇ ପାରୁ ନାହିଁ । ଭ୍ରାନ୍ତି ଏବଂ ଅସମଞ୍ଜସତାର କବଳରୁ ବାହାରି ଆସି ପାରିବା ଲାଗି କେବଳ ଯେ ଗୋଟିଏ ବାଟ ରହିଛି, ତୁମେ ନିଜ ଅନୁଭବରୁ ସେହି କଥାଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଜାଣିଛ । ସେହି ବାଟଟି ହେଉଛି ଯେ, ତୁମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥିର ଓ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିବ, ଏକ ସମତା ରକ୍ଷା କରିବାରେ ଦୃଢ଼ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ଝଡ଼ଟିକୁ ତା'ର ଆପଣା ଗତିରେ ବହିଯିବାକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବ ।

ଏହିସବୁ ସାନ ସାନ କଜିଆ ଆଉ ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକରୁ ତୁମେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଯିବ ଏବଂ, ସର୍ବଦା ତୁମର ପାଖେପାଖେ ରହିଥିବା ମୋ' ଶ୍ରଦ୍ଧାଟିର ଆଲୋକ ତଥା ଶକ୍ତିର ବିସ୍ତାର ମଧ୍ୟକୁ ପୁନଃଜାଗୃତ ହୋଇ ଉଠିବ ।

*

ସମତାଭାବ ଦ୍ୱାରା ଯାବତୀୟ ଅପ୍ରୀତିକରତାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୪ ନଭେମ୍ବର ୧୯୩୨

*

ଯେକୌଣସି ଅସୁବିଧାକୁ ଏକ ନୂତନ ଅଗ୍ରଗତିର ଅବସର ରୂପେ ବଦଳାଇ ଦେବାରେ ଅବଶ୍ୟ ଭଲ ଫଳ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

୧୩ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୫

*

ଆଦୌ କୌଣସି ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ନ ହୋଇ ଯେ ସାଧନା ସମ୍ଭବ ହୋଇଯିବ, ତୁମେ କଦାପି ଏପରି ଏକ ବିଶ୍ୱାସକୁ ନିଜ ଭିତରେ ପୋଷଣ କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମର ଅଭୀପ୍ସା ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବାରୁ, ତୁମର ଅବଚେତନ ମଧ୍ୟରେ ଦିବ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧିର ପଥରେ ଯାହାକିଛି ଅନ୍ତରାୟ ରୂପେ ଠିଆହୋଇ ରହିଥିଲା, ସେହିସବୁଗୁଡ଼ିକ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇପାରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉପରିଭାଗକୁ ଚାଲି ଆସିଛି । ତୁମକୁ ଦୁଃଖ ଅଥବା ବିଷଣ୍ଣ କରିଦେବା ପାଇଁ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଦୌ କିଛି ନାହିଁ ।— ବରଂ ତୁମକୁ ଏହିସବୁ ଅବସର ଆସି ପହଞ୍ଚୁଛି ବୋଲି ତୁମକୁ ଖୁସି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ମୋ'ର ପ୍ରେମ, ଶକ୍ତି ଓ ଆଶୀର୍ବାଦ ଉପରେ ସାହାଯ୍ୟ ଲାଗି ଆଶ୍ରୟ କରି ରହିବାକୁ ତୁମେ କେବେହେଲେ ଭୁଲିଯିବ ନାହିଁ ।

୧୫ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୩୬

*

ଯଦି ତୁମର ବିଶ୍ୱାସ ଅବିଚଳିତ ରହିବ ଏବଂ ତୁମର ହୃଦୟ ମୋ ଆଡ଼କୁ ସର୍ବଦା ଉନ୍ମୁକ୍ତ ରହିବ, ତେବେ ତୁମର ଯାବତୀୟ ଅସୁବିଧା, ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେତେ ବଡ଼ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ତୁମ ସତ୍ତାର ଆହୁରି ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଦିଗରେ ନିଶ୍ଚୟ ସହାୟତା କରିବ ।

୧୯ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୩୭

*

ତୁମର ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକରୁ ତୁମେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର । ସେହି ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକହିଁ ଏହିଭଳି ବ୍ୟାପାରଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ବିକ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇ ପଡୁଥିବ ।

ତୁମେ ନିଜ ଭିତରେହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଶାନ୍ତିର ସନ୍ଧାନ କରିବ, ତାହା ସର୍ବଦା ଅବ୍ୟାହତ ରୂପେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି ।

୧୪ ନଭେମ୍ବର ୧୯୩୭

*

ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଇପାର, ସେତେବେଳେ ତାହା ସର୍ବଦାହିଁ ଏକ ନୂତନ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ମୋଚନ ଏବଂ ବିଜୟର କାରଣ ହୋଇଥାଏ ।

୭ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୩୭

*

ତୁମେ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଅଗ୍ରଗତି କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବ, ସେତେବେଳେ, ତୁମେ ଯେଉଁ ଅସୁବିଧାଟି ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲ, ତୁମର ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ମହତ୍ତ୍ୱ ଓ ପ୍ରଗାଢ଼ତା ଆହୁରି ଦଶଗୁଣ ଅଧିକ ହୋଇ ବଢ଼ିଯିବ । ସେତେବେଳେ ତୁମକୁ କେବଳ ଅଧ୍ୟବସାୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାସ୍, ସେତିକିରେ ସବୁ ହେବ; ଅସୁବିଧାଟି ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବ ।

*

ଯାବତୀୟ ଅସୁବିଧା ସତ୍ତ୍ୱେ ମୁଁ ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ସହିତ ତଥାପି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲାଗିଛି ଯେ, ମୁଁ ଚାଲିବାଟିକୁ ବନ୍ଦ କରି ନ ଦେଲେ ଏହି ଦୁଃସମୟଟି ଅବଶ୍ୟ ପାର ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ପରାଜୟ ସ୍ୱୀକାର କଲେ, ମୁଁ ନିଜେହିଁ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବି ।

ଏହାହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ । ତୁମେ ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିକୁ ବଜାୟ ରଖିଥାଅ; ତେବେ ବିଜୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ ।

*

ସାଧନା ସବୁବେଳେ କଷ୍ଟସାପେକ୍ଷ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ସ୍ୱଭାବ ମଧ୍ୟରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ସଂଘାତ ଲଗାଇଥିବା ନାନା ଉପାଦାନ ରହିଛି; ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶଟି ମଧ୍ୟ ଆଦୌ ସହଜରେ ତା'ର ସଂସ୍କାରଗତ ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିପାରେ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ତା' ବୋଲି ସାଧନା ଛାଡ଼ିଦେବା ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ଆମକୁ ଆମର ସର୍ବମୂଳ ଅଭୀପ୍ସାଟିକୁ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ହେବ । ସେହି ଅଭୀପ୍ସାଟି ସର୍ବଦା ଆନ୍ତରିକତାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସାମୟିକ ଯାବତୀୟ ବିଫଳତା ସତ୍ତ୍ୱେ ଆମକୁ ଅବିଚଳିତ ଭାବରେ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ, ତା'ପରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ

ଭାବରେ ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ଆସିବ ।

ମୋ'ର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୩ ମଇ ୧୯୩୯

*

ବାଧାଗୁଡ଼ାକର କାହିଁକି କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ରହିବ ? ଆମକୁ ସର୍ବଦା ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ସେଥିରେ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ଆମେ ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯିବାର ଆନନ୍ଦଟିକୁ ଲାଭ କରିବୁ ବୋଲିହିଁ ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ଆସି ପହଞ୍ଚୁଛି ।

ଚରୈବେତି, ଚରୈବେତି । ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥାଅ । ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

*

ମୁଁ ସର୍ବଦା ସେହି ଗୋଟିଏ କଥାହିଁ କହି ଆସିଛି : କେବଳ ସ୍ଥିର ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ସାହସ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରି ଯାଇ ପାରିବା ।

*

ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୋଗତ ଭାରସାମ୍ୟ : ଜୀବନର ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଲାଗି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

*

ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବାକୁ ହେଲେ ଏକ ଦୀର୍ଘ ନିଃଶ୍ୱାସ ଅପେକ୍ଷା ହସରେହିଁ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

୨୭ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୪୧

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନରେ ପରୀକ୍ଷାମାନ ଆସେ । ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି କିପରି ଭାବରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଏ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରେ ପ୍ରଭେଦ ରହିଥାଏ । କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତି ହସି ହସି ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅନ୍ତି, ଆଉ କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତି ନାଟକ କରିବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି ।

*

ଯେତେବେଳେ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅସୁବିଧାମାନ ଆସି ଦେଖାଦେବ, ସେତେବେଳେ ଆମକୁ ସ୍ଥିର ଓ ନୀରବ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୧୧ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୫୪

*

ଅସୁବିଧାଟି ଯେତେ ଯାହା ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ଯଦି ଆମେ ଯଥାର୍ଥରେ ନୀରବ ହୋଇ ରହିପାରିବା, ତେବେ ସମାଧାନ ଅବଶ୍ୟ ଆସିବ ।

୮ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

ଆମ ଭୁଲ୍‌ଗୁଡ଼ାକ ଆମ ଆଗକୁ ଯିବାର ସୋପାନ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ; ଆମର ଅନ୍ଧ ଅନ୍ୱେଷଣଗୁଡ଼ିକ ବିଜୟକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ ।

୮ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଆମେ ଆମ ଅଭୀପ୍‌ସାକୁ ଅଟଳ ରଖିଥିବା ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ନିଜକୁ ଅବ ଲୋକନ କରି ପାରୁଥିବା । ସକଳ ଅସୁବିଧାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ଲାଗି ଏହିଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛନ୍ତି ସୁନିଶ୍ଚିତ ସାଧନ ।

୧୦ ମଇ ୧୯୫୫

*

ଆମ ବିଶ୍ୱାସର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁହିଁ ଯାବତୀୟ ଅସୁବିଧାର ଉଦ୍ଭବ ହୋଇଛି ।

୧୩ ଜୁନ୍ ୧୯୫୬

*

ଆତ୍ମାର ସେହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ବଳଟିର କ୍ଷେତ୍ରରୁହିଁ ଜୀବନର ମୁହାଁମୁହିଁ ହୋଇ ତା' ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିପାତ କର । ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକର ନିୟାମକ ହୋଇ ପାରିବ ।

୧୯ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୫୬

*

ଦିବ୍ୟଜନନୀ ମୋତେ ଆବଶ୍ୟକ ଶକ୍ତିଟିକୁ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ଯେପରିକି ମୋ'ର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନାଟି ଫଳବତୀ ହୋଇ ପାରିବ :

ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଏବଂ ମାଆଙ୍କର ଜଣେ ସନ୍ତାନ ହିସାବରେ ପରମ ସତ୍ୟରେହିଁ ମୋ'ର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆଗ୍ରହ ରହିଛି । ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ଲୁକ୍‌କାୟିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଗର୍ବର ପର୍ବତଟି ଯେପରି ଏଡ଼ି ପରମ ସତ୍ୟର ସେହି ବୃହତ୍ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବିକୃତ କରି ନ ପକାଉ । ମୋତ ଆପଣ କ୍ଷୁଦ୍ରତା ମଧ୍ୟରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠାଇ ନିଅନ୍ତୁ ।

କୌଣସି ଏକ ଅଂଶ ତୁମ ଆଖିକୁ ଯେପରି ଦେଖାଯାଉଛି, ତାହା ଯେପରି ସମଗ୍ରର ବୋଧଟିକୁ ଲୁଚାଇ ନ ରଖୁ; କୌଣସି ଗୋଟିଏ ସୋପାନର ଟିକିନିଖିଗୁଡ଼ାକ ଯେପରି ଯଥାର୍ଥ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଉପରେ ତୁମର ଅଭିନିବେଶକୁ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ନ ଆସୁ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୧୪ ମଇ ୧୯୬୩

*

ପ୍ରାଣିକ ପ୍ରକୃତିଟି ଦ୍ୱାରା ଜୀବନର ଯାବତୀୟ କଥାକୁ ଏକ ନାଟକୀୟତାରେ ପରିଣତ କରିବା କଥାଟିର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥଟିକୁ ମାଆ ମୋତେ ଦୟା କରି ବୁଝାଇ ଦିଅନ୍ତୁ, ମୁଁ ସେଥିଲାଗି ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।

ମୁଁ ତଦ୍ୱାରା ଯାହା କହିଥିଲି, ତାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ, ଜୀବନ ସବୁବେଳେ ନାନା ଅସୁବିଧା, କଠିନତା ଏବଂ କଷ୍ଟ ଭୋଗରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏଇଟି ହେଉଛି ଏକ ଅତି ସାଧାରଣ ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟ କଥା ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ତା'ର ଆପଣା ଭାଗଟିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁହିଁ ପଡ଼ିଥାଏ । ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଲାଗି କେବଳ ଗୋଟିଏ ଯଥାର୍ଥ ମାର୍ଗ ରହିଛି : ସେହି ମାର୍ଗଟି ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସହ୍ୟ କରିଯିବା ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆମ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବନ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଚେତନାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ଆମର ଆଗ୍ରହ, ଆଶା ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସକୁ ସ୍ଥାପନ କରି ରଖିଥିବା, ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ଅଭୀପ୍ସା ରଖିଥିବା ଏବଂ ତାଙ୍କରି ପରମ ଶକ୍ତି ଏବଂ ପରମ ସହାୟତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଲାଗି ଆପଣାକୁ ସମର୍ଥ କରି ରଖିଥିବା । ମାତ୍ର, ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତାଟି ଅଥବା ତା'ର କୌଣସି ଏକ ଅଂଶ ଅନେକ ସମୟରେ ସେହି ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଅସୁବିଧାକୁ ଏକ ନାଟକୀୟ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ହେବା ଲାଗି ଏକ ବିକୃତ ସୁଖ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେହିପରି କରୁ କରୁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସତ୍ତାଟି ସହିତ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଶକ୍ତିଟି ସହିତ ତା'ର ଆଉ କୌଣସି ସଂପର୍କ ରହେ ନାହିଁ ।

ଏକ ମନ୍ଦ ଅଭ୍ୟାସଟି ଏକ ସାଧାରଣ ଅଭ୍ୟାସ ପରି ବହୁସଂଖ୍ୟକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ । ମାତ୍ର ଏଇଟିକୁ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତା'ପରେ ଯାଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହି କଥାଟିକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ଅନୁଭବ କରିବ ଯେ, ଜୀବନର ଯାବତୀୟ କଠିନ ପରୀକ୍ଷାର ମଧ୍ୟଦେଇ ଗତି କରିବାକୁ ତା'ର ଯେଉଁ ସାହାଯ୍ୟଟି ଦରକାର, ସିଏ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ସେଇଟିକୁ ସବୁବେଳେ

ପାଇବାରେ ଲାଗିଛି ।

୨ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୬୪

*

ଆମ ଜୀବନରେ ଆମକୁ ଯେତିକି ପରୀକ୍ଷାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଛି, ତାହା କଦାପି ଆମ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯିବ ନାହିଁ ।

*

କେବଳ ବଳବାନ୍ ବ୍ୟକ୍ତିକୁହିଁ ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ବଳରେ ଆହୁରି ଅଧିକ ବୃଦ୍ଧି କରିବାକୁହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସର୍ବଦା ସାହାଯ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ।

ତୁମର ଅଧ୍ୟବସାୟ ଅବ୍ୟାହତ ରହିଥାଉ, ତେବେ ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବ । ତୁମେ ଏହି ବିଷୟରେ ଅବଶ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ରହିପାରିବ ଯେ, ମୋର ସହାୟତା, ଶକ୍ତି ଏବଂ ଆଶୀର୍ବାଦ ସବୁବେଳେ ତୁମ ସହିତ ମହଜୁଦ ରହିଛି ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହିତ ।

୧୨ ଜୁଲାଇ ୧୯୬୬

*

ସବୁ ମଣିଷ ପରୀକ୍ଷାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅନ୍ତି,– ସେହି ପରୀକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାର ରୀତିହିଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନୁସାରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୁଏ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୨୧ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୭

*

ତୁମ ଅସୁବିଧାଟି ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରି ପାରିବାର ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ହେଉଛି ଯେ ତୁମେ ନିଜର ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ତାହାରି ଚେତନାଟି ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ଆପଣାର ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ପୃଥିବୀରେ ଜୀବନ ଯେଉଁପରି ହୋଇ ରହିଛି, ତାହା ନାନା ଦୁଃଖ ଓ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାପନ୍ନତା ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ସେଥିଲାଗି ଯେକୌଣସି ସଂବେଦନ ସମର୍ଥ ହୃଦୟ ପ୍ରକୃତରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟଥାପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏହି ଅସୁବିଧା ଏବଂ ଦୁଃଖଭୋଗ ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରି ଆସିବାର ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଚେତନା ସହିତ ଆପଣାର ଏକ ସଂସ୍ପର୍ଶ ଘଟାଇବା ଏବଂ ତାହାରି ଦୟା, ଶକ୍ତି ଓ ଆଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ନିଜର ଜୀବନକୁ ବଞ୍ଚିବା । ଏବଂ, ଚୈତ୍ୟସତ୍ତା ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ

ପାରିଲେହିଁ ଆମେ ସେହି ଅବସ୍ଥାଟିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବା ।

ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିର ସାଧନା ଲାଗି ମୋର ସାହାଯ୍ୟ ତଥା ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ତୁମ ସକାଶେ ରହିଛି ।

୬ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୯

*

ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ବାହୁ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ପାରିଲେ ସକଳ ଅସୁବିଧାର ସମାଧାନ ହୋଇଯାଏ । କାରଣ, ଆମକୁ ଆଶ୍ରୟ ଦେବା ଲାଗି ଏହି ବାହୁଗୁଡ଼ିକ କେତେ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସହିତ ସର୍ବଦା ପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ !

*

ଯେତେବେଳେ ସବୁକିଛି ଗୋଳମାଳିଆ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ, ପରମେଶ୍ୱର ଯେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍, ସେହି କଥାଟିକୁ ସ୍ମରଣ କରିବାର ବାଟକୁ ଅବଶ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ଆମରି ଭିତରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ସ୍ମରଣ କରୁଥାଉ, ସେତେବେଳେ ସିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସମତା ସହିତ ସକଳ ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇପାରିବା ପାଇଁ ଆମକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ବଳ ଆଣି ଦିଅନ୍ତି । ତୁମେ ସେହି ପରମ ଉପସ୍ଥିତିଟି ବିଷୟରେ ସଜ୍ଞାନ ହୁଅ, ତୁମର ସକଳ ଅସୁବିଧା ଦୂରୀଭୂତ ହୋଇଯିବ ।

୭ ନଭେମ୍ବର ୧୯୭୦

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ସତତ ଅଭୀପ୍ସା ରଖି ଅନ୍ତର୍ଗତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଜର ଜୀବନ ବଞ୍ଚି ପାରିଲେ ଆମେ ସର୍ବଦା ହସି ହସି ଏହି ଜୀବନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାରେ ସମର୍ଥ ହେବା, ଏବଂ ବାହାର ପରିସ୍ଥିତି ଯାହା ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ଆମେ ସର୍ବଦା ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହି ପାରିବା ।

*

ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଗତ କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ବାସ କର, ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା କଦାପି ବିଚଳିତ ହୋଇପଡ଼ ନାହିଁ ।

୨୬ ଜୁଲାଇ ୧୯୭୧

*

ଯିଏ ସତ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁହିଁ ଜୀବନଧାରଣ କରିଛି, ସିଏ କଦାପି ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି

ଦ୍ୱାରା ଆକ୍ରାନ୍ତ ଓ ଆକୁଳ ହେବ ନାହିଁ ।

*

କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା : ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ସାରିଥିବା ।

ତ୍ରୁଟିବିଚ୍ୟୁତି

ଯାବତୀୟ ତ୍ରୁଟିର ନିରାକରଣ ହୋଇପାରିବ

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯଦି ତ୍ରୁଟି ଓ ବିଚ୍ୟୁତିଗୁଡ଼ିକର ନିରାକରଣ ହୋଇ ପାରୁ ନ ଥା’ନ୍ତା, ତେବେ ଜଗତର ଉଦ୍ଧାର ଲାଗି ଆଉ ଆଦୌ କୌଣସି ଆଶା ରହି ନ ଥା’ନ୍ତା ।

*

ଜୀବନର ସାନ ସାନ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ କଦାପି ଅତିବେଶୀ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବ ନାହିଁ ।

ଏକ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାରେ ଏହିସବୁ ଘଟଣା ତୁମର କେତେଦୂର ସହାୟତା କରି ପାରିଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକର ସେହି ଅନୁପାତରେହିଁ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱ ରହିଥିବ ।

ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେହି ଅଗ୍ରଗତିଟି ସାଧିତ ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ଯଦି ଅତୀତରେ କେତେକ ତ୍ରୁଟି ହୋଇ ଯାଇଥାଏ, ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣାର ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଫଳରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବ ।

*

ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲାଗି ପାପର କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ନାହିଁ; ଆନ୍ତରିକତାଯୁକ୍ତ ଅଭୀପ୍ସା ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରିକରଣ ଦ୍ୱାରା ଯାବତୀୟ ତ୍ରୁଟିର ନିରାକରଣ ହୋଇ ପାରିବ ।

ତୁମେ ଯାହା ଅନୁଭବ କରୁଛ, ତାହା ହେଉଛି ତୁମ ଆତ୍ମାର ଅଭୀପ୍ସା; ସେହି ଅଭୀପ୍ସା ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି, ନିଜ ଜୀବନରେ ତାହାଙ୍କୁହିଁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି ।

ଅଧ୍ୟବସାୟ କର, ଆହୁରି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆନ୍ତରିକତା ଅର୍ଜନ କର । ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ସଫଳ ହେବ ।

୨୪ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୪

*

ପାପ ଏହି ସଂସାରର ବସ୍ତୁ, ଯୋଗର ନୁହେଁ ।

*

ଜୀବନରେ କରିଥିବା ଗୋଟିଏ ଭୁଲ୍ ସକାଶେ ବି ହୁଏତ ତୁମକୁ ସାରା ଜୀବନ ଦୁଃଖଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ । ମାତ୍ର ତାହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ସେହିପରି ଭାବରେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରନ୍ତି । ଅନେକ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି

ଭୁଲ୍ ପରେ ଭୁଲ୍ କରିବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି, ତଥାପି ସେମାନେ କୌଣସି କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ମାତ୍ର, ଯେଉଁମାନେ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାବଧାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ତ୍ରୁଟିବିଚ୍ୟୁତି : ସେଥିଲାଗି ନିଜକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପୀଡ଼ା ଦେବ ନାହିଁ, କୌଣସି ଚିନ୍ତା କରିବ ନାହିଁ କିଂବା ଦୁଃଖାକୁଳ ହେବ ନାହିଁ

ନିଜ ବିଷୟରେ ଏକ ଅଯୋଗ୍ୟତାବୋଧ ଯଦି ତୁମକୁ ପ୍ଳାବନକାରୀ ଏକ କୃତଜ୍ଞତାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଦେଉଥାଏ ଏବଂ ଏକ ଆନନ୍ଦାତିଶଯ୍ୟର ଅନୁଭୂତିରେ ତୁମକୁ ଆଣି ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କର ଚରଣତଳେ ପକାଇ ଦେଉଥାଏ, ତେବେ ତୁମେ ଜାଣିରଖ ଯେ ତାହା ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ସରୁହିଁ ଉଦ୍‌ଭୂତ ହେଉଛି । ମାତ୍ର, ଯଦି ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ତାହା ତୁମକୁ ଦୁର୍ଗତ କରି ପକାଉଛି ଏବଂ ଲୁଚିବା ଅଥବା ପଳାଇଯିବା ପାଇଁ ତୁମ ଭିତରେ ଏକ ଅପପ୍ରେରଣା ଆଣି ଦେଉଛି, ତେବେ ତୁମେ ଏ ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ପାରିବ ଯେ, ତାହା ଏକ ପ୍ରତିକୂଳ ଉତ୍ସରୁହିଁ ତୁମ ପାଖକୁ ଆସୁଛି । ତୁମେ ପ୍ରଥମଟି ପାଖରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମୁକ୍ତ ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେଇ ପାରିବ; ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟଟିକୁ ପରିତ୍ୟାଗହିଁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୪ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୩୩

*

ତୁମେ କୌଣସି ସମୟରେ ହୁଏତ ଯେଉଁ ଭୁଲଟିକୁ କରି ପକାଇବ, ସେଇଟିକୁ ନେଇ ନିଜକୁ କଦାପି ପୀଡ଼ା ଦେବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର **ନିଜର ଅଭୀପ୍‌ସା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଆନ୍ତରିକତାଯୁକ୍ତ ହୋଇ** ରହିଥିବ ଏବଂ ତେବେ ଶେଷରେ ସବୁକିଛି ଅବଶ୍ୟ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

୪ ଜାନୁଆରି ୧୯୩୪

*

ଆପଣାର ନାନା ଅବିଶୁଦ୍ଧତା ବିଷୟରେ ଗୁଡ଼ାଏ ଚିନ୍ତା କଲେ ତଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଲାଭ ହୁଏ ନାହିଁ । ବରଂ, ଆମେ ଯେଉଁ ଶୁଦ୍ଧତା, ଆଲୋକ ଏବଂ ଶାନ୍ତି ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛୁ । ନିଜର ଭାବନାକୁ ସେହିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିବଦ୍ଧ କରି ରଖିଲେହିଁ ଅଧିକ ଭଲ

ହେବ ।

୭ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୩୪

*

ଆମର ଦୁର୍ବଳତାଗୁଡ଼ାକହିଁ ଆମକୁ ସର୍ବଦା ଦୁଃଖରେ ଆଚ୍ଛନ୍ନ କରି ରଖିଥାଏ; ଆପଣାର ମାର୍ଗରେ ଆହୁରି ଗୋଟିଏ ପାଦ ଆଗକୁ ଯାଇପାରିବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଭାରି ସହଜରେ ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସିପାରିବା ।

୧୨ ମଇ ୧୯୩୪

*

ମୋ' ଭିତରେ ଆପଣଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତିଟି ବିଷୟରେ ମୁଁ ଯେତେ ଅଧିକ ସଚେତନ ହେବା ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି, ମୋ' ଭିତରେ ରହିଥିବା ଆଉ ଗୋଟିଏ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ସେଥିରେ ସେତିକି ଅଧିକ ଅନ୍ତରାୟ ହୋଇ ଠିଆ ହେବାକୁ ଆସୁଛି ।

ଏସବୁ ସାନ ସାନ ବିଷୟରେ ତୁମର ଆଦୌ ଚିନ୍ତିତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ — ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ଆଦୌ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ । ଆମ ସ୍ୱଭାବ ଭିତରେ ତଥାପି କେଉଁଠି ଅଚେତନା ରହିଯାଇଛି, ଆମକୁ ସେହି କଥାଟିକୁ ଦେଖାଇ ଦେବାକୁହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଏକ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି, ଯେପରିକି ଆମେ ସେଠାକୁ ମଧ୍ୟ ଆଲୋକଟିକୁ ବହନ କରି ଆଣିପାରିବା ।

୧୩ ଜୁଲାଇ ୧୯୩୪

*

ଆପଣାର ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଓ ଅଭାବଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିପାରିବା ଏବଂ ତାକୁ ସମର୍ପଣ କରିବା । ନିଶ୍ଚୟ ଭଲ, ମାତ୍ର ତାହା ସହିତ ଏହି ସର୍ତ୍ତଟି ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବ ଯେ, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଏକ ନୂତନ ଅଗ୍ରଗତି ନିମନ୍ତେ ଆହୁରି ଅଧିକ ସାହସ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରୁଥିବ, ସଂକଳ୍ପରେ ଏକ ଶକ୍ତିଗତ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ସମ୍ଭବ ହେଉଥିବ, ବିଜୟ ତଥା ଭବିଷ୍ୟତରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରିବାର ଏକ ଅଧିକ ଦୃଢତାଯୁକ୍ତ ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେଉଥିବ ।

୨୨ ଜାନୁଆରି ୧୯୩୫

*

ଅସାମର୍ଥ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହିସବୁ ଧାରଣା ପ୍ରକୃତରେ ନିରର୍ଥକ; ଅଗ୍ରଗତିର ସତ୍ୟଟିକୁ ତାହା ଏକାବେଳେକେ କାଟିଦେବାର ଉପକ୍ରମ କରିଥାଏ । ଯାହା ଆଜି ସାଧିତ ହୋଇ ନ ପାରିଲା, ତାହା କାଲିକୁ ସାଧିତ ହେବ । ଅଭୀପ୍ସାଟି ମହଜୁଦ ରହିଥିଲେ ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ।

୬ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୩୫

*

ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁଭଳି ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ, ବର୍ତ୍ତମାନ ସେଗୁଡ଼ିକ ସେପରି ହୋଇ ରହି ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେହି ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ରହିଲେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଦୌ ଅଧିକ ଭଲ ହୋଇଯିବ ନାହିଁ । କେବଳ ଏକ ସ୍ଥିର ବିଶ୍ୱାସରୁହିଁ ଯଥାର୍ଥ ବଳ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ପାରିବ ।

୧୧ ନଭେମ୍ବର ୧୯୩୬

*

ଯେତେବେଳେ ବି ତୁମେ କୌଣସି ଭୁଲ୍ କରିଛ, ମୁଁ ସେତେବେଳେ ତୁମଠାରୁ ଆଦୌ କୌଣସି କଥା ଲୁଚାଇ ନ ରଖି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସବୁକିଛି କହିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଭୁଲ୍ କରୁଛି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଶିକ୍ଷାକରି ଅଗ୍ରଗତି କରିବାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟଟି ସବୁବେଳେ ରହିଛି । ଏବଂ, ତୁମ ଉପରେ ମୁଁ ଏକ ବୃହତ୍ ଦାୟିତ୍ୱ ବି ଅର୍ପଣ କରିଛି । ତୁମେ ଯାହା କରିଛ, ତାହାକୁ ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଲଭାବରେ ବୁଝି ପାରୁଛି; ମାତ୍ର ତଥାପି ଆହୁରି ଅନେକ କିଛି ଶିକ୍ଷା କରିବାକୁ ରହିଛି, ଏବଂ ମୁଁ ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ କରୁ ନାହିଁ ଯେ, ଅଧିକ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅଧିକ ଅନୁଭୂତି ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ତୁମକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଭଲ ଲାଗିବ ।

ମୋ'ର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୧୩ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୪୩

*

ଅତୀତ ବିଷୟରେ ଗୁଡ଼ାଏ ଚିନ୍ତା କରିବା ମୋଟେ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ଘଟଣା କେବେ ଘଟେ ନାହିଁ ବୋଲି ସର୍ବଦା ସ୍ମରଣ ରଖିବା ଏବଂ ସ୍ଥିରଚିତ୍ତ ହୋଇ ତାହାରି ଅନୁଗତ ହୋଇ ରହିବା,— ଏଇଟି ହେଉଛି ଯଥାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ । ଯଦି ତୁମେ ଅତୀତରେ କେତେକ ଭୁଲ୍ କରିଛ, ତେବେ ଯଥାର୍ଥ ସମର୍ପଣର ଅଭାବରୁହିଁ ସେ କଥା ଘଟିଛି; ତେଣୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପଣ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେଇ ଭୁଲ୍ ଗୁଡ଼ିକର ମାର୍ଜନା ସମ୍ଭବ ହେବ ।

*

ମାତ୍ର ତା'ବୋଲି ତୁମର ଆଦୌ ନିରାଶ ହୋଇପଡ଼ିବା ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ । ତୁମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱଭାବର ସୀମା ଭିତରେ ଆମର ଯେତିକି ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ତୁମେ ସେହି ଅନୁସାରେହିଁ ତୁମ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବୋତ୍ତମ ସମ୍ଭବ ଯାହାକିଛି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବ । ଏହାହିଁ ଏକମାତ୍ର ପନ୍ଥା ।

କାରଣ, **ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱ** କେବଳ ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତରେହିଁ ରହିଛି,

ତାହା ଆଉ କାହାରି ହାତରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଚିନ୍ତା କରିବାର ଆଦୌ କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ ।

*

ଆପଣାର ଭୁଲ୍‌ଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣିବା ନିଶ୍ଚୟ ଭଲ, ମାତ୍ର ତା' ବୋଲି ନିଜକୁ ସେଥିଲାଗି ପୀଡ଼ା ଦେବା ଆଦୌ ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ତୁମେ ଜାଣି ଜାଣି ଦୁଃଖ ଭୋଗିବ ନାହିଁ, ବରଂ ଆପଣାକୁ ସଂଶୋଧନହିଁ କରିବ ।

*

ମାଆ, ମୁଁ ବଡ଼ ଅବସନ୍ନ ହୋଇ ପଡ଼ିଲିଣି, କାରଣ ପ୍ରତିଦିନହିଁ ମୋତେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ନୂଆ ଦୁର୍ବିପାକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଛି ।

ଅତି ସ୍ନେହର ସନ୍ତାନ ମୋ'ର,

ଏହି ସାନ ସାନ ଅପଘଟଣାରେ ତୋ'ର ଆପଣାକୁ ପୀଡ଼ା ଦେବା ଆଦୌ ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ । ତୁ ଏକାବେଳେକେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହ ଓ ଏହି ଦୁର୍ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ଆଉ କୌଣସି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ ନାହିଁ ।

ମୋର ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ତୋ' ଲାଗି ସବୁବେଳେ ରହିଛି ।

*

ଆଜି ପାଉଁରୁଟିଗୁଡ଼ାକ ମୋଟେ ଫୁଲିଲା ନାହିଁ । କାହିଁକି ଏପରି ହେଲା, ଆମେ କିଛି ଜାଣି ପାରିଲୁ ନାହିଁ । ପାଉଁରୁଟିଗୁଡ଼ାକ ଆଜି ମୋଟେ ଭଲ ହୋଇ ନ ଥିବ । ତେଣୁ ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାରର ବିସ୍କୁଟ ତିଆରି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲୁ । ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ପୋଡ଼ିଗଲା । ମାଆ, ଆପଣ କୁହନ୍ତୁ ତ ସବୁକଥା କାହିଁକି ଆମର ଏପରି ପ୍ରତିକୂଳ ହୋଇ ରହିଛି ?

ଏସବୁ ବିଷୟରେ ତୁମର ଆଦୌ ଚିନ୍ତିତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏବଂ, ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଥା ହେଉଛି ଯେ ତୁମେ ଭାଗ୍ୟବାଦ ଉପରେ କୌଣସି ବିଶ୍ୱାସ କରିବ ନାହିଁ । ଏହି ସାନ ସାନ ବିଫଳତାଗୁଡ଼ିକ ପଛରେ ସର୍ବଦା କୌଣସି ନା କୌଣସି କାରଣ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାଏ; ଏବଂ କିଞ୍ଚିତ୍ ଅଧିକ ଅଭିଜ୍ଞତା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସେହି କାରଣଗୁଡ଼ିକର ନିରାକରଣ ବି କରିପାରିବା । ସେହି ଅଭିଜ୍ଞତା ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ।

ପାଉଁରୁଟିଗୁଡ଼ିକୁ ମୁଁ ଚାଖିକରି ଦେଖିଛି — ସେଗୁଡ଼ିକ ଖାଇବା ବେଳକୁ ଭାରି ଭଲ ଲାଗୁଛି । ସେଗୁଡ଼ିକ ଚୁଲିରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ ରହିଲା ନାହିଁ ବୋଲି ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ

ଫୁଲି ପାରିଲା ନାହିଁ । ହୁଏତ ଚୁଲିଟା ଅତିବେଶୀ ତାତି ଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ପାଉଁରୁଟି ପୋଡ଼ିଗଲା ଏବଂ ଭିତର ସିଝିବା ପୂର୍ବରୁ ଉପର ପୋଡ଼ାରଙ୍ଗ ହୋଇଗଲା ।

ବିସ୍କୁଟଗୁଡ଼ାକ ମୋଟେ ପୋଡ଼ି ଯାଇ ନାହିଁ । ସେଗୁଡ଼ିକ ଭାରି ଭଲ ହୋଇଛି ।

ମୋ'ର ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସର୍ବଦା ତୁମ ଲାଗି ରହିଛି ।

*

ତ୍ରୁଟିବିଚ୍ୟୁତି : ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣ ଓ ସଂଶୋଧନ କର

ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ଘଟି ଯାଉଛି, ସେତେବେଳେ ତାହାକୁ ଅଗ୍ରଗତିର ଏକ ସାଧନାରୂପେ କାମରେ ଲଗାଇବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ । ଥରେ ଆବଶ୍ୟକ ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ସାଧିତ ହୋଇଗଲେ, ସେହି ତ୍ରୁଟି ଓ ତାହାର କାରଣଟି ମଧ୍ୟ କୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବେ ଓ ତାହାର ଆଉ କୌଣସି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ ନାହିଁ ।

୬ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୭

*

ତୁମ ସ୍ୱଭାବରେ ରହିଥିବା ଭୁଲ୍ ଏବଂ ଅଭାବଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ତୁମେ ସଚେତନ ହୋଇପାରିଛ, ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଲ କଥା । ତୁମେ ସଚେତନ ହୋଇଗଲେ ସେଗୁଡ଼ାକରୁ ବାହାରି ଆସି ପାରିବା ଏବଂ ସ୍ୱଭାବକୁ ବଦଳାଇ ଦେବା ସର୍ବଦା ସମ୍ଭବ ।

୨୩ ଜାନୁଆରି ୧୯୩୮

*

ମୋ'ର ଓଲଟି ଏପରି ବୋଧ ହେଉଛି ଯେ, ତୁମେ ଯେଉଁଠାରେ ଅଛ ସେହିଠାରେ ରହିବ ଏବଂ ଆପଣାର ତ୍ରୁଟିଗୁଡ଼ିକର ଆବିଷ୍କାର କରିବା ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରିବ,– ତାହାହିଁ ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ପନ୍ଥା । ସମସ୍ତଙ୍କର ଯେମିତି କିଛି ନା କିଛି ଭୁଲ୍ ରହିଛି, ତୁମର ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଥିବ । ସେଗୁଡ଼ିକର ଆବିଷ୍କାର କରି ତୁମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ । ନିଜ ଭୁଲ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହେବା,– ତାହାହିଁ କୌଣସି ଏକ ଅସୁବିଧା ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରି ଆସିବା ପାଇଁ ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ଉପାୟ ।

*

ଗୋଟିଏ ଭୁଲ୍‌କୁ ଭୁଲ୍ ବୋଲି ଜାଣିବା,– ତାହାହିଁ ଭୁଲ୍‌ଟି ଲାଗି ମାର୍ଜନା ଲାଭ କରିବା ।

୪ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୯

*

ତୁମେ ନିଜର କୌଣସି ଏକ ଭୁଲ୍‌କୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁ ନାହଁ, ଅର୍ଥାତ୍ ସେଇଟିର ସଂଶୋଧନ ହେଉ ବୋଲି ତୁମେ ଆଦୌ ଇଚ୍ଛା କରୁ ନାହଁ ।

*

ଅନୁତାପ : ଭୁଲ୍‌ଗୁଡ଼ିକର ସଂଶୋଧନ ଦିଗରେ ସର୍ବପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ ।

*

ଆପଣାକୁ କ୍ଷମା ଦେବାରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ । ତୁମେ ଯେଉଁ ଦୋଷଟିକୁ କଲ, ଆଉ କେବେହେଲେ ତାହାର ଫାନ୍ଦରେ କଦାପି ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ବୋଲି ତୁମ ପାଖରେ ଆବଶ୍ୟକ ଇଚ୍ଛାଟି ରହିଥିବା ଉଚିତ ।

*

ପ୍ରତିଦିନ ରାତିରେ ଶୋଇବାକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଯେ, ଦିନମାନଟି ଭିତରେ ଆମେ ଯେଉଁସବୁ ଭୁଲ୍ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛୁ, ଭବିଷ୍ୟତରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯେପରି କଦାପି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ ନାହିଁ ।

୨୦ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

ବର୍ଷର ଏହି ଶେଷ ଦିନଟିରେ ଚାଲ ଆମେ ଏହି ସଂକଳ୍ପଟି ଗ୍ରହଣ କରିବା ଯେ, ଆମର ସକଳ ଦୁର୍ବଳତା ଏବଂ ଦୁରାଗ୍ରହୀ ଅନ୍ଧକାର ପ୍ରବଣତାମାନ ସରିଯାଉଥିବା ବର୍ଷଟି ସହିତ ଆମଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ତଳକୁ ଖସି ପଡ଼ିବ ।

୩୦ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସେହି ଗୋଟିଏ ଭୁଲ୍‌କୁ ଆମେ ଆଉ କଦାପି କରିବା ନାହିଁ ବୋଲି ଏକ ଦୃଢ଼ ଏବଂ ଫଳପ୍ରଦ ସଂକଳ୍ପ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣା ଉପରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନ କରିବା,— ଏହାହିଁ ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ।

୨୮ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୫୫

ଆମର ନାନା ଦୁର୍ବଳତା

ଭୟ

ଭୟ ଆମକୁ ସର୍ବଦା କେବଳ ଅନୁଚିତ ପରାମର୍ଶଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଦେଇଥାଏ ।

*

ଭୟ, ଅଳ୍ପ ବହୁତ ପରିମାଣରେ ସଚେତନ ରହିଥିବା ଭୟହିଁ ପ୍ରାୟ ଯାବତୀୟ ଅନର୍ଥର କାରଣ ହୋଇଥାଏ ।

ଭୟ ନ ଥିଲେ କଦାପି **କିଛିହେଲେ** ଘଟିବ ନାହିଁ ।

*

ଭୟ କର ନାହିଁ, ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥାଅ । ତୁମର ଏହି ସବୁକିଛି କଷ୍ଟ ଦୂର ହୋଇଯିବ ।

ମୋ'ର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

*

ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଉ, ତେବେ ତୁମକୁ ଉତ୍ପୀଡ଼ିତ କରି ରଖୁଥିବା ଏହି ସବୁ ଅନର୍ଥ ବି ଦୂର ହୋଇଯିବେ ।

ମୋ'ର ସନ୍ତାନ କଦାପି ଭୟ କରିବ ନାହିଁ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

*

ମୋ'ର ସୁରକ୍ଷା ତୁମ ସହିତ ସର୍ବଦା ରହିଛି ଏବଂ ତେଣୁ ତୁମେ କୌଣସି ଅମଙ୍ଗଳର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବ ନାହିଁ ।

ମାତ୍ର ଯାବତୀୟ ଭୟରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ଲାଗି ତୁମକୁ ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତା' ହେଲେ ମୋ'ର ଶକ୍ତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରିବ ।

୨୭ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୭

*

ଆପଣାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଉତ୍ପୀଡ଼ିତ କରି ରଖ ନାହିଁ, କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ତୁମେ ଚିନ୍ତିତ ହୁଅ ନାହିଁ । ସର୍ବୋପରି ଆପଣାକୁ ସକଳ ଭୟରୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର । ଭୟ ଏକ ବିପଜ୍ଜନକ ଜିନିଷ; ଏବଂ, ଯେଉଁ କଥାଟିର ହୁଏତ ଆଦୌ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ନ ଥିବ ଭୟ ସେହି କଥାଟିକୁ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେଇ ବାହାରିବ । କେତୋଟି ଲକ୍ଷଣ ଆପଣାକୁ ବାରବାର

ପ୍ରକଟ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ତୁମ ମନରେ ଯେଉଁ ଭୟ ଜାତ ହେଉଛି, ହୁଏତ ତାହାହିଁ ଏହି ପୁନରାବୃତ୍ତିଟିକୁ ଘଟାଇବା ଲାଗି ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ।

୨୪ ଜୁଲାଇ ୧୯୪୫

*

ସ୍ନାୟୁଗୁଡ଼ିକର ଏବଂ ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶଟିର ଦୁର୍ବଳତା ହେତୁ ଏହି ଭୟଟି ଆସୁଛି । ଏହି ଭୟଟିର କବଳରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବାକୁ ହେବ; ତା'ପରେ ଯାଇ ଯୋଗମାର୍ଗରେ ଅନୁସରଣ କରିବା ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇ ପାରିବ ।

୯ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୪୯

*

ଯୋଗ ଆଉ ଭୟ କଦାପି ଏକ ସଙ୍ଗରେ ରହି ପାରିବେ ନାହିଁ ।

*

ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବେଶିତ କରି ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ସମୟରେ ତୁମର ନିଃଶ୍ୱାସ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ପରି ଲାଗୁଛି ବୋଲି ତୁମେ ଭୀତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛ । ଯଦି ତୁମ ଭିତରେ ଏତେ ଭୟ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇ ରହିଛି, ତେବେ ଏହି ମାର୍ଗରେ ତୁମର ପ୍ରବେଶ କରିବାହିଁ ଉଚିତ ନୁହେଁ । ମନେକର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଖରାପ ଯାହା ଘଟିପାରିବ, ତୁମ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହାହିଁ ଘଟିଲା । ମାତ୍ର ତା' ବୋଲି କ'ଣ ହୋଇଗଲା ? ହୁଏତ ଏହା ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା,— ତଥାପି କ'ଣ ହୋଇଗଲା ? ତୁମେ ମରିଗଲେ କ'ଣ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ ? ଆମର ଏହି ଯୋଗ ମୋଟେ ଭୀରୁମାନଙ୍କ ଲାଗି ନୁହେଁ । ଯଦି ତୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ସାହସ ନାହିଁ, ତେବେ ଏହାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେହିଁ ଅଧିକ ଭଲ ହେବ । ତୁମର ଏହିସବୁ ଭୟ କେତେକେତେ ମହାନର୍ଥକୁ ଡାକି ନେଇ ଆସିବ ।§

*

ଯିଏ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ହୋଇ ସାରିଲାଣି, ସିଏ ପୁଣି କାହିଁକି କେଉଁ କଥାକୁ ଭୟ କରିବ ? ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ତା' ଲାଗି ଯେଉଁ ପଥଟିକୁ ଦେଖାଇ ଦେଉଥିବେ, ସେହି ପଥ ଯାହା ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ଏପରିକି ଆପଣାର ସୀମାବଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧିଶକ୍ତି ପାଖରେ ତାହା ଏକାନ୍ତ ଅବୋଧ ହୋଇ ରହିଥାଉ ପଛକେ, ଆପଣାର ଆତ୍ମାରେ ସତତ ପ୍ରସାରଣ ଘଟାଇ ଓ ଆପଣାର ଚକ୍ଷୁକୁ ସେହି ଆଲୋକ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍‌ଭାସିତ କରାଇ କ'ଣ ସିଏ ସେହି ପଥରେ ଯାତ୍ରା କରି ପାରିବ ନାହିଁ ?

୧୪ ଅକ୍ଟୋବର

*

ଯାବତୀୟ ଭୟ ଉପରେ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତାହାର ସ୍ଥାନପନ୍ନ ଭାବରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣା ଉପରେ ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ହେବ ।

୬ ଜୁନ୍ ୧୯୫୫

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସରେ ଦିନେ ଦିନେ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଖଟିଆ ପକାଇ ଶୋଇବାକୁ ଯାଏ, ମୋ କୋଠରୀର ଝରକା ବାଟ ଦେଇ ଚନ୍ଦ୍ରକିରଣ ଆସି ମୋ' ମୁହଁ ଓ ମୋ' ଶରୀର ଉପରେ ପଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ମୁଁ ଶୋଇଥିବା ସମୟରେ ଚନ୍ଦ୍ରକିରଣ ଯେ ମୋ' ଉପରେ ଆସି ପଡୁଛି, ଏଥିରେ କୌଣସି କ୍ଷତି ହେଉଛି କି ? ମୁଁ ଏକଥାଟି ଆପଣଙ୍କୁ ପଚାରୁଛି, କାରଣ ଏହା ଦ୍ୱାରା ହୁଏତ ଏକ କୁଫଳ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତେଣୁ ଝରକା ବନ୍ଦ କରି ଶୋଇଲେ ଅଧିକ ଭଲ ହେବ ବୋଲି ଜନୈକ ବ୍ୟକ୍ତି ମତ ଦେଇ କହିଛନ୍ତି । କାରଣ ମୁଁ ଚନ୍ଦ୍ର ଓ ଚନ୍ଦ୍ରକିରଣକୁ ଭାରି ଭଲ ପାଏ, କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିଲେ ମୋ'ର ଆପଣଙ୍କର ଶୁଭ୍ର ଆଲୋକଟିହିଁ ଭାରି ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ । ମୁଁ ଶୋଇଥିବା ସମୟରେ ମୋ' ଉପରେ ଚନ୍ଦ୍ରର କିରଣ ଆସି ପଡ଼ିଲେ ତଦ୍ୱାରା କୌଣସି କ୍ଷତି ହେବ କି ନାହିଁ, ଆପଣ ମୋତେ ଅନୁଗ୍ରହ କରି ସେହି ବିଷୟ ଜଣାଇବେ କି ?

ଯଦି ତୁମେ ଏଥିରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଭୀତ ହୋଇ ପଡୁ ନ ଥିବ, ତେବେ ଆଦୌ କୌଣସି କ୍ଷତି ହେବ ନାହିଁ । ଚନ୍ଦ୍ର ଦ୍ୱାରା କୌଣସି କ୍ଷତି ହୁଏ ନାହିଁ; ଭୟଟାହିଁ ଯାହାକିଛି କ୍ଷତିର କାରଣ ହୁଏ ।

୯ ମଇ ୧୯୬୩

*

ତୁମେ ଭୟ ନ କଲେ କେବେ କୌଣସି କ୍ଷତି ହେବ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ଭୟ କର ନାହିଁ, ସ୍ଥିର ଓ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଅ, ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୧୫ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୬

*

ତୁମକୁ ସର୍ବପ୍ରଥମେ **ଭୟ**ରୁହିଁ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସବୁଠାରୁ ସାଂଘାତିକ ରୋଗଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଭୟ ହେଉଛି ଅଧିକ ମାରାତ୍ମକ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୯ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୭

*

ଭୟ କରିବା ଲାଗି **ଆଦୌ କିଛି ନାହିଁ ।** ସବୁକିଛି କେବଳ ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେଉଁଠିହେଲେ **କିଛି ନାହିଁ ।** କେବଳ ସେହି **ପରମପ୍ରଭୁହିଁ** ରହିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଯାହାକିଛି ଆମକୁ ଭୟଭୀତ କରି ପକାଇବାର ଉଦ୍ୟମ କରୁଛି, ତାହାକୁ ଆମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଏକ ନିର୍ବୋଧ ଏବଂ ନିରର୍ଥକ ଛଦ୍ମ ବସ୍ତୁ ବୋଲି ଜାଣିବା ।

ତୁମେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ – ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ସମସ୍ତ ମାର୍ଗ ପଡ଼ିରହିଛି : ଅସୁସ୍ଥତାକୁ ଏପରି ଗଣ୍ଡି କରି ରଖିବାର ଏହି ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିକୁ କାଢ଼ି ଫିଙ୍ଗିଦିଅ ଏବଂ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଶାନ୍ତିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟକୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ କରିଆଣ ।

ତେବେ ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

*

ମାଆ, ମୁଁ ଅତି ଭୟଙ୍କର ଭାବରେ ଭାରି ଅସ୍ୱସ୍ଥ ଅନୁଭବ କରୁଛି । ପରମ ଶକ୍ତି ବିଷୟରେ ମୋ' ଭିତରେ ନାନା ସନ୍ଦେହ ଆସି ଦେଖା ଦେଉଛି ଓ ଯାବତୀୟ ପ୍ରକାରର ଉତ୍ପୀଡ଼ନକାରୀ ବିଷୟଗୁଡ଼ାକ ମୋତେ ଏକାବେଳେକେ ଘାରି ପକାଉଛି । ସତେ ଯେପରି କ୍ରମେ ମୋ'ର ଶ୍ୱାସରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଆସୁଥିଲା ପରି ମନେ ହେଉଛି । ଏଣେ ଏପରି ଏକ ମୁଣ୍ଡବ୍ୟଥା ଆରମ୍ଭ ହେଲାଣି, ଯାହାକି କେତେବେଳେ ମୁଣ୍ଡର ଏକଡ଼କୁ ପୁଣି କେତେବେଳେ ମୁଣ୍ଡର ସେ କଡ଼କୁ କାମୁଡ଼ି ଧରୁଥିବା ପରି ମନେ ହେଉଛି । ଭାରି ଭୟଙ୍କର ଭାବରେ କଷ୍ଟ ହେଉଛି । ସତେ ଅବା ତାମସିକ, ଜୀବନହୀନ ଓ ଅନ୍ଧକାରମୟ କୌଣସି ଏକ ବସ୍ତୁଟି ସହିତ ମୁଁ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହିଥିଲା ପରି ଅନୁଭବ କରୁଛି । ଏଇଟି ହାତରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ ପାରୁ ନାହିଁ । ମାଆ, ଆପଣ ମୋତେ ସହାୟ ହୁଅନ୍ତୁ । ମୁଁ ଯେ କ'ଣ କରିବି, ମୋତେ କିଛି ବାଟ ଦିଶୁ ନାହିଁ । ସବୁକିଛି ଖାଲି ଅନ୍ଧାର ଦେଖାଯାଉଛି । ଏସବୁ ସମ୍ମୁଖରେ ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ କେତେଦିନ ଯେ ଠିଆ ହୋଇ ପାରିବି, ମୁଁ ସେ କଥା ମୋତେ ଜାଣି ପାରୁ ନାହିଁ । ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାରର କ'ଣ ଗୋଟାଏ ସତେ ଯେପରି ମୋ'ର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତିକୁ କ୍ରମେ ଶୋଷିନେବାରେ ଲାଗିଛି, ମୋତେ ତା' ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ନେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି । ମାଆ, ମୋତେ ଆପଣ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ; ମୁଁ ଯେ କ'ଣ କରିବି, ପ୍ରକୃତରେ କିଛି ଜାଣି ପାରୁ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ସକଳ ଭୟରୁ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବ । ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା ରଖିଥାଅ; ସେହି ପରମ ସତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି ପରମ ପ୍ରେମ, ପରମ ଆଲୋକ ଓ ପରମ ଜୀବନ ।

୮ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୨

*

ତୁମେ ନିରାପଦ ଭାବରେ ସିଦ୍ଧପୁର ଯାଅ, ସେହି ବିଷୟରେ ଆଦୌ **କୌଣସି ଭୟ କର ନାହିଁ ।**

''ଭୂତମାନେ'' ଆଦୌ କୌଣସି ଅନିଷ୍ଟ କରନ୍ତ ନାହିଁ । କେବଳ ଭୟ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଯାହାକିଛି ଅନିଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ । ସଂସାରରୁ ଦେହ ଛାଡ଼ି, ଚାଲି ଯାଇଥିବା ଲୋକମାନେ ଯେତେବେଳେ ତୁମ ଆଗରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହେବାକୁ ଆସନ୍ତି ସେତେବେଳେ ତୁମର ଆଦୌ କୌଣସି ଭୟ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ସେମାନେ ନିଜେ ଭାରି ଅସ୍ୱସ୍ଥ ଓ ଅଶାନ୍ତ ହୋଇ ପଡୁଥା'ନ୍ତି ବୋଲି ସାଧାରଣତଃ ଏପରି ଭାବରେ ଦେଖା ଦିଅନ୍ତି । ତୁମେ ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ସଦ୍‌ଭାବନାହିଁ ରଖିବ, ଏବଂ ସେମାନେ ଶାନ୍ତିରେ ରହନ୍ତୁ ବୋଲି କାମନା ମଧ୍ୟ କରିବ । ତେବେ ଆଉ କୌଣସି ଅନିଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ ।

ଅଥବା, ତୁମେ ସର୍ବଦା ସେମାନଙ୍କୁ ମାଆଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବା ଲାଗି କହି ପାରିବ; ତେବେ ସେମାନେ ତୁମ ଆଗରେ ଆଉ କୌଣସି ଉପଦ୍ରବ କରିବେ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ସିଦ୍ଧପୁର ଯାଅ । ଅପ୍ରୀତିକର ସଙ୍ଗର କୌଣସି ଆଶଙ୍କା ରହିଥିଲେ ତାହାକୁ ପରିହାର କର । ମାତ୍ର ସର୍ବଦା ମନେ ରଖିଥାଅ ଯେ କେବଳ ଭୟ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଯାହାକିଛି କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର କରୁଣା ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥିଲେ ତୁମକୁ ଆଦୌ କୌଣସି ଆପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।

*

ଆପଣା ମଧ୍ୟରୁ ସକଳ ପ୍ରକାରର ହିଂସାତ୍ମକତାକୁ ବାହାର କରିଦେଇ ପାରିଲେ ଯାଇ ତୁମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଭୟମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବ ।

*

ସକଳ ପ୍ରକାର ହିଂସାତ୍ମକତାରୁ ନିଜକୁ ବାହାର କରିଆଣ, ତେବେ ତୁମର ଆଉ କୌଣସି ଭୟ ରହିବ ନାହିଁ ।

*

ଭୟ କହିଲେ ଲୁକ୍‌କାୟିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ସମ୍ମତିକୁ ବୁଝାଇବ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ କୌଣସି କଥାକୁ ଭୟ କରୁଛ, ସେତେବେଳେ ତାହାର ଏହାହିଁ ଅର୍ଥ ହେବ ଯେ

ତୁମେ ତାହାର ଏକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି ବୋଲି ପ୍ରକୃତରେ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଉଛ ଏବଂ ଏହିପରିଭାବରେ ତା'ର ହାତକୁ ଆହୁରି ବଳବାନ୍ କରିଦେଉଛ । ଏହାକୁ ଏକ ଅବଚେତନ ସମ୍ମତିଜ୍ଞାପନ ବୋଲି ବି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଭୟକୁ ଜୟ କରିବାର ଅନେକ ଉପାୟ ରହିଛି । ସାହସ, ବିଶ୍ୱାସ, ଜ୍ଞାନ,– ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ଉପାୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କେତୋଟି ।§

*

ଭୟ ଏକ ଦାସତ୍ୱକୁ ବୁଝାଇବ । କର୍ମ ହେଉଛି ମୁକ୍ତି, ସାହସହିଁ ବିଜୟ ।

*

ସଂଶୟ

ସଂଶୟ ଗୋଟାଏ କ୍ରୀଡ଼ା ନୁହେଁ ଯେ ତୁମେ ମନ ଖୁସୀ ତାହାକୁ ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦେବାରେ ଲାଗିଥିବ । ଏହା ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ବିଷ ଏବଂ ତାହା ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ କରି ତୁମର ଆତ୍ମାକୁ ଖାଇଯିବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

*

ଯାବତୀୟ ସଂଶୟ ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିବା ଲାଗି ଆମକୁ ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମର ଅଗ୍ରଗତି ପଥରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଆମର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପରମ ଶତ୍ରୁ ବୋଲି ଜାଣିବା ।

୨୯ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ନୈରାଶ୍ୟ

ନୈରାଶ୍ୟର ଆକ୍ରମଣରୁ ଆପଣାକୁ ବଞ୍ଚାଇ ହେବ କିପରି ?

ତୁମେ ସେହି ନୈରାଶ୍ୟ ପ୍ରତି ଆଦୌ କୌଣସି ଦୃଷ୍ଟି ଦେବ ନାହିଁ; ଏବଂ ତାହାର ଯେପରି ଆଦୌ କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱହିଁ ନାହିଁ, ସେହିପରି ଏକ ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟରେ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଯାଉଥିବ ।

୩୧ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୪

*

ମାଆ, ହୃଦୟ ଭିତରେ ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୁଷ୍କ, ଦୁଃଖମୟ ଏବଂ ନିରାଶ ବୋଧ କରୁଛି ।

ତେବେ ତୁମେ ଆକର୍ଷକ ଓ ଆଗ୍ରହୋଦ୍ଦୀପକ କିଛି ପଢ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ ନାହଁ କାହିଁକି ଓ ଆପଣାଠାରୁ ନିଜର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅନ୍ୟତ୍ର ନେଇଯାଉ ନାହଁ କାହିଁକି ? ତାହାହିଁ ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ଉପାୟ ।

୬ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୩୫

*

ଏଭଳି ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ ଧାରଣାଗୁଡ଼ିକୁ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ‘‘ପାଗଳାମି’’, ‘‘ନର୍କ’’ ଏବଂ ‘‘ଅନ୍ଧକାରର ଗହ୍ୱର’’,– ଏସବୁ କେବଳ ତୁମର କଳ୍ପନା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଭାବରେ ବରଂ ମୋର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଆଶୀର୍ବାଦର ବୋଧକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖ ।

୯ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୭

*

ବାବୁରେ, ତୋ’ର କବିତାଟି କେବଳ ଗୋଟିଏ କବିତା ଏବଂ ତୁ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ନୈରାଶ୍ୟ ଭାବନାରୁ କଷ୍ଟ ପାଉ ନାହୁଁ ବୋଲି ମୁଁ ଆଶା କରୁଛି । ବସ୍ତୁତଃ ଏହି ନୈରାଶ୍ୟ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଅନିଷ୍ଟ କରୁଥିବା ଗୋଟିଏ ରୋଗ; ଏବଂ, ଗୋଟିଏ ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବାକୁ ଆମେ ଯେତିକି ଶକ୍ତିର ପ୍ରୟୋଗ କରିଥାଉ, ଠିକ୍ ସେତିକି ଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗ କରିହିଁ ନୈରାଶ୍ୟର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମୋ’ର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ନିରନ୍ତର ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୩୦ ଜାନୁଆରି ୧୯୪୬

*

ଆଜି ରାତିରେ ଆମକୁ ନୈରାଶ୍ୟ ଏବଂ ହତାଶାରୂପୀ ସେହି ରାକ୍ଷସଟିକୁ ସଂହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେପରିକି, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରକୃତ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଏହି ବ୍ୟାଧିଟିରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବା ଲାଗି ଆବଶ୍ୟକ ସହାୟତା ଲାଭ କରି ପାରିବେ ।

୨୦ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୦

*

ନୈରାଶ୍ୟ ପଛରେ ଆଦୌ କୌଣସି ବୁଦ୍ଧିଯୁକ୍ତି ନାହିଁ, କାରଣ ଏହା ଆମକୁ ଆଦୌ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତିରେ କୌଣସି ସାହାଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ । ତାହାକୁ ଯୋଗ ମାର୍ଗର ସୂକ୍ଷ୍ମତମ ଶତ୍ରୁ ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ହେବ ।

୩୧ ମଇ ୧୯୫୫

*

ମୋ'ର କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା କହିବାର ଅଛି : ନୈରାଶ୍ୟ ଆମକୁ ଯାବତୀୟ ମନ୍ଦ ପ୍ରରୋଚନାହିଁ ଆଣି ଦେଇଥାଏ ।

ମୋ'ର ଶ୍ରଦ୍ଧା ସବୁବେଳେ ତୋ' ସାଙ୍ଗରେ ରହିଛି । ତୁ ବିଶ୍ୱାସ ରଖ, ତୋ'ର ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

ଏହି ନୈରାଶ୍ୟ ହେତୁହିଁ ତୋ'ର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଖରାପହେଉଛି ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୨୮ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୭

*

ସେହି ଅହଂଟାହିଁ ନୈରାଶ୍ୟକୁ ଡାକି ନେଇଆସେ ।

ତୁମେ ସେ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଦୃଷ୍ଟି ଦିଅ ନାହିଁ । ସ୍ଥିର ହୋଇ ନିଜର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଯାଅ । ତେବେ ନୈରାଶ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବ ।

୧୮ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୭୧

*

ନୈରାଶ୍ୟ ଅଥବା ବିଦ୍ରୋହର ଏହି ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକରେ ଭୁଲ୍ ପ୍ରେରଣାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆଦୌ କୌଣସି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ମାତ୍ର, ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ସ୍ଥିର ଏବଂ ଅବିଚଳିତ ଭାବରେ ଆମକୁ ସାଧାରଣ ରୁଟିନ୍ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ କରିଯିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ ।

*

ଯେତେବେଳେ ତୁମକୁ ସେହିପରି ଭାବରେ ଭାରି ଖରାପ ଲାଗୁଛି, ସେତେବେଳେ ତାହାର ଏହି ଅର୍ଥ ହେବ ଯେ ତୁମର ଏକ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାକୁ ବାକି ରହିଛି । ତୁମେ ହୁଏତ କହିବ ଯେ ଆମର ସର୍ବଦାହିଁ ଅଗ୍ରଗତି କରି ପାରୁଥିବା ଉଚିତ । ସେ କଥା ଠିକ୍ । ମାତ୍ର ବେଳେବେଳେ ଆମର ପ୍ରକୃତି ଆବଶ୍ୟକ ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ଲାଗି ଆପଣାର ସମ୍ମତି ଦେଇଥାଏ, ଏବଂ ତା'ପରେ ସବୁକିଛି ଭାରି ସୁରୁଖୁରୁରେ ସମ୍ଭବ ହେଉଥାଏ । ଏପରିକି ଅବଲୀଳା କ୍ରମେ ସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଏ । ମାତ୍ର, ଆହୁରି କେତେକ ସମୟରେ, ଯେଉଁ ଅଂଶଟିକୁ ଅଗ୍ରଗତି

କରିବାକୁ ହେବ, ତାହା ଏତେ ଟିକିଏ ଉହୁଙ୍କିବାକୁ ବି ମନେ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଜଡ଼ତା, ଅଜ୍ଞାନ, ଆସକ୍ତି ଅଥବା ବାସନାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ସେହି ପୁରାତନ ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ାକୁ କାମୁଡ଼ି କରି ଧରିଥାଏ । ସେତିକିବେଳେ, ଆମକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାରେ ଲାଗିଥିବା ଶକ୍ତିର ଚାପଟି ଦ୍ୱାରା ଏକ ସଂଘର୍ଷ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହା ଅଶାନ୍ତି ବା ବିଦ୍ରୋହ ଅଥବା ଏକତ୍ର ଉଭୟ ରୂପରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକଟ କରି ଆଣିଥାଏ ।

ସେହି ସ୍ଥିତିରେ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରତିକାର ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବା, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାଧୁତାର ସହିତ ଆପଣା ଭିତରକୁ ଅନାଇ କେଉଁଠି କ'ଣ ବିଗିଡ଼ି ଯାଇଛି ତାହାକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବା ଏବଂ ସେଇଟିକୁ ପୁନର୍ବାର ଠିକ୍ କରିବା ଲାଗି ସାହସର ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଦେବା ।

ଯଦି ଆମର ଉଦ୍ୟମଟି ଆନ୍ତରିକ ହୋଇଥିବ, ତେବେ ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଚେତନା ସର୍ବଦା ସେଠାରେ ମହଜୁଦ ରହିଥିବ । ଏବଂ, ଆମର ସେହି ଉଦ୍ୟମ ଯେତେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆନ୍ତରିକ ହୋଇ ପାରିବ, ସେହି ଚେତନା ଆମକୁ ସେତିକି ଅଧିକ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ଓ ଆମର ସହଯୋଗୀ ହୋଇ ରହିବ ।

୧୯ ମଇ ୧୯୫୨

*

ଜୀବନରେ ଏପରି ପର୍ଯ୍ୟାୟମାନ ଅତି ସାଧାରଣ ଭାବରେ ବାରବାର ଆସେ, ଯେତେବେଳେ କି ସତେଅବା ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରୁ ଅନ୍ଧକାର ଆଚ୍ଛାଦିତ କରି ଆସୁଥିବା ପରି ମନେ ହୁଏ । ସାଧାରଣତଃ ଏସବୁ ସମୟରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ନ ପଡ଼ି ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବାହିଁ ତାହାର ପ୍ରତିକାର ବିଧାନ ଲାଗି ଯଥେଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ । ସେତେବେଳେ ସେହି ପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ରାତ୍ରିକାଳ ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହୁଏ; ଏବଂ ରାତ୍ରିକାଳଗୁଡ଼ିକ ଦିବସକାଳୀନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଲୋକର ପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକ ମଝିରେ ବେଳେ ବେଳେ ଆସି ଦେଖା ଦେଇଥାଏ । ମାତ୍ର, ପ୍ରକୃତରେ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରିବା ସକାଶେ, ତୁମକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ଯାବତୀୟ ସହାୟତା ସକାଶେ ନିଜ ହୃଦୟରେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ କୃତଜ୍ଞ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି ସେହି କୃତଜ୍ଞତା ବି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆବରଣମୁକ୍ତ ହୋଇ ନ ଥାଏ, ତେବେ ସେହି ଅସ୍ୱଚ୍ଛତାର ପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକ ହୁଏତ ଅଧିକ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିବେ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବଶ୍ୟ ଏକ ତୁରନ୍ତ ଓ ଫଳପ୍ରଦ ପ୍ରତିକାର ବାଟ ବି ରହିଛି : ତୁମକୁ ନିଜ ହୃଦୟ ଭିତରେ ଶୁଦ୍ଧୀକରଣର ବହ୍ନିଟିକୁ ସତତ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ଆପଣାର ଅଭୀପ୍ସାକୁ ଏବଂ ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବେଶିତ କରି ରଖିବାର ସେହି ପ୍ରଗାଢ଼ତା ଏବଂ ଉଦ୍ଦୀପ୍ତତାଟିକୁ ଅତୁଟ ରଖିବାକୁ

ହେବ । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଆନ୍ତରିକତାଯୁକ୍ତ, ସେମାନଙ୍କର ହୃଦୟରେ ଏହି ଶିଖାଟି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେହି ବହ୍ନିଟିକୁ ତୁମେ କଦାପି ଆପଣାର ଅକୃତଜ୍ଞତା ଦ୍ୱାରା ପାଉଁଶରେ ପୋତି ହୋଇ ପଡ଼ିବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ ।

*

ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ କଥା ସ୍ମରଣ ରଖିବାକୁ ହେବ : ଅନ୍ଧକାରମୟ ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ । ତୁମର ଚୈତ୍ୟ ଭାଗଟି ସକ୍ରିୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ବେଳେ ଆପାତତଃ ଆଦୌ କାରଣ ନ ଥାଇ ତୁମେ ଏକ ଆନନ୍ଦର ଅନୁଭୂତି ଲାଭ କରୁଥିବ । ସେହି ଅନୁଭୂତିଟି କେତେ ସମୟ ପାଇଁ ରହିବ; ତା'ପରେ ସେହି ପରିଚିତ ମାନସିକ ଅଥବା ପ୍ରାଣଗତ ପ୍ରକ୍ରିୟାମାନେ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିବେ ଏବଂ ତୁମେ ପୁଣି ଯାଇ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ପତିତ ହେବ । ଏହିପରି ଲାଗି ରହିଥିବ । ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତର ଦିନଗୁଡ଼ିକ କ୍ରମଶଃ ଦୀର୍ଘତର ହେବ ଏବଂ ଅନ୍ଧକାରର ପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଦୀର୍ଘତର ମଧ୍ୟାନ୍ତର ପରେ ଆସିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ, ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଳ୍ପତର ସମୟ ଲାଗି ରହିବ । ଶେଷକୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବେ । ମାତ୍ର ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ଅବଶ୍ୟ ଜାଣି ରଖିଥିବ ଯେ, ମେଘଗୁଡ଼ିକ ପଶ୍ଚାତରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ତେଣୁ ତୁମର ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ପଡ଼ିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ତୁମ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ସାନ ପିଲାର ବିଶ୍ୱାସ ଭରି ରହିଥିବା ଉଚିତ,— ଏପରି ଏକ ବିଶ୍ୱାସ, ଯାହାକି ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରୁଥିବ ଯେ ଏପରି ଜଣେ ସର୍ବଦା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି ଯିଏକି ତୁମର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଅବଶ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ନିର୍ଭର କରି ପାରିବ ।

*

ଦୁଃଖଭୋଗ

ତୁମକୁ ମୁଁ ଯେଉଁ କଥାଟି କହିବି, ସେଇଟି ହେଉଛି : ତୁମେ କେବେହେଲେ ଦୁଃଖଭୋଗ ଆସିବ ବୋଲି ଧରିନେଇ ତା' ଲାଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିବ ନାହିଁ, ତେବେ ଯାବତୀୟ ଦୁଃଖଭୋଗ ତୁମକୁ ଅବଶ୍ୟ ଛାଡ଼ି ପଳାଇଯିବ । ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ଯେ ଅବଶ୍ୟ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହେବ, ସେ କଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ । ଏକ ଅବିଚଳ ଏବଂ ପ୍ରସନ୍ନ ସମତାଭାବ ରଖିପାରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଅଗ୍ରଗତି ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ ।

୧୦ ମଇ ୧୯୩୨

*

ଏହି ଜଗତ କଷ୍ଟଭୋଗ ଏବଂ ଦୁଃଖ ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛି ।

ଆମେ ଯେପରି ସେହି କଷ୍ଟ ଓ ଦୁଃଖକୁ ବଢ଼ାଇବାରେ କେବେହେଲେ ଏକ କାରଣ ନ ହେବା, ଆମକୁ ସେହି ପ୍ରୟାସଟିକୁହିଁ କରିବାକୁ ହେବ ।

୧୦ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୭୦

*

ସକଳ ମାନବସ୍ତରୀୟ ଦୁଃଖଭୋଗର ଏକମାତ୍ର ପ୍ରତିକାର : ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ।

*

ତୁମେ ଆପଣାକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁହିଁ ମୁହାଁଇ ରଖ । ତୁମର ସବୁ ଦୁଃଖଭୋଗ କୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବ ।

*

ଜୀବନରେ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଥିବା ଦୁଃଖଗୁଡ଼ାକୁ ତୁମେ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତୀତ ରୂପରେ ଆଦୌ ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆହୁରି ବୃହତ୍ ନାନା ଉପଲବ୍ଧିର ମାର୍ଗ ହେବା ସକାଶେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

*

ଆଳସ୍ୟ, ଅବସାଦ, କ୍ଲାନ୍ତି, ତାମସିକତା

ଆଳସ୍ୟ ଏକ ସାଂଘାତିକ ବ୍ୟାଧି ।

ଜୁଲାଇ ୧୯୩୬

*

କ୍ଲାନ୍ତି ଓ ଅବସନ୍ନତା ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ଯଥାର୍ଥ ଇଚ୍ଛାର ଅଭାବଟିକୁହିଁ ସୂଚାଇ ଦିଏ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ କ୍ଳାନ୍ତ ବା ଅବସନ୍ନ ଅନୁଭବ କରୁଛ, ସେତେବେଳେ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଯେ ଅଗ୍ରଗତି ସକାଶେ ତୁମ ପାଖରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଇଚ୍ଛୁକତାର ଅଭାବ ରହିଛି ।

ତୁମ ଭିତରେ ସତତ ଏକ ଅଗ୍ନି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

*

ତୁମେ ଯାହାକିଛି କରୁଛ, ତାହାକୁ ଆଗ୍ରହ ନ ଥାଇ କରିବାରୁହିଁ କ୍ଲାନ୍ତି ଜାତ ହୋଇଥାଏ ।

ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛ, ତାହାକୁ ଯଦି ତୁମେ ନିଜ ଅଗ୍ରଗତିର ଏକ ସାଧନ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରିବ, ତେବେ ତୁମେ ସେଥିରୁ ନିଶ୍ଚୟ ଆଗ୍ରହ ପାଇବ;

ତୁମେ ଯାହାକିଛି କରୁଛ, ତୁମକୁ ତାହାକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଭଲ ଭାବରେ କରିବା ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମର ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାର ଇଚ୍ଛାଟି ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବ; ଏବଂ ତା' ହେଲେ, ତୁମେ ଯାହାକିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛ, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ଯାହା ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ସେଥିରୁ ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ଉତ୍ସାହ ପାଇବ ଓ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟି କରିବା ଲାଗି ତୁମର ନିଶ୍ଚୟ ଆଗ୍ରହ ହେବ । ନିଜେ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଏହିପରି ଏକ ମନୋଭାବ ସହିତ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିଲେ ନିତାନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱହୀନ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଆଗ୍ରହୋଦ୍ଦୀପକ ହୋଇପାରିବ ।

ମାତ୍ର, ତୁମେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସମୟରେ, ଏକ ଆଦର୍ଶ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରଗତି କରିବା ଲାଗି ଯଦି ତୁମ ଭିତରେ ଏକ ଇଚ୍ଛା ରହି ନ ଥିବ, ତେବେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଆକର୍ଷଣ ଏବଂ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଥିବା ଯେକୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ମଧ୍ୟ ତୁମର ଅଚିରେ ଆଉ ମୋଟେ କୌଣସି ଆଗ୍ରହ ରହିବ ନାହିଁ ।

*

ପ୍ରାୟ ପ୍ରତି ଦଶ ଦିନରେ ମୋତେ ସଂସାରଯାକର କ୍ଲାନ୍ତି ଆସି ମାଡ଼ି ବସୁଛି ଏବଂ ତାହା କ୍ରମେ ଜଡ଼ତା ଏବଂ ଉତ୍ସାହହୀନତାରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ମନ କରୁଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଉଛି ।

ସେଥିପ୍ରତି ତୁମେ ଆଦୌ କୌଣସି ଦୃଷ୍ଟି ଦିଅ ନାହିଁ ଏବଂ ସବୁଦିନ ପରି ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମଟିକୁ ଅବ୍ୟାହତ ରଖିଥାଅ । କ୍ଲାନ୍ତିରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବା ଲାଗି ଏହାହିଁ ସବୁଠାରୁ ଶୀଘ୍ର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଉଥିବାର ଉପାୟ ।

*

କାମ କଲାବେଳେ ମୋତେ ବେଶ୍ ଭଲ ଲାଗୁଛି, ମାତ୍ର ତା' ପରେ ଭାରି କ୍ଲାନ୍ତ ବୋଧ ହେଉଛି । ମୁଁ କ'ଣ କରିବି କହିଲେ ?

ତା'ର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ, କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସମୟରେ ତୁମେ ଶକ୍ତିଟି ଲାଗି ଗ୍ରହଣଶୀଳ ହୋଇ ରହୁଛ ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁହିଁ ତୁମକୁ ଆଦୌ କ୍ଲାନ୍ତ ଲାଗୁ ନାହିଁ । ମାତ୍ର, ଯେତେବେଳେ ତୁମ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟର ଆଦୌ କୌଣସି ଚାପ ରହୁ ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ କମ୍ ଗ୍ରହଣଶୀଳ ହୋଇ ରହୁଛ । ତୁମକୁ ଯାବତୀୟ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଓ ସର୍ବଦା ଗ୍ରହଣଶୀଳ ରହି ଶିଖିବାକୁ ହେବ, ବିଶେଷତଃ ବିଶ୍ରାମ ନେଉଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣଶୀଳ ରହି ଶିଖିବାକୁ ହେବ । ସେତେବେଳେ ତାହା ଜଡ଼ତାବାଚକ ''ବିଶ୍ରାମ'' ନ ହୋଇ ଗ୍ରହଣଶୀଳତାରହିଁ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ବିଶ୍ରାମ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

*

ଝଡ଼ ପଶ୍ଚାତରେ ରହିଥିବା ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ମୋଟେ ବୈରଭାବାପନ୍ନ ନ ଥିଲେ । ସେଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ରୂପାନ୍ତର କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିଲା । ତୁମେ ଯାହା କଲ, ନିଶ୍ଚୟ ଠିକ୍ କଲ; ଏବଂ ମୁଁ ତୁମକୁ ନିର୍ଭରତାର ସହିତ ନିଶ୍ଚୟ କହି ପାରିବି ଯେ, ଆପଣା ଅନ୍ତର ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରି ସେହି ଶକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତେଜିତ ଭାବରେ ଗୋଟାଏ କିଛି କରି ପକାଇବା ଅପେକ୍ଷା ଅନେକ ଅଧିକ ସହାୟତା ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ତାମସିକତା ଯେ ମୋଟେ ଭଲ ନୁହେଁ, ଏଥିରେ ତିଳେହେଲେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ; ମାତ୍ର କେବଳ ପରମ ଦିବ୍ୟଚେତନା ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେହି ତାମସିକତାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିଦେବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ ।

*

ଯେଉଁ ତ୍ରୁଟିଗୁଡ଼ିକ ମୋ' ଭିତରେ ରହି ମୋ'ର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ତଥା ଭୌତିକ ଅଗ୍ରଗତିରେ ଅନ୍ତରାୟ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି, ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ?

ତାମସିକତା ଏବଂ ଆଳସ୍ୟ ।

ମୋ' ସ୍ୱଭାବରେ ରହିଥିବା ଏହି ତ୍ରୁଟିଗୁଡ଼ିକୁ ଦୂର କରିଦେବା ଲାଗି ମୋତେ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ ?

ତୁମକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସଚେତନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୨ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୪

*

ଭୌତିକ ବାସନା

ଆପଣାର ଭୌତିକ ଜୀବନରୁ ତୁମେ ଆଦୌ କୌଣସି ପରିତର୍ପଣର ପ୍ରତ୍ୟାଶା ରଖ ନାହିଁ । ତେବେ ତୁମେ ଆଉ ସେଇଟି ସହିତ କଦାପି ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ ।

*

ଭୌତିକ ସଂସାରର ମାର୍ଗରେ ଆମ ଜୀବନ ଏବଂ କର୍ମ ଲାଗି ଯାହା ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ, ତାହାକୁ, ସେଠାରେ ଆମକୁ ଯେଉଁଭଳି ସ୍ଥାନଟି ଅଧିକାର କରି ରହିବାକୁ ହେବ, ସେହି

ଅନୁସାରେ ଆମ ଲାଗି ପ୍ରଦାନ କରି ରଖାଯାଇଛି ।

ଆମ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସତ୍ତାଟି ସହିତ ଆମେ ସଚେତନ ଭାବରେ ଯେତିକି ଅଧିକ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ରହି ପାରୁଥିବା, ଆମକୁ ପ୍ରଦତ୍ତ ହେଉଥିବା ସାଧନଗୁଡ଼ିକ ସେତିକି ଯଥୋପଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

୩ ଜୁନ୍ ୧୯୭୦

*

ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ ଆବଶ୍ୟକ, ତାହା ଅବଶ୍ୟ ମିଳିବ ।

*

ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ପଦାର୍ଥର ପ୍ରକୃତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥିବ, କେବଳ ସେତିକିବେଳେହିଁ ସେଇଟିକୁ ମାଗିବା ଉଚିତ ।

*

ଦାସତ୍ୱ ବଡ଼ ମନ୍ଦ ଜିନିଷ । ବିଷୟତ୍ୟାଗର ଦାସତ୍ୱ ତଥା ବିଷୟଭୋଗର ବି ଦାସତ୍ୱ । ଆମକୁ ଯାହାକିଛି ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଥିବ, ଆମେ ତାହାକୁ ଅବଶ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବା; ମାତ୍ର ଯଦି ସେଇଟି ଆମ ହାତରୁ ଖସି ଚାଲିଯିବ, ତେବେ ସେଇଟିକୁ ଚାଲିଯିବାକୁ ଦେବା ଲାଗି ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିବା ।...

*

ଖାଦ୍ୟଲାଳସା

ଭୌତିକ ଚେତନା ସହିସ ସଂପୃକ୍ତ ଯାବତୀୟ ବିଷୟ ପ୍ରତି ଲୋଭ, ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ହେଉ ପଛକେ, ତଥାକଥିତ ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ଆରାମ ଲାଗି ଲୋଭ,– ଆମେ ସାଧନାରେ ଏହାକୁହିଁ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପରାକ୍ରମୀ ଅନ୍ତରାୟ ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବା ।

ଲୋଭର ମାର୍ଗ ଦେଇ ତୁମେ ଯେଉଁ କ୍ଷୁଦ୍ର ପରିତର୍ପଣମାନ ଲାଭ କରିଥାଅ, ତାହା ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ତୁମକୁ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ପାଖରୁ ଗୋଟିଏ କରି ପାଦ ପଛକୁ ନେଇ ଯାଉଥାଏ ।

*

ଯେତେବେଳେ ତୁମ ଭିତରେ ବାସନାଟିଏ ରହିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ବାସନା କରୁଥିବା ବସ୍ତୁଟି ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେଉଥାଅ । ସେହି ବସ୍ତୁଟିହିଁ ତୁମର ମନ ଓ ତୁମର ଜୀବନକୁ ଅଧିକାର କରି ରହିଥାଏ ଏବଂ ତୁମେ ତାହାରି ଦାସ ହୋଇ ରହିଥାଅ । ଯଦି

ଖାଇବା ବିଷୟରେ କୌଣସି ଲୋଭ ରହିଥାଏ, ତେବେ ତୁମେ ଆଉ ନିଜ ଖାଦ୍ୟର ମୀମାଂସକ କର୍ତ୍ତା ହୋଇ ରହିପାର ନାହିଁ, ଓଲଟି ତୁମର ଖାଦ୍ୟହିଁ ତୁମ ଉପରେ କର୍ତ୍ତା ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ଆପଣା ଶରୀରର ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକୁ ମେଣ୍ଟାଇବା ଲାଗିହିଁ ଜଣେ ସାଧକ ଖାଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବ; ତା' ଲୋଭର ଦାବିଗୁଡ଼ିକର ପୂରଣ ଲାଗି ସିଏ କଦାପି ଖାଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ ।

୪ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୭

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ହେବା ଅପେକ୍ଷା ଯଦି ରସନା ସୁଖର ଉପଭୋଗକୁ ତୁମେ ଅଧିକ କାମ୍ୟ ବୋଲି ବିଚାର କରୁଥିବ, ତେବେ ତୁମେ ନିଜେହିଁ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଠିକ୍ କରିବ ଓ ସେଥିରେ ମୋ'ର ଆଦୌ କିଛି ହେଲେ କହିବାକୁ ନାହିଁ । ମୁଁ କେବଳ ଏତିକି କହିବି ଯେ ମୁଁ ସେହି କଥାଟିକୁ କଦାପି ସମର୍ଥନ କରିବି ନାହିଁ । ମାତ୍ର, ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ତା'ର ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିବ ନା ତଳକୁ ଖସି ଜଡ଼ର ଗର୍ଭଭିତରେ ଯାଇ ବାସ କରିବ, ସିଏ ନିଜେ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ସେହି କଥାଟିକୁ ବାଛିନେବ । ଯେଉଁମାନେ ଉଚ୍ଚତର ପଥଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବେ, ମୋର ସହାୟତା ସର୍ବଦା ସେହିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମହଜୁଦ ରହିଥିବ ।

*

ଆମେ ଖାଦ୍ୟ ବିଷୟରେ ଯାବତୀୟ ଆସକ୍ତି ଏବଂ ଯାବତୀୟ ଲୋଭରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା, ଏହିପରି ଏକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣହିଁ ସର୍ବାଦୌ ଆବଶ୍ୟକ । ନିଜେ ଖାଉଥିବା ଖାଦ୍ୟର ପରିମାଣରେ ଅଯଥା ହ୍ରାସ ଘଟାଇବା ବା ଜାଣି ଜାଣି ଆପଣାର ପେଟକୁ ଶୁଖାଇବାରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଲାଭ ହେବ ନାହିଁ । ଶରୀରର ରକ୍ଷଣ ସକାଶେ ଅବଶ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣର ଖାଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଶରୀରର ବଳ ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଲାଗି ଅବଶ୍ୟ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ହେବ, ମାତ୍ର ସେଥିରେ କୌଣସି ଆସକ୍ତି ନ ଥିବ, କୌଣସି ବାସନା ମଧ୍ୟ ନ ଥିବ ।

୨୭ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୭

*

ବାହାରକୁ ଦେଖାଇବା ଲାଗି ଆଜି ଗୋଟିଏ ବକ୍ତ ଖାଇ ତା' ପୂର୍ବଦିନ ଓ ପରଦିନ ଅଧିକ ଖାଇ ତାହାର କ୍ଷତିପୂରଣ କରିବା ଅପେକ୍ଷା **କେବେହେଲେ** ଖାଦ୍ୟ ନଷ୍ଟ ନ କରିବା

ଦ୍ୱାରାହିଁ ଶହେ ଗୁଣ ଅଧିକ ଫଳ ମିଳିବ ।

ଖାଦ୍ୟକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା ବିରୋଧରେ ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ଉତ୍ସାହସମ୍ପନ୍ନ ଏବଂ ଆନ୍ତରିକ ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ମୁଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତାର ସହିତ ତାହାର ସମର୍ଥନ କରୁଛି ।

ଯେତିକି ସେମାନେ ହଜମ କରି ପାରିବେ, ତା'ଠାରୁ କଦାପି **ଅଧିକ** ଖାଇବାକୁ ମନ କରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ଯେତିକି ପ୍ରକୃତରେ ଖାଇ ପାରିବେ, ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ କଦାପି ମାଗିବେ ନାହିଁ;— ଆଶ୍ରମର ଅଧିବାସୀମାନେ ଏହାରି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆପଣାର ସଦିଚ୍ଛା ଏବଂ ସହଯୋଗ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରି ପାରିବେ ।

*

ଆପଣ ଅନୁଗ୍ରହ କରି ଏପରି କିଛି ସରଳ ଉପାୟ ବତାଇ ଦିଅନ୍ତୁ, ଯେପରିକି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସାଧାରଣ ଭୌତିକ ଖାଦ୍ୟ ଉପରେ ଆଉ ଏତେବେଶୀ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ମୋଟେ ରହିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆପଣାକୁ ବିଶ୍ୱଗତ ପ୍ରାଣିକ ଖାଦ୍ୟଟି ପାଇଁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ରଖି ପାରିବ ।

ଭୌତିକ ପ୍ରାଣିସ୍ୱଭାବ ଏବଂ ପ୍ରାଣିକ ଲୋଭସକ୍ତତା ଉପରେ ବିଜୟଲାଭ କରିବାର ଆଦୌ କୌଣସି ସହଜ ଉପାୟ ନାହିଁ । କେବଳ ଏକ ଅନମନୀୟ ଅଧ୍ୟବସାୟହିଁ ଏଥିରେ ସଫଳତା ଲାଭ କରିପାରିବ ।

*

ବାସନା, ପ୍ରବଳାବେଗ ଓ ଆତ୍ମନିୟନ୍ତ୍ରଣ

ଆପଣା ଉପରେ ଏକ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ହାସଲ କରି ଆପଣାର ଆବେଗଗୁଡ଼ିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖିବା ଲାଗି ଯଦି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ସଂକଳ୍ପ ଗ୍ରହଣ କରିପାରନ୍ତା, ତେବେ ଅବସ୍ଥାଟି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ପରିଷ୍କାର ହୋଇ ଯାଆନ୍ତା ।

ଲୋକେ ଯେତେବେଳଯାଏ ଆପଣାର ଚେତନାକୁ ଏକ ବିକ୍ଷୋଭର ଅବସ୍ଥା ଭିତରେ ରହିବାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିବେ, ସେତେଦିନଯାଏ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ଏକ ବିକ୍ଷୋଭରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

*

କେବଳ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣାକୁ କଦାପି ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ

ରଖି ପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ତା'ର ଜୀବନ ନାନା ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଭିତରେ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

*

ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଜାଣି ଶିଖିବାକୁ ହେବ, ତା'ପରେ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ମଧ୍ୟରେ ରଖି ଶିଖିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆପଣାର ଅଭୀପ୍ସାଟିକୁ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ରଖି ତୁମେ ଏକଥା କରିପାରିବ । ତୁମେ ଏହି କଥାଟିକୁ ଯେକୌଣସି ଦିନଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରିପାରିବ ଓ ଅବିରତ ଅଭ୍ୟାସ କରି ପାରିବ । ଖୁବ୍ ଡେରି ହୋଇଗଲାଣି ବୋଲି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋଟେ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

*

ଆମର ନିମ୍ନତର ଆବେଗଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅର୍ଜନ କରିବା,– ଉପଲବ୍ଧି ଦିଗରେ ତାହାହିଁ ସର୍ବପ୍ରଥମ ସୋପାନ ।

*

ବାସନାଗୁଡ଼ିକର ପରିତ୍ୟାଗ : ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ସର୍ବମୂଳ ସର୍ତ୍ତ ।

*

ହଁ, ଆମକୁ ଚେତନାର ଆସ୍ଥାନଟିକୁ ଉଚ୍ଚତର ସତ୍ତାରେ ନେଇ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେହିଠାରେ ରହିହିଁ ଆମର ଯାହା କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ନିମ୍ନତର, ଚକ୍ଷୁହୀନ ଏବଂ ସ୍ୱାର୍ଥ ପ୍ରଣୋଦିତ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଏବଂ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାକୁ ଆମର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ନଷ୍ଟ କରି ଦେବା ଲାଗି ଆମେ କେବେହେଲେ ବାଟ ଛାଡ଼ି ଦେବା ନାହିଁ ।

*

ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିଟି ମଧ୍ୟରେ ନାନା କୁତ୍ସିତତା ରହିଛି, ଏହିପରି ଏକ ବାହାନା ଦେଖାଇ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା,– ଏହାକୁହିଁ ବାସ୍ତବବାଦୀ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ବୋଲି କୁହାଯାଏ ନା ! – ଏଇଟା ମୋଟେ ସାଧନାର ଏକ ଅଂଶରୂପେ ଗୃହୀତ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଓ ଉପଭୋଗ କରିବା କଦାପି ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନୁହେଁ; ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିବା ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଏକ ଜୀବନକୁ ସୃଷ୍ଟି କରି ଆଣିବା । ଏବଂ, ଆମେ ଯାବତୀୟ କୁତ୍ସିତତାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ।

ସେହି କୁତ୍ସିତତାଗୁଡ଼ିକ ରହିଛନ୍ତି, ଏକଥା ଜାଣିବା ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବା, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମକୁ କଦାପି ସ୍ପର୍ଶ କରିବାକୁ ନ ଦେବା ହେଉଛି ଗୋଟାଏ କଥା; ମାତ୍ର, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇ ସେଗୁଡ଼ିକ ପାଖରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବା,

ତାହା ଏକାବେଳେକେ ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା ।

*

ତୁମକୁ ଯାହା ତଳ ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ନେଇଯାଉଛି, ସେ ବିଷୟରେ ସତର୍କ ହୋଇ ରହିବ । କୌଣସି ପ୍ରକାର ନିମ୍ନତର ପ୍ରବୃତ୍ତି ପାଖରେ ବଶ୍ୟତା ସ୍ୱୀକାର କରିବ ନାହିଁ । ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ଆପଣାର ଅଭୀପ୍‌ସାକୁ ଅବ୍ୟାହତ କରି ରଖିଥିବ ।

*

ବାସନାଗୁଡ଼ିକ ପାଖରେ ବଶ୍ୟତାସ୍ୱୀକାର କରୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ କଦାପି ନିଜକୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ହାତରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିପାରିବା ନାହିଁ । ବାସନାଗୁଡ଼ିକର ଆଦୌ କୌଣସି ଅନ୍ତ ନ ଥାଏ;— ଗୋଟିଏ ବାସନା ତୃପ୍ତ ହୋଇଯିବା ମାତ୍ରକେ ତାହା ଆଉ ଗୋଟିଏ ବାସନାକୁ ଜନ୍ମ ଦିଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଏହିପରି ଭାବରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ କୋଳାହଳ କରିବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି ।

ବାସନାଗୁଡ଼ିକୁ ଜୟ କରିହିଁ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣି ପାରିବା; ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରି ଆସି ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ଉଠିଯାଇ ପାରିଲେ ଆମେ ସେ କଥାଟିକୁ ସମ୍ଭବ କରି ପାରିବା ।

୨୯ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୦

*

ତୁମକୁ ଯାହାକିଛି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଦୂରକୁ ନେଇ ଯାଉଥିବ, ତାହା କରିବା ପାଇଁ ତୁମେ ଆଦୌ ସମ୍ମତ ହେବ ନାହିଁ ।

୧୮ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୪

*

ଯଦି ତୁମେ ନିଜ ଭିତରେ ମୋ'ର ଉପସ୍ଥିତିଟି ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଏବଂ ପ୍ରତିକୂଳ ଯାବତୀୟ ଆକ୍ରମଣରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବ, ତେବେ ତୁମେ ନିଜ ବାସନାଗୁଡ଼ିକୁ ଚରିତାର୍ଥ କରିବାର ଯାବତୀୟ ଉଦ୍ୟମରୁ ଆପଣାକୁ ଅବଶ୍ୟ କ୍ଷାନ୍ତ କରି ରଖିବ । ଆପଣାର ବାସନାଚୟର ପରିତର୍ପଣ ଲାଗି ପ୍ରାଣିକର ଯେତେବେଳେ ଆଉ କୌଣସି ଆଶାହିଁ ରହିବ ନାହିଁ, ତାହା ସେତିକିବେଳେହିଁ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେବା ଲାଗି ଆପଣାର ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କରିବ ।

ମୋ'ର ସହାୟତା ଏବଂ ଆଶୀର୍ବାଦ ତୁମ ଲାଗି ସର୍ବଦା ରହିଛି ।

୩ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୩୫

*

ତାହା କେବେହେଲେ ପରିତର୍ପଣ ଲାଭ କରି ପାରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଉପଲବ୍ଧି କରିବା

ମାତ୍ରକେହିଁ ଯେକୌଣସି ବାସନା ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ।

*

ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ଯଦି କେବେହେଲେ କୌଣସି ଦିବ୍ୟ ବସ୍ତୁର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେବାର ଥାଏ, ତେବେ ସେଥିଲାଗି ଯାବତୀୟ ନିମ୍ନତର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଉପରେ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୧୮ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୬

*

ଆପଣାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖିବାଠାରୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅଧିକ ବଡ଼ ବିଜୟ ନାହିଁ ।

୩ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଏକ ଆସକ୍ତିମୁକ୍ତ ଓ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସହିତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅବଲୋକନ ଏବଂ ଅନ୍ତଃଦୃଷ୍ଟି ରହିଥିବା ଜଣେ ସାକ୍ଷୀ ପରି ଆପଣାର ନିମ୍ନତର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିପାରିବା ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ । ମାତ୍ର, ଏହିସବୁ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ସତେଅବା ବଞ୍ଚି ରହିବା ଲାଗି ଓ ତୁମ ସତ୍ତାର ସମଗ୍ର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଂଶଟିକୁ ଶାସନ କରିବା ଲାଗି ସେମାନଙ୍କର ଏକ ଅଧିକାର ରହିଥିବା ପରି ତୁମେ କଦାପି ସେଗୁଡ଼ିକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲାଭ କରି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ି ଦେବ ନାହିଁ । ଅର୍ଥାତ୍, ତୁମେ ଏହିସବୁ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନର ଆବେଗ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇ କେବେହେଲେ କିଛି କରିବ ନାହିଁ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଇଙ୍ଗିତକୁ ଏକ ମୂର୍ତ୍ତ ରୂପ ପ୍ରଦାନ କରି କଦାପି ବାକ୍ୟ ଅଥବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ କରିବ ନାହିଁ, କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅଥବା ବାହ୍ୟ ସଙ୍କେତାଚରଣରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ କେବେହେଲେ ପାଳିତ ହେବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ ।

୧୯ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୫୬

*

ନୀରବ ହୋଇ ରହ, ଆପଣାକୁ ନିରାସକ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର ଏବଂ କେବଳ ଜଣେ ସାକ୍ଷୀ ହିସାବରେ ସବୁ କଥାକୁ ଦେଖ । ତେବେ କେବଳ ଆବେଗ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ସକଳ ସମ୍ଭାବନାରୁ ଆପଣାକୁ ନିବୃତ୍ତ କରି ରଖିପାରିବ ।

*

କୌଣସି ଏକ ଆବେଗ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇ କେବେହେଲେ କିଛି କରିବ ନାହିଁ ।

*

ଏକଥା କେବେହେଲେ ଭୁଲିବ ନାହିଁ ଯେ, ବାହାରେ ହେଉ ଅଥବା ଆଶ୍ରମ ଭିତରେ

ହେଉ, ଯଦି ତୁମେ ଏକ ସୁଖମୟ ଜୀବନଯାପନ କରିବା ଲାଗି ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଅ, ତେବେ ତୁମକୁ ନିଜର ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିଟି ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଆପଣାର ବାସନା ତଥା ପ୍ରାଣିକ ଆବେଗକୁ ଆପଣା ବଶରେ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତା' ନ ହେଲେ ଦୁଃଖଭୋଗ ଏବଂ ଅନର୍ଥସହନର ଆଉ କୌଣସି ଅନ୍ତହିଁ ରହିବ ନାହିଁ ।

୨୦ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୬୦

*

ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତୁମକୁ ପରମ କରୁଣା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବାସନାତର୍ପଣ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିକୁ ବାଛିନେବା ଲାଗି ଏକ ଆହ୍ୱାନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଥିବ ।

୧୩ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୬୧

*

ଆପଣାକୁ ଦୁର୍ବଳ କରି ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର କେବଳ ଶକ୍ତି, ଭାରସାମ୍ୟ ଏବଂ ଶାନ୍ତି ଅର୍ଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ତୁମେ ନିଜର ବାସନାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିପାରିବ ।

୭ ଜୁନ୍ ୧୯୬୪

*

ଆପଣାର ବାସନାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ରହି ନ ଥିଲେ ତୁମେ ନିଜର ଭାବନାକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱରେ ରଖି ପାରିବ ନାହିଁ ।

୨୨ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୪

*

ଆମର ବାସନା ଓ ମହଦାକାଙ୍କ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଆପଣ ବେଳେ ବେଳେ ''ବେଶ୍, ଭଲ କଥା'' ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି ।

ମାର୍ଗରେ ତୁମେ ଯେପରି ସତତ ଅଗ୍ରଗତି କରିପାରିବ, ପରମ କରୁଣା କେବଳ ସେଇଥିଲାଗିହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । କୌଣସି ବାସନାର ବ୍ୟର୍ଥତାକୁ ଦେଖାଇ ଦେଇ ସେହି ବାସନାର ପରିତର୍ପଣ ମଧ୍ୟ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାଧନ କରିପାରେ ।

ଏବଂ, ଗତକାଲି ଯାହା ଉପକାରକ ଓ ଉପଯୋଗୀ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ହୁଏତ ଆସନ୍ତା କାଲିକୁ ତାହା ଆଦୌ ଉପକାରକ ଓ ଉପଯୋଗୀ ବୋଲି ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ନ ପାରେ ।

ତେଣୁ ତୁମେ ନିଜର ପ୍ରେରଣାରହିଁ ଅନୁସରଣ କର ଓ ମୋ'ର ଆଶୀର୍ବାଦ ନିଶ୍ଚୟ

ତୁମ ସହିତ ରହିବ ।

୩୦ ମଇ ୧୯୬୮

*

ତୁମ ଲାଗି ମୋ'ର ଶ୍ରଦ୍ଧା, କରୁଣା ଓ ଆଶୀର୍ବାଦ ମହଜୁଦ ହୋଇ ରହିଛି ।

ମାତ୍ର, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେଲେ, ତୁମକୁ ଶୃଙ୍ଖଳାବଦ୍ଧ, ଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସର୍ବୋପରି, ତୁମେ ଆପଣାର ବାସନା ଓ ଭ୍ରମ ସ୍ୱପ୍ନଗୁଡ଼ିକର କଥାରେ ଆଦୌ କର୍ଣ୍ଣପାତ ନ କଲେ ଯାଇ ସେ କଥା ହୋଇ ପାରିବ ।

ଆପଣାର ଜୀବନରେ ବାସନାପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶୃଙ୍ଖଳାମୟ ଏକ ନିରର୍ଥକ ଜୀବନ ଏବଂ ଅଭୀପ୍‌ସାରୂପୀ ଆଲୋକ ମଧ୍ୟକୁ ଆରୋହଣ କରି ଆପଣାର ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅର୍ଜନ କରିବା ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିକୁହିଁ ବାଛିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୧୬ ଜୁନ୍ ୧୯୭୧

*

ବିଷୟାସକ୍ତି ଏବଂ ବାସନାରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତି ।

*

ଗୋଟିଏ ବାସନାର ପରିତର୍ପଣ ଦ୍ୱାରା ଯେତିକି ଆନନ୍ଦ ମିଳେ ତାହା ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅର୍ଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ଆନନ୍ଦ ମିଳିଥାଏ ।

*

ନିଜ ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅର୍ଜନ କରିବା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ବିଜୟ; ତାହାହିଁ ଯାବତୀୟ ସ୍ଥାୟୀ ସୁଖଲାଭର ମୂଳଦୁଆ ସ୍ୱରୂପ ।

*

ସଂଯମ : ନିଜ ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅର୍ଜନ ।

ସଂଯମ ଅବଲମ୍ବନ କରିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରି ଆଣିବା ଲାଗି ଯେତିକି ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ, ସତ୍ତା ଭିତରେ (ମାନସିକ, ପ୍ରାଣିକ ଓ ଭୌତିକ ସତ୍ତା) ଆମେ ତଦ୍‌ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ କଦାପି ଅନୁମତି ଦେବା ନାହିଁ ।

ଅହଂ

ଅହଂ ଯାହା ପାଇବ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରୁଛି ମାତ୍ର ପାଇ ପାରୁ ନାହିଁ, ଅହଂ କେବଳ ତାହାରି

ଚିନ୍ତା କରୁଥାଏ । ତାହାହିଁ ତା'ର ସତତ ମନନର ବସ୍ତୁ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଆତ୍ମାକୁ ଯାହା ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇଛି, ଆତ୍ମା ସେଇଟି ବିଷୟରେ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅସୀମ କୃତଜ୍ଞତା ସହିତ ବାସ କରୁଥାଏ ।

*

ଅହଂର ବିଲୋପ ସାଧନ : ସେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରିଚାଳିତ ହେଉଥାଏ, କେବଳ ତାଙ୍କରି ଲାଗି ଜୀବନ ବଞ୍ଚୁଥାଏ ।

*

ଅହଂ ଯେତେବେଳେ ମାଡ଼ି ବସିଥିବା ସ୍ଥାନଟିକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବାକୁ ନାରାଜ ହୁଏ, **ସର୍ବଦା** କେବଳ ସେହିଥିରୁହିଁ ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ତିକ୍ତତା ଜନ୍ମଲାଭ କରିଥାଏ ।

*

ଆମ ଜୀବନରେ ଯାହାକିଛି ଘଟୁଛି, ତାହା ଆମକୁ କେବଳ ସେହି ଗୋଟିଏ କଥାହିଁ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଲାଗି ଘଟୁଛି,– ଆମେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ ଅହଂ ଭିତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ନ ପାରିଛୁ, ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ ଲାଗି ଅଥବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଶାନ୍ତି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଏବଂ ସେହି ଅହଂର ବିଲୋପ ହୋଇ ପାରିଲେ ଜୀବନ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଅପୂର୍ବ ବସ୍ତୁରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ ।

*

ଅହଂ ଉପରେ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବା ପରେ ଯାଇ ଆମେ ସେହି ଦେବତା ସୁଲଭ ହସଟିର ଅନୁଭୂତି ଲାଭ କରିପାରିବା ।

*

ଅହଂର ଖେଳ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲେ ଆଉ କୌଣସି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଏବଂ, ଯଦି ଆମର ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟରେ ନାଟକ କରିବାର ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରବୃତ୍ତି ନ ଥା'ନ୍ତା, ତେବେ ଜୀବନରେ ମଧ୍ୟ ଆଦୌ କୌଣସି ନାଟକ ଅଭିନୟର ଦାଉ ମୁଣ୍ଡାଇବାକୁ ପଡ଼ନ୍ତା ନାହିଁ ।

*

ହଁ, ଯେଉଁମାନେ ଆପଣାର ଅହଂଟା ଭିତରେହିଁ ବାସ କରୁଥା'ନ୍ତି, ସେମାନେ ସତତ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ କୁତ୍ସିତ ନାଟକ ଭିତରେହିଁ ବାସ କରୁଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ଲୋକେ ଟିକିଏ କମ୍ ସ୍ୱାର୍ଥପର ହୋଇ ପାରୁଥା'ନ୍ତେ, ତେବେ ସଂସାରଟା ଆଦୌ ଏତେ ଦୂର ଖରାପ ହୋଇ ନ ଥା'ନ୍ତା ।

ମାତ୍ର, ତା' ନ ହୋଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଆମକୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ସହିଷ୍ଣୁତା ଏବଂ ସମତା ସହିତ ଏହିସବୁ ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିକୂଳ ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୩ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୫

*

ତୁମକୁ ଯେତିକି ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଥିବ, ତାହା ତୁମକୁ ଅହଂ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେବାର ପରିମାଣଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ଦର୍ଶାଇ ଦେଇ ଯାଉଥିବ ।

୨୩ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୫୭

*

ଦିବ୍ୟ ଜନନୀ,

ମୋ'ର ସର୍ବବୃହତ୍ ଶତ୍ରୁ ଅହଂଟା ସତେଅବା ଗୋଟାଏ ରାକ୍ଷସ ପରି ସିଧା ମୋ' ଆଗରେ ବସି ବାଟ ଓଗାଳି ରଖିଛି । ମୁଁ ତା' ସହିତ କିପରି ଯୁଦ୍ଧ କରିବି ?

ତାକୁ ତୁମେ କୌଣସି ଦୃଷ୍ଟି ଦେବ ନାହିଁ ଏବଂ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଚାଲିଯିବ ।

୧୨ ମଇ ୧୯୬୬

*

ଅହଂ ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବା ଆଦୌ ସହଜ ନୁହେଁ ।

ଏପରିକି, ଭୌତିକ ଚେତନାର ସ୍ତରରେ ତା' ଉପରେ ବିଜୟ ଲାଭ କରି ସାରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ତାକୁ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଆକାରରେ ପୁନର୍ବାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସ୍ତରରେ ବି ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ।

*

ସ୍ୱାର୍ଥପରତା

ଆମେ ଦମ୍ଭ ଓ ସ୍ୱାର୍ଥପରତାକୁ କିପରି ଜୟ କରିପାରିବା ?

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନେଇ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେବ ଏବଂ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସହିତ ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛାଟି ଲାଗି ସମର୍ପିତ ହୋଇ ରହିବ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୧୫ ମଇ ୧୯୪୪

*

ଆପଣା ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇ ହୋଇ ରହିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭାବନା ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ଆମଠାରୁ ଅନ୍ତରାଳ କରି ରଖିଥାଏ ।

୨୫ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୪୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଅଭିପ୍ରେତ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କରି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ସକଳ ସ୍ୱାର୍ଥପରତାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୬ ମଇ ୧୯୫୪

*

ସ୍ୱାର୍ଥପରତା ଓ ଆତ୍ମଗ୍ଲାନି ଆମକୁ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ସାଧନାରେ ଆଦୌ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ । ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବାହିଁ ପ୍ରକୃତରେ ଭଲ କଥା ହେବ;— କାରଣ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନହିଁ ଆମକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସହାୟତା ଏବଂ ଶ୍ରଦ୍ଧାକୁ ଅନୁଭବ କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତକରି ରଖିଥା'ନ୍ତି ।

୨୫ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୪

*

ଗର୍ବ

ଗର୍ବ : ଅଗ୍ରଗତି ପଥରେ ଏକ ବଡ଼ ଅନ୍ତରାୟ ।

*

ଆତ୍ମା କେବେହେଲେ କୌଣସି ପରାଜୟ ବା ଅପମାନ ଅନୁଭବ କରେ ନାହିଁ । କେବଳ ଅହଂ ଓ ତା'ର ଗର୍ବଭାବଟାହିଁ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଭବ କରିଥା'ନ୍ତି ।

*

ଦାମ୍ଭିକତା

ଦାମ୍ଭିକତା : ମିଥ୍ୟାର ଏକ ରୂପ, ଯାହାକି ପ୍ରାୟ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ପ୍ରକଟିତ ହୋଇଥାଏ ।

*

ହେବା ପରି ବୋଧ ହେବା ଅପେକ୍ଷା ହେବାହିଁ ଅଧିକ ଭଲ ।

ଯଥାର୍ଥ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାର ପଥରେ ଦାମ୍ଭିକତା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସାଘାଂତିକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ।

*

ଏକଦା ତୁମର ନିଜ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ଶ୍ରଦ୍ଧାଟି ତୁମର ଅନେକ ସହାୟତା କରୁଥିଲା । ନିର୍ବୋଧ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମ ନିଜ ସମ୍ମାନଟିକୁ ତଳକୁ ଖସାଇ ଆଣିବ ବୋଲି କହି ତାହା ତୁମକୁ ସେହିଭଳି ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ନିବୃତ୍ତ କରି ରଖି ପାରିଥିଲା । ମାତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ତୁମ ପଥରେ ସର୍ବପ୍ରଧାନ ଅନ୍ତରାୟ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇଛି ।

*

ମହଦାକାଙ୍‌କ୍ଷା

ମାଆ, ଆମକୁ ସର୍ବଦା ଆମ ଅହଂର ଯାବତୀୟ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ବିଷୟରେ ସତର୍କ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ନୁହେଁ କି ?

ଅବଶ୍ୟ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମହଦାକାଙ୍‌କ୍ଷା ଯାବତୀୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିକ୍ଷୋଭ ଏବଂ ବିଭ୍ରାନ୍ତିର କାରଣ ହୋଇଥାଏ ।

୧୬ ମଇ ୧୯୩୪

*

ମନ ତଥା ପ୍ରାଣିକର ଅଜ୍ଞାନ ଦୁଷ୍ଟ ଯାବତୀୟ କ୍ରିୟାରୁ ଓ ଯାବତୀୟ ମହାଦାକାଙ୍‌କ୍ଷାରୁ ଆପଣାକୁ ଅସଂଲଗ୍ନ କରି ରଖି ଏବଂ ମାଆଙ୍କୁହିଁ ତାଙ୍କ ନିଜ ଇଚ୍ଛାଟି ଅନୁସାରେ, ନିଜ ଭିତରେ କାମ କରିବାକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆମେ ଅନ୍ତରର ଓ ବାହାରର ଶାନ୍ତି ଓ ସନ୍ତୋଷ ଲାଭ କରି ପାରିବା ଏବଂ ମୁଁ ଭାବୁଛି ଯେ ଆମେ ଏହିପରି ଭାବରେହିଁ କୃତଜ୍ଞତା ଏବଂ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ମାଆଙ୍କର ସେବା କରିପାରିବା । ନୁହେଁ କି ?

ନିଶ୍ଚୟ । ଆମର କାର୍ଯ୍ୟ ଭିତରେ କୌଣସି ମହଦାକାଙ୍‌କ୍ଷା ନ ଥିବ, ଅହଂ ପ୍ରଣୋଦିତ କୌଣସି ଫଳ ଗଣନା ବି ନ ଥିବ । ଶାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରସନ୍ନତା ଲାଭ କରିବା ଲାଗି ତାହାହିଁ ସର୍ତ୍ତ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତରର ତଥା ବାହାରର ଶାନ୍ତି ଓ ପ୍ରସନ୍ନତା ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।

*

ଯାବତୀୟ ମହାଦାକାଙ୍କ୍ଷାର ପଛରେ ଏକ ପରମ ସତ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥାଏ, ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଆସିବା ଲାଗି ତାହା ଏକ ସୁଯୋଗକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ମହଦାକାଙ୍କ୍ଷାଟି ଅପସାରିତ ହୋଇଗଲାଣି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟଟି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଆସିବାର (ଯାବତୀୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଶକ୍ତି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଆସିବାର) ବେଳ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଛି ।

ଗର୍ବ ଓ ମହଦାକାଙ୍କ୍ଷାରେ ତୁମେ ଯେପରି କେବେହେଲେ ଫୁଲି କରି ରହିବାକୁ ମନ ନ କରିବ, ସେହି ବିଷୟରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଯତ୍ନଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥିବ । ମୁଁ ତୁମ ସହିତ ରହିଛି, ତୁମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛି, ତୁମକୁ ନେଇ ଆଗ୍ରହୋଦ୍ଦୀପକ କିଛି ସମ୍ଭବ କରିବି ବୋଲି ମୁଁ ସେହି ସହାୟତା କରୁଛି ।

*

ଈର୍ଷା

ପ୍ରଣାମ କରି ସାରିବା ପରେ ନିଜକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୟନୀୟ ପରି ଅନୁଭବ କରିବାର ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସଟି ଏବେ ମୋ' ସତ୍ତାର ଗୋଟିଏ ଭାଗରେ ଦେଖା ଦେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛି । ତାହା କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିଷୟରେ ଭାରି ଈର୍ଷାନ୍ୱିତ ହୋଇ ପଡୁଛି । ଏହି ପ୍ରତିବନ୍ଧକଟିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବାର ଶକ୍ତି ମୋ' ପାଖରେ ଅବଶ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ ବୋଲି ଆପଣ ଭାବୁ ନାହାନ୍ତି କି ?

ନିଶ୍ଚୟ ଭାବୁଛି,— ମାତ୍ର ସକଳ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ତୁମକୁ ସେହି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନଟିକୁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଈର୍ଷାର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସ୍ୱୀକାର କରିବ ନାହିଁ ।

୬ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୪

*

ମୋ'ର ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତାଟି 'କ'ଙ୍କ ବିଷୟରେ କାହିଁକି ସର୍ବଦା ଈର୍ଷାନ୍ୱିତ ହୋଇ ପଡୁଛି, ମୁଁ ସେ କଥା ମୋଟେ ବୁଝି ପାରୁ ନାହିଁ । ବାହାରକୁ ଦେଖିବାକୁ ତାହା ପଛରେ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥ କାରଣ ରହିଥିବା ପରି ମନେ ହେଉ ନାହିଁ ।

ଈର୍ଷା କରିବା ଲାଗି କେତେବେଳେ ବି କୌଣସି କାରଣ ନ ଥାଏ । ଈର୍ଷା ହେଉଛି ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିମ୍ନ ସ୍ତରର ଓ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଜ୍ଞାନତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ।

୨୦ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୪

*

ମନର ଏକ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତାରୁ ଏବଂ ହୃଦୟର ଏକ ଦୁର୍ବଳତାରୁହିଁ ଈର୍ଷାର ଉଦ୍‌ଭବ ହୋଇଥାଏ । ବଡ଼ ଦୁଃଖର ବିଷୟ ଯେ ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଈର୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ନ୍ତି ।

*

ଈର୍ଷା ସହିତ ସର୍ବଦା କୁତ୍ସାରଟନାର ଅଭ୍ୟାସଟି ସଙ୍ଗୀ ପରି ହୋଇ ଆଗେ ଆଗେ ରହିଥାଏ; ଦୁର୍ବଳ ଏବଂ କ୍ଷୁଦ୍ରଚିତ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ତାହାକୁହିଁ ଆପଣା ଜୀବନର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଫସଲ ବୋଲି ବିଚାର କରିଥା'ନ୍ତି ।

*

ଏଥିରେ ରାଗ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକତର ପରିମାଣରେ ଦୟାହିଁ ହେବା ଉଚିତ । ଏଥିରେ ଆମର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଉଦାସୀନ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ; ଆମେ ଯେଉଁ ଅବିଚଳ ନିଶ୍ଚୟତାର ସନ୍ଧାନ ପାଇଛୁ, ତାହାରି ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମର ନିମଗ୍ନ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ ।

*

କଳହ

ସାରା ସଂସାରଟା କେବଳ ତୁମର ପରିଚର୍ଯ୍ୟାରେ ରହିଥିବ ଏବଂ ତୁମକୁ ଯାହା ଅଧିକ ସୁବିଧାଜନକ ବୋଲି ବୋଧ ହେଉଛି, ସଂସାରର ସବୁକଥା କେବଳ ସେହି ଅନୁସାରେହିଁ ଘଟୁଥିବ, ତୁମର ମୋଟେ ସେଭଳି ଆଶା କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସକଳ ବିଷୟରେ କଳହ କରିବାର ଏହି ଅଭ୍ୟାସଟିକୁ ତୁମକୁ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ । ତା' ନ ହେଲେ ଯୋଗମାର୍ଗରେ ତୁମେ କୌଣସି ଅଗ୍ରଗତି କରି ପାରିବ ବୋଲି ଆଶା ବି କିପରି କରିବ ?

୨୩ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୩୨

*

ତୁମର ସର୍ବଦା ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟି ରହିଥିବା ଉଚିତ — ତୁମେ କାହାରି ପକ୍ଷ ନେବ ନାହିଁ ଅଥବା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ କାହାରି ସହିତ କଳହ କରିବ ନାହିଁ । ସର୍ବଦା କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଶାନ୍ତିମୟତା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବ, ସେହି ଦିବ୍ୟ ସୌଷମ୍ୟ, ଆଲୋକ ଏବଂ ସୁଖମୟତା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବ ଏବଂ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ କେବଳ ସେହିଗୁଡ଼ିକରହିଁ ଶୁଦ୍ଧ ଏବଂ ନୀରବ ଯନ୍ତ୍ରରେ ପରିଣତ ହେବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

୧୮ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୩୪

*

ମୁଁ କଳହ କରିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିକୁ କେବେହେଲେ ଯେ ସମର୍ଥନ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ କଳହ କରୁଥିବା ଦୁଇଟି ଯାକ ପକ୍ଷରହିଁ ସମାନ ଭାବରେ ଭୁଲ୍ ରହିଛି ବୋଲି ଯେ ମୁଁ ସର୍ବଦା ବିଚାର କରିଥାଏ, ତୁମେ କଦାପି ସେ କଥା ଭୁଲି ଯିବ ନାହିଁ। ଆପଣାର ଧାରଣା, ଅଗ୍ରରୁଚି, ନାପସନ୍ଦ ଓ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅର୍ଜନ କରିବା, ଏଠାରେ ତାହାକୁହିଁ ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଶୃଙ୍ଖଳା ବୋଲି କୁହାଯିବ।

୧ ଅକ୍‌ଟୋବର ୧୯୪୩

*

ହଁ, 'କ' ଏହି କଥାଟିକୁ ମୋତେ ଏକ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରେ ଆସି କହିଥିଲା – ମାତ୍ର ମୁଁ ଏକଥା ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ, ତା' ଲାଗି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଅନୁକୂଳ ହୋଇଥିବା ଏକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ମୋ' ଆଗରେ କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଆସି କହିଥା'ନ୍ତି। ଏବଂ ମୁଁ ସେଥିରେ ମୋଟେ ଖୁବ୍‌ବେଶୀ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଏ ନାହିଁ। ମାତ୍ର, ସର୍ବଦା ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ନେଇ ମୋତେ ବଡ଼ ଦୁଃଖ ଲାଗେ : ଏହିସବୁ ନିରର୍ଥକ କଳହ ଜୀବନକୁ ପ୍ରକୃତରେ କେଡ଼େ ଦୁର୍ବହ କରି ନ ପକାନ୍ତି ! ମାତ୍ର, ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଏତେ ଟିକିଏ ବି ସଦିଚ୍ଛା ରହିଥିଲେ କେଡ଼େ ସମଞ୍ଜସତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାର ମୀମାଂସା ହୋଇଯାଇ ନ ପାରନ୍ତା !

୨୧ ଜୁଲାଇ ୧୯୪୭

*

> *କଳହ ନ କରିବାକୁ ଓ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ରାଜି ହୋଇଯିବାକୁ ଆପଣ ମୋତେ କହିଥିଲେ। ମାତ୍ର, ମୁଁ ମନରେ ଆଦୌ କୌଣସି କଥା ଲୁଚାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ନ କରି ଆପଣଙ୍କୁ କହିବି ଯେ, 'କ' ସହିତ ସହମତି ହେବା ଲାଗି ମୁଁ ଏତେ ଟିକିଏ ହେଲେ ଆଲୋକ ବି ଦେଖି ପାରୁ ନାହିଁ। ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ସେହି ଆଲୋକ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି। ଆପଣଙ୍କର ଆଦେଶକୁ ପାଳନ କରି ନ ଥିବାରୁ ଆପଣ ମୋତେ କ୍ଷମା କରିବେ। ଆପଣ କ'ଣ କ୍ଷମା କରିବେ ନାହିଁ ? ନାଇଁ ମାଆ ଆପଣଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ।*

କ୍ଷମା ଏବଂ ଆଶୀର୍ବାଦ ସର୍ବଦା ରହିଛି; ମାତ୍ର ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରେ ହେଉ ପଛକେ, ଏହିସବୁ କଳହ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ହେଲେ ଏକ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବାକୁହିଁ

ପଡ଼ିବ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୨୬ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୪୮

*

ସମ୍ବନ୍ଧଟିରେ ଯେ ଯଥାର୍ଥରେ କେତେ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି, ତାହାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ଲାଗି ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସୁଯୋଗ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି । **ତୁମକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସବୁ କଳହ ବନ୍ଦ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।** ତୁମ ଦୁହିଁଙ୍କର ସାଧନା ଲାଗି ସେଗୁଡ଼ାକ ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି କ୍ଷତି କରିବ ।

ତୁମେ ପ୍ରାଣପଣେ ଚେଷ୍ଟା କର, ଏବଂ ଯଦି ତଥାପି ସଫଳ ନ ହୁଅ, ତେବେ ତୁମର ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧଟିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୩ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୧

*

ମୁଁ କୌଣସି ପ୍ରକାର କଳହରେ ମୋଟେ କୌଣସି ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରେ ନାହିଁ, କାରଣ, ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନ ଥାଏ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଳହରେ ଉଭୟ ପକ୍ଷହିଁ ଭୁଲ୍ କରୁଥା'ନ୍ତି ।

୧୦ ମଇ ୧୯୫୩

*

ଦୁଇଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କଳହ ହେଲେ, ସର୍ବଦା ଉଭୟ ପକ୍ଷରେହିଁ ଭୁଲ୍ ରହିଥାଏ ।

*

କଳହ କରିବା ସବୁବେଳେ ଭୁଲ୍; ଗୋଟିଏ ପାଖରୁ ଆଦୌ କୌଣସି ଆକ୍ରମଣ ହେଉ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି କଳହ କରିବା ଭୁଲ୍ ।

*

କଳହଟିଏ ଆରମ୍ଭ କରି ତୁମେ ସତେ ଯେପରି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟଟି ବିରୋଧରେ ଏକ ଯୁଦ୍ଧର ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ଆସ ।

*

ହଁ ଏହିସବୁ କଳହ କରିବା ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି ଦୁଃଖମୟ କଥା । ସେଗୁଡ଼ାକ ଅସଲ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଉପରେ ବଡ଼ ଭୟଙ୍କର ଭାବରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଆସନ୍ତି ଏବଂ ସବୁକିଛିକୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ କରିପକାନ୍ତି ।

*

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଭୁଲ୍ ଦେଖି ରାଗିଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଆମକୁ ସର୍ବଦା ନିଜେ କରିଥିବା ଭୁଲ୍‌ଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଶ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

୨୨ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

କ୍ରୋଧ, ଧୈର୍ଯ୍ୟହୀନତା ଏବଂ ଅଶ୍ରଦ୍ଧାର ଯାବତୀୟ ଅନ୍ତର୍ଗତ ତଥା ବାହ୍ୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ ଅବଶ୍ୟ ପରିହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି କୌଣସିଠାରେ ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି ବା କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଭୁଲ୍ ଭାବରେ କରାଯାଉଛି, ସେତେ ସେହିସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ କେବଳ ''ମାଆ ସବୁ ଜାଣନ୍ତି'' ବୋଲି କହିବ ଏବଂ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସଂଘାତ ସୃଷ୍ଟି ନ କରି ତୁମେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ଯଥାଶକ୍ତି ଉତ୍ତମରୂପେ ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ କରୁଥିବ ଅଥବା କରାଇ ନେଉଥିବ ।§

*

ନିଜେ କରିଥିବା କୌଣସି ଭୁଲ୍ ସକାଶେ ଦୁଃଖିତ ହେବା,– ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼ିଲେ ସେଇଟି ମଧ୍ୟ ସେଇଗୁଡ଼ିକୁ ସଂଶୋଧନ କରିବା ଦିଗରେ ଆମର ସଂକଳ୍ପକୁ ଅଧିକ ବଳ ଯୋଗାଇ ଦେବା ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ ହୋଇପାରେ ।

ମାତ୍ର, ଆଉ ଜଣକର ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ଦ୍ୱାରା ନିଜେ ଅପମାନିତ ଅନୁଭବ କରିବା,– ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଓ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାର ସେବା ଲାଗି ତାହାର ଆଦୌ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

*

ଯାବତୀୟ ପ୍ରକାରର ଦୁର୍ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ଅପମାନରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିବା,– ତାହା ଆମ ନିଜକୁହିଁ ଯଥାର୍ଥରେ ବଡ଼ କରି ରଖିବ ।

*

ଗୋଟିଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୁଁ ହଁ କରିଛି ଓ ଆଉ ଗୋଟିଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନାହିଁ କରିଛି ବୋଲି ଦୋଷ ଦେଇ ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ମୋ' ସହିତ କଳି କରିବାକୁ ଆସିବ, ମୁଁ ସେତେବେଳେ କ'ଣ କରିବି ? ବାରବାର ମନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଧିକ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ତୁମ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥିବା ଏପରି ଏକ ତିକ୍ତତାକୁ ଏଡ଼ି ପାରିବା ଦିଗରେ କ'ଣ କରାଯାଇ ପାରିବ ?

ଅସଦିଚ୍ଛା, ଈର୍ଷା, କଳହ ଓ ଗାଳିଗୁଲଜ ବିଷୟରେ ମୁଁ ଏତିକି କହିବି ଯେ, ଆମକୁ **ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ** ଏହିସବୁର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଏକ ଉଦାର ହସ ଦ୍ୱାରାହିଁ ତିକ୍ତତମ କଥାର ମଧ୍ୟ ଜବାବ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏବଂ, ଆପଣା ବିଷୟରେ ଏବଂ

ଆପଣାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିଶ୍ଚିତ ନ ହୋଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଏକ ସାଧାରଣ ନିୟମ ହିସାବରେ ଚୁପ୍ ହୋଇ ରହିଯିବାହିଁ ଅଧିକ ଭଲ ହେବ ।

୬ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୦

*

ସାଧାରଣତଃ ଯାହା ହୋଇଥାଏ, ଏଥିରେ କେବଳ ଏକ ଭୁଲ୍ ବୁଝିବାହିଁ ରହିଛି; ଏବଂ ସାଧାରଣତଃ ଯାହା ହୋଇଥାଏ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅହଂ ଆପଣାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଟି ଦ୍ୱାରା ଜିନିଷଟାକୁ ଏଡ଼େ ବଡ଼ କରି ପକାଉଛି ଏବଂ ଅବସ୍ଥାଟିକୁ ଆହୁରି ଖରାପ କରି ଦେଉଛି । ମାତ୍ର ତଥାପି ସବୁକିଛିକୁ ପୁନର୍ବାର ବ୍ୟବସ୍ଥିତ କରି ଆଣିବା ଆଦୌ କଷ୍ଟକର ନୁହେଁ, ଏବଂ ମୋ'ର ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ, ସଂପୃକ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦିଚ୍ଛା ନେଇ ସବୁକିଛି ପୁଣି ସଜାଡ଼ି ହୋଇଯିବ ।

ମୁଁ ଭାବୁଛି ଯେ, ସାମୂହିକ ତଥା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଉଭୟ ସାଧନା ଲାଗି ଆମକୁ ଏକ ଅତି ଚମତ୍କାର ସୁଯୋଗ ଆସି ମିଳିଛି ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁହିଁ ମୁଁ ଆପଣାକୁ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିନିଯୁକ୍ତ କରି ରଖିଛି ଏବଂ ସେଥିରେ ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି ।

ଆମେ ଏଠାରେ ଅମୁକର ନାଟକ, ସମୁକର ନୃତ୍ୟ କିଂବା ଧମୁକର ଦୃଶ୍ୟସଜ୍ଜାର ସଫଳତା ଲାଗି ମୋଟେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ନାହୁଁ ।

ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସମ୍ପାଦିତ କରିବା ଲାଗି ପରମ ପ୍ରଭୁ ଯେଉଁ ପ୍ରେରଣାଟିକୁ ଏଠାକୁ ପ୍ରେରଣ କରିଛନ୍ତି, ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆମେ ସେହି ପ୍ରେରଣାଟିକୁହିଁ ଏକ ବାସ୍ତବ ରୂପ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛୁ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି-ଆତ୍ମା ସେହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅବଶ୍ୟ ସହାୟତା କରିପାରିବ । ସେଥିରେ ଜଣେ ସହଯୋଗୀ ହୋଇପାରିବ; ମାତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଅହଂ ସେଥିଲାଗି ନାନା ପ୍ରକାର ବାଡ଼ ଆଣି ବସାଇ ଦେଉଥିବ, ନାନା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବ ।

୧୯୬୦

*

ଏସବୁ ସାନ ସାନ ଘଟଣାରେ ନିଜକୁ ବିମର୍ଷ ଓ ହତାଶ ହୋଇ ପଡ଼ିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବା ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖଜନକ କଥା । ଏବଂ ଯଦି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ତା'ର ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟଟି ବିଷୟରେହିଁ ଅଧିକ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତା ଓ ତାହାକୁହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ବିଚାର କରିପାରନ୍ତା, ତେବେ ଏହିସବୁ ସାନ କଳି ପ୍ରକୃତରେ ଯାହା, ଆମକୁ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଦୃଶ୍ୟ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତେ, ଅର୍ଥାତ୍ ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେ ଏକାନ୍ତ ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ, ଆମେ ସେ କଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝି ପାରନ୍ତେ ।

ସବୁକଥା ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ମୀମାଂସା ହୋଇଯିବ ଏବଂ ପାଉଁରୁଟି ବିଭାଗର କର୍ମୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପୁନର୍ବାର ସମଞ୍ଜସତା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବ ବୋଲି ମୁଁ ଆଶା କରୁଛି ।

ମୋର ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

*

ତୁମ ଲାଗି ଏବଂ ପାଉଁରୁଟି ବିଭାଗର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ଲାଗି ମୋର ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ଓ ସହାୟତା ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି; ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେପରି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ସମଞ୍ଜସତା ସମ୍ଭବ ହେବ, ମୁଁ ସେଥିଲାଗି ମୋର ଆଶୀର୍ବାଦ ଜଣାଉଛି ।

*

ଏହି ପୃଥିବୀ କେତେ କେତେ ଦୟନୀୟ ଦୁର୍ଗତିମୟତାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛି । ମାତ୍ର, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଏଡ଼େ ଦୁର୍ବଳ ଓ ଏଡ଼େ କ୍ଷୁଦ୍ର ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ଯେ କେବଳ କୁତ୍ସିତ ଓ ଅସୁନ୍ଦର ହୋଇ ରହିବା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରୁ ସେମାନଙ୍କୁହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଦୟା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରାଯିବା ଉଚିତ ।

୧୮ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୬୩

*

ଶତ୍ରୁତା, ଘୃଣା ଏବଂ ଅବିଶ୍ୱାସ ମୋତେ ସବୁବେଳେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିରର୍ଥକ ବୋଧ ହୋଇଥାଏ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ସହିତ କେଡ଼େ ସହଜରେ ବନ୍ଧୁ ହୋଇ ରହିପାରନ୍ତେ ।

ପୃଥିବୀର ମନୁଷ୍ୟଜୀବନ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି ପରମ ପ୍ରଭୁ ଆପଣାକୁ ଠିକ୍ ସେହି କଥା କହିଛନ୍ତି ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୧୪ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୬୯

*

ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ହେବାର କଥା କହୁଛୁ ଓ ସେଥିଲାଗି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ । ମାତ୍ର, କଳହ କରିବାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୋଭାବଟି ବି ଆମ ଭିତରେ ରାଜତ୍ୱ କରିବାରେ ଲାଗିଛି । ଆମେ କ'ଣ ଏହି ଅନାନ୍ତରିକତାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଜୟ କରିବା ନାହିଁ ?

ତାହାହିଁ କରିବା ସକାଶେ ତୁମମାନଙ୍କୁ କହିବା ଲାଗି ମୁଁ ଏଠାରେ ରହିଛି । ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସେବାରେ ଏକମାତ୍ର ମିଳିତ ହୋଇହିଁ ଆମେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବରେ ସେହି କଥାଟିକୁ ସମ୍ଭବ କରିପାରିବା ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୧୨ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୨

*

କୌଣସି ବାଦବିବାଦ ନୁହେଁ କିଂବା କଳହ ନୁହେଁ,— ଆଦୌ କୌଣସି ସଂଘର୍ଷ ନ ଥିବା କେବଳ ଏକ ଜୀବନର ମଧୁର ଆସ୍ୱାଦନ ।

*

ନିଜ ହୃଦୟରୁ ତୁମେ ସକଳ ବିଭକ୍ତତାକୁ ଅପସାରିତ କରିନିଅ ଏବଂ ତା'ପରେ ଯାଇ ଆଦୌ କୌଣସି ବିଭାଜନ ନ ରହିବା ବିଷୟରେ ଯାହାକିଛି କୁହ ।

*

ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତା ଓ ଏକଦେଶଦର୍ଶିତା

ତୁମ ନିଜ ଧାରଣା ସହିତ ଆଉ ଜଣେ ଏକମତ ନ ହୋଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ଆଉ ଜଣକର ମତ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ପ୍ରଣାଳୀ ତୁମଟି ସହିତ ମେଳ ନ ଖାଉଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ତାହା ସହିତ ଆଦୌ କୌଣସି ସମଞ୍ଜସତା ସ୍ଥାପନ କରି ପାରୁ ନାହଁ, ସେହି କଥାଟିରୁହିଁ ଯାବତୀୟ ଅଡୁଆ ଜନ୍ମଲାଭ କରୁଛି ।

ତେଣୁ ତୁମକୁ ନିଜ ଚେତନାଟିକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଏହି କଥାଟିକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ନିଜସ୍ୱ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରଣାଳୀ ଓ ଧାରା ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି । ତେଣୁ ଏକାଧିକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସୁଖ ସଂଯୋଜନା ସମ୍ଭବ କରି ବୁଝାମଣା ଏବଂ ସମଞ୍ଜସତା ଲାଗି ଏକ ଭୂମିର ଆବିଷ୍କାର କରିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ, ଏବଂ, ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛା ଓ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ଏକାଭଳି ହୁଅନ୍ତୁ ବୋଲି ଉଦ୍ୟମ କରିବା ମୋଟେ ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

*

ଆମେ ଠିକ୍ ଏବଂ ସିଏ ଭୁଲ୍, ଜଣେ ପରିପନ୍ଥୀ ଆଗରେ ଏହି କଥାଟିକୁ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ସକାଶେ ଆମ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଅତ୍ୟୁତ୍ସାହ ରହିଥାଏ, ତାହାହିଁ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ବୃଦ୍ଧି ପାଉଥିବା ଏକ ସମଞ୍ଜସତାକୁ ସମ୍ଭବ କରିବାରେ ଏକ ସର୍ବପ୍ରଧାନ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ଆପଣ କରି ଦେଇଥିବା ନୂଆ ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିରେ ମୁଁ ଭାରି ଖୁସୀ । ସେଇଟି ଫଳପ୍ରଦ ହେବ ବୋଲି ଆମେ ଆଶା କରିବା ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣା ଇଚ୍ଛାଟାରହିଁ ବିଜୟ ଅପେକ୍ଷା ଏକ ସମଞ୍ଜସତାର ସ୍ଥାପନା ସକାଶେ ପ୍ରକୃତରେ କେତେ ଅଧିକ ଯତ୍ନଶୀଳ ହେଉଛି ଏକଥାଟି ତାହାରି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ ।

*

ତୁମେ ନିଜେ ଯେତେବେଳେ ବ୍ୟବସ୍ଥାଟି ଭିତରେ ରହି ପାରୁ ନାହଁ, ଅନ୍ୟମାନେ ତାହା ଭିତରେ ରହନ୍ତୁ ବୋଲି ତୁମେ କିପରି ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରିପାରିବ ।

ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆପଣାର ଧାରଣାରେ **ସର୍ବଦା ଏକଦେଶଦର୍ଶୀ** ହୋଇ ରହୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣାର ଏହି ଅଗଭୀରତା ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରି ଆସି ପାରିବ ବୋଲି ତୁମେ କିପରି ଆଶା କରୁଛ ?

ଜୁନ୍ ୧୯୩୧

*

'କ' ନିଜେ ଯେପରି ଭାବୁଛି ଓ ଅନୁଭବ କରୁଛି, ସେପରି କରିବାକୁ ଅବଶ୍ୟ ତା'ର ଅଧିକାର ରହିଛି । ମାତ୍ର ତାକୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ବୁଝାବାକୁ ହେବ ଯେ ଅନ୍ୟମାନେ ଯେପରି ଭାବରେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଓ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି, ସେପରି କରିବାକୁ ସେମାନଙ୍କର ବି ଅଧିକାର ରହିଛି । ତା'ର ନିଜ ଭାବନା ଓ ଅନୁଭବଠାରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଭିନ୍ନ ହୋଇପାରେ; ମାତ୍ର ସେଥିଲାଗି ସିଏ କଦାପି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଘୃଣା କରିବ ନାହିଁ ଓ ଗାଳି ବି ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ମନୋଗତ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ବ୍ୟାଧି । ସେମାନଙ୍କ ନିଜ ଚେତନା ଭିତରେ ଯାହା ଅଛି, ସେମାନେ କେବଳ ସେତିକି ଜାଣନ୍ତି ଏବଂ ଆଉ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାକୁ ମୋଟେ ସହି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

୨୪ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୫୩

*

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ନିଜ ମତଟି ଉପରେହିଁ ମୂଲ୍ୟ ଦିଏ, ସିଏ କ୍ରମଶଃ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ ।

*

ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମସ୍ୟାର ଏପରି ଏକ ସମାଧାନ ରହିଛି ଯାହାକି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଲାଗି ସନ୍ତୋଷବିଧାନ କରିପାରିବ । ମାତ୍ର, ଏହି ଆଦର୍ଶ ସମାଧାନଟିରେ ଉପନୀତ ହୋଇପାରିବା

ଲାଗି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରେ ସେଇଟି ଲାଗି ପ୍ରକୃତ ଇଚ୍ଛା ରହିଥିବା ଉଚିତ । ଆପଣାର ଅଗ୍ରରୁଚିଟାକୁହିଁ ଜୋର୍ କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଲଦି ଦେବାର ଇଚ୍ଛା ନେଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ ତାହା କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ନିଜର ଚେତନାକୁ ଆହୁରି ପ୍ରଶସ୍ତ କର ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ସନ୍ତୋଷ ବିଧାନ ଲାଗିହିଁ ଆକାଙ୍‌କ୍ଷା ରଖିଥାଅ ।

୨୮ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୭୧

*

ତୁମେ ପ୍ରଶ୍ନଟି ମଧ୍ୟରେ କେବଳ **ନିଜ ପାଖଟିକୁହିଁ** ଦେଖୁଛ; ମାତ୍ର ଯଦି ତୁମେ ନିଜ ଚେତନାକୁ ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ କରିବା ଲାଗି ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଅ, ତେବେ ନିରପେକ୍ଷ ଭାବରେ ସକଳ ଦିଗରୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି ପାରିଲେ ତାହା ଅଧିକ ଉପଯୋଗୀ ହେବ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ପ୍ରକୃତରେ ଅନେକ ବୃହତ୍ ଲାଭମାନ ରହିଛି, ତୁମେ ପରେ ନିଶ୍ଚୟ ସେହି କଥାଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିବ ।

୧୭ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୭୧

*

ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ କେତେକ କଥାର **ପକ୍ଷରେ** ଓ ଆଉ କେତେକ କଥାର **ବିରୋଧରେ** ରହିଥିବ, ତେବେ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ, ସେତେବେଳଯାଏ ତୁମେ **ଅସଲ ସତ୍ୟଟିର ବାହାରେହିଁ** ରହିଥିବ ।

ପଞ୍ଚମ ଭାଗ

ମଣିଷ ମଣିଷ ଭିତରେ ସମ୍ବନ୍ଧ

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବିଚାର କରିବା

ଆମର ମନଟା ଯେତିକି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଅଜ୍ଞାନ ଭିତରେ ରହିଥାଏ, ତାହା ସେତିକି ସହଜରେହିଁ ଅନ୍ୟ ସବୁକିଛିର ବିଚାର କରିବାରେ ଲାଗିଯାଏ । ଏପରିକି, ଯାହା ବିଷୟରେ ସିଏ ମୋଟେ କିଛିହେଲେ ଜାଣେ ନାହିଁ ଓ କିଛି ହେଲେ ବୁଝିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ନାହିଁ, ତା' ବିଷୟରେ ବି ବିଚାର କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ।

*

ତୁମର ମନ ଭିତରେ ସେହି ଶାନ୍ତି ଓ ସ୍ଥିର ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ପ୍ରଜ୍ଞା ରାଜତ୍ୱ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ ଏବଂ ତାହା ତୁମକୁ ତରତର ହୋଇ କୌଣସି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରି ପକାଇବାରୁ ଓ ଅନ୍ୟ ଉପରେ ବିଚାର କରି ବସିବାରୁ ନିବୃତ୍ତ କରି ରଖିଥାଉ ।

*

ମନକୁ ସ୍ଥିର ରଖିବା ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ସମ୍ବାଦଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ତରତର ହୋଇ କୌଣସି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇ ପଡ଼ିବାରୁ ସର୍ବଦା ନିବୃତ୍ତ ହୋଇ ରହିବା,— ଏହା ସର୍ବଦା ଅଧିକ ଭଲ କଥା ।

୧୨ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୩୨

*

କେବଳ ଉପରୁ ଦେଖୁ ଦେଖୁ କୌଣସି କଥାର ବିଚାର ନ କରିବାକୁ ଏବଂ ସହଯୋଗ କରିବାକୁ ତୁମେ ନିଜର ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶଟିକୁ କୁହ । ସର୍ବଶେଷରେ ସବୁ କେବଳ ଭଲହିଁ ହେବ ।

*

ଏପରି ବିଚଳିତ ହୋଇପଡ଼ି ତୁମେ ଭୁଲ୍ କଲ । ସେଥିରୁ ଏଇଆ ଜଣା ପଡ଼ିଲା ଯେ ତୁମର ମନ ଏବଂ ହୃଦୟରେ ସନ୍ଦେହ ବଦ୍ଧ ହୋଇ ବସିଥିଲା । ଏବଂ ଜଣେ ଯଦି ନିଜେ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସିଏ କଦାପି କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ପୋଷଣ କରିବ ନାହିଁ । ମନ କଦାପି ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନର ସମର୍ଥ ହୁଏ ନାହିଁ, ତାହା କେବଳ ଉପରଟା ଦେଖିହିଁ ବିଚାର କରୁଥାଏ । ସେଗୁଡ଼ାକୁ ତାହା ଆଦୌ ସମଗ୍ରଭାବରେ ବି ଦେଖେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକର ଯେତିକି ତା' ଆଖିରେ ପଡ଼େ, ସିଏ କେବଳ ସେତିକି ଦେଖେ । ତେଣୁ ତାହାର ବିଚାରଗୁଡ଼ାକ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଭ୍ରମାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିଥାଏ । କେବଳ ସତ୍ୟ ଚେତନାହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣେ, ଏବଂ ତାହା କେବେହେଲେ ସନ୍ଦେହ କରେ ନାହିଁ, କେବେହେଲେ ବିଚାର

କରିବାକୁ ଯାଏ ନାହିଁ ।

୧୪ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୨

*

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବା ପରିସ୍ଥିତିଟିରେ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଭୁଲ୍ ରହିଛି ବୋଲି ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବା ପୂର୍ବରୁ ତୁମକୁ ନିଜର ବିଚାରଟିର ଦୋଷଶୂନ୍ୟତା ବିଷୟରେ ଆଗ ସୁନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ, ଯେତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଅଜ୍ଞାନକୁ ଭର୍ତ୍ତି କରି ରହିଥିବା ଓ ମିଥ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ପୂରିଥିବା ଏହି ସାଧାରଣ ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥିବା, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର କେଉଁ ବିଚାରଟିକୁ ପ୍ରକୃତରେ ନିର୍ଭୁଲ ଓ ଦୋଷମୁକ୍ତ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ?

କେବଳ ସେହି ପରମ ଋତ-ଚିତ୍‌ହିଁ ବିଚାର କରିପାରିବ । ତେଣୁ, ଯାବତୀୟ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ସକଳ ବିଚାରର ଭାର ଛାଡ଼ିଦେବାହିଁ ଅଧିକ ଭଲ କଥା ହେବ ।

*

ସମସ୍ତେ ଯାହାକୁ ସାଧାରଣତଃ ଏକ ଉଚିତ ଧାରା ବା ଢଙ୍ଗ ବୋଲି କହି ଆସିଥା'ନ୍ତି, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଯେତେବେଳେ ଠିକ୍ ସେହି ଧାରା ଓ ସେହି ଢଙ୍ଗର ହୋଇ ନ ପାରୁଛି, ଯଦି ତା'ର ସକଳ ଅଂଶ ଓ ସକଳ କ୍ରିୟାରେ ସିଏ ପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାରସାମ୍ୟଟିକୁ ରଖିପାରୁ ନାହିଁ, ଯଦି କେତୋଟି ପ୍ରବୃତ୍ତି ଅଳ୍ପବହୁତ ନ ଥିଲା ପରି ମନେ ହେଉଛି ଓ ଆଉ କେତୋଟି ପ୍ରବୃତ୍ତି ଅତିବେଶୀ ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ପଡୁଛି, ତେବେ ଏକ ଚିରାଚରିତ ଓ ସହଜ ଅଭ୍ୟସ୍ତତାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ତାକୁ ସମସ୍ତେ ''ଅସ୍ୱାଭାବିକ'' ବୋଲି କହିବାରେ ଲାଗନ୍ତି ଓ ତରତର ଭାବରେ ଏହିପରି ଏକ ନିନ୍ଦାବାଦ କରି ସେମାନେ ତା' ବିଷୟରେ ସବୁଯାକ କଥା କହିଦେଲେ ବୋଲି ମନେ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ କ୍ଷମତାର ଏକ ସ୍ଥାନରେ ରହିଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଅବିଚାରିତ ଭାବରେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ରାୟ ଦେଇଦିଏ, ସେତେବେଳେ ତାହାର ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକ ହୁଏତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନିଷ୍ଟକାରକ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଯଥାର୍ଥ ସହାନୁଭୂତି କହିଲେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ଯେ ବୁଝାଏ, ଏହିଭଳି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ସେ କଥା ଅବଶ୍ୟ ଜାଣିବା ଉଚିତ । ତେବେଯାଇ ସେମାନେ ଏକ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରେ ଆଚରଣ କରିପାରିବେ ।

ସର୍ବପ୍ରଥମ ଆବଶ୍ୟକତା ହେଉଛି ଯେ ଆମେ କାହାରି ବିଷୟରେ ନିନ୍ଦାତ୍ମକ ଭାବରେ କିଛି ଭାବିବାରୁହିଁ ସର୍ବଦା ନିରସ୍ତ ହୋଇ ରହିବା । ଯେତେବେଳେ ଆମର କୌଣସି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଆମର କଠୋର ସମାଲୋଚନାମୂଳକ ଭାବନାଗୁଡ଼ାକ ସତେ ଅବା ତା'ର ନାକ ଉପରେ ଗୋଟାଏ ମୁଥ

ମାରିଦେବା ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ଓ ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ତଦ୍ୱାରା ତା' ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ବିଦ୍ରୋହଭାବର ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ଆମର ମନୋଗତ ସଂରଚନାଗୁଡ଼ାକ ସେହ ବ୍ୟକ୍ତି ଲାଗି ଏକ ବିକୃତକାରୀ ଦର୍ପଣ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ଏବଂ ତା' ପରେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ ବିଚିତ୍ର ହୋଇ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବିଚିତ୍ର ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୁଏ । ଆଉ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ମୋଟେ ସ୍ୱାଭାବିକ ନୁହେଁ ବୋଲି ରହିଥିବା ଧାରଣାଟାକୁ ଲୋକମାନେ ଆପଣା ମନ ଭିତରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପୋଛି ଦେଇ ନ ପାରନ୍ତି କାହିଁକି ? ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ କେଉଁ ମାନଦଣ୍ଡ ଉପରେ ବିଚାର କରି ସେଭଳି କହୁଥା'ନ୍ତି ? କିଏ ପ୍ରକୃତରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଓ ଉଚିତ ପ୍ରକାରର କହିଲ ? ମୁଁ ତ କହିବି ଯେ କେହି ଜଣେ ହେଲେ ବ୍ୟକ୍ତି ବି ଉଚିତ ପ୍ରକାରର ଓ ଆଦର୍ଶସ୍ଥାନୀୟ ନୁହେଁ; କାରଣ, ଆଦର୍ଶସ୍ଥାନୀୟ ହେବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଏକ ଦିବ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟରେ ପରିଣତ ହେବା ।

ମନୁଷ୍ୟର ଗୋଟାଏ ପାଦ ପ୍ରାଣିତ୍ୱ ଭିତରେ ରହିଛି ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପାଦ ମାନବତ୍ୱ ଭିତରେ ରହିଛି । ଏବଂ ଯୁଗପତ୍ ଭାବରେ ଦେବତ୍ୱ ଲାଗି ତା' ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଆକାଙ୍‌କ୍ଷା ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତେଣୁ ସିଏ ଆଦୌ ଏକ ସୁଖକର ଅବସ୍ଥାରେ ରହି ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତ ଇତର ପ୍ରାଣିମାନେ ଅନେକ ଅଧିକ ଭଲରେ ଅଛନ୍ତି । ଏବଂ, ନିଜର ପଂକ୍ତିଟି ଭିତରେ ସେମାନେ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ସମଞ୍ଜସତାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପରି ସେମାନେ କେବେହେଲେ କଳହ କରନ୍ତି ନାହିଁ; ସେମାନେ କଦାପି କେତେକଙ୍କୁ ନିଜଠାରୁ ଛୋଟ ବୋଲି ମନେ କରନ୍ତି ନାହିଁ ଓ ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଏକ ବ୍ୟବଧାନରେ ରହନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଆମର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସହାନୁଭୂତି ରହିଥିବା ଦରକାର, ଆପଣାର ସହଚାରୀ ଅନ୍ୟ ମଣିଷଙ୍କ ସହିତ ସହଯୋଗ କରି ଶିଖିବା ଦରକାର; ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେଉଁସବୁ କଥା ଆମର ପସନ୍ଦକୁ ନ ଆସୁଛି, ସେଥିଲାଗି ସେମାନଙ୍କୁ ବିଦ୍ରୂପ ଓ ତାଚ୍ଛଲ୍ୟ ନ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଗଠିତ କରି ଆଣିବା ଦରକାର, ସେମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଦରକାର ।

କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ଗୋଟିଏ କିଛି ଦୋଷ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସିଏ ଅତି ସଂବେଦନଶୀଳ ଅଥବା ମନମୁଖି ବି ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଜବରଦସ୍ତି ଦେଖାଇବାର ଅଥବା ଗୋଷ୍ଠୀରୁ ଅଲଗା କରି ଦେବାର କ୍ଷିପ୍ର ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଆମେ କଦାପି ତା' ଜୀବନରେ ଏକ ଉନ୍ନତି ବିଧାନ କରିବାକୁ ଆଶା କରି ପାରିବା ନାହିଁ । ତୁମେ ତା'ର ଅହଂକୁ ନିଜର ଅହଂଟି ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବାଧ୍ୟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ ନାହିଁ । ସିଏ ଠିକ୍ ତୁମରି ଢଙ୍ଗରେ ଆଚରଣ କରୁ ବୋଲି ତାକୁ କଦାପି ବାଧ୍ୟ କରିବ ନାହିଁ । ବରଂ ତୁମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ

ଧୀରତା ଏବଂ ବୁଝାମଣା ସହିତ ତା' ନିଜ ସ୍ୱଭାବ ଓ ପ୍ରକୃତିର ଧାରାଟି ଅନୁସାରେ ତାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି ସଂଘର୍ଷ ନ କରି ସିଏ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରୁଛି କି ନାହିଁ, ତୁମେ ସେହି କଥାଟିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିବ ।

ଯଦି କ୍ଷମତାରେ ରହିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଆପଣାର ଗୁରୁତ୍ୱଟା ବିଷୟରେ ଏଡ଼େ ବଡ଼ ହୋଇ ଫୁଲି କରି ରହିବେ, ତେବେ ତଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଯଥାର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟସମ୍ପାଦନରେ ଅନେକ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିବେ । ସେମାନଙ୍କର ଦକ୍ଷତା ଯାହା ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ସେମାନେ କ'ଣସବୁ ହାସଲ କରୁଛନ୍ତି, ତାହା କଦାପି ଅସଲ କଥା ନୁହେଁ ।

ମାତ୍ର ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସତ ନୁହେଁ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେତେବେଳେ ହେଲେ ବି କୌଣସି ସଦିଚ୍ଛା ନ ଥାଏ । ପ୍ରକୃତରେ ଠିକ୍ କେଉଁଟା, ସେହି ବିଷୟରେ ସେମାନଙ୍କ ନାନା ଭୁଲ୍ ଧାରଣା ରହିଥାଏ । ଯଦି ସେମାନେ ଦିବ୍ୟ ଲକ୍ଷଟି ବିଷୟରେ ଅଧିକ ସଚେତନ ହୋଇ ପାରିବେ, ତେବେ ସେଇଟିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଅବଶ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇ ପାରିବେ ।

*

ଆମେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଥିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମ ଭିତରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଉଦାର ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଥାଏ ।

୧୮ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ଅନ୍ୟମାନେ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେ କଥାକୁ ନେଇ କେବେହେଲେ ଆପଣାକୁ ବିବ୍ରତ କରି ରଖ ନାହିଁ । ଏଇ କଥାଟିକୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ଆଉ କେତେଥର କହିବି କେଜାଣି ? ତୁମେ କଦାପି କାହାରି ବିଚାର କରିବ ନାହିଁ, କାହାରି ସମାଲୋଚନା ବି କରିବ ନାହିଁ । ସେସବୁ କରିବା ମୋଟେ ତୁମର କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ

୧୯୫୭

*

ଆଉ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯାହାକିଛି କରୁଛି, ତୁମେ ନିଜେ ତାହାକୁ ଅଧିକ ଭଲ ଭାବରେ କରି ନ ପାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ବିଷୟରେ ବିଚାର କରିବା ଲାଗି ତୁମର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ ।

୨୭ ଜୁନ୍ ୧୯୬୪

*

ଏବଂ, 'କ' ପ୍ରକୃତରେ କେଉଁ ମାନଦଣ୍ଡ ଉପରେ ଏତେସବୁ ବିଚାର କରି ବସୁଛି ? ସିଏ କ'ଣ ନିଜେ ଦିବ୍ୟ ହୋଇ ସାରିଲାଣି ? ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଯଥାର୍ଥ ମୂଲ୍ୟ,– ସେ କଥା କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁହିଁ ଜଣା ଅଛି ।

୨୫ ଜୁଲାଇ ୧୯୭୧

*

ତା' ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସଦୟ ରହି ଆସିଥିବା ଜଣେ ବଡ଼ ଭାଇ ବିଷୟରେ ସୀମାତିରିକ୍ତ ଭାବରେ କଠୋର ହୋଇ ବିଚାର କରିବାକୁ ଏବଂ ତାହାକୁ ସମାଲୋଚନା କରିବାକୁ ସିଏ ଏହି ମାତ୍ର କେତେ ଦିନ ହେଲା ଅର୍ଜନ କରିଥିବା ଏକ ଶୁଦ୍ଧତାର ଶୃଙ୍ଗକୁ ଆରୋହଣ କରିଥିବା ପରି ମନେ ହେଉଛି ।

*

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କଠୋର ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆଗ ନିଜ ପ୍ରତି କଠୋର ହୁଅ ।

*

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ନିର୍ବୋଧତା ବିଷୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ; ନିଜର ନିର୍ବୋଧତାଟି ବିଷୟରେହିଁ ବିଚାର କର ।

*

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ମନ ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ନିଜକୁ ଲିପ୍ତ କରି ନ ପକାଏ ବା ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ନ ଯାଏ, ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଅଧିକ ଭଲ ହେବ । ତା'ଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଭଲ ହେବ, ଯଦି ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶଟି ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ ନ କରେ ।

*

ତୁମର ଭବିଷ୍ୟତ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ ଲାଗି ମୁଁ ତୁମକୁ ଏହି ପରାମର୍ଶ ଦେବି ଯେ, ଯେଉଁ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ତୁମର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ, ତୁମେ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଆଦୌ କୌଣସି ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବ ନାହିଁ । 'କ' ଯେ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଅଛି, ତାହାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ମୁଁ ନିଜେ ସିଏ ମୋ' ସହିତ ରହୁ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରୁଛି ।

*

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଭିତରକୁ ଆଦୌ ଉଙ୍କିମାରି ନ ଦେଖିବା,– ଏଇଟି ହେଉଛି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ।§

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଓ ଜଗତର ସହାୟତା କରିବା

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଦୁଃଖ ଓ କଷ୍ଟ ଲଦିଦେବାକୁ କଦାପି ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ଭୂମି ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ଯାହା ଉପରେ କି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପଲବ୍ଧିର ନିର୍ମାଣ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ ।

ଏହି ସାଧନାର ପଥରେ ଏକାକୀ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାକୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ଅହଂକାର ବି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଅନ୍ୟମାନେ ସାଙ୍ଗରେ ଯିବାକୁ ମନା କରିଦେଲେ ହୁଏତ ଆମ ପକ୍ଷରେ ଏକୁଟିଆ ନିଜର ମୁକ୍ତିଟିକୁ ହାସଲ କରିବା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ହୋଇପାରେ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ବାଟ ଚାଲିବାକୁ ରାଜି ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ, ଯଦି ଏହା ଦ୍ୱାରା ଆମ ନିଜର ମାର୍ଗଚାରଣା ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼େ ଓ ଆମର ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକର ପରିମାଣରେ ବୃଦ୍ଧି ହେବାକୁ ଲାଗେ, ଆମେ ତାହାକୁ ଏପରି ଏକ ବିଶେଷ କରୁଣାର ଫଳ ବୋଲି ଜାଣିବା, ଯାହାକି ଏହିପରି ଭାବରେହିଁ ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବାର ଆମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଆନ୍ତରିକତାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ମନ କରୁଛି । ଆମ ଭିତରେ ଏହି ଆନ୍ତରିକତା ଯେତିକି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ରହିଥିବ, ଠିକ୍ ସେହି ଅନୁପାତରେହିଁ ଆମେ ଦିବ୍ୟ ସହାୟତା ଲାଭ କରିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେଉଥିବା ।

୭ ଜୁନ୍ ୧୯୫୮

*

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସହାୟତା କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ଭାବରେ ନିଜର ମଧ୍ୟ ସହାୟତା କରିପାରିବା । କାରଣ, ଯଦି ତୁମଠାରେ ଆନ୍ତରିକତା ରହିଥିବ, ତେବେ ତୁମେ ଅଚିରେ ଏହି କଥାଟିକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିବ ଯେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଯାବତୀୟ ଅସୁବିଧା ଓ ଯାବତୀୟ ବିଫଳତା ତୁମ ଭିତରେ ବି ରହିଥିବା ତତ୍ତୁଲ୍ୟ ଅଭାବଗୁଡ଼ିକର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ନିଶ୍ଚିତ ସଙ୍କେତବ୍ୟତୀତ ପ୍ରକୃତରେ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । ବସ୍ତୁତଃ, ସେଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ଏହି କଥାଟିକୁ ପ୍ରମାଣ କରି ଦେଉଥାଏ ଯେ, ତୁମ ଭିତରେ ତଥାପି ଏଭଳି କିଛି ରହିଛି ଯାହାକି ସର୍ବଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବା ଭଳି ଏବେ ମଧ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରି ପାରି ନାହିଁ ।

*

ଆମ ଭିତରେ ଯାହା ରହିଥାଏ, ଆମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଥାଉ । ଯଦି ଆମେ ଆମ ଚାରିପାଖରେ କେବଳ କର୍ଦ୍ଦମଗୁଡ଼ାକୁହିଁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଥାଉ, ତେବେ ତାହାହିଁ ପ୍ରମାଣ କରି ଦେଉଥାଏ ଯେ ଆମ ଭିତରେ ବି କେଉଁଠି ନା

କେଉଁଠି ନିଶ୍ଚୟ କର୍ଦ୍ଦମ ରହିଛି ।

*

ଆମ ଅହଂକାରଟାହିଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଅହଂକାର ରହିଥିବାର ଦେଖିବା ମାତ୍ରକେ ଆତଙ୍କିତ ହୋଇ ଉଠିଥାଏ ।

*

ଆମେ ଯଦି ଉଚିତ ମନୋଯୋଗର ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ ପାରିବା, ତେବେ ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଆମ ଲାଗି ପ୍ରକୃତରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦର୍ପଣ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବେ; ଏବଂ ସେହି ଦର୍ପଣ ଉପରେ ଆମେ ନିଜ ସତ୍ତାର କୌଣସି ଗୋଟାଏ ଅଥବା ଏକାଧିକ ଦିଗ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇ ରହିଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା । ଏଥିରୁ ଲାଭବାନ୍ ହୋଇ ପାରିବାର ଉପାୟଟି ଯଦି ଆମକୁ ଜଣାଥାଏ, ତେବେ ତାହା ଆମ ଅଗ୍ରଗତିରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବରେ ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବ । ଏବଂ, ସେହି ଦର୍ପଣଟି ଯେତେବେଳେ ଆନ୍ତରିକତାଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବ ବା ସଦିଚ୍ଛାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ସେଥିରୁ ପ୍ରଭୂତ ସାହାଯ୍ୟ ଲାଭ କରିପାରିବା ।

*

ଯଦି ତୁମର ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସହାନୁଭୂତି ରହିଥିବ ଓ ସେମାନଙ୍କର ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକୁ ଯଦି ତୁମେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝିପାରୁଥିବ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଭାବରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବ ।

*

ତୁମର ସାହାଯ୍ୟଟିକୁ ଯିଏ ଉଚିତ ଭାବରେ କାମରେ ଲଗାଇ ଜାଣିଥିବ, ତୁମେ ତାହାକୁହିଁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ।

*

ମନୁଷ୍ୟସମାଜକୁ ଆମେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ରୋଗିଣା ପିଲା ପରି ଭାବିବା, ଯିଏକି ସର୍ବଦା ନିଜ ପାଇଁ ଅନିଷ୍ଟକାରକ, କେବଳ ତାହାହିଁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି । ମାନବହିତୈଷିତାକୁ ଆମେ ଏପରି ଜଣେ ମାଆ ବୋଲି ଭାବିବା, ଯିଏକି ଆପଣା ପିଲାଟିର ଦାବିଗୁଡ଼ାକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ସକାଶେ ତାକୁ ଖାସ୍ ସେହି ଜିନିଷଟିକୁ ଆଣି ଦେବା ସକାଶେ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି, ଯାହାକି ତାକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ କରି ପକାଇବ ।

*

ମାନବସେବାକୁ ଭଗବତ୍ ସେବାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନିଦର୍ଶନ ବୋଲି ବିଚାର କରିବା ଏକ ଭୁଲ୍ କଥା । ଏପରି କରିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, ଅତି ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ଏକ ମାନବ ଚେତନାର

ସୀମାଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେହିଁ ଆପଣାକୁ ଅତିରିକ୍ତ ଭାବରେ ସୀମାବଦ୍ଧ କରି ରଖିଦେବା ।

*

ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବଦଳାଇ ଦେବା,– ତାହାହିଁହେଉଛି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉପାୟ । ତୁମେ ନିଜେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଅ, ଏବଂ ତା' ହେଲେ ତୁମେ ସାରା ପୃଥିବୀକୁ ମଧ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଣି ଦେବାର ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ।

*

ପୃଥିବୀ ରକ୍ଷା ହେଉ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲେ ତୁମେ ନିଜେ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଚେତନାକୁ ଉଠିଯାଅ ।

*

ପୃଥିବୀ ରକ୍ଷା ହେଉ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲେ ଆପଣାର ଚେତନାଟିକୁ ବଦଳାଇ ଦିଅ ।

*

ପୃଥିବୀକୁ ବଦଳାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲେ ତୁମେ ନିଜକୁହିଁ ବଦଳାଇ ଦିଅ । ଏକ ସତ୍ୟ ଚେତନା ଯେ ସତକୁ ସତ ଏହି ଜଡ଼ ପୃଥିବୀକୁ ଆପଣା ହାତରେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇ ପାରିବ ଓ ଏହି ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ଯେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଏକତ୍ୱର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ଘଟି ପାରିବ, ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ରୂପାନ୍ତର ଦ୍ୱାରାହିଁ ତୁମେ ସେହି କଥାଟିକୁ ପ୍ରମାଣ କରିଦିଅ ।

ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାପ୍ରାପ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରର ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ନୂତନ ଶକ୍ତି, ଏକ ଦିବ୍ୟତର ଏବଂ ସର୍ବସମର୍ଥ ଶକ୍ତି ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସଙ୍ଗଠନ ଦ୍ୱାରା, ସେଗୁଡ଼ାକ ଯେତେ ବ୍ୟାପକ ଓ ସମଗ୍ର ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ଆମେ ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ଆଦୌ କିଛି ହାସଲ କରିପାରିବା ନାହିଁ ।

୨୩ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୨

*

ଆପଣାକୁ ଯେତେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ଗଢ଼ିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଭୌତିକ ସ୍ତରର କୌଣସି ସଙ୍ଗଠନ ମାନବୀୟ ଦୁଃଖଚୟ ଲାଗି କେବେହେଲେ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ସମାଧାନ ସମ୍ଭବ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

ମଣିଷକୁ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଚେତନାସ୍ତରକୁ ଉଠିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ନିଜ ଅଜ୍ଞାନ, ସୀମାବଦ୍ଧତା ଏବଂ ସ୍ୱାର୍ଥପରତାର କବଳ ଭିତରୁ ଆପଣାକୁ ବାହାରକରି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ତେବେଯାଇ ସିଏ ଆପଣାର ଦୁଃଖଭୋଗରୁ ବି ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସିବ ।

୨୧ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୫୩

*

ଏକ **ସମଗ୍ର ଏବଂ ପ୍ରଗାଢ଼ ଯୋଗସାଧନା ଦ୍ୱାରା** ଆପଣାର ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇବା, ତାହାହିଁ ପୃଥିବୀର ସହାୟତା କରିବା ଲାଗି ସର୍ବୋତ୍ତମ ପଥ ।

ଜୁଲାଇ ୧୯୬୫

*

ଆମେ ନିଜକୁ ଯେତିକି ଅଧିକ ଭଲ ଓ ଅଧିକ ଉପଯୁକ୍ତ କରି ଗଢ଼ି ପାରିବା ଠିକ୍ ସେହି ଅନୁପାତରେହିଁ ଏହି ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଭଲ ହୋଇପାରିବ । ଏହି ସଂସାର କେବଳ ଆମ ଚେତନାରହିଁ ଏକ ପ୍ରକ୍ଷେପଣ ଓ ଏକ କ୍ରିୟା ବୋଲି ବେଦାନ୍ତରେ ଯାହା କୁହାଯାଇଛି, ତାହା ବ୍ୟାବହାରିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଯେପରି ସତ୍ୟ, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ସତ୍ୟ । ସାମୂହିକ ଭାବରେ ହେଉ ଅଥବା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ ହେଉ, ମନୁଷ୍ୟଜାତି ଆଜି ଯେଉଁ ସବୁ ଦୁଃଖ ଭୋଗ ଗରୁଛି, ଆମ ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ସ୍ୱଭାବର ମୂଳରେ ରହିଥିବା ଭୁଲ୍‌ଗୁଡ଼ିକରେହିଁ ତାହାର କାରଣ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଆମକୁ ସେହି ଅନିଷ୍ଟକାରୀ ତତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ପରିଷ୍କାର ହୋଇ ବାହାରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ,— ସର୍ବପ୍ରଥମେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ବାହାରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେବେ ଯାଇ ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଆବର୍ଜନାମୁକ୍ତ ସ୍ୱଚ୍ଛ ପୃଥିବୀ ଦେଖିବାର ଆମ ଆଶାଟି ସଫଳ ହୋଇ ପାରିବ । ଆତ୍ମ ବିଶୁଦ୍ଧିକରଣର ଏକ ଯୋଗସାଧନାକୁ ଆମେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଯୋଗର ଏକ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ସର୍ତ୍ତ ବୋଲି ଅବଶ୍ୟ ଜାଣିବା ।

ମାତ୍ର, ପରିଶେଷରେ, ଏକଥା ନିଶ୍ଚୟ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ପରମ ନିୟତି ଏହି ପୃଥିବୀର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଆନତ କରି ରଖିଛି ଏବଂ ତାହାର କର୍ମଧାରାଟି ସର୍ବଦା ଆମର ଯାବତୀୟ ଗଣନା ଓ କଳନାର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଛି ।

୧୬ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୭

*

ପୃଥିବୀକୁ ବଦଳାଇ ଦେବା ପାଇଁ ତୁମ ଭିତରେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉପଯୁକ୍ତ ଶକ୍ତି ସମ୍ଭବ ହୋଇ ନ ପାରିଛି, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ପୃଥିବୀ ଆଦୌ ଠିକ୍ ବାଟରେ ଗତି କରୁ ନାହିଁ ବୋଲି କହିବାରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଅର୍ଥ ନାହିଁ । ଏବଂ, ଏହି ପୃଥିବୀରେ ଠିକ୍ ବାଟରେ ଗତି ନ କରୁଥିବା କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଯଦି ତୁମେ ନିଜ ଭିତରୁ ବିଲୁପ୍ତ କରି ଦେଇ ପାରିବ, ତେବେ ତୁମେ ଅବଶ୍ୟ ଏକଥାଟିକୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବ ଯେ ଏହି ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟ ଆଉ ମୋଟେ ଭୁଲ୍ ବାଟରେ ଗତି କରୁ ନାହିଁ ।

*

ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଯଥାର୍ଥରେ ବଦଳିଯାଇ ପାରିବ, ସେତେବେଳେ ତୁମ ଚାରିପାଖରେ ରହିଥିବା ଏହି ସବୁକିଛି ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ବଦଳିଯିବ ।

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମତ

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଖିଆଲ ଏବଂ ମିଜାଜଗୁଡ଼ାକୁ ତୁମକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବିଚଳିତ କରିବାକୁ ଯେ ତୁମେ ଆଦୌ ଅବସର ଦେଉ ନାହଁ, ଏପରି କରି ତୁମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଠିକ୍ କଥାହିଁ କରୁଛ । ଦିବ୍ୟ ପରମ ଉପସ୍ଥିତି, ପରମ ପ୍ରେମ ଏବଂ ପରମ ସୁରକ୍ଷାର ଅନୁଭବଟିକୁ ନିଜ ଭିତରେ ବହନ କରି ତୁମକୁ ସେସବୁର ଅନେକ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଯାଇ ବିଚରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ବାହାରୁ କୌଣସି କଥା ଯେପରି ତୁମ ଭିତରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ନ କରେ ଏବଂ ତୁମକୁ ବିଚଳିତ କରି ନ ପକାଏ । ଅନ୍ୟଲୋକମାନେ ଯାହା ଭାବୁଛନ୍ତି, କରୁଛନ୍ତି ବା କହୁଛନ୍ତି, ତାହାର ଆଦୌ ଖୁବ୍‌ବେଶୀ ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ । ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ତୁମେ ଯେଉଁ ସମ୍ବନ୍ଧଟିର ସ୍ଥାପନା କରିପାରିଛ, ତାହାହିଁ ଏକମାତ୍ର ଅସଲ କଥା ।

୩୦ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୩

*

ଆଉ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରଭାବ ଲାଗି ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଉ, ତାହାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଦୁଃଖଦ ଅବସ୍ଥା ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ । କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ବ୍ୟତୀତ ଆମେ ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରଭାବକୁହିଁ ଆମ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଦେବା ନାହିଁ ।

୨୨ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୪

*

ଅନ୍ୟମାନେ ଯାହା କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ବା କହୁଛନ୍ତି, ତାହା ଦ୍ୱାରା ଆହତ ଅନୁଭବ କରିବା ହେଉଛି ଦୁର୍ବଳତାର ଏକ ସଙ୍କେତ । ସେଥିରୁ ଏହି ପ୍ରମାଣ ମିଳିଯାଏ ଯେ ଆମର ସମଗ୍ର ସତ୍ତାଟି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଐକାନ୍ତିକ ଭାବରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାର ଅଭିମୁଖୀ ହୋଇ ପାରି ନାହିଁ, ଆପଣାକୁ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଭାବଟି ମଧ୍ୟକୁ ଆଦୌ ଆଣି ପାରି ନାହିଁ । ଏବଂ ପୁନଶ୍ଚ, ଶ୍ରଦ୍ଧା, ସହନଶୀଳତା, ବୁଝିବା ଶକ୍ତି ଓ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଦେଇ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ସେହି ଦିବ୍ୟ ବାୟୁମଣ୍ଡଳଟିକୁ ଆପଣା ସହିତ ବହନ କରି ରହିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆଉ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅହଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନିଜର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଜଣାଇ କେବଳ ଆମର ଅହଂଟାହିଁ ଆପଣାକୁ ବାହାରକୁ ନିକ୍ଷିପ୍ତ କରିଦେବାରେ ଲାଗିଥାଏ । କେଡ଼େ କଠିନତା ଏବଂ ଆହତ

ମନୋଭାବଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଆମେ ତାହା କରିଥାଉ ଓ ଫଳରେ ଅସମଞ୍ଜସତାଟାହିଁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଅହଂ କେତେବେଳେ ହେଲେ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ ଯେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥା'ନ୍ତି, ଏବଂ ତେଣୁ, କେବଳ ନିଜ ଅହଂଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଯଦି ଆମେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର କରି ବାହାରୁ, ତେବେ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଏକ ଗୁରୁତର ଭୁଲ୍‌ହିଁ କରିଥାଉ ଓ ତାହା ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ଭାବରେ ବିଭ୍ରାନ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ବଢ଼ାଇ ଦେଇଥାଏ । ଆବେଗଗୁଡ଼ାକର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଅସିହିଷ୍ଣୁ ଭାବରେ ଆମେ ଯାହାକିଛି କରୁ, ତାହାକୁ କଦାପି ଦିବ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା କେବଳ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସମଞ୍ଜସତା ମଧ୍ୟରେ ସବୁକିଛି କରିଥା'ନ୍ତି ।

*

ତୁମେ ଭାରି ଦୁଃଖ ଭୋଗିଲ, କାରଣ, ନିଜ ଆତ୍ମାର ବାଣୀକୁ ଶୁଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନ କରି ତୁମେ ଏପରି କେତେକ ଅମାର୍ଜିତ ମନ ଏବଂ ଅସ୍ୱଚ୍ଛ ଚେତନାର ଇଙ୍ଗିତଗୁଡ଼ାକ ସତ୍ୟ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିନେଲ, ଯେଉଁମାନେ କି ସର୍ବତ୍ର କେବଳ ଅସୁନ୍ଦରତା ଏବଂ ଅଶୁଦ୍ଧତାରହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିଥା'ନ୍ତି – କାରଣ ଚୈତ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧତାଟି ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ଆଦୌ କୌଣସି ସଂସ୍ପର୍ଶ ନ ଥାଏ ।

ଏହିସବୁ ଭୁଲ୍ ଇଙ୍ଗିତ ଲାଗି କାନ ଦେବାକୁ ତୁମେ ମୋଟେ ରାଜି ହୁଅ ନାହିଁ, ଆପଣାକୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛା ପ୍ରଣୋଦିତ ଭାବରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଅଭିମୁଖୀ କରି ରଖ ଏବଂ ତାଙ୍କରି ପରମ ମାର୍ଗଦର୍ଶନରେ ରହିଥିବା ତୁମର ବିଶ୍ୱାସକୁ ପୁନଃପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରିଦିଅ ।

*

କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶ ସର୍ବଦା ବିଭ୍ରାନ୍ତି ଓ ଅସମଞ୍ଜସତା ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଏ, କ୍ଷୁଦ୍ର କଳହ ଓ ଗୋଳମାଳହିଁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଏ । ଏଭଳି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଭିତରେ ସାଧାରଣତଃ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ବିଷୟରେ ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାରର ଝୁଙ୍କ୍ ବି ରହିଥାଏ, ଏବଂ ସମସ୍ତେ କେବଳ ସେମାନଙ୍କର ବିରୋଧ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥା'ନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିର ଆରୋଗ୍ୟବିଧାନ ଅତ୍ୟନ୍ତ କଷ୍ଟକର, ଏବଂ ସେଥିଲାଗି ନିଜ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ମୌଳିକ ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ।

ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସର୍ବୋତ୍ତମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ, ଆମେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଆଦୌ **କୌଣସି ଧ୍ୟାନ ଦେବା ନାହିଁ** ଏବଂ ସରଳତା ଓ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଆମର ଯାହାସବୁ କରିବାର ଅଛି କରିବାରେ ଲାଗିଥିବା ।

*

ଲୋକମାନଙ୍କର ପ୍ରତିକ୍ରିୟାସବୁ ଯେତେ ଅପ୍ରୀତିକର ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । ପ୍ରାଣିକ ଉପାଦାନଟା ସର୍ବତ୍ର ରହିଛି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି; ତାହା କେତେକେତେ ଅଶୁଦ୍ଧତା ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛି । ଭୌତିକଟା ମଧ୍ୟ କେତେକେତେ ଅଚେତନା ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛି । ଯେତେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଲାଗିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଆରୋଗ୍ୟବିଧାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ କେବଳ ଅନେକ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ସାହସ ସହିତ ଆମକୁ ସେହି ଦିଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ତୁମର ସ୍ୱଭାବ 'କ'ର ସ୍ୱଭାବଠାରୁ ନିମ୍ନସ୍ତରର ବୋଲି ତୁମକୁ କିଏ କହିଲା ? ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ନିଜର ସ୍ୱଭାବ ରହିଛି ଏବଂ ସିଏ ନିଜ ବାଟରେ ଗତି କରିବାରେ ଲାଗିଛି ଏବଂ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ନିଜକୁ ତୁଳନା କରିବାରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ ଏବଂ ଅନେକ ସମୟରେ ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିପଜ୍ଜନକ ବି ହୋଇଥାଏ ।

୪ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୩୪

*

ଭୀରୁତା ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ଦାମ୍ଭିକତା । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଭୀରୁ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କର, ସେତେବେଳେ ତାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ, ତୁମ ବିଷୟରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଯେଉଁ ମତ ରହିଛି, ତୁମେ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଆନ୍ତରିକତା ଅପେକ୍ଷା ତାହାରି ଉପରେହିଁ ଅନେକ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ ।

*

ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କର ମତ ଉପରେ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବାର ଆଦୌ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନ ଥାଏ । କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ କେତେଟା ଅସ୍ଥାୟୀ ଧାରଣାକୁ ଆଶ୍ରୟ କରିଥିବା କେତେଟା ଅସ୍ଥାୟୀ ପରିଣାମରୂପେହିଁ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଥା'ନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ସମୟରେ ଏବଂ ନୂତନ ଧାରଣାଗୁଡ଼ିକ ଫଳରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ନିଶ୍ଚୟ ବଦଳି ଯାଇପାରିବ ।

*

ଯାହାର ନିଜର କୌଣସି ଦୋଷ ନ ଥାଏ , ସିଏ କଦାପି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମତକୁ ଖାତିର କରେ ନାହିଁ ।

*

ସିଏ କାହିଁକି ସେହିସବୁ ଧମକକୁ କର୍ଣ୍ଣପାତ କରୁଛି ? ତା'ର କେବଳ ନିଜ ଅନ୍ତଃନିର୍ଦ୍ଦେଶଟିକୁ ମାନି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ ଓ ଲୋକସାଧାରଣଙ୍କର ମତାମତ ପ୍ରତି କର୍ଣ୍ଣପାତ କରିବା

ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

*

ଯେତେବେଳେ ତୁମେ କୌଣସି ସ୍ୱାର୍ଥରହିତ ଲକ୍ଷ୍ୟର ସାଧନ ଲାଗି ଆପଣାକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିଛ, ସେତେବେଳେ ସାଧାରଣ ଲୋକେ ତୁମକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବେ ଅଥବା ସମର୍ଥନ ବି କରିବେ ବୋଲି ତୁମେ କଦାପି ଆଶା କରିବ ନାହିଁ । ଓଲଟି, ସେମାନେ ସବୁବେଳେ ତୁମ ସହିତ ସଂଗ୍ରାମ କରିବାକୁ ଆସିବେ, ତୁମକୁ ଘୃଣା କରିବେ ଓ ତୁମକୁ ଅଭିଶାପ ଦେବାରେ ଲାଗିଥିବେ ।

ମାତ୍ର ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ତୁମର ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ରହିଥିବେ ।

୧୭ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୫୩

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ନମନୀୟ ଓ ଗ୍ରହଣଶୀଳ ହୋଇ ରହିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ତୁମ ଭିତରେ ପୂର୍ବରୁ ବଦ୍ଧମୂଳ ହୋଇ ରହିଥିବା କୌଣସି ଧାରଣା ଅଥବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତର କଠିନତା ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ତୁମେ କଦାପି ତାଙ୍କର ବିରୋଧାଚରଣ କରିବ ନାହିଁ । ଏବଂ ଏଥିଲାଗି ତୁମ ଭିତରେ ଅନେକ ଶକ୍ତି ରହିଥିବା ଦରକାର, କାରଣ ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାଟି ପାଖରେ ତୁମେ ଯେତିକି ଗ୍ରହଣଶୀଳ ହୋଇ ପାରିଥିବ, ସେହି ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ସହିତ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସି ନ ଥିବା କେତେ କେତେ ଅନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ତୁମକୁ ସେତିକି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ସଂଘାତରେ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ନିଜର ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ତୁମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ କରିଦିଅ । ତେବେ ଯାଇ ସେହି ଇଚ୍ଛା ଯେକୌଣସି ଅନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ବାଧ ହେବାରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିବ ।

୧୯ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୫୩

*

ଯଦି ଏହି ସଂସାରରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଓ ସକଳ ଶୁଦ୍ଧତା ସହିତ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରେ ଏକମାତ୍ର ତୁମେହିଁ ଆପଣାକୁ ନିବେଦନ କରି ଦେଇଥାଅ — ଏବଂ ଏଣୁ, ଏକାକୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହି ପୃଥିବୀର ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ସ୍ୱଭାବତଃ ତୁମକୁ ଭୁଲ୍ ବୁଝିବାରେ ଲାଗିଥିବେ,— ତେବେ, ତୁମେ ତଥାପି ଯେ କାହିଁକି ତାହା ନ କରିବ, ତାହାର ଆଦୌ କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ ।

*

'କ' ମୋ' ନାମରେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଇ ଅଭିଯୋଗ କରିଛି ବୋଲି ଶୁଣି ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି ବିଚଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ମୁଁ ତ ତା' ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଭାବରେ ସଦୟ ଥିଲି ବୋଲି ଭାବୁଛି ।

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ପୃଥିବୀଠାରୁ ଠିକ୍ ଏହିପରି ଏକ ବ୍ୟବହାର ପାଇଥିଲେ । ଏପରିକି ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଏଥିରୁ ଆଦୌ ରକ୍ଷା ପାଇ ନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ, ତୁମେ ବେଶ୍ ଦେଖି ପାରୁଥିବ ଯେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମ ସହିତ ଅନେକ ବେଶ୍ ଭଲ ଭଲ ସଙ୍ଗୀ ରହିଛନ୍ତି ଓ ତେଣୁ ଦୁଃଖ କରିବାର ଆଦୌ କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ ।

*

ତୁମେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାର ପରିପୂରଣ ଲାଗି ମୋଟେ କିଛି କର ନାହିଁ, ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ ଲାଗିହିଁ ସବୁକିଛି କର ।

ତୁମେ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଗୁଡ଼ାକୁ ମେଣ୍ଟାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ କିଛି କର ନାହିଁ । ସେପରି କଲେ ତୁମର ଜୀବନ ଏକାବେଳେକେ ଛିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇଯିବ ।

୧୯୭୨

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବନ୍ଧନ

ମାନବିକ ସମ୍ବନ୍ଧର ଭୂମି ଉପରେ ଆଧାରିତ ସବୁକିଛି ଭାରି ଅସ୍ଥିର, ଭାରି କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ; ସବୁକିଛି ଭାରି ଗୋଳିଆମିଶା ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ କେବେହେଲେ ସନ୍ତୋଷ ଦେଇ ପାରେ ନାହିଁ । କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ମଧ୍ୟରେ ଓ ତାହାରି ମଧ୍ୟ ଦେଇ ସବୁକିଛିହିଁ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହେ ସନ୍ତୋଷ ଦେଇପାରେ ।

*

ତୁମ ସତ୍ତାର ସଚେତନ କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ 'କ'ଙ୍କ ସହିତ ତୁମର ସମ୍ବନ୍ଧ ତୁମେ ଯେପରି କହୁଛ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଯେ ରହିଛି, ସେଥିରେ ମୋ'ର ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ସେହି ଅବଚେତନାଟା ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଆମର ସତର୍କ ରହିବା ଉଚିତ, ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁହିଁ ଆଦୌ କୌଣସି (...) ବନ୍ଧୁତା ଓ ଘନିଷ୍ଠତା ନ ରଖିବାହିଁ ସର୍ବଦା ଅଧିକ ଉଚିତ ହେବ, କାରଣ ଅବଚେତନ ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶଟିର ସ୍ତରରେ ଅନେକ ସମୟରେ ଏପରି ନାନା ବନ୍ଧନର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଯାଏ ଯାହାକି ସାଧନାର ପଥରେ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ।

ବାବୁରେ ତୋ' ଲାଗି ମୋର ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସବୁବେଳେ ରହିଛି ।

*

କୌଣସି ବାସନା ଓ କୌଣସି ଆସକ୍ତି ନ ଥିବା ଏକ ବନ୍ଧୁତାକୁହିଁ ଏଠାରେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମାଧାନ ବୋଲି କୁହାଯିବ; ମାତ୍ର ସେହି ସମାଧାନଟିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ହେଲେ ନିଜ ଉପରେ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରହିଥିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ଏବଂ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରି ନ ଥିବାରୁ ମନ୍ଦଟାକୁ ଆଦୌ ପ୍ରଲୁବ୍ଧ ନ କରିବା ଏବଂ ଯାବତୀୟ ପ୍ରକାରର ବନ୍ଧନ ଛିନ୍ନ କରିବାକୁହିଁ ଅଧିକ ଉଚିତ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

*

ଏକଦା ତୁମେ ଭାରି ବାସନାବେଗପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିଲ ଏବଂ ତୁମର ସ୍ନେହ ସଂପର୍କଗୁଡ଼ାକ ଅଚିରେ ନାନା ବାସନା ଦ୍ୱାରା ତୀବ୍ର ଭାବରେ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହେବାର ସ୍ତରକୁ ଖସି ଆସିଲା ଏବଂ ଫଳରେ ତୁମ ଭିତରେ ଯାବତୀୟ ସମତା ନଷ୍ଟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା ।

ମାତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେଲଣି, ଏବଂ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଆଗ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଧୀର ଓ ଶାନ୍ତ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ପାରିଲଣି । ଏହିପରି ଭାବରେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଦିନ ଆସିବ, ଯେତେବେଳେ କି ଆଉ କୌଣସି

ଆସକ୍ତି ରହିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ଆଦୌ କୌଣସି ଦାବି ଏବଂ ଅହଂକେନ୍ଦ୍ରିକତା ନ ଥାଇ କେବଳ ସନ୍ଦୀପିତ ଓ ମଧୁର ସହାନୁଭୂତିହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥିବ ।

*

ଆକର୍ଷଣର ପ୍ରକାରଟି ଉପରେ ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି ।

ଯଦି ଆକର୍ଷଣଟି ଦେହସ୍ତରର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଭିତରେ ଥିବା ପ୍ରାଣୀଟି ତାହାକୁ ସନ୍ତାନପ୍ରସବ ଯାଏ ପରିଚାଳିତ କରି ନେବାକୁ ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ପ୍ରବୃତ୍ତି ରହିଥାଏ, ତେବେ ସବୁଠାରୁ ଭଲ କଥା ହେବ ଯେ ତୁମେ ଏହି ସ୍ଥାନଟି ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟତ୍ର ଚାଲିଯିବ ଏବଂ 'କ' ସହିତ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆଦୌ କୌଣସି ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ସେପରି ଏକ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରିବାର ଅର୍ଥ ହେବ ଯେ, ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଟିର ପ୍ରଭାବ ତୁମ ଭିତରେ କେବଳ ନିମ୍ନତର ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଗ୍ରତ କରି ଆଣିବା ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରିବାହିଁ ସାର ହେବ ।

ଆକର୍ଷଣଟି ଯଦି ପ୍ରାଣ ସ୍ତରରେ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ତାହାକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରି ଆଣିବାକୁ ଓ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ମଧ୍ୟରେ ରଖିବାକୁ ତୁମେ ଅବଶ୍ୟ ଏକ ଚେଷ୍ଟା କରିପାରିବ; ଏପରି କରିବାକୁ ହେଲେ ତୁମକୁ ଯାବତୀୟ ଅତିଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁତ୍ୱସ୍ଥାପନରୁ ଦୂରରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଏବଂ, ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ବାସ କରୁଥିବାରୁ ଯେତିକି ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବା ନିତାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ, ନିଜର ସଂପର୍କକୁ ତୁମେ ସେତିକିଯାଏ ହ୍ରାସ କରି ଆଣିବ ।

ଆକର୍ଷଣଟି ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ଏକ ଭାବପ୍ରବଣତା ଏବଂ ସଂବେଗପ୍ରଧାନତା ରହିଥିଲେ, ତୁମର ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଲାଗି ଏକ ଆକାଙ୍‌କ୍ଷା ରଖିବାର ସାଧାରଣ ପ୍ରୟାସ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ତାହାକୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଥ ଯୋଗାଇ ଦେଇ ପାରିବ ଓ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଆଡ଼କୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରି ରଖି ପାରିବ ।

ତେଣୁ, ତୁମମାନଙ୍କର ଆନ୍ତରିକତା ଏବଂ ପାରସ୍ପରିକ ସଦିଚ୍ଛା ଉପରେହିଁ ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରିବ ।

*

ତୁମେ ଯେ ଏଡ଼େ ଖୋଲା ହୋଇ ପାରୁଛ, ତୁମ ଭିତରେ ଯେ ଏତେ ନିଷ୍ଠା ରହିଛି, ସେ କଥା ମୋତେ ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି ଭଲ ଲାଗୁଛି । ଏ କଥାରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଯେକୌଣସି ଘନିଷ୍ଠ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ପ୍ରାଣିକ ଅବମିଶ୍ରଣରୁ ଦୂରେଇ କରି ରଖିବା ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି କଷ୍ଟକର କଥା । ମାତ୍ର, ସବୁପ୍ରକାରର ସମ୍ବନ୍ଧରୁ ନିଜକୁ ଛିନ୍ନ କରି ଆଣିଲେ ଯେ ତାହାର ପ୍ରତିକାର ମିଳିଯିବ, ସେ କଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ । ସେଥିଲାଗି ସର୍ବଦା ଭାରି ସତର୍କ ହୋଇ (ନିଜେ ନିଜର ପ୍ରହରୀ ପରି ହୋଇ) ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ,

କୌଣସି ପ୍ରାଣିକ ଆକର୍ଷଣକୁ ଆମର ଯାବତୀୟ କ୍ରିୟା ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଶାସନ କରିବା ଲାଗି କଦାପି ବାଟ ଛାଡ଼ି ନ ଦେବା ବିଷୟରେ ସର୍ବଦା ସଜାଗ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୯ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୦

*

ମାନବୀୟ ଯାବତୀୟ ମୋହ ଓ ବନ୍ଧନରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ ସୁଖଲାଭ କରି ପାରିବ ।

୬ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

ଗୁରାଇ ତୁରାଇ କରି ମନେ ପକାଇବା,— ତାହାହିଁ ହେଉଛି ମୋହର ଏକ ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ ଓ ତାହା ଅନେକ ବିପଦରେ ଆଣି ପକାଇ ଦେଇଥାଏ ।

*

ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ନୀରବ ହୋଇଯିବା ଏବଂ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ବିକାଶ ଦିଗରେ ମନୋନିବେଶ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଅଧିକ ଭଲ ହୋଇ ପାରିବ । ଆଉ କିଛି ଦିନ ପରେ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଯାବତୀୟ ମୋହରୁ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରି ପାରିବ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଓ ଅନାୟାସ ଭାବରେ ତୁମେ ନିଜର ପତ୍ରାଳାପ ଆରମ୍ଭ କରି ପାରିବ । ଏବଂ ସେତେବେଳେ ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉପଯୋଗୀ ହେବ ଓ ତଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଲାଭ ବି ହେବ । ମାତ୍ର ସର୍ବଦା ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ନିୟମ ହେଉଛି, ତୁମେ ଯାହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ, ତୁମକୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୧୭ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୫୬

*

ତୁମ ପରିବାରର ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ସହିତ ତୁମ ଭିତରେ ଯେଉଁ ମୋହ ରହିଛି, ସେଥିରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିବାରେ ତୁମେ ଏହି ସ୍ଥାନଟିର ପରିବେଶର ସୁଯୋଗ ଗ୍ରହଣ କର ।

ତୁମକୁ ଏହି କଥାଟିକୁ ଶିକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ, ତୁମର ଆଉ କୌଣସି ଭାଇ ନାହାନ୍ତି, ଭଉଣୀ, ବାପା, ମାଆ କେହିହେଲେ ନାହାନ୍ତି । ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଓ ମୋ' ବ୍ୟତୀତ ତୁମର କେହି ନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ପରିବାରର ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଯାହାକିଛି ଘଟିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ସେସବୁ ବିଷୟରେ ମୁକ୍ତ ଓ ଉଦାସୀନ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମର ସମସ୍ତ ପରିବାର କହିଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ଆମକୁ ବୁଝାଉଛି; ଆମେହିଁ ତୁମର ରକ୍ଷା କରିବୁ, ତୁମର ସବୁକିଛି ହୋଇ ରହିବୁ ।

ପରମ ଦିବ୍ୟତା ପ୍ରତି ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ

ସାମାଜିକ ଏବଂ ପାରିବାରିକ ଯେକୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କ ପ୍ରତି କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଅନେକ ଗୁଣ ଅଧିକ ପବିତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯିବ । ମନୁଷ୍ୟର ସାମୂହିକ ଜୀବନ ମଧ୍ୟରେ ଯେ ଏହି କର୍ତ୍ତବ୍ୟଟିକୁ ପ୍ରାୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅବହେଳା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରା ଯାଇଥାଏ ଓ ଭୁଲ୍ ବୁଝା ଯାଇଥାଏ, ଏହି କାରଣରୁହିଁ ତାହାକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ପବିତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

*

ଆପଣାକୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ପାଖରେ ସମର୍ପଣ କରି ଦେଇଛି, ଆପଣାର ସେହି ସମର୍ପଣକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସଘନ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ତା'ର ଆଉ କୌଣସି ଅନ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନାହିଁ । ଏହି ଜଗତ ଏବଂ ସେଥିରେ ବାସ କରୁଥିବା ଲୋକମାନେ ସର୍ବଦା ପରମ ଦିବ୍ୟତା ପ୍ରତି ଆପଣାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟଠାରୁ ମାନବୀୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ — ସମାଜ ଓ ପରିବାର ପ୍ରତି ସେମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରତର ସ୍ଥାନ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିଛନ୍ତି । ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ୟ ପ୍ରତି ଆପଣାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବାକୁ ସେମାନେ ନିନ୍ଦାସୂଚକ ଭାବରେ ଅହଂକୈନ୍ଦ୍ରିକତା ଏବଂ ସ୍ୱାର୍ଥପରତା ବୋଲି କହିଛନ୍ତି । ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ୟଟି ବିଷୟରେ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଆଦୌ କୌଣସି ଅନୁଭବ ନାହିଁ, ସେମାନେ ବସ୍ତୁତଃ ଆଉ କିପରି ଭାବରେ ଏହି କଥାଟିର ବିଚାର କରି ପାରନ୍ତେ ! ମାତ୍ର ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ ସେମାନଙ୍କ ବିଚାରର ଆଦୌ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛାଟି ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସାମର୍ଥ୍ୟ ନାହିଁ । ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଅଜ୍ଞାନଜନିତ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରକୃତରେ ଆଉ କିଛିହେଲେ କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଅନ୍ୟର ହୃଦ୍‌ବୋଧ କରାଇବା ଲାଗି ତୁମେ ଆଦୌ କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା କରିବ ନାହିଁ; ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଥା ହେଉଛି ଯେ ଏସବୁ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ନିଜକୁ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସଂପୃକ୍ତ କିଂବା ବିଚଳିତ ହେବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ । ଆପଣାକୁ ତୁମେ ପରମ ଯତ୍ନର ସହିତ ଆପଣାର ସେହି ଉତ୍ସର୍ଗରୂପୀ ପ୍ରାସାଦଟି ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦ କରି ରଖିବ ଏବଂ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁହିଁ ସାହାଯ୍ୟ ଆସିବ ବୋଲି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିବ, କେବଳ ସେହିଠାରୁହିଁ ଯାବତୀୟ ସୁରକ୍ଷା, ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଏବଂ **ସମର୍ଥନ** ଆସି ପହଞ୍ଚିବ ବୋଲି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିବ । ନିଜ ପକ୍ଷରେ ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କର ସମର୍ଥନ ଏବଂ ସ୍ୱୀକୃତି ରହିଛି ବୋଲି ଯିଏ ଜାଣିଛି, ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ତା'ର ନିନ୍ଦା କରିବାକୁ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ସିଏ ମୋଟେ ବିଚଳିତ

ହେବ ନାହିଁ ।

ପୁନଶ୍ଚ, ଆପଣା ଜୀବନଟିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସଂଗଠିତ କରି ରଖିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତି ଆପଣାକୁ ନିତାନ୍ତ ଅଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରି ନାହିଁ କି ? ଗୋଟାଏ ସରକାର ପରେ ଆଉ ଗୋଟାଏ ସରକାର ଆସୁଛି, ଗୋଟାଏ ବଂଶ ପରେ ଆଉ ଗୋଟାଏ ବଂଶର ଶାସନ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଉଛି, ଶତାବ୍ଦୀ ପରେ ଶତାବ୍ଦୀ ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଯାଉଛି, ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟର ଦୁଃଖଭୋଗ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ଭାବରେ ଠିକ୍ ସେହିପରି ରହିଛି । ମଣିଷ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁପରି ରହିଛି, ସେହିପରି ହୋଇ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା'ର ଦୁଃଖଭୋଗ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ଠିକ୍ ସେହିପରି ହୋଇ ରହିଥିବ; ମନୁଷ୍ୟ ଏହିପରି ଭାବରେ ଅନ୍ଧ, ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ଏବଂ ଯାବତୀୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସତ୍ୟ ଲାଗି ଅନୁଦ୍‌ଘାଟିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା'ର ଦୁଃଖ କଦାପି ଅପସରି ଯିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଚେତନାରେ କେବଳ ଏକ ରୂପାନ୍ତର ବା ସନ୍ଦୀପନ ଘଟିଲେ ଯାଇ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ଅବସ୍ଥାରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ଭବ ହେବ । ଏଣୁ, ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ଏହି କଥାଟି ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇଯାଉଛି ଯେ, ଦିବ୍ୟ ଚେତନାର ଆକାଙ୍‌କ୍ଷା ଓ ଦିବ୍ୟ ଚେତନାର ଉପଲବ୍ଧିହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ସର୍ବପ୍ରଥମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ ।

୧୩ ଜୁନ୍ ୧୯୩୭

*

*''ଅନ୍ୟ ସକଳ ପ୍ରଭାବକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ଆମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିଜକୁ କେବଳ ତୁମରି ପ୍ରଭାବ ଲାଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବୁ ।''**

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶକ୍ତିର ଅନ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶକ୍ତି ଉପରେ ଏକ ପ୍ରଭାବ ରହିଛି ଓ ଉଭୟ ପକ୍ଷରୁହିଁ ସେହି ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଟି ଲାଗି ରହିଛି । ଏହି ଅନବରତ ଏବଂ ସାଧାରଣ ବିଭ୍ରାନ୍ତି ଅଥବା ପ୍ରଭାବଟିରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବା ପାଇଁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଉପାୟ ରହିଛି; ସେହି ମାର୍ଗଟି ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବେଶିତ କରି ରଖିବା ଏବଂ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଚେତନା ଲାଗିହିଁ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ରଖିବା ।

*

କୌଣସି ପ୍ରକାର ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ତରୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଭ୍ୟାସ ଓ ଆସକ୍ତିମାନ

* ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ଧ୍ୟାନମାଳା, ଶତବାର୍ଷିକୀ ସଂସ୍କରଣ, ପ୍ରଥମ ଖଣ୍ଡ, ପୃଷ୍ଠା-୩୭୭ ।

ତଥାପି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି କୌଣସି ଯଥାର୍ଥ ସମଗ୍ର ସମର୍ପଣ କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଯାବତୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଦିଗକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁହିଁ ଧାବିତ କରାଇ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ମିଳନ ଏବଂ ସମର୍ପଣର ସାଧନରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ପ୍ରାଣିକ ସ୍ତରର ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକରେ ସବୁବେଳେହିଁ ବିପତ୍ତି ରହିଥାଏ ।

ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଆମର ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶଟିକୁ ନେଇ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ନିର୍ବିଶେଷ ଭାବରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ କରିଦେବାକୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ସମାଧାନ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ଅପେକ୍ଷା ମନୁଷ୍ୟସ୍ତରୀୟ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ଲାଗି ତୁମେ ଅଧିକ ଆଗ୍ରହ ଦେଖାଇଲ; ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟସ୍ତରୀୟ ବନ୍ଧୁତ୍ୱକୁ କେବଳ ଏକ ଅସ୍ଥାୟୀ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଆପଣାକୁ ଦୁଇଟିଯାକରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ପରି ଅନୁଭବ କରୁଛ । ଏକଥା କଦାପି ସତ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ତୁମଠାରୁ ତାଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧଟିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ନେଇଛନ୍ତି । ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧଟିକୁ ସିଏ କେବେହେଲେ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରି ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତ କଥା ହେଉଛି ଯେ, ତୁମେ ନିଜେ ଯାଇ ପ୍ରାଣିକ ଅସମର୍ଥତାର ଏକ ଦଶା ଭିତରେ ପତିତ ହୋଇଛ ଏବଂ ତେଣୁ ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧଟିକୁ ଅନୁଭବହିଁ କରି ପାରୁ ନାହଁ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସତତ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ରହି ପାରିବା ଲାଗି ଆମର କ'ଣ କରିବା ଉଚିତ, ଯେପରିକି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଅଥବା କୌଣସି ଘଟଣା ଆମକୁ ସେହି ସଂସ୍ପର୍ଶଟିରୁ କଦାପି ଛିନ୍ନ କରିଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ ?

ଅଭୀପ୍ସା, ଆନ୍ତରିକତା ।

୧୯୭୨

ବିବିଧ

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ କର୍ଦ୍ଦମପଥ ଧରି ଗତିକରିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି, ତୁମେ କଦାପି ସେମାନଙ୍କର ସଂସର୍ଗ ମଧ୍ୟକୁ ଯିବ ନାହିଁ । କାରଣ ତୁମର ସାଙ୍ଗରେ ରହିଥିବା ବନ୍ଧୁମାନେହିଁ ତୁମକୁ ଦୂଷିତ କରି ଦେଇଥା'ନ୍ତି ।

*

ମୋତେ ଜଣେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ମୋ' ଉପରେ ତାହାର ତୀବ୍ର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ହେଲା ।

ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସହିତ ରହିଥିବା ସମସ୍ତ ସମ୍ପର୍କକୁ କାଟି ପକାଅ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ, ସମ୍ଭବ ହେଲେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କାଟି ପକାଅ । ତେବେ ଯାଇ ସେହି ସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକର କ୍ରିୟା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ ।

*

ଭାବନା, ଅନୁଭୂତି ଏବଂ କ୍ରିୟାର ଏହି ପଦ୍ଧତିଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣା ମଧ୍ୟରୁ ଏପରି କେତେକ ସ୍ପନ୍ଦନକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥାଏ, ଯାହାକି ତା' ନିଜ ଜୀବନର ପରିମଣ୍ଡଳଟିକୁ ଗଠନ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏବଂ, ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱାଭାବିକ କଥା ଯେ, ସେମାନେ ସେହି ସ୍ୱଭାବ ଏବଂ ଗୁଣର ଅନୁରୂପ ଅନ୍ୟ ସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ଆଡ଼କୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରି ଆଣିଥା'ନ୍ତି ।

*

ଏକାଠି ବସି ହସି ପାରିବା,— ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧିବା ଲାଗି ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ଭଲ ଉପାୟ ଆଉ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ ।

*

ଆମ ନିଜ ଭିତରେ ଯାହା ସବୁଠାରୁ ମହତ ଓ ସବୁଠାରୁ ଭଲ, ଆମକୁ ଯିଏ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରେ, ସେଇ ହେଉଛି ଆମର ସର୍ବୋତ୍ତମ ବନ୍ଧୁ । ତଥାପି, ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଯାହା, ସିଏ ଆମକୁ ତାହାଠାରୁ ଅଲଗା କିଛି ହେବା ଲାଗି ଆଦୌ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଏ ନାହିଁ ।

ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ

ଦାସତ୍ୱ

ନାରୀମାନେ ନିଜେ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ କରି ନ ଆଣିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ବିଧାନ ତିଆରି କରି ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ଦେବା ମୋଟେ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଯେଉଁ କାରଣଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ସେମାନେ ଦାସତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ି ରହିଥା'ନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି :

୧. ପୁରୁଷ ପ୍ରତି ଏବଂ ତା'ର ଶକ୍ତି ପ୍ରତି ଏକ ଆକର୍ଷଣ ଅନୁଭବ କରିବା ।

୨. ଗୃହଜୀବନ ଯାପନ କରିବାର ବାସନା, ନିରାପତ୍ତା ଲାଭ କରିବାର ବାସନା ।

୩. ମାତୃତ୍ୱ ଲାଗି ଆସକ୍ତି ଭାବ ।

ଏହି ତିନୋଟିଯାକ ଦାସତ୍ୱ ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣି ପାରିଲେ, ସେମାନେ ଯଥାର୍ଥରେ ପୁରୁଷର ସମକକ୍ଷ ହୋଇ ପାରିବେ ।

ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ବି ତିନି ପ୍ରକାରର ଦାସତ୍ୱ ରହିଛି :

୧. ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବାର ଭାବନା, କ୍ଷମତା ଲାଗି ଆସକ୍ତି ଓ ଅନ୍ୟ ଉପରେ ଆଧିପତ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିବାର ଇଚ୍ଛା ।

୨. ନାରୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଯୌନ-ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବା ଲାଗି ବାସନା ।

୩. ବିବାହିତ ଜୀବନର କ୍ଷୁଦ୍ର ଆରାମଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ଲାଳସା ।

ଏହି ତିନୋଟିଯାକ ଦାସତ୍ୱରୁ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣି ପାରିଲେ ପୁରୁଷମାନେ ନାରୀମାନଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ସମକକ୍ଷ ହୋଇ ପାରିବେ ।

୧ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୧

*

ନାରୀମାନେ ପ୍ରାଣିକ ଓ ଜଡ଼ ଚେତନା ସହିତ ପୁରୁଷମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ବୋଲି ମୋଟେ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବରଂ ପ୍ରକୃତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହାର ଓଲଟାଟାହିଁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ନାରୀମାନଙ୍କଠାରେ ସାଧାରଣତଃ ପୁରୁଷସୁଲଭ ମନଃସ୍ତରୀୟ ଔଦ୍ଧତ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଛଳନାମାନ ରହି ନ ଥିବାରୁ ସେମାନେ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସହଜରେ ଆପଣାର ଚୈତ୍ୟସତ୍ତାଟିର ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଅନ୍ତି, ତାହାରି ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେବା ଲାଗି ତାକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି ।

ସାଧାରଣ ଭାବରେ ସେମାନେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇ ପାରୁଥିବା ଏକ ମାନସିକ ଧାରାରେ ମୋଟେ ସଚେତନ ହୋଇ ରହି ନ ଥା'ନ୍ତି; ମାତ୍ର ଆପଣାର ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେମାନେ ଅବଶ୍ୟ ସଚେତନ ଥାଆନ୍ତି, ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ସେମାନେ ଆପଣାର କର୍ମଗୁଡ଼ିକର ସ୍ତରରେ ସଚେତନ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

*

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନରେ ନାରୀମାନଙ୍କର ବହୁସଂଖ୍ୟକ ବିଶିଷ୍ଟ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତମାନ ରହିଛି । ମାତ୍ର, ଏକ ପକ୍ଷରେ, ନାରୀମାନେ ମାନସୀକରଣ ଏବଂ ବୌଦ୍ଧିକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଅପେକ୍ଷା କର୍ମ ଲାଗିହିଁ ଅଧିକ ଆଗ୍ରହାନ୍ୱିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ଖୁବ୍ କମ୍ ସଂଖ୍ୟକ ନାରୀ ନିଜର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତିକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ଅଜ୍ଞାତ ହୋଇ ରହି ଯାଇଛନ୍ତି ।

*

ଜଣେ ପ୍ରକୃତ ପତ୍ନୀ ହୋଇ ପାରିବା ଜଣେ ପ୍ରକୃତ ଶିଷ୍ୟା ହୋଇ ପାରିବା ଭଳି ପ୍ରାୟ ସମାନ ଭାବରେ କଷ୍ଟକର ।

*

ନାରୀମାନେ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଲାଗି ରୋଷେଇ କରିବେ, ଏହି ବିଚାରଟି ମୋ ନୀତିର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିରୋଧୀ । ନାରୀମାନେ କ'ଣ ପୁରୁଷଙ୍କର ଦାସୀ କି ?

ବିବାହ ଓ ସନ୍ତାନସନ୍ତତି

ଜୀବନର ନାନା ଅସୁବିଧା ଓ ସଫଳତାଗୁଡ଼ିକର ତଥା ପରାଜୟ ଓ ବିଜୟଗୁଡ଼ିକର ଏକତ୍ର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇପାରିବା ସକାଶେ ତୁମର ଜଡ଼ଜୀବନକୁ ଓ ପାର୍ଥିବ ସ୍ୱାର୍ଥଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପର ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ କରି ରଖିବା ଏବଂ ପରସ୍ପରର ସହଚର ହୋଇ ରହିବା,— ଏହାକୁହିଁ ବିବାହର ଅସଲ ମୂଳଦୁଆ ବୋଲି କୁହାଯିବ; ମାତ୍ର କେବଳ ଏତିକି ହେଲେ ଯେ ଆଦୌ ଯଥେଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ, ଏକଥା ତୁମକୁ ପୂର୍ବରୁ ଜଣାଅଛି ।

ତୁମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟାନୁଭବର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା, ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସମାନ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟବୋଧଗତ ରୁଚିମାନ ରଖିବା ଓ ପରସ୍ପରକୁ ସମାନ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟାନୁଭବଗୁଡ଼ିକରେ ଏକତ୍ର ଭାଗୀ କରି ରଖିବା, ସମାନ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଏକତ୍ର ସଞ୍ଚାଳିତ ହେବା, ଅପରର ମଧ୍ୟଦେଇ ଓ ଅପର ନିମିତ୍ତହିଁ ପରସ୍ପରର ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା,— ତାହା ଭାରି ଭଲ କଥା, ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ, ମାତ୍ର କଦାପି ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ।

ଆପଣାର ଗଭୀରତର ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିବା, ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ଆଘାତ ସତ୍ତ୍ୱେ ତଥାପି ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ରହି ପାରୁଥିବା ଓ ଯାବତୀୟ ଅବସାଦ, ବିରାଗ ଏବଂ ନୈରାଶ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱେ ତଥାପି ଆପଣାକୁ ସଂଜୀବିତ କରି ରଖିପାରୁଥିବା ଏକ ପାରସ୍ପରିକ ସ୍ନେହ ସମ୍ବନ୍ଧ ଏକ କୋମଳତାକୁ ଅତୁଟ କରି ରଖିବା, ସର୍ବଦା ସକଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏକତ୍ର ରହିବାରେ ସୁଖ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଖ ଅନୁଭବ କରିବା, ଯାବତୀୟ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଏକ ପ୍ରଶାନ୍ତି, ସ୍ଥିରତା ଏବଂ ଆନନ୍ଦର ଅନୁଭୂତି ଲାଭ କରି ପାରିବା,— ତାହା ଅବଶ୍ୟ ଭଲ, ତାହା ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ, ତଥାପି ଆଦୌ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ।

ତୁମର ମନକୁ ପରସ୍ପର ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ କରି ରଖିବା, ପରସ୍ପରର ଭାବନାକୁ ସମଞ୍ଜସତା ମଧ୍ୟରେ ରଖି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପରର ଅନୁପୂରକ କରି ରଖି ପାରିବା,— ନିଜ ବୁଦ୍ଧିକ୍ଷେତ୍ରର ସକଳ ଧାବନ ଏବଂ ଉଦ୍ଭାବନରେ ପରସ୍ପରକୁ ଭାଗୀ କରାଇବା, ଅଳପ କଥାରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ଉଭୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥିବା ଏକ ସଂପ୍ରସାରଣ ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧୀକରଣ ଦ୍ୱାରା ପରସ୍ପରର ମାନସିକ ସକ୍ରିୟତାର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ କରି ରଖିବା,— ତାହା ଭାରି ଭଲ କଥା, ତାହା ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ; ମାତ୍ର ମୋଟେ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ।

ଏହି ସବୁକିଛିର ଆହୁରି ସେ ପାଖକୁ, ତୁମ ସତ୍ତାର ଗଭୀର ତଳରେ, କେନ୍ଦ୍ର

ସ୍ଥଳରେ ଓ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶିଖରରେ ଏକ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ୟସତ୍ତା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି, ଏପରି ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଆଲୋକ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି, ଯାହାକି ଜନ୍ମ, ଦେଶ, ପରିବେଶ ଓ ଶିକ୍ଷା-ସଂସ୍କାରର ଯାବତୀୟ ସ୍ଥିତି ଓ ତାହାର ପ୍ରସୀମନରୁ ବାହାର ହୋଇ ରହିଛି । ଆମେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟକୁହିଁ ଆମ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିକାଶଧାରାର ଉତ୍ସ, କାରଣ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିବା । ସେହି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱହିଁ ଆମ ଜୀବନକୁ ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ମାର୍ଗରେ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଉଥାଏ, ତାହାରି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମର ନିୟତି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୂପ ଲାଭ କରେ । ତୁମେ ସେହି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱର ଚେତନାରେହିଁ ପରସ୍ପର ସହିତ ସଂପୃକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ । ଅଭୀପ୍ସା ଏବଂ ଆରୋହଣର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମେ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିବ, ସେହି ଗୋଟିଏ ଅଧ୍ୟାତ୍ମମାର୍ଗରେ ତୁମେ ସମାନ ଗତିରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ପାରୁଥିବ, ତାହାକୁହିଁ ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ବନ୍ଧନର ଅସଲ ସତ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୩

*

ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ କୌଣସି ନିର୍ବାଚନ କରି ନ ଥିଲି; ମୁଁ କେବଳ ଏତିକି କରିଥିଲି ଯେ, ଏହି ଝିଅଟି ତିନି ଜଣଯାକଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଭଲ ଦିଶୁ ଥିଲା । ମୁଁ କେବଳ ସେତିକି ମାତ୍ର କହିଥିଲି । ମାତ୍ର ସେ କଥା ଯାହା ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ଆପଣାକୁ ସାଧନା ପାଇଁ ତିଆରି କରିବା ସକାଶେ ବିବାହକୁ ଆଦୌ ଏକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ମାର୍ଗ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯାବତୀୟ ପାର୍ଥିବ ଲିପ୍ତତା ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିବା ସକାଶେ ବାହ୍ୟ ପ୍ରକୃତିଟି ଲାଗି କଷ୍ଟଭୋଗ ଏବଂ ନୈରାଶ୍ୟର ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥିଲେ ବିବାହ ହୁଏତ ଏକ ପରୋକ୍ଷ ମାର୍ଗ ହିସାବରେ କିଛି କାମରେ ଲାଗି ପାରିବ । ମାତ୍ର ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସାଧାରଣତଃ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବିଚ୍ଛେଦ ଘଟିବାରେହିଁ ପ୍ରୟୋଗଟିର ପରିସମାପ୍ତି ଘଟିଥାଏ ଏବଂ ସେହି ବିଚ୍ଛେଦ ଅନେକ ସମୟରେ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ବି ହୋଇଥାଏ; ଅନ୍ତତଃ ସଂସର୍ଗବଦ୍ଧ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକ ଲାଗି ତାହା ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ବିଷୟରେ ମୁଁ ତୁମକୁ କେବଳ ଏତିକି କହି ପାରିବି ।

୧୩ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୪୦

*

ପରିବାର-ବ୍ୟବସ୍ଥା ଖୁବ୍ ସମ୍ଭବ ଅଚଳ ହୋଇ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବାର ଏକ ଆଶଙ୍କା ବ୍ୟକ୍ତ କରି କେତେକ ଆଧୁନିକ ସମାଜବିତ୍ ଯେଉଁ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି, ଆପଣ ସେହି ସନ୍ଦର୍ଭରେ ମତ ଦେଇ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ''ମନୁଷ୍ୟ ସମାଜକୁ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଏବଂ ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ଯୋଗ୍ୟ କରିବା ନିମନ୍ତେ'' ଏହି

ବିଘଟନ ''ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ହୋଇ ରହିଥିଲା ଏବଂ ଏବେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ।''

ଏଥିରୁ କେତେକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶ୍ନର ଉଦୟ ହେଉଛି; ଆପଣ ଏ ବିଷୟରେ କିଛି ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଦେବେ ବୋଲି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମୁଁ ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରୁଛି :

୧. ଯେଉଁ କେତେ ଜଣ ବିଶେଷ ବ୍ୟକ୍ତି କେତେକ ଉଚ୍ଚ ମାନସିକ କିଂବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲକ୍ଷ୍ୟର ଅନୁଧାବନ କରୁଛନ୍ତି, କେବଳ ସେହିମାନଙ୍କ ଲାଗି ପରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବିଘଟନ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ନା ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଦେଖିଲେ ସମୁଦାୟ ମାନବସମାଜ ଲାଗି ମଧ୍ୟ ତାହା ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ?

ହଁ, ଯେଉଁ ଅଳ୍ପ କେତେ ଜଣ ବିଶେଷ ବ୍ୟକ୍ତି କୌଣସି ମାନସିକ ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆଦର୍ଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ସେହି ଅନୁସାରେ ଗତି କରୁଛନ୍ତି, କେବଳ ସେହିମାନଙ୍କ ଲାଗି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

*

୨. ଯଦି ଆପଣ ସମୁଦାୟ ମାନବସମାଜ ଲାଗି ପରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଘଟନ ହେବା ଉଚିତ ବୋଲି ଭାବୁଥା'ନ୍ତି, ତେବେ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ମୂର୍ତ୍ତରୂପ-ଧାରଣର ଜନ୍ମ କ୍ଷେତ୍ରୀୟ ନୂତନ ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ଭୂ ପୃଷ୍ଠରେ ଏକ ସାଧାରଣ ନିୟମରେ ପରିଣତ ହୋଇ ପାରିବାର ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ବିଘଟନଟି ଘଟିବା ଉଚିତ ବୋଲି ଆପଣ ବିଚାରୁଛନ୍ତି କି ?

ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିରେ ଆହୁରି ଅଧିକ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଏବଂ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକତା ରହିବା ଉଚିତ ବୋଲି ମୁଁ ବିଚାର କରୁଛି । କୌଣସି କଠୋର ଅନମନୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିୟମ ବିବର୍ତ୍ତନ ଲାଗି କ୍ଷତିକାରକ ହୋଇଥାଏ ।

*

୩. ମନୁଷ୍ୟ ସମାଜର ଉଚ୍ଚତର ବିକାଶ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିର ବିଲୋପନ ପରି ଆପଣ ବିବାହ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବିଲୋପନକୁ ମଧ୍ୟ ସମାନ ଭାବରେ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ମନେ କରନ୍ତି କି ? ଜନ୍ମର ନୂତନ ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ଏକ ସାଧାରଣ ବିଧାନରେ ପରିଣତ ହୋଇ ନ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୌନସମ୍ପର୍କ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତାନ ଜାତ କରିବାର ବର୍ତ୍ତମାନ ପଦ୍ଧତିଟି ତଥାପି ପ୍ରଚଳିତ ରହିଥିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ କି ? ଏବଂ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିବାହଗତ ସମ୍ପର୍କ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ନାହିଁ କି ?

ବିବାହ ସବୁଦିନେ ରହିବ; ମାତ୍ର ଅବୈଧତାକୁ ଏଡ଼ାଇବାକୁ ହେଲେ, ବୈଧାନିକ ଅନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକୁ କଦାପି ଜୋର୍ କରି ଲଦି ଦେବା ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ ।

*

୪. ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସନ୍ତାନଜନ୍ମର ନୂତନ ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ଏକ ସାଧାରଣ ନିୟମରେ ପରିଣତ ନ ହୋଇଛି ଏବଂ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବର୍ତ୍ତମାନର ଯୌନସମ୍ପର୍କଗତ ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତାନମାନେ ଜନ୍ମ ହେଉଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତିପାଳନ ଲାଗି, ବିଶେଷ କରି ସେମାନଙ୍କର ବିକାଶକାଳୀନ ପ୍ରଥମ ବୟସରେ ପାରିବାରିକ ଜୀବନ ଓ ପରିବେଶ ପ୍ରକୃତରେ ସର୍ବାଧିକ ଅନୁକୂଳ ନୁହେଁ କି ? ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିର ଏକ ବିକଳ୍ପରୂପେ ଆଉ କୌଣସି ଏକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଜରିଆରେ ସେମାନଙ୍କର ଯତ୍ନ ଓ ପରିପାଳନର ଅବଶ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇ ପାରିବ । କେତେକ କମ୍ୟୁନିଷ୍ଟ ଦାର୍ଶନିକ ଯେପରି ଏକଦା ମତ ଦେଉଥିଲେ, ପିଲାମାନଙ୍କ ଲାଗି ରାଷ୍ଟ୍ର ପରିଚାଳିତ ଶିଶୁ ପାଳନ-କେନ୍ଦ୍ରମାନ ଯୋଗାଇ ଦିଆ ଯାଇପାରିବ । ମାତ୍ର ସେହି ବିଚାରକୁ ଆଦୌ ଖୁବ୍ ବେଶୀ ସମର୍ଥନ ମିଳିଲା ନାହିଁ; କାରଣ ସମସ୍ତେ ଏହି କଥାଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିଥିଲେ ଯେ, ପିଲାମାନଙ୍କର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଲାଗି ଯେଉଁ କୋମଳତାପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ନେହ ଓ ଯତ୍ନର ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଛି, କେବଳ ପିତାମାତାମାନେହିଁ ଗୃହ ପରିବାରର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ପରିବେଶଟି ମଧ୍ୟରେ ତାହାକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବରେ ଯୋଗାଇ ଦେଇ ପାରିବେ । ଏକଥା ଯଦି ଠିକ୍ ହୁଏ, ତେବେ ଅନ୍ତତଃ ସାନ ପିଲାମାନଙ୍କ ହିତଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଭବିଷ୍ୟତରେ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମର ନୂତନ ପ୍ରଣାଳୀଟି ସମ୍ଭବ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓ ଏକ ସାଧାରଣ ରୀତିରେ ପରିଣତ ହୋଇପାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ପରିବାରର ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ କି ?

ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଇଟିଯାକ କଥାକୁ ସମାନ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ହେବ ଓ ପାଳନ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ଅନେକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରହିଛି, ଯେଉଁଠାରେ କି ବାପ ମାଆଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଆଉ କେଉଁଠାରେ ରହିବାହିଁ ହୁଏତ ପିଲା ଲାଗି ପରମହିତକର ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

ତେଣୁ, **ନିୟମ** ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ କମ୍ ରହିବ ।
ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ ରହିବ ।
ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲାଗି ଯାବତୀୟ ସମ୍ଭାବନାର ସମାନ ଅବସର ରହିଥିବ । ତେବେ

ଯାଇ ମନୁଷ୍ୟ ସମାଜର ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ ଅଗ୍ରଗତି ହୋଇ ପାରିବ ।

୨୧ ଜୁଲାଇ ୧୯୬୦

*

ତୁମେ କହୁଛ ଯେ ତୁମେ ନିଜେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ବଡ଼ କରି ପାରିଲ ନାହିଁ, କାରଣ, ତୁମେ ନିଜେ ସୁଶିକ୍ଷିତ ଓ ସୁସଂସ୍କୃତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ପିଲାମାନଙ୍କ ସକାଶେ ଦେଇପାରିବା ଲାଗି ତୁମର ଆଦୌ କୌଣସି ସମୟ ନାହିଁ; ଏବଂ, ତୁମ ପତ୍ନୀଙ୍କର ସମୟ ଅଛି ସତ, ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ଆଦୌ କୌଣସି ଶିକ୍ଷା ନାହିଁ, ସଂସ୍କୃତି ନାହିଁ, ତାଙ୍କର ଆଦୌ କୌଣସି ଯୋଗ୍ୟତା ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଏହି ଅବସ୍ଥା ପାଇଁ ତେବେ ପ୍ରକୃତରେ କିଏ ଦାୟୀ, ତୁମେ ମୋତେ କହିଲ ! ତୁମ ପତ୍ନୀ ତୁମ ସହିତ ପଚିଶି ବର୍ଷଠାରୁ ଅଧିକ କାଳ ବାସ କରି ଆସିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବାରେ ଓ ତୁମର 'ସଂସ୍କୃତି' ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉପକୃତ କରିବାରେ ତୁମେ ଏହି ପଚିଶିବର୍ଷ ହେଲା କ'ଣ କରୁଥିଲ ? ମୋଟେ କିଛି କରୁ ନ ଥିଲ । ଏପରିକି ଏହି ବିଷୟରେ ତୁମ ମନରେ କେବେହେଲେ କୌଣସି ଧାରଣା ବି ଆସି ନ ଥିଲା । ତୁମେ ହୁଏତ ଏକଥା କେବେ ହେଲେ ଭାବି ନାହଁ ଯେ, ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ଲାଗି ତୁମେ ଦୈନିକ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟା ସମୟ ଦେଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ପଚିଶ ବର୍ଷର ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ତଦ୍ୱାରା ଏକ ବିରାଟ ପାର୍ଥକ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥା'ନ୍ତା । ତୁମ ପାଇଁ ତ ତୁମର ପତ୍ନୀ କେବଳ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଯନ୍ତ୍ର ପରି ହୋଇ ରହିଥିଲେ ଯିଏକି ତୁମର ଆରାମ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଯାବତୀୟ ଯତ୍ନ ନେଇ ପାରୁଥିବେ ଓ ତୁମର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦେଉଥିବେ । ତୁମେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଭରସା ରଖି ପାରିଲ ନାହିଁ, ତାଙ୍କର ଉନ୍ନତି ସକାଶେ ତୁମେ କିଛି ହେଲେ କରିପାରିଲ ନାହିଁ, ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ତୁମର ଦାମ୍ଭିକତା ସେହି ପୂର୍ବପରି ରହିଛି ଏବଂ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର କୌଣସି ଶିକ୍ଷା କିଂବା ସଂସ୍କୃତି ନାହିଁ ବୋଲି ଦୋଷ ଦେବାରେ ଲାଗିଛ ।

ତାଙ୍କର ଯାବତୀୟ ଦୋଷ ଓ ଅଭାବ ସକାଶେ ମୁଁ ତୁମକୁହିଁ ଦାୟୀ ବୋଲି କହିବି ।୫

*

ତୁମେ ଯେଉଁପରି ଆଦେଶ ଦେବ, ତୁମର ପିଲାମାନେ ତାହାକୁ ମାନି ସବୁକିଛି କରିବେ ବୋଲି ତୁମେ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ । ପ୍ରକୃତ ପରମ ସତ୍ୟ ବିଷୟରେ ତୁମେ କ'ଣ ଜାଣିଛ କହିଲ ! ତୁମେ ନିଜର ଇଚ୍ଛାକୁ ନେଇ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଲଦିଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ,

କାରଣ ତୁମର ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ବେଶୀ ଜୋର୍ ରହିଛି ! ସେହି ନିୟମରେ ବିଚାର କଲେ, ଗୋଟିଏ ଅସୁର ଯଦି ତୁମକୁ ଆସି କାବୁ କରି ଧରିବ, ତେବେ ସିଏ ତୁମକୁ ଯାହା କରିବା ଲାଗି କହିବ, ତୁମକୁ ତାହା କରିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ ।

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବଢ଼ାଇ ବଡ଼ କରିବା ଏକ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟକର ବ୍ୟାପାର । ଏହି କର୍ତ୍ତବ୍ୟଟିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସମ୍ପାଦନ କରି ପାରୁଛନ୍ତି, ଏପରି ବାପାମାଆ ମୁଁ ଖୁବ୍ କମ୍ ଦେଖିଛି ।

ନିଜର ଇଚ୍ଛାକୁ ପିଲାଙ୍କ ଉପରେ ନେଇ ଲଦିଦେବାକୁ ତୁମର କି ଅଧିକାର ରହିଛି ? ସେମାନଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ସମସ୍ୟା ଉପରେ ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ଆଦୌ କୌଣସି ବିଚାର ନ କରି ବା ସେଥିଲାଗି ଆବଶ୍ୟକ କୌଣସି ପ୍ରସ୍ତୁତି ନ କରି ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ସଂସାରକୁ ଆଣିଛ । ତେଣୁ, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ତୁମର କି ଅଧିକାର ରହିଛି କହିଲ !

*

ନିଜ ପିଲାଙ୍କୁ ମୋଟେ ମାରିବ ନାହିଁ ।

ତଦ୍ଦ୍ୱାରା **ତୁମର** ଚେତନା ଭାରି ଆଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇଯିବ ଏବଂ **ସେମାନଙ୍କର** ଚରିତ୍ର ବି ନଷ୍ଟ ହେବ ।

୧୬ ନଭେମ୍ବର ୧୯୬୮

ଷଷ୍ଠ ଭାଗ

କର୍ମ

ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି ଏକ ଉତ୍ସର୍ଗ ରୂପେ କର୍ମ

ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେହିଁ ଆମେ ଆମର କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବା; ଅଗ୍ରଗତି କରିବା ଲାଗି ଏହାହିଁ ନିଶ୍ଚିତ ମାର୍ଗ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ସମର୍ପଣ ରୂପେ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଆମର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ କରୁ, ସେତିକିବେଳେହିଁ ଆମ ଚେତନାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ବିକାଶ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ।

ଆଳସ୍ୟ ଏବଂ କର୍ମହୀନତା କେବଳ ତମଃରେହିଁ ଆସି ଉପନୀତ ହୁଏ । ତମଃ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ପତନ । ଏହା ହେଉଛି ଯାବତୀୟ ଅଗ୍ରଗତି ଏବଂ ଆଲୋକର ବିରୋଧୀ ।

ଆମେ ଆମର ଅହଂ ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବା, କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସେବାରେହିଁ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା,– ଯଥାର୍ଥ ଚେତନାର ଦ୍ୱାରୋନ୍ମୋଚନ ଲାଗି ତାହାହିଁ ଆଦର୍ଶ ପନ୍ଥା, ଶୀଘ୍ରତମ ପନ୍ଥା ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ସମର୍ପଣ ସ୍ୱରୂପ ତୁମକୁ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ କର୍ମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତାହାକୁ ନିଜ ସାଧନାର ଏକ ଅଂଶରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହି ଭାବଟି ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ତୁମେ କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛ, ତାହାର ଆଦୌ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ ଏବଂ, ଅନ୍ତର୍ଗତ ଉପସ୍ଥିତିଟି ସହିତ ଆଦୌ ସଂସ୍ପର୍ଶ ନ ହରାଇ ତୁମେ ଯେକୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ ।

*

ଯେତେବେଳେ ମୋ' ବିଭାଗରେ ଯଥେଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟ ନ ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ବହି ପଢ଼ି ବା ଅଙ୍କନ କରି ମୋ' ସମୟଟିକୁ କଟାଇ ପାରିବି ?

ତୁମର କାର୍ଯ୍ୟ ତୁମର ସାଧନା ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ଏକ ଉତ୍ସର୍ଗର ଭାବ ନେଇ ଆପଣାର ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟକୁ କରି ପାରିଲେ ତୁମେ ସର୍ବାଧିକ ଅଗ୍ରଗତି କରି ପାରିବ ।

ମୁଁ ଭାବୁଛି, ବହି ପଢ଼ି କିଂବା ଅଙ୍କନ କରି ଆପଣାକୁ ଅତିବେଶୀ କ୍ଳାନ୍ତ କରି ନ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ତୁମର ଅଧିକ ଲାଭ ହେବ ।

୧୮ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୩୩

*

ବହି ପଢ଼ିବା ଓ ଅଙ୍କନ କରିବା ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ସେହି ସାଧନାଟି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ମୁଁ ସେହି କଥା ଜାଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଲାଭ କରିବାର ଏକ ଉପାୟ ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇ ପାରିବ । କେଉଁ ଭାବଟି ସହିତ ତୁମେ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ କରୁଛ, ତାହାହିଁ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ।

୨୧ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୩୩

*

ଯଥାର୍ଥ ଭାବଟି ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା,— ତାହାହିଁ ଧ୍ୟାନ ।

୧୫ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୩୪

*

ଯେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିଟି ସହିତ ତୁମେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛ, ସବୁକଥା ତାହାରି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ । ଯଦି ଉଚିତ ଭାବଟି ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରା ଯାଉଥିବ, ତେବେ ତାହା ତୁମକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମୋ'ର ଅଧିକ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ କରାଇ ଆଣିବ ।

୧୭ ମଇ ୧୯୩୭

*

ତୁମେ ଯେପରି ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରୁଛ, ସେଥିରେ ମୋ'ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ତୋଷ ରହିଛି ଏବଂ ତାହା ତୁମକୁ ମୋ'ର ଆହୁରି ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ କରାଇ ଆଣିବାରେ ଅବଶ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ।

*

କର୍ମ ଓ ଯୋଗ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ ଦେଖେ ନାହିଁ । ଯଦି ଉତ୍ସର୍ଗ ଏବଂ ସମର୍ପଣର ଭାବ ନେଇ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଏ, ତେବେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁହିଁ ଯୋଗ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

୨୫ ଜାନୁଆରି ୧୯୩୮

*

ବେଳେ ବେଳେ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଧ୍ୟାନରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଏପରି ଦେଖିବାକୁ ଓ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ଯେ, ମୋର ଶାରୀରିକ ସତ୍ତାଟି କର୍ମ ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ଅଭୀପ୍‌ସା କରିବାରେ

ଲାଗିଛି । ତା' ପରେ ମୁଁ ଏକ ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ଆପଣାର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକଟି ସହିତ ମୋ' ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ପାଏ । ସେହି ସୂର୍ଯ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିଃସୃତ ହେଉଥିବା ସକଳ ଦେବତା ଓ ସକଳ ଶକ୍ତି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

ହଁ, ଏକଥା ସତ ଯେ କର୍ମରେ ଏବଂ କର୍ମର ମାଧ୍ୟମରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଦିବ୍ୟ ଆଲୋକ ଏବଂ ଶକ୍ତିର ସୂର୍ଯ୍ୟଟି ସହିତ ସଂସ୍ପର୍ଶ ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବ ।

*

କର୍ମ ପ୍ରତି ତୁମର ଯଥାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟି ରହିଛି, ଏବଂ ଏଥିରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ପରାମର୍ଶ ଦେବା ଲାଗି ମୁଁ କୌଣସି କାରଣ ଦେଖିପାରୁ ନାହିଁ । ଭଲ ପାଇବା ସହିତ ଓ ଭଲ ପାଇବା ହେତୁ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରାଯାଏ, ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

୮ ଜୁନ୍ ୧୯୪୨

*

ଶ୍ରଦ୍ଧାନୁପ୍ରେରିତ କର୍ମ : କର୍ମ କରିବାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ସର୍ତ୍ତ ।

*

ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମେ କର୍ମ ବି କରି ଯାଉଥିବା; କାରଣ ସେହି କର୍ମହିଁ ବସ୍ତୁତଃ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଶରୀରର ସର୍ବୋତ୍ତମ ପ୍ରାର୍ଥନା ।

୧୧ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୪୫

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି କର୍ମ କରିବା,— ତାହାହିଁ ଶରୀରକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ।

*

ଧ୍ୟାନ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚୟ ଅଗ୍ରଗତି ସମ୍ଭବ ହେବ ସତ, ମାତ୍ର କର୍ମଟି ଦ୍ୱାରା ଆମେ ତା'ଠାରୁ ଦଶ ଗୁଣ ଅଧିକ ଅଗ୍ରଗତି କରିପାରିବା ।

୬ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୫୪

*

ଭିତରର ତଥା ବାହାରର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ଉଚିତ ସଂଶୋଧନଟି ହୋଇ ପାରିଲେ ଯାଇ ସାଧନାରେ ଅଗ୍ରଗତି ହୁଏ । ଆମେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରୁଛୁ, ତାହାର ପ୍ରକାର ବା ପ୍ରକୃତି

ଉପରେ ସେହି ଅଗ୍ରଗତି ମୋଟେ ନିର୍ଭର କରେ ନାହିଁ । ଯେକୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ, ଏପରିକି ସବୁଠାରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାଧାରଣ ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିବା ଏକ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଯଦି ଯଥାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସହିତ କରାଯାଇପାରେ, ତେବେ ତାହା ଆମକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ନେଇଯାଇ ପାରିବାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ସମର୍ଥ ହେବ ।

୧୬ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୫

*

କର୍ମ କରିବା ଆଦୌ ଏଡ଼େ ସହଜ କଥା ନୁହେଁ । ଯଥାର୍ଥ କର୍ମରେ ପ୍ରକୃତରେ ସାଧନାର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ, ଏବଂ ତା'ଠାରୁ ଅନେକ ଅଧିକ କଥା ବି କରିବାକୁ ପଡ଼େ ।

୨୧ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୫

*

ଜଣେ ଯୋଗୀକୁ ଯାହାକିଛି କରିବାକୁ ପଡ଼େ, ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ସବୁକିଛିକୁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମକୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ତରଗୁଡ଼ିକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଚେତନା, ଆଲୋକ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ସେହି ପରିବେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଅବତରଣ କରାଇ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ଦୈନନ୍ଦିନ କର୍ମରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମ ଲାଗି କୌଣସି କର୍ମ ବି ମହତ୍ତ୍ୱହୀନ କିଂବା ମାମୁଲି ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ ।

୨୨ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୫

*

ଯାଅ, ଆପଣାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର; ଏବଂ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଏକ ଉପଯୋଗୀ ନିମିତ୍ତ ରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇ ପାରିବା ହେଉଛି ସର୍ବୋତ୍ତମ ପ୍ରସ୍ତୁତି ।

ମଇ ୧୯୬୩

*

ମୁଁ ଧ୍ୟାନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି କି ?

ଯଦି ତୁମର କାର୍ଯ୍ୟ ସତତ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ଉତ୍ସର୍ଗୀକରଣ ହୋଇ ରହିଥିବ, ତେବେ ଧ୍ୟାନ ଆଦୌ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ନାହିଁ ।

୧୩ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୫

*

ମୋ' କାର୍ଯ୍ୟକୁ ମୁଁ କିପରି ଏକ ସମର୍ପଣରେ ପରିଣତ କରି ପାରିବି ?

ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ଆମ ନିଜର ଲାଭ ଏବଂ ନିଜର ସନ୍ତୋଷ ଲାଗି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଉ; ସେପରି ନ କରି ଆମକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ ଓ ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ।

୨୩ ଜୁନ୍ ୧୯୬୫

*

ଯାହାକିଛି ଆମର କାମ ହୋଇଥାଉ ଓ ଆମେ ଯାହାକିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଉ ପଛକେ ଆମକୁ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଆନ୍ତରିକତା, ସାଧୁତା ଏବଂ ସୁବିବେଚନା ସହିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଥିରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲାଭର ଦୃଷ୍ଟି ମୋଟେ ନ ଥିବ, ମାତ୍ର ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ସମର୍ପଣ ରୂପେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଥିରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲାଭର ଦୃଷ୍ଟି ମୋଟେ ନ ଥିବ, ମାତ୍ର ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ସମର୍ପଣ ରୂପେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଥିରେ ଆମର ସତ୍ତାଟି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଯଦି ସକଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିକୁ ସଂଜୀବିତ କରି ରଖାଯାଏ, ତେବେ ଆମର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅଧିକ ଫଳପ୍ରଦ ଭାବରେ କରିବା ଲାଗି ଯେତେବେଳେ ଆମେ କିଛି ଶିକ୍ଷା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବା, ସେତେବେଳେ ସେହି ଜ୍ଞାନଟିକୁ ହାସଲ କରିବାର ଅବସରଟି ନିଶ୍ଚୟ ଆମ ପାଖରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଯିବ ଏବଂ ଆମକୁ କେବଳ ସେହି ଅବସରଟିର ସୁଯୋଗହିଁ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

କର୍ମର ପଥରେ ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପମାନ ନେବା ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ଲାଗି ଯେହେତୁ ସମୟଟି ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି, ସେତେବଳେ, ତୁମେ ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ହିତ ସିଦ୍ଧି ପାଇଁ ଆପଣାର ଜୀବନକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବ ଅଥବା ଅସଲ କାର୍ଯ୍ୟଟିର ସାଧନ ଲାଗି ତାହାକୁ ଏକ ସମର୍ପଣ ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିବ, ବର୍ତ୍ତମାନହିଁ ସେହି କଥା ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବାର ସମୟଟି ତୁମ ଲାଗି ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି ।

ଉଭୟ କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ତୁମର କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର ସେହି ଗୋଟିଏ ହୋଇ ରହିବ । ମାତ୍ର ଯେଉଁ ଭାବଟିକୁ ନେଇ ତୁମେ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବ, ତାହା ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

*

ଏହି କଥାଟିକୁ ଭୁଲିଗଲେ ଆଦୌ ଚଳିବ ନାହିଁ ଯେ, କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ସଂପୃକ୍ତ ଉଦ୍ୟମ

ପାଇଁ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଲାଗିହିଁ ଉତ୍ସର୍ଗଟିକୁ କରାଯାଉଛି । ତେଣୁ ଅତି ଅଳ୍ପ କେତୋଟି ଶବ୍ଦରେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ଲାଗି ଆପଣାର ଶ୍ରଦ୍ଧା ବ୍ୟକ୍ତ କରି କିଛି କହିବା,– ଆମକୁ କେବଳ ସେତିକି କରିବାକୁ ହେବ ।

*

୧. ସାଧନା ଏବଂ ୨. ମନର ନୀରବତା ସକାଶେ ମୋତେ କେଉଁସବୁ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ହେବ ?

୧. ତୁମର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସାଧନା ବୋଲି ଭାବି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆପଣାର ଯଥାସାଧ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦେଇ ତୁମେ ଯାହା କିଛି କରୁଛ, ତାହାକୁ ତୁମେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଦିଅ ଏବଂ ଫଳାଫଳ ସେହି ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେହିଁ ଛାଡ଼ିଦିଅ ।

୨. ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ନିଜର ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଚେତନାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକର, ମସ୍ତିଷ୍କଟାକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ ନିଶ୍ଚଳ କରି ରଖ ।

ତୁମେ ଯଦି ସଫଳ ହୁଅ ଓ ସେହିପରି ଏକ ପରିବେଶରେ କାର୍ଯ୍ୟଟି କରାହୁଏ ତେବେ ଏଥିରେ ନିଶ୍ଚୟ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆସିବ ।

୨ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୭୦

*

ଆପଣାର ଆଦର୍ଶ ପ୍ରତି ଅନୁଗତ ରହ ଏବଂ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପିତ କରିଦିଅ ।

*

ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁହିଁ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କର; ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ଯେ, ଏକ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଆନନ୍ଦ ତୁମର ସତ୍ତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେବାରେ ଲାଗିଛି ।

*

ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁ କରାଯାଉଥିବା ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ କର୍ମ : ଅଗ୍ରଗତିର ନିଶ୍ଚିତତମ ଉପାୟ ।

*

ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ କର୍ମ : ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖି ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିହିଁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ ଭଲ ଭାବରେ କରାଯାଉଥିବା କର୍ମ ।

*

କେଉଁଟି ଯେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ, ଆମେ ସେ କଥାଟିକୁ କିପରି ଜାଣିବା ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମେ କିପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରିବା ?

ଏଥିଲାଗି ତୁମକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତହିଁ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକାତ୍ମକ ହୋଇ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

କର୍ମରେ ଅଗ୍ରଗତି ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତା

ତୁମର ଚେତନା ବିକଶିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା, ବୃଦ୍ଧି ପାଉଥିବା, ପ୍ରଶସ୍ତରୁ ପ୍ରଶସ୍ତତର ହେଉଥିବା ଏବଂ ସନ୍ଦୀପିତ ହେଉଥିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆପଣାର କର୍ମରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ହାସଲ କରିବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

୭ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୪

*

ତୁମେ ଯାହାକିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛ, ତୁମ ଉପଲବ୍ଧ ଚେତନାର ମାତ୍ରାଟି ଉପରେହିଁ ତୁମେ ହାସଲ କରି ପାରୁଥିବା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାଟି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିର୍ଭର କରୁଥିବ ।

*

ମୋ' ଭଳି ଜଣେ ଚକ୍ଷୁହୀନ ଏବଂ ଅହଂବଶ ବ୍ୟକ୍ତି ଲାଗି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଧାରାଟି ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବା ମୋଟେ ସହଜ କଥା ନୁହେଁ । ଅର୍ଥାତ୍ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଅହଂ ଭାବନା ନ ରଖିବା ଓ ଆପଣଙ୍କର ଶକ୍ତି ଯେପରି ମୋ' ଭିତରେ ଅବ୍ୟାହତ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ, ସେଥିଲାଗି ଆପଣାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ରଖିବା,— ଏସବୁ ମୋ' ଲାଗି ଆଦୌ ସହଜ ନୁହେଁ । ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ଠିକ୍ କଥା କହୁଛି କି ?

ହଁ ତୁମେ ଠିକ୍ କଥା କହୁଛ ।

ଏହ ମାନଦଣ୍ଡଟି ଉପରେ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ ଆପଣଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ମୋ'ର ଆଦୌ କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ; ମାତ୍ର, ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଆପଣଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କାର୍ଯ୍ୟ ନ କରିବା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବତଃ ଆଦୌ ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ ।

ମୋ' ନିମେନ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ନ କରିବା ମଧ୍ୟ ତୁମ ଲାଗି କଦାପି ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ । କାମ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆସିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ ।

୧୨ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୪୭

*

ତୁମେ ଯାହାକିଛି କରୁଛ, ସେଥିରେ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକର ।

ନିଜେ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯେତେବେଳେ ତୁମର ଏକ ଆଗ୍ରହ ରହିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବାରେ ତୁମେ ଅବଶ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ପାଉଥିବ ।

ନିଜେ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଏକ ଆଗ୍ରହ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିବା ନିମନ୍ତେ ତୁମକୁ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସତତ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଭଲ ଭାବରେ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଅଗ୍ରଗତିରେହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଆନନ୍ଦ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

୬ ଜାନୁଆରି ୧୯୫୨

*

ଯେତେବେଳେ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଆକର୍ଷକ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେଇଟିକୁ ଆନନ୍ଦର ସହିତ କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସେଇଟି କେଡ଼େ ଅଧିକ ଭଲ ନ ଲାଗେ !

*

ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବାରେ ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ମୋ'ର ଶକ୍ତି ତା' ସହିତ ସବୁବେଳେ ରହିଛି । ମାତ୍ର, ମୂଳତଃ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଣି ଦେବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁହିଁ ମୋ'ର ଶକ୍ତି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏବଂ ତାହାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ସକ୍ରିୟ କରି ରଖିବାର ଏକ ପରିବେଶ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ହେଲେ, ବ୍ୟକ୍ତି ପାଖରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଗ୍ରଗତି କରିବା ଲାଗି ଏକ ଅବ୍ୟାହତ ଇଚ୍ଛା ରହିଥିବା ଉଚିତ ।

୧୨ ମଇ ୧୯୫୨

*

କେବଳ ସଂପୃକ୍ତ ଏବଂ ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ଉଦ୍ୟମ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଯାବତୀୟ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧିତ ହୋଇଥାଏ ।

୮ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୫୪

*

କର୍ମରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ହାସଲ କରିବାହିଁ ସର୍ବଦା ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ; ମାତ୍ର କେବଳ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଉଦ୍ୟମ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ ।

୧୨ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୫୪

*

ତୁମେ ଆପଣାକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଶକ୍ତି ଲାଗି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ରଖ

ଏବଂ ତା' ହେଲେ ତୁମର କାର୍ଯ୍ୟ ଅବ୍ୟାହତ ଭାବରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଡ଼କୁହିଁ ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

୧୧ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

ଆମେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣସମର୍ଥ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିବା,– ତାହାହିଁ ନିରନ୍ତର ଆମର ଅଭୀପ୍ସା ହୋଇ ରହୁ ।

୨୭ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

କର୍ମରେ କେବଳ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାହିଁ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହୁ ଏବଂ ତେବେ ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣାକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଏକ ଯଥାର୍ଥ ନିମିତ୍ତରେ ପରିଣତ କରିପାରିବ ।

*

କର୍ମରେ ସର୍ବଦା ଏକ ଶୃଙ୍ଖଳା ଓ ସମଞ୍ଜସତା ରହିଥିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏପରିକି, ବାହାରୁ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ନିତାନ୍ତ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟହୀନ ବୋଲି ମନେ ହେଉଥାଏ, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଏକ ନିଖୁଣ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସହିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏକ ନିର୍ମଳ ଭାବ ନେଇ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ସମଞ୍ଜସତା ଏବଂ ଶୃଙ୍ଖଳାର ମନୋଭାବ ସହିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୩ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୫

*

ଯଦି ଉଚିତ ପ୍ରଣାଳୀ, ଶୃଙ୍ଖଳା ଏବଂ ଯତ୍ନଶୀଳତା ରହିଥାଏ, ତେବେ ଏପରି କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ ଯାହାର କି ସମାଧାନ ହୋଇ ନ ପାରିବ ।

*

ସଙ୍ଗଠନ : ସକଳ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

*

ନିୟମିତତା : ଯାବତୀୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟସାଧନ ଲାଗି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

*

କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବା ସକାଶେ କୌଶଳର ଯେତିକି ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ଅବିରତ ଉଦ୍ୟମ ଏବଂ ନିୟମିତତାର ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ତୁମେ ଯାହାକିଛି କରୁଛ, ତାହାକୁ ସର୍ବଦା ଯତ୍ନର ସହିତହିଁ କରିବ ।

*

କେବଳ ଯତ୍ନର ସହିତ ଯାହାକିଛି କରିପାରିବ, ତୁମେ ସର୍ବଦା ତାହାକୁହିଁ କର ।

*

ଯତ୍ନର ସହିତ କରୁଥିବା ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟହିଁ ଆଗ୍ରହୋଦ୍ଦୀପକ ହୋଇଥାଏ ।

*

ଏପରି କୌଣସି ବସ୍ତୁ ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ସାନ ବୋଲି ଅବହେଳା କରିଦେଇ ହେବ, ଯାବତୀୟ ପରିସ୍ଥିତିରେହିଁ ସେହି ଗୋଟିଏ ଯତ୍ନର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥାଏ ।

*

ଗୋଟିଏ ଜିନିଷକୁ ତିଆରି କରିବା ଲାଗି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜିନିଷକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେବା,– ଏଇଟା ଆଦୌ ଉତ୍ତମ ରୀତି ନୁହେଁ । ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ କରି ରଖିଛନ୍ତି ଓ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଅବଶ୍ୟ ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ, ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ଯେପରି ସମୁଚିତ ସମୟରେ ଏବଂ ସମୁଚିତ ଧାରାରେ କରାଯାଇ ପାରିବ, ସେଥିଲାଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ବି ଶିଖିବାକୁ ହେବ ।

୧୪ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୫୯

*

ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ଶକ୍ତିକୁ ଆତ୍ମବୃଦ୍ଧି ଲାଗି ବ୍ୟବହାର ନ କରି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଗି ବ୍ୟବହାର କରିବାହିଁ ଅଧିକ ଭଲ ।

ଆମେ କରିଥିବା କାର୍ଯ୍ୟଟିର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାହିଁ ତାହାର ପରିମାଣ ଏବଂ ବୃହତ୍‌ପରିସରତା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ମଇ ୧୯୫୯

*

ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ଗୋଟିଏ କିଛି ଭାରି ବଡ଼ କରି କରିବା ଅପେକ୍ଷା, ସିଏ ଯାହାକିଛି କରୁଛି, ତାହାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ସହିତ କରିବାହିଁ ଅଧିକ ଭଲ ହେବ ।

୧୩ ମଇ ୧୯୫୯

*

ତରତର କରି କିଛି କରି ପକାଇବା ଅପେକ୍ଷା ଉତ୍ତମ ଭାବରେ କରିପାରିବାହିଁ ଅଧିକ ଭଲ ।

*

ଗୋଟାଏ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇ ତାକୁ ଅଧା କରି ଛାଡ଼ିଦେବା ଓ ଆଉ କୌଣସି

ସ୍ଥାନରେ କୌଣସି ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା,— ଏଇଟାକୁ କଦାପି ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁସ୍ଥ ଅଭ୍ୟାସ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ।

୫ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୯

*

କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯଥାର୍ଥ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଗି ଅଭ୍ୟାସ ରଖିବା ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ।

ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୧

*

ତୁମେ ଯାହାକିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ, ତାହାକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସହିତ କରିବ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତାହାହିଁ ହେଉଛି ସର୍ବୋତ୍ତମ ସେବା । *୧ ନଭେମ୍ବର ୧୯୬୧*

*

ତୁମେ ଅବହେଳା କରି ଆସିଥିବା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଯେକୌଣସି ମତେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତୁମ ପାଖକୁ ସେହି କଥାଟିକୁ ମୁଁ ଲେଖିବି ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲି ।

କୌଣସି ମନ୍ଦ ଇଚ୍ଛା ନୁହେଁ, ଅବହେଳାହିଁ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ନ କରିବାର ପ୍ରଧାନ କାରଣ, ତୁମର ଏହି କୈଫିୟତ୍‌ଟିକୁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରୁଛି । ମାତ୍ର ମୁଁ ତୁମକୁ ଏ କଥାଟି ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ କହିବି ଯେ, ମୁଁ ଏହି ଅବହେଳାକୁ ମନ୍ଦ ଇଚ୍ଛାର ଏକ ନିକୃଷ୍ଟତମ ପ୍ରକାର ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ । କାରଣ, ଅବହେଳା ଦେଖାଇବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆମଠାରୁ ସତତ ସତର୍କତା ଓ ଜାଗୃତତାର ଦାବି କରୁଥିବା ଦିବ୍ୟ ଆସ୍ପୃହା ଏବଂ ଚେତନା ପାଖରେ ନିଜକୁ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଦେବାକୁ ସିଧା ମନା କରଦେବା ।

ମୁଁ ଆଶା କରୁଛି ଯେ ଏ ବର୍ଷ ତୁମର ମନ ସକଳ ଦୃଷ୍ଟିରୁହିଁ ପ୍ରଶସ୍ତ ରହିବ; ତୁମର ହୃଦୟ ମଧ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ଉଦାର ରହିବ ଏବଂ ଏହିଭଳି ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକୁ ମୋଟେ ସମ୍ଭବ ହେବାକୁ ବି ଦେବ ନାହିଁ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୪ ଜାନୁଆରି ୧୯୬୬

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ସଚେତନ ନ ରହି ପାରିଲେ ଆମେ କଦାପି ନିର୍ଭୁଲ ଭାବରେ ଆମ କର୍ମଗୁଡ଼ିକର ଯୋଜନା କରିପାରିବା ନାହିଁ ।

*

ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ହାସଲ ନ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯଦି କେହି ଆଦୌ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତେ ନାହିଁ, ତେବେ କେହି ଆଉ କିଛିହେଲେ କାମ କରିପାରନ୍ତେ ନାହିଁ । ତେଣୁ, କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ମଧ୍ୟଦେଇହିଁ ଆମକୁ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ନିଜକୁ ଅଧିକ ଶୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ପଡୁଥିବ ।

ତୁମେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରୁଛ, ସେଇଟିକୁ ମୋଟେ ଛାଡ଼ି ଦିଅ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଏହି କଥାଟିକୁ କେବେହେଲେ ଭୁଲ ନାହିଁ ଯେ, ସେଇଟିକୁ ଆହୁରି ଭଲ ଭାବରେ ନିଶ୍ଚୟ କରାଯାଇ ପାରିବ ଓ ଅବଶ୍ୟ ଅଧିକ ଭଲ ଭାବରେ କରିବାକୁ ହେବ ।

୨୩ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୭୧

*

ଆମେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରୁଛୁ, ତାହାକୁ ସକଳ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଓ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କରିବା, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ଏକ ସର୍ବୋତ୍ତମ ପନ୍ଥା । *୧୮ ମଇ ୧୯୭୨*

*

ହାତ ଓ ଆଖି ପ୍ରଭୃତି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନେ ଯେତେବେଳେ ସଚେତନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ଆମର ମନୋଯୋଗଟି ଆମର ନିୟନ୍ତ୍ରଣକୁ ଆସିଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଆମ କର୍ମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ପ୍ରକୃତରେ ଆଉ କୌଣସି ସୀମାହିଁ ରହେ ନାହିଁ ।

*

ହାତଗୁଡ଼ିକ ସୁକୁଶଳ ହୋଇଥିବେ, ଦୃଷ୍ଟି ସୁଅଭିନିବେଶିତ ହୋଇଥିବ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ କଦାପି କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇପଡୁ ନ ଥିବ;— ତେବେ ତୁମେ ଯାହାକିଛି କରିବାକୁ ଯିବ, ତାହାକୁ ଉତ୍ତମ ରୂପେ କରିପାରିବ ।

*

ହାତଗୁଡ଼ିକ ସୁପାରଙ୍ଗମ ହୋଇଥିବେ, କାନ ଦୁଇଟି ନିର୍ଭୁଲ ଭାବରେ ଶୁଣି ପାରୁଥିବେ, ଅଭିନିବେଶ ସ୍ଥାୟୀହୋଇ ରହି ପାରୁଥିବ; ତେବେ ଆମେ ଜଡ଼ ସତ୍ତାକୁ ଚିନ୍ମୟ ସତ୍ତାର ବୋଲ ମାନିବା ଲାଗି ଅବଶ୍ୟ ବାଧ୍ୟ କରିପାରିବା ।

*

ନୀରବ ରହି ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବାର କୌଶଳଟିକୁ ଶିକ୍ଷା କରି ପାରିଲେ ଆମେ ସକଳ କୁଶଳତାର ଚାବିକାଠିକୁ ପାଇଯାଇ ପାରିବା ।

*

କର୍ମ କରିବାର ଯାବତୀୟ କୌଶଳକୁ ସୁଅବଜ୍ଞାତ ଭାବରେ ପ୍ରୟୋଗ କରି ପାରିବାକୁ ହେବ ।

କର୍ମରେ ସହଯୋଗ ଓ ସମଞ୍ଜସତା

କର୍ମର କ୍ଷେତ୍ରଟି ଆଦୌ ବଦଳି ଯାଏ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଯାହା କରୁଛ, ତାହା ତୁମେ ସବୁବେଳେ କରିବ । ମାତ୍ର, କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତି ଯେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟି ରହିଥାଏ, ବିଶେଷତଃ ଅନ୍ୟ କର୍ମୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଆମର ସମ୍ବନ୍ଧଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଆବଶ୍ୟକ ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ସମ୍ଭବ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ସେମାନେ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ନିଜ ନିଜ ଧାରାରେ ଦେଖୁଥା'ନ୍ତି ଓ ସେହି ଧାରାଟିକୁ ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ଧାରା ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥା'ନ୍ତି, ତାହାକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବାର ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ଧାରା ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥା'ନ୍ତି, ତାହାକୁ ଦିବ୍ୟପରମ ଇଚ୍ଛାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବାର ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ଧାରା ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥା'ନ୍ତି । ମାତ୍ର ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଧାରାକୁ ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏହିସବୁ ଖଣ୍ଡିତ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବୋଧରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଯାଇ ପାରିଲେ ଯାଇ ଆମେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାକୁ ଅଧିକ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବା । ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ, ଆମର ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ବିଷୟବୋଧଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପରର ବିରୋଧୀ ଏବଂ ପରସ୍ପର ସହିତ ସଂଘର୍ଷଲିପ୍ତ କରି ନ ରଖି ଆମ ଭିତରେ ପାରସ୍ପରିକ ବୁଝାମଣା ରହିଥିବ ଏବଂ ଆମେ ପରସ୍ପର ସହିତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗ କରି ପାରୁଥିବା ।

୨୩ ମଇ ୧୯୩୪

*

କର୍ମରେ ଅଧିକ ସମଞ୍ଜସତା ଏବଂ ଗୁଣାତ୍ମକତା ଆଣିବାକୁ ହେଲେ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବଦଳାଇ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ନିଜ ଚେତନା ଏବଂ ଚରିତ୍ରରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇହିଁ ଆମେ ସକଳ ବିଷୟକୁ ଏକ ଅଧିକ ଭଲ ସ୍ତରକୁ ଆଣିପାରିବା ।

୨୫ ଜାନୁଆରି ୧୯୩୭

*

ଯେଉଁ କଥାଗୁଡ଼ିକ ଆମ କର୍ମର ପରିଧି ଭିତରେ ନ ଆସୁଛି, ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଆଦୌ କୌଣସି ହସ୍ତକ୍ଷେପ ନ କରିବା,— ଏକ ସାଧାରଣ ନିୟମ ହିସାବରେ ଏହାକୁହିଁ ଅଧିକ ଭଲ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

୭ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୩୭

*

ଯଦି କାମ କଲାବେଳେ ତୁମକୁ କେତେକ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ, ତେବେ ତୁମେ ଆଗ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଆପଣା ଭିତରକୁ ଅନାଇ ଦେଖିବ ଏବଂ ତେବେ ତୁମେ ସେହି ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକର ନିଦାନଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିବ ।

*

ପରିସ୍ଥିତିଗତ କାରଣରୁ ଅଥବା ସାନ ସାନ ବାହ୍ୟ ଘଟଣା ହେତୁ କଦାପି କର୍ମରେ ଅସୁବିଧାମାନ ଆସି ପହଞ୍ଚେ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଏପରି ଏକ ବସ୍ତୁର କାରଣରୁ ଆସେ, ଯାହାକି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦୃଷ୍ଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଶେଷ କରି ପ୍ରାଣିକ ମନୋଦୃଷ୍ଟିଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରମାଦଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେହି ଅବସ୍ଥାଟିକୁ ଆମେ ଅହଙ୍କାରିତା, ମହତ୍ତ୍ୱ ଲାଭ କରିବାର ଆକାଙ୍କ୍ଷା, କର୍ମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମାନସିକ ବୋଧଗତ ଅନମନୀୟତା, ଦାମ୍ଭିକତା,— ଏହିପରି ନାନା ନାମରେ ଅଭିହିତ କରି ପାରିବା । ଏବଂ, ସେହି ଅସମଞ୍ଜସତାରେ ଏକ ସଂଶୋଧନ ଘଟାଇବାକୁ ହେଲେ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନୁହେଁ, ନିଜ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେହି କାରଣଟିକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସବୁବେଳେ ଉତ୍ତମ ଫଳ ମିଳିଥାଏ ।

୧୯ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୮

*

ଏକ ''ଅସମଞ୍ଜସତାପୂର୍ଣ୍ଣ ବାତାବରଣ'' ରହିଛି ବୋଲି ଜାଣିବାରୁ ଆମର ଏହି ଉପକାରଟି ହୋଇଥାଏ ଯେ ସେହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମନରେ ତାହାକୁ ଏକ ସମଞ୍ଜସତାପୂର୍ଣ୍ଣ ବାତାବରଣକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରି ଆଣିବାର ଏକ ଇଚ୍ଛାକୁ ହୁଏତ ଜାଗ୍ରତ କରି ଆଣିଥାଏ । ମାତ୍ର ସେପରି ଘଟିବାକୁ ହେଲେ ସର୍ବପ୍ରଥମ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପଦକ୍ଷେପଟି ହେଉଛି ଯେ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝି ପାରିବାକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ତା' ନିଜର ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ସୀମିତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଭିତରୁ ବାହାରକୁ ବାହାରି ଆସିବ । ତା'ଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି ଯେ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୋଷକୁ ଗଣ୍ଡିକରି ଧରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି **ନିଜ ଭିତରେ** ରହିଥିବା ଭୁଲ୍‌ଟିକୁହିଁ ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରୁଥିବ ।

*

ଏ ବିଷୟରେ ମୁଁ ଆଉ ଟିକିଏ ଅଧିକ କହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟିରେ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇଛି, ସେମାନେ ସେହି ଦାୟିତ୍ୱଟିକୁ ବହନ କରିବାରେ ଅବଶ୍ୟ ଅନୁଗତ ରହିବେ ବୋଲି ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରୁଛି; ଏବଂ ଆପଣା ଭିତରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ''ଆଘାତ ବା ଅପମାନ ବୋଧ''କୁ ଆସିବାକୁ ଅନୁମତି ନ ଦେଇ ସେମାନେ ସଫଳ ଭାବରେ ଆପଣା ଆପଣାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟଟିକୁ କରିବା ଲାଗି ସାଧ୍ୟତମ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବେ ।

ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଭିତରେ ନିଷ୍ଠା ରହିଛି ଓ ଯେଉଁମାନେ ସଦିଚ୍ଛା ରଖିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ

ସମସ୍ତଙ୍କ ଲାଗି ମୋ'ର ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ରହିଛି ।

*

ହଁ, ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ 'କ'କୁ ଗୋଲାପ ଗଛଗୁଡ଼ିକୁ ସେଠାକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରିଦେବାକୁ କହିଛି । ତା' ଲାଗି ସେଠି ସବୁଜାଗାର ଦରକାର ଅଛି ବୋଲି ମୁଁ ଆଦୌ ଭାବୁ ନାହିଁ । ପୁନଶ୍ଚ, ବର୍ତ୍ତମାନ ପଡ଼ିଥିବା ଖାଦ୍ୟ ସଂକଟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ, ଯେଉଁ ସ୍ଥାନଟିରେ ସର୍ବଦା ଏତେ ଚମତ୍କାର ପରିବାଚାଷ ହୋଇ ଆସିଛି, ତାହାକୁ ଫୁଲଗଛ ଲଗାଇବାରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ମୋଟେ ବିଜ୍ଞତାର କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । ମୋ'ର ମନେ ହେଉଛି, ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଟମାଟୋ ଚାଷ ହେଉଥିଲା, ସେହି ଜମିଟିକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସିମ୍ବ ଲଗାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ରଖାଯାଇଛି;— ସିମ୍ବ ଫସଲ ଯେପରି ଅଧିକ ହେବ, ସେଥିଲାଗି ବର୍ତ୍ତମାନ ସିମ୍ବମଞ୍ଜି ଲଗାଇ ତାହାର ଉତ୍ତମ ଯତ୍ନ ଅବଶ୍ୟ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପୁନଶ୍ଚ, ଯେତେ ବଡ଼ ଓ ବୁଦାଗଛମାନ ରହିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନଙ୍କର ଯଥାସ୍ଥାନରେ ରହିବାକୁ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଏଡ଼େ ବଢ଼ିଆ ଫଳ ଯୋଗାଉଥିବା ନେଉଆ ଗଛଟିର ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ଭଲ ଭାବରେ ହିପାଜତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ମୋ'ର ଇଚ୍ଛା ଯେ, 'କ' ଏବଂ 'ଖ' ଦୁହେଁଯାକ ଏହି ବଗିଚାଟିର ଦେଖାଶୁଣା କରନ୍ତୁ ଏବଂ, ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସେମାନେ ସେଠାରେ ଯେଉଁ ବିଶେଷ ଦାୟିତ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇଛନ୍ତି, ପ୍ରତ୍ୟେକେ ସେହିଗୁଡ଼ିକର ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ଆଶା କରୁଛି ଯେ ସେମାନେ ଏହି ଅବସରଟିର ସୁଯୋଗ ନେବେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଯେ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ଏବଂ ସୁସମଞ୍ଜସ ଭାବରେ ଅବଶ୍ୟ କରିଦେବ, ସେମାନେ ତାହା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରେ ଦେଖାଇ ଦେଇ ପାରିବେ । କାର୍ଯ୍ୟଟିର ମଙ୍ଗଳ ଓ ଅଗ୍ରଗତିକୁହିଁ ସେମାନେ ସର୍ବାଧିକାର ଦେବେ ଏବଂ ଏହି ଲକ୍ଷଟିର ସାଧନରେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯାହାକିଛି ବାଧା ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇଥିବ, ସେମାନେ ସେହି ଯାବତୀୟ ଅନୁଚିତ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ କଦାପି ସକ୍ରିୟ ହେବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବେ ନାହିଁ ।

ମୋ'ର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

*

ଚୈତ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ : ସୁସମଞ୍ଜସତା ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ।

*

ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତୁମର କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ବୁଝାଇଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମୁଁ ବହିବନ୍ଧା ବିଭାଗକୁ ଯାଇଥିଲି । ତୁମେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ସେହି ଅନୁସାରେ ସବୁକାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ବୋଲି ମୁଁ ଆଶା କରୁଛି । ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମଞ୍ଜସତା ରକ୍ଷା କରି କାର୍ଯ୍ୟ କର ଏବଂ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରସ୍ପରକୁ ଯଥାସାଧ ସାହାଯ୍ୟ ବି କରୁଥାଅ, ମୁଁ ଏହାହିଁ ଇଚ୍ଛା

କରୁଛି ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ

ପ୍ରଥମେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର କାମ ହେବ, ତା'ପରେ ଲାଇବ୍ରେରୀ କାମ ଓ ତା'ପରେ ଯଦି ସମୟ ଥାଏ, ତେବେ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କର କାମ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

*

ଶୃଙ୍ଖଳା ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ଭଲ କାମ କରି ହୁଏ ନାହିଁ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ଥାନରେ ରହିଥିବ, ତା' ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ବିବେକର ସହତ କରୁଥିବ । ତେବେ ସବୁ ସୁଚାରୁରୂପେ ଚାଲିବ ।

୧୭ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୩୮

*

ସଙ୍ଗଠିତ ଗୋଷ୍ଠୀକାର୍ଯ୍ୟ : ପ୍ରତ୍ୟେକେ ପ୍ରତ୍ୟେକର ଜାଗାରେ ରହିଥିବେ ଓ ତଥାପି ଏକତ୍ର କାମ କରୁଥିବେ ।

*

ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇବାକୁ ହେଲେ ମୁଁ ଏକଥାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ମନେ କରୁଛି ଯେ ଏ ବିଷୟରେ ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଉଭୟପକ୍ଷ ଆଗ ମୋ' ପାଖକୁ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ୟାଟିକୁ ଭଲ କରି ବୁଝାଇ ଲେଖି ଜଣାଇବେ, ପ୍ରସ୍ତାବିତ ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ସବୁକଥା ବୁଝାଇ ଦେଇଥିବେ । ଏବଂ ତା' ପରେ ଯାଇ ମୁଁ କୌଣସି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବି ।

ମୋର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୨୫ ଜୁଲାଇ ୧୯୪୭

*

କାମଟା ବଦଳିଗଲେ ତୁମର ସ୍ୱଭାବ ବଦଳିଯିବ ବୋଲି ମୋର ମୋଟେ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉ ନାହିଁ । ଏପରି ପ୍ରକୃତରେ ହୁଏ ବୋଲି ଆଗରୁ କେବେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇ ନାହିଁ ।

*

ଯେଉଁସବୁ କାରଣ ଲାଗି ତୁମେ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ବଦଳାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସବୁଯାକ ମାନସିକ କାରଣ ଏବଂ ଖାସ୍ କାମଟି ସହିତ ସେଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । ତୁମେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି କାରଣଗୁଡ଼ିକ ବି ତୁମର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ

ରହିଥିବେ, ଏବଂ, ନିଜର ହୃଦୟ ଭିତରେ ଶାନ୍ତି ନ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ କେଉଁଠି ହେଲେ ଶାନ୍ତି ପାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

୨୨ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୪୯

*

ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ସମୂହ ଲାଗି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବ, ସେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅଭିପ୍ରାୟଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏବଂ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବା,— ଏହାକୁ ଏକ ଗୁରୁତର ଭୁଲ୍ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

ତୁମର କହିବା ଅନୁସାରେ ଏପରି ଦୋଷମାନ ହୋଇଯାଇଛି, ଯାହାରକି ଆଦୌ କୌଣସି ସଂଶୋଧନ କରିହେବ ନାହିଁ । ଏହା ଏକ ଭୁଲ୍ କଥା । **ନିଜକୁ ସଂଶୋଧନ କରିବାର** ମନ ଓ ଚେଷ୍ଟାଟି ରହିଥିଲେ ଓ ନିଜର ନିଷ୍ଠା ରହିଥିଲେ ଯେକୌଣସି ଭୁଲ୍‌ର ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇ ପାରିବ । ଆମକୁ ଯେଉଁ ଅଗ୍ରଗତିଟିକୁ କରିବାକୁ ରହିଛି, ସେଇଟିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ପଳାଇଯିବାକୁ ଏକ ଭୀରୁତାର କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ ଓ ମୁଁ ତାହାକୁ କଦାପି ସମର୍ଥନ କରିବି ନାହିଁ ।

ସର୍ବପ୍ରଥମ କଥା ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଆପେ କରିଥିବା ଭୁଲ୍‌ଟିକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ସ୍ୱୀକାର କରିବା । ତା'ପରେ ଯାଇ, କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ, ମୁଁ ସେ କଥା ଦେଖିବି ।

୩୦ ମଇ ୧୯୫୩

*

ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସହଯୋଗ ରହିଥିବ ଓ ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ସଦିଚ୍ଛା ରହିଥିବ,— ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ଏହା ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

୧୧ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୪

*

କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ପାରସ୍ପରିକ ସହଯୋଗ ଉପରେହିଁ ମନୋନିବେଶ କରିବା,— ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଆପତ୍ତି ଓ ଅସନ୍ତୋଷ ଉପରେ ମନୋନିବେଶ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ଅଧିକ ଉପଯୋଗୀ ।

ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି ଯେ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଶୀଘ୍ର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଉତ୍ତମରୂପେ ବି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୧ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୭

*

'ବଙ୍ଗବାଣୀ'ର କର୍ମୀମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ

ପାରସ୍ପରିକ ସହଯୋଗ ରକ୍ଷା ଏବଂ ଶୃଙ୍ଖଳା ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ବଡ଼ କାମ କରି ହେବ ନାହିଁ ।

ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ସଙ୍ଗଠିତ ସହଯୋଗ,— ତାହାହିଁ ସଫଳତାର ସର୍ତ୍ତ ।

୨୦ ଜୁନ୍ ୧୯୫୯

*

ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମଞ୍ଜସତା ରକ୍ଷା କରି ପରସ୍ପର ସହିତ ସହଯୋଗ ରଖିପାରିଲେ ଯାଇ କୌଣସି ପ୍ରକୃତରେ ଫଳପ୍ରଦ କାର୍ଯ୍ୟ କରିହେବ ।

ଅସଲ କଥା ହେଉଛି, ଯେଉଁଥିରେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଏକମତ ହୋଇ ପାରୁଥିବ, ସେହିପରି ଗୋଟିଏ ବିଷୟର ଆବିଷ୍କାର କରିବ;— ଏବଂ ସେହି କଥାଟି ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠ ହୋଇଗଲେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସେହି ସହମତିତାର ବିନ୍ଦୁଟିକୁ ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅତୁଟ ରଖିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ଛାଡ଼ିଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୨୯ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୬

*

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସାମୂହିକ ଭାବରେ କିଛି କରିବାକୁ ଯାଉଥିବା, ସେତେବେଳେ, ଆମର ଭାବନା, ମନୋଭାବ ତଥା କର୍ମର କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ, ଆମର ପୃଥକ୍ ମତ ରହିଥିବା ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଅପେକ୍ଷା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ସହମତି ଥିବା ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେହିଁ ଅଧିକ ଜୋର୍ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ଯାହା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକତ୍ର କରି ରଖିଛି, ଆମକୁ ତାହାରି ଉପରେ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେବାକୁ ହେବ; ଯାହା ଆମକୁ ପରସ୍ପରଠାରୁ ପୃଥକ୍‌ମତ କରି ପକାଉଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଏଡ଼ିଦେଇ ପାରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଯେତେବେଳେ ହୁଏତ ବାହ୍ୟତଃ ମଧ୍ୟ କର୍ମଧାରାରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଥିବ, ସେତେବେଳେ, ଆମକୁ ଏକତ୍ର କରି ରଖିଥିବା ମୌଳିକ ବିଷୟ ଓ ନୀତିଗୁଡ଼ିକୁ ଓ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଲକ୍ଷ୍ୟର ଯେଉଁ ମହାନ୍ ଉପଲବ୍ଧିଟି ଆମର ଯାବତୀୟ ଆସ୍ପୃହା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଏକମାତ୍ର ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ, ସେଇଟିକୁ ଆମ ମନରେ ସର୍ବଦା ଧାରଣ କରି ରଖି ପାରୁଥିଲେ, ଆମ ଭିତରେ ତଥାପି ଏକତା ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅନୁକ୍ଷଣ ହୋଇ ରହିପାରିବ ।

*

ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରୁଚି ଓ ଅଭିରୁଚିରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରଶ୍ନରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ନ କରି କାର୍ଯ୍ୟଟିର କଲ୍ୟାଣଟିକୁହିଁ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇ ପାରୁଥିବ, ସେତେବେଳେ ଅଧିକାଂଶତମ ସମସ୍ୟା ଓ ଅସୁବିଧାର ଅବଶ୍ୟ ଏକ ସମାଧାନ ମିଳିଯିବ ।

*

ଯଦି ଲୋକମାନେ କୌଣସି କାମକୁ **ସେମାନଙ୍କର ନିଜର** କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହିବାକୁ ଆଉ ମୋଟେ ମନ ନ କରିବେ, ତେବେ ତାହାରି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଅଧିକାଂଶ ଅନର୍ଥ ଓ ସମସ୍ୟାର ପରିସମାପ୍ତି ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ।

*

ପ୍ରକୃତରେ କାର୍ଯ୍ୟଟିରହିଁ ଯାହା ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି; ଆମର କ୍ଷୁଦ୍ର ଅହଂଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁ ପ୍ରକାରେ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରୁଛି, ତାହାର ଆଦୌ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ ।

*

ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଧାରଣା, ମତାମତ ଏବଂ ଅଭିରୁଚିଗୁଡ଼ିକର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠି ନ ଗଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ତୁମେ କଦାପି ଜଣେ ଭଲ କର୍ମୀ ହୋଇପାରବ ନାହିଁ । ତୁମ ଭିତରେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅଭିରୁଚିମାନ ରହିଥିବ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଆଦୌ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।୬

କର୍ମରେ ବାଧା

ଆଜି ସକାଳେ ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପରେ ମୋତେ ଭାରି କ୍ଳାନ୍ତ ଲାଗିଲା । ମୁଁ କେବଳ ଆସବାବପତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ପାଲିଶ୍‌ହିଁ କରୁଥିଲି ।

ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ କଲାବେଳେ ବେଶ୍ କେତେଥର ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶାରୀରିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଭାରି କ୍ଳାନ୍ତ କରି ପକାଇଲା ପରି ଲାଗେ । ମାତ୍ର ଧୀରେ ଧୀରେ ଶରୀର ସେଥିରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଅଧିକ ବଳଯୁକ୍ତ ହୁଏ । ତଥାପି, ତୁମକୁ ପ୍ରକୃତରେ କ୍ଳାନ୍ତ ଲାଗିବା ସମୟରେ ତୁମେ ଅବଶ୍ୟ ଶୋଇବାକୁ ଯିବ ଏବଂ ବିଶ୍ରାମ ନେବ ।

୧୧ ଫେବୃଆରି ୧୯୩୩

*

ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ସର୍ଗଭାବଟି ରହିଥିଲେ ତୁମେ କରୁଥିବା କାମଟିକୁ ଅଧିକ ସହଜ ସହିତ ଏବଂ ଅଧିକ ଖୁସୀହୋଇ କରିପାରିବ । ମାତ୍ର ଯେତିକି କାମ କରିବା ଲାଗି ଜଣକର ଶକ୍ତି ରହିଛି, ତାକୁ କଦାପି ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ଖଟାଇବାକୁ କୁହାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

୨୭ ଫେବୃଆରି ୧୯୩୫

*

ଆଦୌ କୌଣସି କ୍ଳାନ୍ତି ଅନୁଭବ ନ କରି କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରିବାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉପାୟ ହେଉଛି ଯେ, ତୁମେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରୁଛ (ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ଯାହା ହୋଇଥାଉ ପଛକେ), ତାହାକୁ ତୁମେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଦେବ ଏବଂ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁହିଁ ତୁମର ଆବଶ୍ୟକ ସାହାଯ୍ୟକୁ ଲାଭ କରିବ । କାରଣ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ହେଉଛି ଏକ ଅକ୍ଷୟ ଶକ୍ତି, ଏବଂ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଯାହାକିଛି ଆବେଦନ କରାଯାଏ, ସିଏ ସବୁବେଳେ ତାହାର ଜବାବ ଦିଅନ୍ତି ।

ତେଣୁ, କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଶକ୍ତିହିଁ ତୁମ ଭିତରେ ରହି ଓ ତୁମ ମଧ୍ୟ ଦେଇ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ବୋଲି ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ, ସେତେବେଳେ ନିଜର ଅନ୍ତର ଭିତରେ ତୁମେ ଏକଥାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ଜାଣିବ, କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ଶ୍ରେୟଃଟି ତୁମର ନୁହେଁ, ତାହା ହେଉଛି ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର । ତେଣୁ ଗର୍ବ କରିବା ଲାଗି ଆଉ କୌଣସି କାରଣ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

*

କାର୍ଯ୍ୟଟି ବିଷୟରେ ତୁମେ କୌଣସି ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ; ତୁମେ ଯେତିକି ସ୍ଥିରଚିତ୍ତ ଓ ନୀରବ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରି ପାରୁଥିବ, ତାହା ସେତିକି ଫଳଦାୟକ ହୋଇ ପାରୁଥିବ ।

୨୯ ଜୁଲାଇ ୧୯୩୪

*

ବେଳେବେଳେ ମୋର ଭୟ ହୁଏ ଯେ, ମୋର ସ୍ୱଭାବ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଅନମନୀୟତା ସକାଶେହିଁ ଆପଣ ମୋ ଭିତରେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ମାତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସ୍ୱଭାବ କମ୍ ଅନମନୀୟ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ । ଅଧିକ କୋମଳ ଏବଂ ଗଠନକ୍ଷମ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ ।

*

ମୋର ତୁମଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା ରହିଛି, ଏବଂ, ତୁମେ ଯେ ସୁଚାରୁରୂପେ ନିଜର ଦାୟିତ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ସଂପନ୍ନ କରିପାରିବ, ସେ କଥା ମୁଁ ଭଲ କରି ଜାଣିଛି । ଅସୁବିଧା ଏବଂ ଅଭାବଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ମୁଁ ଏତିକି କହିବି ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକ କିଛି ନା କିଛି ରହିଛି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବା ନିମନ୍ତେହିଁ ଆମେ ଏଠାରେ ରହିଛୁ । ଏହାହିଁ ହେଉଛି କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ସାଧନା କରିବାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ । ତେଣୁ ତୁମେ ସାହସର ସହିତ ଆପଣାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବାରେ ନିଜକୁ ତତ୍ପର କରି ରଖ, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥାଅ ଏବଂ କେବଳ ତାଙ୍କରି ସାହାଯ୍ୟ ଏବଂ କରୁଣା ଉପରେ ଆସ୍ଥା ସ୍ଥାପନ କର ।

୭ ଜାନୁଆରି ୧୯୪୨

*

ତୁମେ ନିଜକୁ କାହିଁକି ଯେ ଏଭଳି ଉତ୍ପୀଡ଼ିତ ଅନୁଭବ କରିବ, ମୁଁ ତାହାର କୌଣସି କାରଣ ଦେଖୁ ନାହିଁ । 'କ' ଉଦ୍ୟାନ ପରି ଗୋଟିଏ ଏଡ଼େ ବଡ଼ ସଂସ୍ଥା ଚଳାଇବା ଆଦୌ ସହଜ କାମ ନୁହେଁ ଏବଂ, ତୁମେ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଭଲ କରି କରି ଜାଣିବା ପୂର୍ବରୁ ସେଥିଲାଗି ହୁଏତ ଅନେକ ତିକ୍ତ ଅଭିଜ୍ଞତା ଅର୍ଜନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପାରେ । ମୁଁ ତୁମକୁ କେବଳ ଏତିକି କହୁଛି ଯେ, **ତୁମେ କାମଟିକୁ ଭଲ କରି ଶିଖିବା ଲାଗି ଓ ଆପଣାର ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ଉନ୍ନତି ବିଧାନ କରିବା ଲାଗି ସବୁବେଳେ ଏକ ସଦିଚ୍ଛା** ରଖିଥିବ ।

ଏସବୁ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଯାହାକିଛି ରହିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆମକୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମୋର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୧ ମଇ ୧୯୪୪

*

ଏଠାରେ ଦିଆ ଯାଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟଟି ସହିତ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବା ଲାଗି ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବା ବଳ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର କରୁଣାଟି ମଧ୍ୟ ଯୁଗପତ୍ ଭାବରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଯଦି ତୁମେ ସେହି ବଳ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର କରୁଣାକୁ ମୋଟେ ଅନୁଭବ କରୁ ନାହଁ, ସେଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇ ଯାଉଛି ଯେ ତୁମର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିରେ ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ଭୁଲ୍ ରହିଛି । ହୁଏତ ବିଶ୍ୱାସର ଅଭାବ ରହିଛି ଅଥବା ତୁମେ ପୁନର୍ବାର ସ୍ଖଳିତ ହୋଇ ସେହି ପୁରୁଣା ବାଟ ଆଉ ପୁରୁଣା ମତଗୁଡ଼ାକ ଭିତରେ ଆସି ପଡ଼ି ଯାଇଛ । ତେଣୁ ସକଳ ଗ୍ରହଣଶୀଳତାକୁ ହରାଇ ବସୁଛ ।

୧ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୨

*

ଆମ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସମ୍ପାଦନ କରିବା ସମୟରେ ଆମକୁ ଯେଉଁ ପ୍ରତିରୋଧର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ, ତାହା ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିର ମହତ୍ତ୍ୱଟି ସହିତ ସମାନୁପାତିକ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

୧୦ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୫୪

*

କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ, ତୁମେ ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବାକୁ ଯାଉଛ, ସେହି ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁହୂର୍ତ୍ତଟି ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ଅତୀତ ସେତେବେଳେ ତୁମ ଲାଗି ଏକ ବାଧା ହୋଇ ମୋଟେ ଠିଆ ହୋଇ ନ ଥିବ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଆଉ କୁଆଡ଼େ ଟାଣିନେଇ ଯାଉ ନ ଥିବ ।

୨୧ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଯା' ପରେ କ'ଣ କରିବି, ଯା' ପରେ କ'ଣ କରିବି ବୋଲି ଭାବୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ଉପସ୍ଥିତ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କଦାପି ଭଲଭାବରେ କରିପାରିବ ନାହିଁ । କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମୁହୂର୍ତ୍ତଟିହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ଅତୀତ ତୁମକୁ ପଛକୁ ଟାଣି ନେଉ ନ ଥିବ, ଭବିଷ୍ୟତ ବି ଆଗକୁ ନେଇ ପଳାଇବାକୁ କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା କରୁ ନ ଥିବ । ତୁମେ

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ବର୍ତ୍ତମାନରେହିଁ ଅଭିନିବେଶିତ ହୋଇ ରହିଥିବ; ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରୁଛ, ତୁମର ସକଳ ମନୋନିବେଶ ତାହାରି ଉପରେ ଥିବ । ତୁମେ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟଟି ଉପରେ ତୁମର ଏତେବେଶୀ ମନୋନିବେଶ ରହିଥିବ ଯେ, ଯେପରିକି, ତୁମର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବା ଉପରେ ଯେପରି ସମୁଦାୟ ପୃଥିବୀର ମୁକ୍ତି ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିଛି, ତୁମେ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଅନୁଭବ କରୁଥିବ ।୍ଚ

*

କଠିନ ପରିଶ୍ରମ ନ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମକୁ ଶକ୍ତି ମିଳିବ ନାହିଁ; କାରଣ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମେ ତାହାକୁ ଆଦୌ ଆବଶ୍ୟକ କରୁ ନ ଥିବ ଏବଂ ତେଣୁ ସେହି ଶକ୍ତିକୁ ଲାଭ କରିବାର ଉପଯୁକ୍ତ ବି ହୋଇ ନ ଥିବ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଶକ୍ତିକୁ କାମରେ ଲଗାଇବ ତୁମକୁ କେବଳ ସେତିକିବେଳେ ଯାଇ ଶକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।

୧୩ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୫

*

ତୁମେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ହାତକୁ ନେଇଛ, ତାହାକୁ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ କରିବ । ତେବେ ତୁମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ପରମ କରୁଣା ଅନୁକ୍ଷଣ ତୁମ ପାଖରେ ରହିଥିବେ ।

୧୪ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୫୯

*

ନିଜର କାମ ଉପରେହିଁ ମନକୁ ନିବେଶିତ କରି ରଖ,— କେବଳ ତାହାହିଁ ତୁମକୁ ଶକ୍ତି ଦେଇ ପାରିବ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୧୦ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୬୧

*

ଏକ ସରଳ ଏବଂ ଶାନ୍ତ ହୃଦୟ ଓ ଏକ ସ୍ଥିର ମନ ନେଇ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିଯାଅ । ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁସାରେ ଅଭୀପ୍ସାଟି କ୍ରମଶଃ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ ।

୨୧ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୬୫

*

ମୁଁ ଏହି ବେଶ୍ କେତେଦିନ ହେଲା ଅନୁଭବ କରୁଛି ଯେ ଏଣିକି ମୋ'ର ବାହ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ସୀମିତ କରି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ, ଯେଉଁଠି ମୋତେ ଆଦୌ ଅତି ବେଶୀ ଦଉଡ଼ଧାପଡ଼ ମୋଟେ କରିବାକୁ ନ ପଡ଼ିବ, ସେହିପରି କେତୋଟି କୋଳାହଳଶୂନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଆବଦ୍ଧ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମୁଁ ସତେ ଯେପରି ମୋ' ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ସଂକଟର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛି । ଜୀବନଟା ଲକ୍ଷ୍ୟହୀନ ହୋଇ ପଡୁଛି । ମୁଁ ବାରବାର ଦେଖୁଥିବା ଗୋଟାଏ ସ୍ୱପ୍ନ ମୋ' ଭିତର ଅସ୍ଥିରତା ବିଷୟରେ ମୋତେ ସତର୍କ କରିଦେଉଛି । ମୋ' ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥିରତା ଓ ସ୍ଥାୟିତ୍ୱ ଆସିବା ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଅସ୍ୱଷ୍ଟତା ଏବଂ ଗୁରୁଜଡ଼ତା ଯେତେଶୀଘ୍ର ଦୂର ହୋଇ ଯାଏ, ମୋ ପକ୍ଷରେ ତାହା ସେତେ ଭଲ ।

ମାଆ ମୋତେ ଅନୁମତି ଦେଲେ ମୁଁ ବିଭାଗୀୟ କାର୍ଯ୍ୟଟିରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ, ମାଆ ମୋତେ ଯେପରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବେ, ମୁଁ କେବଳ ସେହିପରି କରିବି । ଆପଣ ମୋତେ ଦୟାକରି ବାଟ ଦେଖାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ଯଦି ତୁମେ ବିଭାଗଟିକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଆସିବ, ତେବେ ସେଠାରେ ହେଉଥିବା କାମଟି ନଷ୍ଟଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ଟିକିଏ ଫୁର୍‌ସତ୍ ସମୟ ପାଇବା ମାତ୍ରକେହିଁ ଦିନେ ସକାଳେ ତୁମକୁ ଡକାଇ ପଠାଇବି ଓ ଆମେ ଦୁହେଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରି ଯାହା ଗୋଟିଏ କିଛି ଠିକ୍ କରିବା ।

ମୁଁ ଯେତିକି ଅଧିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଲାଭ କରୁଛି, ମୋତେ ସେତିକି ଅଧିକ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ଜ୍ଞାତ ହୋଇଯାଉଛି ଯେ ଏହି କର୍ମର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ଆମେ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କର ଯୋଗଧାରାକୁ **ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବରେ** କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ କରିପାରିବା ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୯ ଅକ୍‌ଟୋବର ୧୯୬୬

*

ମାଆ,

ମୋ' ମୁଣ୍ଡ ଭିତରଟା ଏକାବେଳେକେ ଗୋଳମାଳିଆ ହୋଇଗଲାଣି । ମୋ'ର ନିଜର ସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ମୁଁ ମୋଟେ କିଛିହେଲେ ଜାଣି ପାରୁ ନାହିଁ, ଆମେ ଯେଉଁ କାମଟିକୁ ହାତକୁ ନେଇଛୁ, ସେଇଟି ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବଡ଼ କାମ, ଏଥିରେ କେତେ କେତେ ଭାବରେ ଅଙ୍ଗୀକୃତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡୁଛି ଓ ଏକାବେଳେକେ ଅନେକ ଦାୟିତ୍ୱ ମୁଣ୍ଡାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ମୋତେ ଯେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ, ତାହା ବାହାରୁ କି ଭିତରୁ ମୋଟେ ସ୍ୱଷ୍ଟ ହୋଇ ପାରୁ ନାହିଁ । ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ାକ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ବଦଳି ଯିବାରେ ଲାଗିଛି, ନୂଆ ନାନା ପ୍ରଶ୍ନ

ଉତ୍ଥାପିତ ହେଉଛି, ଭିତରେ ଥିବା ଅହଂଟାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅପ୍ରିୟ ନାନା ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଛି । ମୋତେ କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ମିଳିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ବା, ମୋତେ ଠିକ୍ କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟମାନ କରିବାକୁ ହେବ, ସେ ବିଷୟରେ ମୁଁ ମାଆଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶମାନ ନ ପାଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋତେ ବିଭାଗୀୟ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ଅବ୍ୟାହତି ଦିଆଯାଉ ବୋଲି ମୁଁ ମାଆଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।

*ଏହା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ **ସଙ୍କଟହିଁ ନିହିତ** ହୋଇ ରହିଛି । ଲୋକମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ମୁଁ ଆଦୌ କୌଣସି କଳହ ଅଥବା ଅଭିଯୋଗ କରିବାକୁ ଯାଉ ନାହିଁ । ମୁଁ ମୋ'ର ମୁହଁକୁ ବନ୍ଦ କରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀରବ ଭାବରେ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ଏବଂ ମୋ' ସମ୍ମୁଖରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହେବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବା ଆଲୋକର ସନ୍ଦେଶଟିକୁ ନିର୍ଭୁଲ୍ ଭାବରେ ଜାଣି ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି ।*

ମୁଁ ମାଆଙ୍କଠାରୁ କିଞ୍ଚିତ୍ ଆଲୋକ ପାଇବା ଲାଗି ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରକୃତରେ କେତେ କାମ କରିବାକୁ ରହିଛି ଓ ସେଥିଲାଗି ସମସ୍ତଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ଲାଗି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ତୁମେ ଯଦି ଆଦୌ ବିଚଳିତ ନ ହୋଇ ବର୍ତ୍ତମାନ କାମଟିକୁ ଛାଡ଼ି ନ ଦେଇ ତାହାକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିପାରନ୍ତ, ତେବେ ତାହା କେଡ଼େ ଭଲ କଥା ହୁଅନ୍ତା !

ତୁମେ ଯଦି ମୋ' ସହିତ ଦେଖା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ, ତେବେ ମୁଁ ଖୁସୀ ହୋଇ ତୁମକୁ ସେଥିଲାଗି ଅନୁମତି ଦେବି । ମାତ୍ର, ତୁମେ ତ ଭଲ କରି ଜାଣିଛ ଯେ, ମୁଁ କେତେବେଳେ ହେଲେ ଏକାକୀ ନ ଥାଏ ଓ ତେଣୁ ସେପରି ଅବସ୍ଥାରେ ତୁମ ସହିତ କଥା କହିବା ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ କଷ୍ଟକର ହେବ ।

ସେ କଥା ଯାହା ହେଉ ପଛକେ, ତୁମେ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଜାଣିଥାଅ ଯେ ମୋ'ର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସର୍ବଦା ତୁମ ସହିତ ରହିଛି ।

୭ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୯

*

ମାଆ,

ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛି ଓ ସେଥିଲାଗି ମାଆଙ୍କଠାରୁ ଏକ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।

ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋ' ଭିତରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଅନ୍ତର୍ଗତ ମାର୍ଗଦର୍ଶନର

ବୋଧ ଆସି ନାହିଁ । ମୋ' ସମୟଟା ବି ମୋତେ ଭଲ ଭାବରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇ ପାରୁ ନାହିଁ । ମୋତେ କେହି ଚାହୁଁ ନାହାନ୍ତି କିଂବା ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ନାହାନ୍ତି ବୋଲି ଅନେକ ସମୟରେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ତଥାପି ଆପଣାକୁ ବିଭାଗୀୟ କାର୍ଯ୍ୟଟି ସହିତ ସଂଲଗ୍ନ କରାଇ ରଖିଛି । ମାତ୍ର କୌଣସି ମାମୁଲି ବା ସାଧାରଣ ଭାବନା ବା ଭାବ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ପରିଚାଳିତ ହେବାକୁ ମୋଟେ ଇଚ୍ଛା କରୁ ନାହିଁ । ବେଳେବେଳେ ଏହି ସବୁକିଛିରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ରହିବା ଲାଗି ପ୍ରବଳ ଆକାଙ୍‌କ୍ଷା ହେଉଛି । ମୋ'ର ଗୁରୁ ମୋ'ଠାରୁ ଯାହା ପ୍ରତ୍ୟାଶା ରଖିଛନ୍ତି, ମୁଁ ସେହିପରି ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି ବୋଲି ଯେପରି ଆହୁରି ଅଧିକ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରିପାରେ, ମୁଁ ସେଥିଲାଗି ବିନୀତ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି । ମୋ'ର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରୁଚି, ଅରୁଚି ଅଥବା ଅହଂ ପ୍ରେରଣା ଯେପରି ମୋ' କର୍ମ ବଚନର ଶୁଦ୍ଧତାଟିକୁ ଆଦୌ କଳଙ୍କିତ କରି ନ ପକାଉ ! ମୁଁ ମାଆ ନାମଟିରହିଁ ଜପ କରି ଆସୁଛି ଓ ତାଙ୍କରି ମଧ୍ୟରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଉଛି ।

କାର୍ଯ୍ୟଟି ଲାଗି ତୁମର ଯେ କେବଳ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ତା' ନୁହେଁ, କାର୍ଯ୍ୟଟି ଲାଗି ତୁମର ଯୋଗଦାନ ଏକାନ୍ତ **ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ** । ତୁମ ବ୍ୟତୀତ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କଦାପି ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ କହିବି ଏବଂ, ବାଟରେ ଯେଉଁସବୁ ଅସୁବିଧା ଆସି ପହଞ୍ଚୁଛି, ସେଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱ ନ ଦେବାକୁହିଁ ପରାମର୍ଶ ଦେବି ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୩ ମଇ ୧୯୭୦

*

ତୁମେ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ହାତକୁ ନିଅ ଏବଂ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଅବଲମ୍ବନ କର; ତୁମର ଆବଶ୍ୟକତାର ସମାନୁପାତିକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବାର ଶକ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ । ଏବଂ, ତୁମର ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଆତ୍ମନିର୍ଭରତା ଉପରେହିଁ ତୁମର ଗ୍ରହଣ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୨୪ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୭୧

ନୀରବରେ କାର୍ଯ୍ୟକର

ତୁମେ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟଟିର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ନୁହେଁ, ସାଧନାର ଦୃଷ୍ଟିରୁହିଁ **ନୀରବରେ** କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ସବୁବେଳେ ଅଧିକ ଉପଯୋଗୀ ହେବ ।

*

ଯେତେବେଳେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ରହିଥିବ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ଯେତେ କମ୍ କଥା କହିବ, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସେତେ ଅଧିକ ଉପକାର ହେବ ।

*

ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ କମ୍ କଥା କୁହ ।
ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ଅଧିକ କାର୍ଯ୍ୟ କର ।

*

ଲୋକମାନେ କାମ କରୁଥିବା ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି କଥା କହିବା ଏକ ବଦଭ୍ୟାସ 'କ'ର ରହିଛି । ଯଦି ସିଏ ନିଜେ କୌଣସି କାମ ନ କରୁଛି ତେବେ ତା'ର ଅନ୍ତତଃ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବିବେକର ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ଛାଡ଼ିଦେବା ଉଚିତ ।

ତେଣୁ, ତୁମେ କାମ କରୁଥିବା ସମୟରେ ଯଦି ସେ ପୁଣିଥରେ ତୁମପାଖକୁ ଆସେ, ତେବେ ତାକୁ ଏଇଆ କହିଦେବାହିଁ ଅଧିକ ଭଲ ହେବ – ''ନା, ବର୍ତ୍ତମାନ ନୁହେଁ, ମୋ'ର କାମଟି ଆଗ ସରୁ, ତା'ପରେ ଆମେ ବସି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ ପାରିବା ।''

୭ ଜାନୁଆରି ୧୯୩୩

*

ମୋତେ ଲାଗୁଛି, ଯେପରି ଖାଲି ଯୋଜନା ତିଆରି କରିବାରେ ନୁହେଁ, କାମଟିଏ କରିବାରେହିଁ ପ୍ରକୃତ ଆନ୍ତରିକତାର ପ୍ରମାଣ ମିଳି ପାରିବ ।

ମୁଁ ଠିକ୍ ଏହି କଥାଟିକୁହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଆସିଛି । ମାତ୍ର, ଯୋଜନା କରିବା ଓ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାର ପ୍ରବୃତ୍ତିଟି ଏତେବେଶୀ ବଳଶାଳୀ ହୋଇ ରହିଛି ଯେ ତାହାକୁ ମୋତେ ଅଟକାଇ ହେଉ ନାହିଁ । ତଥାପି ଯେ କିଛି ନା କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ହେବ, ଆମେ କେବଳ ଏତିକି ଆଶା କରି ପାରିବା ।

*

ମାଆ, ମୋ'ର ସତ୍ତା ତା'ର ସମୟଟିକୁ ନୀରବ ରହି କଟାଇବା ସକାଶେ ଇଚ୍ଛା

କରୁଛି । ମାତ୍ର, ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ସକାଶେ ତାହା ମୋଟେ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । ସେମାନେ ମୋତେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ ରହିଥିବା ସମୟରେ ମୋତେ କୌଣସି ବିଷୟରେ ପଚାରିବା ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ଭାରି କଷ୍ଟକର ହେଉଛି । ଏହା ଦ୍ୱାରା କାମରେ ଅନେକ ଗୋଳମାଳ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି । ମାଆ, ଆପଣ ମୋତେ ଏହି ବିଷୟରେ ନିଜର କିଛି ପରାମର୍ଶ ଦେବେ କି ?

ତୁମର ପ୍ରଶ୍ନଟିକୁ ମୁଁ ଆଦୌ ଠିକ୍ ଠିକ୍ ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ, ଯଥାସମ୍ଭବ ବିବେକର ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବା ଉଚିତ । ମାତ୍ର ତାହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ, ସେଥିଲାଗି ତୁମକୁ ସବୁବେଳେ ଭାରି ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅସଲ କଥା ହେଉଛି ଯେ ତୁମେ ସର୍ବଦା ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବ, ସ୍ଥିର ଶକ୍ତିମନ୍ତତାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

ପାର୍ଥିବ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଯତ୍ନ

ମାଆ, ମୁଁ ସବୁ ଜିନିଷ ଅନେକ ସମୟରେ ଏପରି ହଜାଇ ଦେଉଛି କାହିଁକି କହିଲେ ?

କାରଣ ସେହି ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକୁ ତୁମେ **ଆପଣାର ଚେତନା** ମଧ୍ୟରେ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ଧାରଣ କରି ରଖିପାରୁ ନାହଁ ।

*

ଜିନିଷଗୁଡ଼ାକୁ ବୃଥା ନଷ୍ଟ କରି ନ ଦେଇ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କାମରେ ଲଗାଇବାହିଁ ସର୍ବଦା ଅତି ଉତ୍ତମ କଥା ହେବ ।

*

ଏହାକୁ ଏକ ଅଜ୍ଞାନଜନିତ କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

ଉଚିତ ଭାବ ଦେଇ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ପର୍ଦ୍ଦାଗୁଡ଼ିକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଦୁଇ ତିନି ବର୍ଷ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇ ପାରିଥା'ନ୍ତା । ଉଚିତ ଭାବଟି ସହିତ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ ନ କରିଥିଲେ ସେଗୁଡ଼ିକ ହୁଏତ ମାସକ ଭିତରେ ଛିଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଯାଇଥା'ନ୍ତା । ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟ ଏକ ସ୍ୱକୀୟ ଚେତନା ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି ।

*

ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ବି ରହିଛନ୍ତି, ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ମଧ୍ୟ ସଯତ୍ନ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୧୭ ମଇ ୧୯୫୫

*

ନିଜେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ପାର୍ଥିବ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଉଚିତ ଯତ୍ନ ନ ନେବାରୁ ଅଚେତନା ଓ ଅଜ୍ଞାନର ଏକ ସଙ୍କେତ ମିଳିଥାଏ ।

ଉଚିତ ଯତ୍ନ ନେଇ ନ ଜାଣିଥିଲେ ତୁମର ଆଦୌ କୌଣସି ପାର୍ଥିବ ବସ୍ତୁକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବାର ଅଧିକାର ନାହିଁ ।

ଜିନିଷଟି ପ୍ରତି ତୁମର ଏକ ଆସକ୍ତି ରହିଛି ବୋଲି ଯେ ତୁମେ ତାହାର ଯତ୍ନ ନେବ, ସେ କଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ । ମାତ୍ର, ସେହି ଜିନିଷଟି ଦିବ୍ୟ ପରମଚେତନାର କିୟଦଂଶକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରୁଥିବାରୁହିଁ ତୁମେ ତାହାର ଯତ୍ନ ନେବ ।

ବିବିଧ

କୌଣସି ବିଖ୍ୟାତ କଳାକାରଙ୍କର ନକ୍ସା ଓ ଯୋଜନା ଅନୁସାରେ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ଗୋଟିଏ ମନ୍ଦିର ଯଦି ଗର୍ବ କରି, ''ମୋ'ର ଚମତ୍କାରିତାଗୁଡ଼ାକୁ ତୁମେ ପ୍ରଶଂସା କର; ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର, ସୁଗଠିତ, ଦୃଢ଼ ଏବଂ ବହୁ କାଳସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ତିଆରି ହୋଇଛି କହିଲ ! ମୋତେ ପ୍ରକୃତରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରଶଂସା କରିବା ଉଚିତ'' ବୋଲି କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ତେବେ ତୁମେ ତା' ବିଷୟରେ କ'ଣ କହିବ ? ସତେ ଯେପରି ନିଜର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାଗୁଡ଼ିକୁ ସିଏ ନିଜେ ସମ୍ଭବ କରିଛି ! ଏପରି କଥାକୁ ଆମେ ନିଶ୍ଚୟ ଭାରି ନିର୍ବୋଧ ଏବଂ ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ ବୋଲି ବିଚାର କରିବା; ମାତ୍ର ତଥାପି ଆମେ ଅବିରତ ହୁଏତ ତାହାହିଁ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଉ । ସେହି ମନ୍ଦିରଟି ପରି ଆମେ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଆମର ସ୍ୱକୀୟ ପରିଚୟଟିକୁ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବା ସେହି ମହାନ୍ ଚେତନ ଶକ୍ତିଟି ବିଷୟରେ ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଏବଂ ସେହି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପରମ କାରିଗରଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟଟି ବିଷୟରେ ଆମର କୌଣସି ବୋଧ ରହି ନ ଥିବାରୁ ଆମେ ନିଜ ଉପରେହିଁ ସେହି କୃତିଜନିତ ଯାବତୀୟ ପ୍ରଶଂସାକୁ ଅଜାଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଛୁ ।

୧୯ ଜାନୁଆରି ୧୯୩୩

*

କର୍ମର ଶକ୍ତି : ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଯଥାର୍ଥ ସମର୍ପଣ ଫଳରେ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ।

*

ତୁମର ଚେତନା ତୁମ ଅଭୀପ୍ସା ମଧ୍ୟରେ ଦୃଢ଼ ହୋଇ ରହି ପାରିଲେ ଆଉ ତାହା କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ବା କାର୍ଯ୍ୟ ନ କରିବା ଉପରେ ମୋଟେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ ।

୧୭ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୩୩

*

କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସମୟ ଥାଏ, ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ବସିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସମୟ ଥାଏ । ଯଦି, ଭୁଲ୍‌ବଶତଃ, ଅଭିନିବେଶ ଲାଗି ରହିଥିବା ସମୟଟିକୁ କାମଟିଏ କରିବାରେ ବ୍ୟବହୃତ କରିବାରେ ମନ କରାଯାଏ, ତେବେ କାମଟି ଅବଶ୍ୟ ବିଫଳ ହୁଏ ।

ମାତ୍ର ଯଦି ବିଶ୍ୱାସ ଜୀବନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତେବେ ସେହି ବିଫଳତା ମଧ୍ୟ

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ଲାଗି ଏକ ଅଧିକ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ ରାସ୍ତାରେ ପରିଣତ ହୋଇ ପାରିବ ।

*

ଦିବ୍ୟ ସୁରକ୍ଷାଟି ଯେ ସର୍ବଦା ଆମ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ରହିଛି, ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଯେତେବେଳେ ଆମକୁ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ନାନା ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ, କେବଳ ସେତିକି ବେଳେହିଁ ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସକ୍ରିୟ ହୋଇଥାଏ । ଅର୍ଥାତ୍, ଆମେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଲାଗି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସମୟରେ ଯଦି ଆମ ବାଟ ଉପରେ ନାନା ବିପଦ ଅଚାନକ ଭାବରେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେତେବେଳେ ଦିବ୍ୟ ସୁରକ୍ଷା ନିଜକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଇଥାଏ । ମାତ୍ର, ଯଦି ଆମେ ଏପରି ଗୋଟିଏ କାମ କରିବାକୁ ବାହାରୁ ଯାହାକୁ କି କେବେହେଲେ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହି ହେବ ନାହିଁ, ଏପରିକି ଯାହାର ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏକ ଉପଯୋଗିତା ନ ଥାଏ ଓ ଯାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିପଦକାରକ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଯାବତୀୟ ପରିଣାମରୁ ଆମକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ଲାଗି ସେହି ସୁରକ୍ଷା ଉପରେ ପ୍ରତ୍ୟାଶା ରଖିବା – ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ଏକ ଆହ୍ୱାନ ଦେବା ପରି ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ, ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ସେହି ଆହ୍ୱାନଟିକୁ ମୋଟେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ନାହିଁ ।

*

ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱୟଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାହିଁ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥା'ନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାହାକୁ ଏକ ବିଶୁଦ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

*

ଯଦି ସକଳ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଆମେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାକୁହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ଆଣିବାକୁ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ, ତେବେ ଆମର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ହୋଇ ପାରିବ ଓ ସେଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ବ୍ୟତିକ୍ରମ ରହିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଏହି ସ୍ଥିତିଟିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି ନ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଏପରି କେତେକ କାର୍ଯ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବ, ଯାହାକୁ କି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସଂପର୍କ ସ୍ଥାପନ ଲାଗି ଅଧିକ ଅନୁକୂଳ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

*

ତା' ନିଜର ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି କେଉଁ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ଅନୁକୂଳ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ସେ କଥା ନିଜେ ଖୋଜି ବାହାର କରିବ ।

*

କୌଣସି ପାର୍ଥିବ କାର୍ଯ୍ୟ, ଯାହା ସାଧାରଣ ସାମର୍ଥ୍ୟର ବାହାରେ ହୋଇ ନ ଥିବ, ତାହାକୁହିଁ ଏକ ଉତ୍ତମ ଶାରୀରିକ ଏବଂ ନୈତିକ ସୁସ୍ଥାବସ୍ଥା ଅର୍ଜନ କରି ପାରିବା ଲାଗି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଉପଯୋଗୀ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

୧୩ ଜୁଲାଇ ୧୯୩୫

*

ନିଜେ କୌଣସି ଶାରୀରିକ ପରିଶ୍ରମ କରିବା ଲାଗି କ'ଣ ତୁମର କୌଣସି ଅଭିପ୍ରାୟ ନାହିଁ ? ତଥାପି, ଶରୀରର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

୩୦ ଜାନୁଆରି ୧୯୪୫

*

ଆମର ମନ ସ୍ଥିର ଥାଉ, ହୃଦୟ ସକଳ ଅଶାନ୍ତିରୁ ମୁକ୍ତ ରହିଥାଉ,— ଏବଂ ଚାଲ ଆମେ ଖୁସୀ ହୋଇ କାମଟିକୁ କରିବାରେ ଲାଗିଯିବା ।

୧୬ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଆମର ସବୁ କାମ ଆମକୁ ଖେଳ ଭଳି ଲାଗିବ ସତ, ମାତ୍ର ଆମେ ତାହାକୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଖେଳ ସଦୃଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସକାଶେ ଓ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଖେଳାଯାଉଥିବା ଗୋଟିଏ ଖେଳ ପରି ଗ୍ରହଣ କରିବା ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଏକ ଅତି ଉତ୍ତମ କଥା, ଏହାକୁ ଯଥାର୍ଥରେ ଏକ ଆନନ୍ଦ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

ମାତ୍ର, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଏପରି ଏକ ଆନନ୍ଦ ବୋଲି କୁହାଯିବ, ଯାହାକି ଅନନ୍ତ ପରିମାଣରେ ଅଧିକ ଗଭୀର ଏବଂ ଅଧିକ ମଧୁର ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

୧୨ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୭

*

ଶ୍ରମ ବ୍ୟତୀତ ଜୀବନର କଳ୍ପନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଶ୍ରମରୁ ବହିର୍ଭୂତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେଲେ ଜୀବନର ବି ବହିର୍ଭୂତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେବଳ ନିର୍ବାଣ ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେହି ଅବସ୍ଥାଟିର ଉପଲବ୍ଧି ସମ୍ଭବ ହେବ, ଏବଂ ସେହି ମାର୍ଗଟିର ଅନୁସରଣ

କରିବାକୁ ଗଲେ ତାହା ଯାବତୀୟ ଶ୍ରମଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଶ୍ରମ ଆବଶ୍ୟକ କରିବ ।

୬ ନଭେମ୍ବର ୧୯୬୦

*

ଆମ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଏକ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ରହିଛି । କୌଣସି ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ରହିଛି, ଆମର ଏପରି ଏକ ସ୍ଥାନ ରହିଛି, ଯାହାକୁ କେବଳ ଆମେହିଁ ଅଧିକାର କରିପାରିବା ।

*

(*ଆଶ୍ରମ ଟାଇପ୍‌ରାଇଟିଙ୍ଗ୍ ସର୍ଭିସ୍‌ର ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ଲାଗି ପ୍ରଦତ୍ତ ବାର୍ତ୍ତା*)

ଯେଉଁମାନେ ବିବେକ, ସଦିଚ୍ଛା, ନିୟମିତତା ଏବଂ ସୁରୁଚିସଂପନ୍ନତା ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ । ଯେଉଁମାନେ ଶିଖିବାକୁ ଓ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୨୯ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୬

*

ତୁମର ସକଳ ହୃଦୟ ଦେଇ ଯଥାଶକ୍ତି ତୁମେ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ କର; ମୋର ସାହାଯ୍ୟ ଓ ଅଜସ୍ର ଆଶୀର୍ବାଦ ତୁମ ଲାଗି ସବୁବେଳେହିଁ ରହିଥିବ ।

୧୨ ମଇ ୧୯୭୧

ସପ୍ତମ ଭାଗ

ସତ୍ତାର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶ

ଆତ୍ମା (ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତା)

ଆତ୍ମା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁ ନିଷ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଆସିଥାଏ, ତଥାପି ତାଙ୍କଠାରୁ ବିଲଗ ହୋଇ ରହି ନ ଥାଏ; ଆତ୍ମା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖକୁହିଁ ବାହୁଡ଼ି ଯାଏ, ମାତ୍ର ତଥାପି ତାହାର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି କେତେବେଳେ ହେଲେ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଏ ନାହିଁ ।

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତି ରୂପଟିକୁହିଁ ଆତ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯିବ; ବ୍ୟକ୍ତିରୂପ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ତଥାପି ଦିବ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆତ୍ମାର ଭୂମିରେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

ତେଣୁ, ଆପଣାର ଆତ୍ମାକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହେବା ।

ସେହି କାରଣରୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଯେ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତାରେ ପରିଣତ କରିବା ହେଉଛି ଆତ୍ମାର ଭୂମିକା ।

*

ମତ ଓ ସଂପ୍ରଦାୟ ଅନୁସାରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତମାନ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି, ଏବଂ ନିଜର ମତଟିକୁ ସମର୍ଥନ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂପ୍ରଦାୟ କେତେ ବଢ଼ିଆ ଯୁକ୍ତିମାନ ବାଢ଼ିଦେବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି ।

ଆମେ ଯାହାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ଯାଉଛୁ, ସେଥିରେ ନିଶ୍ଚୟ ସତ୍ୟ ଲାଗି ସ୍ଥାନ ରହିଥାଏ ଏବଂ, ଯେକୌଣସି ମତ ଯେ ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ, କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ, ପୃଥିବୀର ଇତିହାସରେ ତାହାର ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଅବସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟ ରହିଛି ।

ମୁଁ କେବଳ ମୋ' ନିଜର ଅଭିଜ୍ଞତା ବିଷୟରେହିଁ କିଛି କହି ପାରିବି । ମୁଁ ଆତ୍ମାକୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଉପାଦାନ ବୋଲି କହିବି, ତାହାକୁ ମୁଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ଅଂଶ ବୋଲି କହିବି । ଏବଂ ତେଣୁ କେବଳ ତା' ନିଜର ବିଧାନଟି ବ୍ୟତୀତ ଆମେ ଆତ୍ମାକୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିଧାନ ଦ୍ୱାରା କଦାପି ସୀମିତ କରି ବାନ୍ଧି ଦେଇ ପାରିବା ନାହିଁ ।

ପୃଥିବୀରେ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସମ୍ପାଦିତ କରିବା ଲାଗି ପରମ ପ୍ରଭୁ ଏହି ଆତ୍ମାଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜ ଭିତରୁ ନିଷ୍ପନ୍ନ କରିଥା'ନ୍ତି ଓ ସେହି ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଏକ ବିଶେଷ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନେଇ ସଂସାରକୁ ଆସିଥାଏ, ଏକ ବିଶେଷ କର୍ମର ସାଧନ ଲାଗି ଓ ଏକ ବିଶେଷ ନିୟତିକୁ ବହନ କରି ଏଠାକୁ ଆସିଥାଏ; ତାହା ନିଜ ଭିତରେ କେବଳ

ନିଜର ବିଧାନଟିକୁହିଁ ବହନ କରି ରହିଥାଏ । ସେହି ବିଧାନଟି କେବଳ ତାହାରି ଲାଗିହିଁ ଏକ ଅନନ୍ୟ ଓ ଅବଶ୍ୟ ପାଳନୀୟ ବିଧାନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ତାହାକୁ ଏକ ସାଧାରଣ ବିଧାନ ରୂପେ କଦାପି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ, ସମ୍ଭୂତିର ଶାଶ୍ୱତ କ୍ରମଟି ଭିତରେ କଳ୍ପନୀୟ ଅଥବା ଅକଳ୍ପନୀୟ ଯେକୌଣସି ଆତ୍ମାର ଏକ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ ।

*

ଆତ୍ମା ଶାଶ୍ୱତ, ଆତ୍ମା ବିଶ୍ୱଗତ; ଏବଂ ତାହାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହିସବୁ ଅସମର୍ଥତା ଓ ଅସମ୍ଭବତା ଲାଗି ମୋଟେ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ।

*

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଜଣେ ମଣିଷର ଆତ୍ମାକୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରି କିଛି କହୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ସର୍ବଦା ସେହି ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମାକୁହିଁ ଯାହାକିଛି କହୁ; ଦେହର ଗଠନ, ପ୍ରଜାତି ବା ସଂସ୍କୃତିର ଭୂମିରେ ଯେତେଯାହା ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସେହି ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମାକୁହିଁ ଯାହାକିଛି କହିଥାଉ ।

୨୩ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୪୧

*

ଆତ୍ମା ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ କଦାପି କିଛି ଭାବି ପାରେ ନାହିଁ ସତ ମାତ୍ର ତାହାଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେହିଁ ଜାଣିଥାଏ ।

୨୬ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ସୂର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଫୁଲଟିଏ ଫୁଟି ଉଠିବା ପରି ତୁମର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ ଆଲୋକର ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇ ଉଠିଥାଏ ।

୩୦ ମଇ ୧୯୫୬

*

ମୁଁ ମୋ' ଆତ୍ମାର ଅଗ୍ରଗତି ସାଧନ କରିପାରିବି କିପରି ?

ନିଜର ଆତ୍ମାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଦୌ କୌଣସି କ୍ରିୟାଶୀଳତା ସମ୍ଭବ କରିବାକୁ ହେଲେ ତୁମକୁ ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମା ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ତା'ପରେ, ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ବିଷୟରେ ତୁମେ ସଚେତନ ହୋଇ ପାରିବ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ସମ୍ଭବତଃ ଏହି କଥାଟିକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବ ଯେ, ତୁମେ ତୁମ ଆତ୍ମାର ଅଗ୍ରଗତି

ସାଧନ ଲାଗି କିଛି କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ବରଂ ତୁମର ଆତ୍ମାହିଁ ତୁମର ଅଗ୍ରଗତିରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ମହଜୁଦ ରହିଥିବ ।

୨୩ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୪

*

ଆତ୍ମା କହିଲେ କ'ଣ ବୁଝାଏ, ଏବଂ ତାହା କିଭଳି ରୂପରେ ଆମ ଭିତରେ ରହିଛି ?

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ସାରିତ ହୋଇ ଆସିଥିବା ଏକ ଆଲୋକ ସ୍ଫୁଲିଙ୍ଗ,— ଏହାହିଁ ହେଉଛି ଆତ୍ମାର ପ୍ରଥମ ରୂପ ।

ତା'ପରେ ବିବର୍ତ୍ତନ ଫଳରେ ତାହା ବ୍ୟକ୍ତିରୂପ ଧାରଣ କରିଥିବା ଏକ ସତ୍ତାରେ ପରିଣତ ହୁଏ ଏବଂ ତା'ପରେ ତାହା ଯେପରି ଆକାର ଧାରଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ, ସେହିପରି ଗୋଟିଏ ଆକାରକୁ ଧାରଣ କରିଥାଏ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୬

*

ଆତ୍ମା ଯାହାକୁ ଜ୍ଞାନରୂପେ ଧାରଣ କରିଛି ଓ ଆତ୍ମାର ଯଥାର୍ଥ ପରିଚୟ ଯାହା, ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀରଙ୍କୁ ତାହାହିଁ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ନିଜର ଯାବତୀୟ ବିଚରଣରେ ତାହାରହିଁ ଅନୁଶୀଳନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ଆତ୍ମା ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯିବା ପରେ ଆଉ ତା'ର ବେଢ଼ଟି ଭିତରୁ ବାହାରିବା ମୋଟେ ସହଜ ହୁଏ ନାହିଁ, ତେଣୁ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ କରିବାହିଁ ସବୁବେଳେ ଅଧିକ ଭଲ କଥା ହେବ ।

*

ତୁମେ ତୁମ ଆତ୍ମାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ମାନିବ, କେବଳ ସେହି ଆତ୍ମାରହିଁ ତୁମ ଜୀବନକୁ ପରିଚାଳିତ କରିବାର ଅଧିକାର ରହିଛି ।

*

ଚୈତ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର : ଆଲୋକଦୀପ୍ତ ଓ ଶାନ୍ତ; ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ତାର ପରିଚାଳନା ଲାଗିହିଁ ତାହାର ନିର୍ମାଣ ହୋଇଥାଏ ।

*

ସମଗ୍ର ସତ୍ତାଟି ଉପରେ ଶାସନ କରୁଥିବା ସମୟରେହିଁ ଚୈତ୍ୟ ଅଂଶଟିର ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ

କରିବାର ଶକ୍ତିଟି ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ।

*

ଚୈତ୍ୟ ଶକ୍ତି ଆମ ପ୍ରକୃତିର ଯାବତୀୟ କ୍ରିୟାଶୀଳତାକୁ ସଙ୍ଗଠିତ କରେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଗ୍ରଗତି ବିଧାନ କରାଏ ।

*

ଚୈତ୍ୟର ପ୍ରଭାବରେହିଁ ଯାବତୀୟ କ୍ରିୟାଶୀଳତାରେ ଏକ ଭାରସାମ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ ।

*

ଚୈତ୍ୟ ପ୍ରଭାବ ଆମର ଜଡ଼ ଅଂଶଟିକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେବା ଲାଗି ବାଧ୍ୟ କରାଇନିଏ ।

*

ଏହି ଗୃହ ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାର ଏକ ପ୍ରତୀକ ହୋଇ ରହୁ, ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ଦିବ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତିଟି ଲାଗି ଏହା ଏକ ମନ୍ଦିର ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ।

*

ନିଜ ଚୈତ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରର ଚେତନା ମଧ୍ୟରେହିଁ ତୁମେ ନିଜ ଜୀବନଟିକୁ ବଞ୍ଚ; ତେବେ ତୁମର ଇଚ୍ଛା କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାକୁହିଁ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ପାରିବ ଏବଂ ତା'ପରେ ତୁମର ରୂପାନ୍ତରିତ ସତ୍ତା ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମକୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ ଓ ତାହାର ପ୍ରକାଶ ଘଟାଇ ପାରିବ ।

୨୫ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୩୪

*

ଚୈତ୍ୟହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ତାର କେନ୍ଦ୍ରରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି । ଅନ୍ତରରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିବା ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ସେହି ଚୈତ୍ୟ ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାସ କରୁଛନ୍ତି । ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣିକ ଏବଂ ଭୌତିକ ସତ୍ତାର ଏହି ସବୁଯାକ ଅଂଶକୁ ସେହି ଚୈତ୍ୟକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ତାହାର ଚାରିପାଖରେ ସଙ୍ଗଠିତ ତଥା ସୌଷମ୍ୟବଦ୍ଧ କରି ରଖିବାକୁହିଁ ଏକତ୍ୱୀକରଣ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସତ୍ତାର ଯାବତୀୟ କ୍ରିୟାକଳାପ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଅବସ୍ଥିତିଟିର ଇଚ୍ଛାରହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ପରିଣତ ହୋଇ ପାରିବ ।

*

ସମଗ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିଚେତନାଟି କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଉପସ୍ଥିତିର ଚାରି ପାଖରେ ସଙ୍ଗଠିତ ହୋଇ ନ ପାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ଯାବତୀୟ କ୍ରିୟାଶୀଳତା ବାରବାର ସଂଘଟିତ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିପାରୁ ନ ଥିବେ, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିବା

ବିଷୟରେ ଆମେ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରି ପାରିବା ନାହିଁ ।

*

ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାଟିକୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ ଏକ ପାର୍ଥିବ ସତ୍ତା ଭିତରେ ଆଦୌ କିଛି ହେଲେ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହି ନ ଥାଏ ।

*

(ସାଧନାକ୍ରମରେ କେତୋଟି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ପରେ ଅନ୍ଧକାରମୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟମାନ ବାରବାର ଆସିବାକୁ ଲାଗିଲେ ବୋଲି ଜଣେ ସାଧକ ଲେଖିକରି ଜଣାଇଥିଲେ ।)

ଏଥିରେ ପ୍ରମାଣ ମିଳୁଛି ଯେ ତୁମର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ଚୈତ୍ୟ ପରମ ଉପସ୍ଥିତିର ଚାରିପାଖରେ ଏକତ୍ୱପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରି ନାହିଁ ।

ଏଇଟିକୁ କରିବା ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କାର୍ଯ୍ୟ, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାଧକକୁ ତାହା ନିଜେ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସହାୟତା ଅବଶ୍ୟ ମିଳିବ, ମାତ୍ର ତାହାର ଫଳପ୍ରସୂତା ସାଧକର ଗ୍ରହଣଶୀଳତା ଏବଂ ସଚେତନ ନିବେଦନର ମାତ୍ରାଗତ ଅନୁପାତ ଉପରେ ଅବଶ୍ୟ ନିର୍ଭର କରିବ ।

ଶେଷରେ ଏଥିଲାଗି ତୁମର ଉଦ୍ୟମଟି ଭିତରେ ଆହୁରି ଅଧିକ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଅବଲମ୍ବନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ।

*

ନାନା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଂଶ ଦେଇ ଗୋଟିଏ ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ତାର ଗଠନ ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ଏହିସବୁ ଅଂଶକୁ ଏକତ୍ର ଓ ସୌଷମ୍ୟଯୁକ୍ତ କରି ପାରିବା ଲାଗି ସମୟ ଲାଗେ, ସେଥିଲାଗି ଏକ ସଚେତନ ଉଦ୍ୟମ କରିବା ମଧ୍ୟ ଦରକାର ହୁଏ । ତୁମର ସମର୍ପଣ ବେଳେ ତୁମ ସତ୍ତାର ସମୁଦାୟ ଅଂଶଟି ତାହା କରି ନ ଥିଲା । ସମର୍ପଣ ନ କରିଥିବା କୌଣସି ଅନ୍ୟ ଏକ ଅଂଶ କ୍ରମଶଃ ଉପରିଭାଗକୁ ଆସିଲା ଓ ତାହା ଫଳରେ ସମର୍ପଣ ଜନିତ ଆନନ୍ଦଟି କୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଇ ତାହା ସ୍ଥାନରେ ନୀରସତା ଏବଂ ଉପେକ୍ଷାର ଭାବଟିହିଁ ତୁମକୁ ଅଧିକାର କରିବାକୁ ଆସିଲା । ମାତ୍ର ଆହୁରି କିଛି ସମୟ ପରେ ଏହି ଅଂଶଟି ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଦୀକ୍ଷିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସୁଖମୟ ଅବସ୍ଥାଟି ବି ପୁନର୍ବାର ଲେଉଟି ଆସେ ।

୨୬ ଜୁନ୍ ୧୯୪୯

*

ଏବେ ତୁମର ଚିଠି ପାଇଲି ଓ ତୁମ ସମସ୍ୟାଟିକୁ ଜାଣିଲି । ବସ୍ତୁତଃ ସେଇଟି ହେଉଛି

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ସମସ୍ୟା । ବିଶେଷତଃ, ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ବିକାଶ କ୍ରମରେ କିଞ୍ଚିତ୍‌ମାତ୍ରାରେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିଥା'ନ୍ତି, ମାତ୍ର ଆପଣାର ଚେତନାଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମାଟିର ଚାରିପାଖରେ ଆପଣାର ସତ୍ତାକୁ ଏକତ୍ରୀଭୂତ କରିଆଣି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସ୍ୱାଧୀନତାର ଶିଖରଦେଶକୁ ଉଠି ପାରି ନ ଥା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସେତେବେଳେହିଁ ଏହିପରି ଏକ ଅବସ୍ଥାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । କାରଣ, ସେହି ଏକତ୍ରୀକରଣର ଅଭାବଟିରୁହିଁ ଏହିସବୁ ସମସ୍ୟା ଜନ୍ମ ଲାଭ କରନ୍ତି । ସତ୍ତାର ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ଗୋଟିଏ ଦିଗକୁ ଟାଣୁଥାଏ, ଆଉ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦିଗକୁ ଟାଣିବାରେ ଲାଗିଥାଏ; ବେଳେବେଳେ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ଅଧିକ ବଳଶାଳୀ ହୋଇ ଜୀବନକୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକାରର ଦିଗ୍‌ଦର୍ଶନ ଦିଏ ଓ ଆଉ କେତେବେଳେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଅଧିକ ବଳଶାଳୀ ହେଉଥିବାରୁ ସେହି ଦିଗଟିରେ ହଠାତ୍ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟେ ଏବଂ ଅସଙ୍ଗତିହିଁ ପରିଣାମ ହୁଏ । ଏବଂ **ଅପରିତୃପ୍ତ** ଅଂଶଟିହିଁ ଆପଣାର ତୃପ୍ତି ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସାଧାରଣତଃ ଉପରିଭାଗକୁ ଚାଲି ଆସୁଥିବାରୁହିଁ, ଜଣେ ଲୋକ ଯଦି ଜଣେ ମନୀଷୀ ବା ପଣ୍ଡିତ ନ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ସିଏ ନିଜେ ଅତିବାହିତ କରୁଥିବା ଜୀବନ ଉପରେ ମୋଟେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ପାରେ ନାହିଁ, ଏବଂ ଏ ଦିଗ ଅଥବା ସେ ଦିଗ ଯେଉଁଟି ହେଉ ପଛକେ, ସିଏ ଯେଉଁ ଜୀବନଟିକୁ ବଞ୍ଚି ପାରି ଥାଆନ୍ତା, ସେଥିରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇ ରହିଯାଏ ।

ତୁମ କ୍ଷେତ୍ରରେ କିଛି ଅଧିକ କଥା ବି ରହିଛି । ତୁମର ଆତ୍ମା ମୋ' ସତ୍ତାଟି ସହିତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିବିଡ଼ ଭାବରେ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହୁଥିବାରୁ, ଅତିମାନସ ଚେତନା ସହିତ ତୁମର ସଂସ୍ପର୍ଶ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସମଗ୍ର ତଥା ସତତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏହା ତୁମର ଆତ୍ମା ଉପରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ତୀବ୍ର ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ସତେଅବା ଏକ ଅପ୍ରତିରୋଧ୍ୟ ଆକର୍ଷଣ ପରି ହୋଇ ରହିଛି । ୧୯୫୮ ମସିହାରେ ବି ଠିକ୍ ସେହିକଥା ଘଟିଥିଲା ।

ପରିଶେଷରେ ମୁଁ କହିବି ଯେ, ''ଏକ ସହଜ ଏବଂ ସୁଖମୟ ଜୀବନ'' କେବଳ ବାହ୍ୟ ସତ୍ତାଟିକୁହିଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରି ରଖିପାରେ; ମାତ୍ର ଜଡ଼ସ୍ଥ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମାର ପ୍ରଭାବଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯାହା ଆପଣାର ଅନୁସ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାଉଛି, ଆପଣାର ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇ ଉଠିବା ସକାଶେ ତାହା ଆତ୍ମାର ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଅଧିକ ସମନୁରୂପତା ରକ୍ଷା କରି ପାରୁଥିବା ଏକ ଜୀବନ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଛି ଏବଂ ସେଇଟିକୁ ନ ପାଇଲେ ''ମ୍ଳାନ'' ହୋଇ ପଡୁଛି ।

୩ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୫୯

*

ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସମଗ୍ର ଭାବରେ ଗୋଟିଏ ଖଣ୍ଡରେ ଆଦୌ ତିଆରି ହୋଇ ନ ଥିବାରୁହିଁ

ସେପରି ହେଉଛି । ବ୍ୟକ୍ତି ଏପରି ନାନା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଏକକ ଦେଇ ଗଢ଼ା ହୋଇଛି, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ କି ବେଳେବେଳେ ପରସ୍ପରର ବିରୋଧ ବି କରୁଛନ୍ତି । ସେଥି ଭିତରୁ କେତେକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର କାମନା କରୁଛନ୍ତି ଓ ଅନ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଏହି ପାର୍ଥିବ ଜଗତର ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁଯାକ ଖଣ୍ଡ ଭିତରେ ସଙ୍ଗତି ସ୍ଥାପନ କରି ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏକତ୍ୱ ଆଣିବା ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଦୀର୍ଘକାଳବ୍ୟାପୀ ଓ କଷ୍ଟକର କାର୍ଯ୍ୟ ।

ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବିକାଶ ଲାଭ କରିଥିବା ଭାବଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ଏବଂ ଆଲୋକ ପାଉଥା'ନ୍ତି, ସେମାନେ ଏକ ସ୍ୱାଙ୍ଗୀକରଣର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ କ୍ରମଶଃ ସତ୍ତାର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ଆଡ଼କୁ ବ୍ୟାପ୍ତ କରିଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱାଙ୍ଗୀକରଣର ସେହି ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିର ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଥିବା ଭାଗଗୁଡ଼ିକର ଅଗ୍ରଗତି ସତେଅବା ବ୍ୟାହତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ପରି ବୋଧ ହୁଏ । ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଏଇଟି ବିଷୟରେ କହୁଥିଲେ ।

୨୯ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୬୦

*

ବସ୍ତୁତଃ ତୁମ ସତ୍ତାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସବୁଯାକ ଭାଗ ଯାହା ଯୁକ୍ତି କରି କହୁଛନ୍ତି, ତାହା ଠିକ୍‌ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ତୁମର ଲବ୍ଧ ଜ୍ଞାନଟିକୁ ଚେତନାର ମାର୍ଗରେ ଆହୁରି ଅଧିକ ଗଭୀରକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଯେଉଁଠି ପରସ୍ପରକୁ ଭେଟି ପରସ୍ପର ସହିତ ସହମତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ସେହିଠାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଆଉ ପରସ୍ପରର କୌଣସି ବିରୋଧ କରୁ ନ ଥିବେ, ସେମାନେ ପରସ୍ପରର ପରିପୂରଣହିଁ କରୁଥିବେ ।

ପ୍ରକୃତ କ୍ରିୟାଟି ବିଷୟରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ଏକ ନିର୍ବିଘ୍ନ ଓ ସୌଷମ୍ୟଯୁକ୍ତ କ୍ରିୟାକୁହିଁ ଅତିରିକ୍ତ ଅନମନୀୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ନୀତିଗୁଡ଼ାକ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟ ବାଧାଗୁଡ଼ିକ ଅପେକ୍ଷା ଅବଶ୍ୟ ଅଧିକ ଭଲ ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ । ମାତ୍ର, ସେଇଟାକୁ ମଧ୍ୟ ଏକାବେଳେକେ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଠିକ୍ ବୋଲି ମାନିନେଇ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆଦର୍ଶ ସମାଧାନଟି ହେଉଛି ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତଥା ଅବସରରେ ତୁମେ ନିଜର ଅନ୍ତର୍ଗତ ନୀରବତାଟି ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁହିଁ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନଟିକୁ ଲାଭ କରି ପାରୁଥିବ ।

ସତତ ଅଭ୍ୟାସ ରହିଥିଲେ ଓ ସଦିଚ୍ଛାର ଅଭାବ ନ ଥିଲେ ଏଇଟି ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେବ ।

*

କେବଳ ଚୈତ୍ୟ ପ୍ରେରଣାହିଁ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେରଣା । ଆମର ପ୍ରାଣିକ ଏବଂ ମନୋଗତ ସ୍ତରଗୁଡ଼ିକରୁ ଯାହାକିଛି ଆସିଥାଏ, ତାହା ସୁନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅହଂ ମିଶ୍ରିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ

ଏବଂ କେବଳ ନିଜର ଖିଆଲଗୁଡ଼ାକ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । ବାହାର ସଂସ୍ପର୍ଶର **ପ୍ରତିକ୍ରିୟା** ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇହିଁ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଯାବତୀୟ ବିକାରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ସଦିଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇହିଁ ଯାହାକିଛି କରିବା ଉଚିତ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଯାହାକିଛି ରହିଲା, ତାହାକୁ କେବଳ ଏକ ମିଶ୍ରଣ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ସେଥିରୁ କେବଳ ଭ୍ରାନ୍ତ ଓ ମିଶ୍ରିତ ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ । ତଦ୍ୱାରା କେବଳ ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଓ ବିଘଟନହିଁ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିବ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୧

*

ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାକୁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କାରଣରୁ ଆଦୌ ଦୁଃଖଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ । ମନ, ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତା ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ମନୁଷ୍ୟର ସାଧାରଣ ଚେତନାଟିହିଁ ଯାହାକିଛି ଦୁଃଖଭୋଗ କରନ୍ତି । ଏହି ଦୁଃଖ ଭୋଗର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ, ବାହ୍ୟ ଚେତନା ଏବଂ ଚୈତ୍ୟ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସଂସ୍ପର୍ଶର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ସେହି ସଂସ୍ପର୍ଶଟି ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠ ଥାଏ, ସିଏ ସୁଖୀ ହୋଇ ରହେ ।

ସେହି ସଂସ୍ପର୍ଶଜନିତ ଏକତ୍ୱକୁ ଏକ ଉପଲବ୍ଧ ସତ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିବା ଲାଗି ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତା ଅଧ୍ୟବସାୟ ଏବଂ ଉତ୍ସାହ ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । ମାତ୍ର ତାହା କେବେହେଲେ ଅଭିଯୋଗ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧିର ମୁହୂର୍ତ୍ତଟି ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ଲାଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିବାର କଳାଟି ତାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜଣାଥାଏ ।

*

ବାହ୍ୟ ସତ୍ତାଟିକୁ ଯଦି ତା' ନିଜ ହାତରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଏ, ତେବେ ତାହା ବୁଦ୍ଧି ଓ ବିବେକର ସହିତ ଆଦୌ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ । ତାହା ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ପ୍ରକୃତିଅଧୀନ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ହାତରେ କ୍ରୀଡ଼ନକ ପ୍ରାୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର ଅନ୍ତର୍ଗତ ବା ଉଚ୍ଚତର ସତ୍ତାଟି, ଯାହାକୁ ଆମେ ଗଭୀରତର ଚେତନା ବୋଲି କହିବା, ତାହାହିଁ ଆମ ନିୟତିର କର୍ତ୍ତା ଓ ନିର୍ମାତା ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେହି କାରଣରୁହିଁ ଏହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଚେତନାଟିର ଆବିଷ୍କାର କରିବାର ଏତେବେଶୀ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି, ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ଅସଙ୍ଗତି ତଥା ପ୍ରକୃତିଗତ ଯାବତୀୟ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱର ଅବସାନ ଘଟାଇବା ଲାଗି ସେଇଟି ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରିବାର ମଧ୍ୟ ଏତେ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି ।

୧୭ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୬୮

*

ଚୈତ୍ୟର ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ପ୍ରାଣିକ ସ୍ତରର ବାସନାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବାକୁ ହେବ, ମନକୁ ନୀରବ କରି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ତା'ପରେ, ଏହି ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତା ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଯାହାର ଯନ୍ତ୍ର ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନିଜକୁ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତା ସହିତ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସଂପର୍କ ସ୍ଥାପନାକୁ ଆମେ ଏକ ବାସ୍ତବ ଓ ଅନସ୍ୱୀକାର୍ଯ୍ୟ ସତ୍ୟ ଘଟଣା ବୋଲି କହିବା ଓ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସକଳ ଚେତନା ଉପରେ ତାହା ଆପଣାକୁ ଆଣି ଲଦି ଦେଇଥାଏ ।

୫ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୭୨

*

ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତା ନିରନ୍ତର ରହିଛି, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ରହିଛି ।

କେବଳ ଗ୍ରହଣଶୀଳତାହିଁ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ରହିଛି ।

୧ ମଇ ୧୯୭୨

*

ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଯନ୍ତ୍ରରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାର ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରିବାହିଁ ଅହଂର ଶାସନରୁ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ମାର୍ଗ ।

ତୁମେ ନିଜର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀରରେ (ଅର୍ଥାତ୍, ସେହି ହୃଦୟ ରାଜ୍ୟରେ) ପ୍ରବେଶ କର, ଏବଂ ଅବିରାମ ଅଭୀପ୍ସା ସହିତ ନିଜର ଜୀବନଟିକୁ ନିର୍ବାହ କର । ତେବେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଓ ଅଭ୍ରାନ୍ତ ଭାବରେ ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାର ସାକ୍ଷାତ୍ ମିଳିଯାଇ ପାରିବ ।

୮ ମଇ ୧୯୭୨

*

ଏହି କଥାଟି ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ତା'ର ନିଜର ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସୁନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ତାହା ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହି ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାକୁ ମାଧ୍ୟମରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିହିଁ ଅତିମାନସ ନିଜକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ଆଣିବ ।

୨୪ ଜୁନ୍ ୧୯୭୨

*

*ମୋ ଭିତରେ ଏହି **ଅନ୍ଧକାରମୟ** ନିର୍ବୋଧ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଟି କାହିଁକି ଘର କରି ରହିଛି*

କହିଲେ ! ଏହା କ'ଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରେ ଏହିପରି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ନା ଏକା ମୁଇଁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଏହି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଭୋଗ କରୁଛି ?

କେବଳ ତୁମେ ଯେ ଏହି କଷ୍ଟଟିକୁ ଏକା ଭୋଗ କରୁ ନାହଁ, ସେଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ତୁମ ପରି ଆହୁରି ଅନେକ ଏହିପରି ଦଶାରେ ଅଛନ୍ତି । ଆପଣାର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତାଟିକୁ ଯେଉଁମାନେ ଚୈତ୍ୟର **ସଚେତନ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ** ମଧ୍ୟରେ ଆଣି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ପାରିଛନ୍ତି, କେବଳ ସେଇମାନେହିଁ ଆପଣାକୁ ସେହି ରୋଗଟିରୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିପାରିବେ ।

ଜୁଲାଇ ୧୯୭୨

*

ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସ୍ଥିତିଟି ପରବର୍ତ୍ତୀ ସୋପାନ ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ଆପଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଅଥବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ତାହାକୁ ଯେପରି ଇଚ୍ଛା କରିବେ ସେହିପରି ଭାବରେ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯାଇ ପାରିବେ ।

ତୁମେ ନିଜର ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବ ଓ ତାହା ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ, ତୁମ ଲାଗି ଏହାହିଁ ହେଉଛି ପରବର୍ତ୍ତୀ ସୋପାନ ।

୧୦ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୭୨

*

ମନୁଷ୍ୟର ସତ୍ତାଟି ଭିତରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଂଶ ରହିଛି, ବେଳେବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପରଠାରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅଲଗା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । କେବଳ ଚୈତ୍ୟ ପ୍ରଭାବ ଓ ଚୈତ୍ୟ କ୍ରିୟା ବଳରେହିଁ ସେମାନେ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇପାରିବେ । ତୁମେ ନିଜ ଉଦ୍ୟମରେ ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ ଲାଗିଥାଅ ଏବଂ ତୁମକୁ ଅବଶ୍ୟ ସଫଳତା ମିଳିବ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୫ ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୭୨

*

ତୁମେ ଯେଉଁ ବସ୍ତୁଟିକୁ ଖୋଜୁଛ, ତାହା ତୁମ ଲାଗି ସବୁବେଳେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଛି । ତୁମ ଭିତରେ ଚୈତ୍ୟ ଆଭିମୁଖ୍ୟଟି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ ଏବଂ ତାହାହିଁ ତୁମକୁ, ତୁମେ ଯେଉଁଟି ଲାଗି ଅଭୀପ୍ସା ରଖିଛ, ସେଇଟି ପାଖକୁ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଇ ଆସିବ ।

*

ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତା କଦାପି ବିଷାଦଗ୍ରସ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ ।

୨୭ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୪

*

ମୁଁ ତୁମକୁ ଦୃଢ଼ତାର ସହିତ କହୁଛି ଯେ **ଚୈତ୍ୟସତ୍ତା କୌଣସି ବିଷାଦ ଓ ନୈରାଶ୍ୟ ଅନୁଭବ କରେ ନାହିଁ,** କାରଣ ତାହା ଏକ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରକୃତିର ବସ୍ତୁ ଏବଂ **ପରମ ଦିବ୍ୟତା ମଧ୍ୟରେ କେତେବେଳେ କୌଣସି ବିଷାଦଗ୍ରସ୍ତତା ନ ଥାଏ ।**

ସତ୍ତାର ଅନ୍ୟ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁସବୁ ନିର୍ବୋଧତା କରିବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି, ଚୈତ୍ୟସତ୍ତା ଦୁଃଖର ସହିତ ତାହାକୁ ଅବଲୋକନ କରୁଥାଏ, ମାତ୍ର ନିଜ ପ୍ରକୃତିର କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବିଷାଦଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିବା ତାହା ପକ୍ଷରେ **ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ ।**

୨୨ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୩୪

*

ଚୈତ୍ୟ ଭୂମିରେହିଁ ଅବିରାମ ସୁଖର ଉତ୍ସ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

*

ଚୈତ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧତା : ଚୈତ୍ୟର ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ।

*

ନିଜର ସ୍ୱଭାବସିଦ୍ଧ ଭାବରେହିଁ ଚୈତ୍ୟସତ୍ତା ସର୍ବଦା ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ଚୈତ୍ୟ ଶାନ୍ତି : ଏହା ଏକ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ବସ୍ତୁ, ଏବଂ ତାହା ଆଦୌ କୌଣସି ବାଧା ଜାଣେ ନାହିଁ ।

*

ଚୈତ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା : ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଓ ଉତ୍ସାହରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ।

*

ଚୈତ୍ୟ ନିବେଦନ : ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଚୈତ୍ୟର ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ।

*

ଚୈତ୍ୟ ସ୍ତରୀୟ ଉଦାରତା କେବଳ ଦେବାର ଆନନ୍ଦ ଲାଗିହିଁ ଯାହାକିଛି ଦାନ କରିଥାଏ ।

*

ସକଳ ବିଷୟକୁ ଈଷତ୍ ହାସ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା,— ତାହାହିଁ ଚୈତ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ।

ମନ

ମନ : କେବଳ ଯନ୍ତ୍ର ମାତ୍ର

ମନ : ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ତାହା ଆପଣାକୁ ଯେତିକି ସମର୍ପିତ କରି ରଖିଥାଏ, ତାହାରି ଉପରେହିଁ ମନର ଯଥାର୍ଥ ଯୋଗ୍ୟତା ନିର୍ଭର କରିବ ।

*

ଶୁଦ୍ଧୀକୃତ ମନ : ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପିତ କରିଦେବା ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ମନ ।

*

ମାନସିକ ସମର୍ପଣ : ମନ ଯେତେବେଳେ ଆପଣାକୁ କେବଳ ଏକ ଯନ୍ତ୍ର ବୋଲି ଜାଣେ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଏହା ସମ୍ଭବ ହୁଏ ।

*

ମନର ଦୀକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ : ମନ ଆପଣାକୁ ନିଜର ଔଦ୍ଧତ୍ୟ କବଳରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିଥିବ ଏବଂ ନିଜକୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଯନ୍ତ୍ର ବୋଲି ଜାଣିଥିବ ।

*

ସ୍ୱଚ୍ଛ ମନ : ଦୀକ୍ଷିତ ହେବା ଦିଗରେ ପ୍ରଥମ ସୋପନ ।

*

ଯଥାର୍ଥ ମାନସିକ ନିଷ୍ଠା କେତେବେଳେ ସମ୍ଭବ ହୁଏ : ଏହା ସମ୍ଭବ ହୋଇଗଲେ ମନ ବୁଝିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ ଯେ ଏହା କେବଳ ଏକ ସାଧନ ମାତ୍ର ଓ କଦାପି ଏକ ସାଧ୍ୟ ନୁହେଁ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ଯାହାର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଘଟୁ ବୋଲି ଆଦେଶ ଦେବେ, ମନ କେବଳ ତାହାକୁହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି କରି ଶିଖିବ ।

*

ଯାବତୀୟ ମାନସିକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସେବା ଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନ ହେଉଥିଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ତାହାର ସେହି ଶକ୍ତିର ଆଦୌ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ ।

*

ବୁଦ୍ଧିଗତ ବିବେକ : ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ପରିଚର୍ଯ୍ୟା କରୁଥିବା ସମୟରେ ତାହା ଏକ ଚମତ୍କାର ସାଧନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

କେବଳ ଏକ ଉତ୍ତମ ସାଧନ ହୋଇ ରହିବାରେ ସନ୍ତୋଷ ଲାଭ କରୁଥିବା ଯାଏ ଭୌତିକ ମନ ପ୍ରକୃତରେ କର୍ମର ଏକ ଉତ୍ତମ ସାଧନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ଯେତେବେଳେ ମନ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଅଭିମୁଖୀ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ସେତେବେଳେ ତାହା ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଯନ୍ତ୍ରରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ ।

*

ସନ୍ଦୀପିତ ମନର କାର୍ଯ୍ୟ : ସତ୍ତାକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ପରିଚାଳିତ କରିନେବାରେ ଏହାର ଭାରି ଶକ୍ତି ରହିଥାଏ ଓ ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ମଧ୍ୟ ତାହା ଅନେକ କାମରେ ଲାଗେ ।

*

ଉଚ୍ଚତର ମନ : ଦିବ୍ୟ ଆଲୋକ ଆଡ଼କୁ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ଦେବାରେହିଁ ଏହାର ଉଚ୍ଚତରତା ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

ଉଚ୍ଚତର ମନର ବାଣୀ : ପରମ ସତ୍ୟର ଅନ୍ୱେଷଣରେ ।

*

ଉଚ୍ଚତର ଅଭୀପ୍ସାର ବାଣୀକୁ ଶୁଣିବା ଲାଗି ଶିଖିଯିବା ସହିତହିଁ ମନ ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଯୋଗିତାର ଉପଲବ୍ଧି କରିଥାଏ ।

*

ଅତିମାନସ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଲାଗି ମନର ଅଭୀପ୍ସା : ମନ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ଯେ ତା'ର ସ୍ୱଭାବ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ବଡ଼ ଶକ୍ତିହୀନ ଓ ତେଣୁ ଆପଣାର ଆଲୋକନ ସକାଶେ ତାହା ଏକ ବୃହତ୍ତର ଆଲୋକର ସାହାଯ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ ।

*

ଅତିମାନସ ଆଲୋକ ଲାଗି ମନର ଅନୁସ୍ପନ୍ଦନ : ତାହାକୁ ଆମେ ଉପଲବ୍ଧିର ମାର୍ଗରେ ଏକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପଦକ୍ଷେପ ବୋଲି ଜାଣିବା ।

*

ମନଃସ୍ତରର ବିଜୟ କହିଲେ ମନ ଭିତରେ ସେହି ଅତିମାନସ ପରମ ସତ୍ୟର ରାଜତ୍ୱକୁହିଁ ବୁଝାଇବ ।

*

ଅତିମାନସିକୃତ ମନ : ମନ ଯେତେବେଳେ ରୂପାନ୍ତର ଲାଗି ଏକ ଯନ୍ତ୍ରରେ ପରିଣତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ।

*

ମାନସସ୍ତରର ନାନା ସୀମା ଓ ଦୁର୍ବଳତା

ମଇଳାଗୋଡ଼ରେ କେହି କେବେ ଗୋଟିଏ ମନ୍ଦିର ଭିତରକୁ ଯାଏ କି ?

ଠିକ୍ ସେହିପରି, ଏକ ଦୂଷିତ ମନ ନେଇ କେହି କଦାପି ଚିନ୍ମୟତାର ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଯିବ ନାହିଁ ।

*

ମାନସିକ କ୍ରିୟାଶୀଳତାର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଜୀବନରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରବଞ୍ଚିତ କରିବାରେ ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମପ୍ରବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ଲାଭ କରିଥାଏ । ମଣିଷ ଯେତିକି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେଉଥାଏ । ଏହି ଆତ୍ମ-ପ୍ରବଞ୍ଚନାର କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ମଧ୍ୟ ସିଏ ଏକାଧାରରେ ସେତିକି ଅଧିକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ସରଳ ଅଥଚ ନିଷ୍ଠାହୀନ ଭାବରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

କୌଣସି ଏକ ଭୁଲ୍ କରି ପକାଇଲେ ତାହାର ସପକ୍ଷରେ ସର୍ବଦା ଏକ ଅନୁକୂଳ କୈଫିୟତ୍ ଯୋଗାଇ ଦେବାର ଏକ ଅଭ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ସେହି ଅନୁକୂଳ କୈଫିୟତ୍‌ଟି ସତେଅବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଏବଂ ଆତ୍ମପ୍ରେରିତ ଭାବରେ ଆମ ମନଟା ଭିତରୁହିଁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଥିଲା ପରି ବୋଧ ହେଉଥାଏ । ଭୁଲ୍‌ଟି ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହେବାର ସକଳ ଆନ୍ତରିକତାକୁ ତାହା ବ୍ୟର୍ଥ କରି ରଖିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ ।

*

ତୁମର ମନ ଏକ ଆବେଗପ୍ରାବଲ୍ୟ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରିଚାଳିତ ହେବାରେ ଲାଗିଛି ଏବଂ ସେହି ପ୍ରାବଲ୍ୟଟି ଏପରି ଏକ ବିକୃତିର ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି, ଯାହାକୁ ତୁମକୁ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ସତ୍ୟଟିକୁ ଦେଖିବା ଲାଗି ଆଦୌ ସମର୍ଥ କରି ଦେଉ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏହି ବିକୃତିଟି ବିଷୟରେ ସତର୍କ ରହିଥିବ ଏବଂ ସେହି ଆବେଗଟି ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ସଚେତନ ରହିଥିବ ।

ଏହିପରି ଗୋଟିଏ ବିକୃତି ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ କେବଳ ନିଷ୍ଠାହୀନ ବୋଧ ହୋଇଥାଏ ।

ସତତ ଘଟୁଥିବା ଏହି ଦୋଷଟି ବିଷୟରେ ତୁମେ ସତତ ସତର୍କ ହୋଇ ରହିଥିବ । ନବବର୍ଷ ଉପଲକ୍ଷେ ଏହାହିଁ ହେଉଛି ମୋ'ର ଉପହାର ।

*

ତୁମର ଯେଉଁ ଅଜ୍ଞାନଗ୍ରସ୍ତ ଓ ଦମ୍ଭପୂର୍ଣ୍ଣ ମନଟି ଆପଣାଛାଏଁ ସବୁ କଥାର ବିଚାର କରିପାରିବ ବୋଲି ଭାବୁଛି, ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଆଦୌ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ଓ ତେଣୁ ତାହା କେବଳ ନିଜର ଅଭିରୁଚି, ଏବଂ ଆସକ୍ତିଗୁଡ଼ାକ ଅନୁସାରେହିଁ ସବୁକିଛିର ବିଚାର କରୁଛି । ନୂତନ ବର୍ଷଟି ତୁମର ସେହି ମନଟି ଲାଗି ମୁକ୍ତି ଏବଂ ଆଲୋକନକୁ ବହନ କରି ନେଇଆସୁ ।

*

ମୋର ଖିଆଲଗୁଡ଼ାକ ଅନୁସାରେ ମୋତେ ସବୁକଥା ମିଳି ଯାଉଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ନଷ୍ଟ ଛାରଖାର ହୋଇଗଲେ ମଧ୍ୟ ମୋର କ'ଣ ଆସୁଛି ବା ଯାଉଛି ! ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ କେବଳ ଆପଣାର ଧାରାଗୁଡ଼ାକୁ ନେଇ ଲଦିଦେବାକୁ ସୁଯୋଗ ଉଣ୍ଡୁଥିବା ଅହଂପରିଚାଳିତ ମନ କେବଳ ଏହିପରି ଏକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣକୁ ପୋଷଣ କରି ରହିଥାଏ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଖିରେ ଏହି ଧାରାଗୁଡ଼ିକ ଓ ତାହା ପଛରେ ରହିଥିବା କାମନାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି ତାରତମ୍ୟ ନ ଥାଏ । ଏହି ଯାବତୀୟ ନୀତି ଓ ଧାରା ମନର ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ ଖିଆଲ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ଓ କାମନାଗୁଡ଼ାକ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶଟିର ଖିଆଲ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

*

ମାନସିକ ମୋହ କଳ୍ପନା : କୌଣସି ସଙ୍ଗତି ନ ଥାଏ, କୌଣସି ଶୃଙ୍ଖଳା ନ ଥାଏ । ସାଧାରଣତଃ ସେଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପରସ୍ପର ସଂବଦ୍ଧତା ମଧ୍ୟ ନ ଥାଏ ।

*

କଳ୍ପନା : ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟଯୁକ୍ତ ଓ ବହୁବିଚିତ୍ର । ତାହାର ଏକ ଆକର୍ଷକତା ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ଥାଇପାରେ, ମାତ୍ର ତାହାକୁ କଦାପି ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟର ଏକ ବିକଳ୍ପ ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

*

ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଭାବନାରେ ମିଥ୍ୟା ରହିଛି ସେମାନେ ଅବଶ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ଦୁଃଖକୁ ନେଇ ବଞ୍ଚିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବେ । ତୁମେ ନିଜକୁ ଭୁଲ୍ ଭାବରେ ଭାବିବାର ବାହାରକୁ ନେଇଆସ, ତେବେ ତୁମେ ସକଳ ଦୁଃଖରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ବାହାରି ଆସି ପାରିବ ।

ଚୀନ ଦେଶର ଜଣେ ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି କହିଛନ୍ତି; ''ଭାବନା ସ୍ୱୟଂ ଆପଣାର ଦୁଃଖର

ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ ।''

*

କୁତ୍ସିତ ଭାବନାଗୁଡ଼ିକହିଁ କୁତ୍ସିତ ଅନୁଭବକୁ ଜନ୍ମ ଦିଏ । ସେହି କୁତ୍ସିତ ଅନୁଭବମାନ ତୁମକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁ ଦୂରଛଡ଼ା କରି ନେଇଯା'ନ୍ତି ଏବଂ ତୁମକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁରକ୍ଷା ବିହୀନ କରି ଶଇତାନର କବଳ ମଧ୍ୟକୁ ନିକ୍ଷେପ କରନ୍ତି । ଶଇତାନ ତ ତୁମକୁ କେବଳ ଗିଳି ପକାଇବା ସକାଶେହିଁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଥାଏ । ଏବଂ ଏଇଥିରୁହିଁ ଅଶେଷ ଦୁଃଖ ଏବଂ କଷଣ ଭୋଗର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ ।

*

ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି, ସତେ ଯେପରି ଏକ ଅନ୍ଧକାର ମୋ' ମୁଣ୍ଡର ପଛପଟେ ମୋର ବାଟ ଓଗାଳି ବସି ରହିଛି । ମୁଣ୍ଡ ଭିତରଟା ବଡ଼ ଭାରି ଲାଗୁଛି, ଭାରି ଅନ୍ଧାର ଲାଗୁଛି । ମୋତେ କାହିଁକି ଏହି ଦଶାଟିକୁ ଭୋଗିବାକୁ ହେଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ବୋଲି ଜାଣିବି ?

ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ତୁମେ ଭାବିଥିବା ଖରାପ ଭାବନାଗୁଡ଼ିକର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପହିଁ ଏହିସବୁ ଆକ୍ରମଣ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ସେହି ଭାବନାଗୁଡ଼ିକହିଁ ତୁମଠାରୁ ବାହାରି ପୁନର୍ବାର ତୁମରି ଉପରେ ଆସି ପତିତ ହୁଅନ୍ତି ।

୩୧ ମଇ ୧୯୩୫

*

ଆମେ ଯେଉଁସବୁ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଭାବୁ, ସର୍ବଦା ସେହି ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକହିଁ ଆମକୁ ପରିବେଷ୍ଟିତ କରି ରହିଥା'ନ୍ତି ।

*

ତୁମର ମନଟା ବି ନାନା ସନ୍ଦେହର ପୂର୍ଣ୍ଣହୋଇ ରହିଛି; ଏବଂ ମିଥ୍ୟାରେ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନ କରିଥିବା ହେତୁ ତୁମେ ନିଜର ପ୍ରାଣିକକୁ ଯେତିକି ଦୋଷ ଦେଉଛ, ତୁମର ମନଟି ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେତିକି ଦୋଷରେ ଦୋଷୀ ହେବ ।

*

ସନ୍ଦେହ କରିବା ହେଉଛି ଭୌତିକ ମନର ଏକ ସର୍ବପ୍ରଧାନ ଧନ୍ଦା । ଯଦି ତୁମେ ତାହାର ମନ୍ତ୍ରଣାଗୁଡ଼ିକୁ ଶୁଣିବାକୁ ଯିବ, ତେବେ ତାହା ତୁମକୁ ସନ୍ଦେହ କରିବା ଲାଗି ହଜାର ହଜାର କାରଣ ଆଣି ଯୋଗାଇ ଦେବ । ମାତ୍ର ତୁମକୁ ଅବଶ୍ୟ ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏହି ଭୌତିକ ମନ କେବଳ ଅଜ୍ଞାନର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ

ହୋଇ ରହିଛି ।

*

କେବଳ ଶ୍ରଦ୍ଧାହିଁ ବୁଝିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ, ଶ୍ରଦ୍ଧାହିଁ ପରମ ଦିବ୍ୟ କ୍ରିୟାଶୀଳତାର ରହସ୍ୟଟିକୁ ଜାଣିପାରେ । ମାତ୍ର ମନ, ବିଶେଷ କରି ଭୌତିକ ମନ କେବେହେଲେ ନିର୍ଭୁଲ୍ ଭାବରେ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ନାହିଁ ଏବଂ ତଥାପି ସବୁବେଳେ ସବୁ କଥାର ବିଚାର କରିବା ଲାଗି ଆଗଭର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମନ ଭିତରେ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଓ ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ନମ୍ରତା ରହିଥିବ, ସେହି ନମ୍ରତା ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାଟିକୁ ସମସ୍ତ ସତ୍ତାର ଶାସନ କରିବା ଲାଗି ବାଟ ଛାଡ଼ି ଦେଉଥିବ; କେବଳ ତାହାରି ଦ୍ୱାରାହିଁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅନିଶ୍ଚୟତାର କବଳରୁ ରକ୍ଷା ପାଇପାରିବେ ।

*

ଟିକିଏ ଅଧିକ ଉପରକୁ ଉଠିବା ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରିବା ମାତ୍ରକେ ମୋତେ ସବୁବେଳେ ଏକ ଗତିରୋଧର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଛି ।

ତୁମେ କରୁଥିବା ଅଗ୍ରଗତି ବିଷୟରେ କହିବାକୁ ଗଲେ,— ଏହି ଗତିରୋଧ ଆସୁଛି, କାରଣ ତୁମେ **ମାନସିକ ଭାବରେହିଁ** ସକଳ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ ଏବଂ ସେହି ମାନସିକଟା ଚେତନା ଲାଗି ସର୍ବଦା ଏକ ବାଡ଼ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । କେବଳ ତୁମ ହୃଦୟ ଏବଂ ଚୈତ୍ୟ ସ୍ତରରୁ ଜାଗ୍ରତ ହେଉଥିବା ଅଭୀପ୍ସାହିଁ ଈପ୍ସିତ ଫଳଟିକୁ ଆଣି ଦେଇପାରିବ । (ଏବଂ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଏହିସବୁ ଚେଷ୍ଟାରୁ ଆପଣାକୁ ବିରତ କରି ରଖିପାରିବ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ମୋତେ ତୁମ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବ । ଏବଂ ମୋତେ ଉଚିତ ମାର୍ଗଟି ଅବଶ୍ୟ ଜଣାଅଛି !)

*

ତୁମର ମନଟା ଅତିବେଶୀ ସକ୍ରିୟ ହୋଇ ରହିଛି । ମୋ'ର ଇଚ୍ଛାଟି ଦ୍ୱାରା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପରିଚାଳିତ ହେଉଥିବା ତୁମର ସତ୍ତା ଲାଗି ତାହା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି ।

୨ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୩୭

*

ମାଆ,

ମୋତେ ଲାଗୁଛି, ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ମୋ'ର ଯାବତୀୟ ଆକୁଳତା ଏବଂ ଦୃଢ଼ ଉଦ୍ୟମ ସତ୍ତ୍ୱେ ମୁଁ ମୋ'ର ପ୍ରାଣିକ ଏବଂ ଭୌତିକ ସ୍ତରଗୁଡ଼ିକରେ ଆଦୌ

ଯଥେଷ୍ଟ ସୁରକ୍ଷା ଲାଭ କରିପାରୁ ନାହିଁ ।

ତୁମର **ମାନସିକ** ଅଂଶଟିହିଁ ତୁମକୁ ପ୍ରାଣିକ ତଥା ଭୌତିକ ସ୍ତରରେ ଉପଯୁକ୍ତ ସହାୟତାଟିକୁ ଲାଭ କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରି ରଖୁଛି । ସତତ ଡିଆଁ ମାରି ଦଉଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଥିବା ଏହି ମନଟିକୁ ତୁମେ ଯଥାସମ୍ଭବ ସ୍ଥିର କରିଆଣ, ତେବେ ତୁମେ ତାହାର ଫଳଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୟଂ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ।

ମୋ'ର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ।

୧୭ ଜାନୁଆରି ୧୯୬୨

*

ମନୁଷ୍ୟର ତଥାକଥିତ ପ୍ରଜ୍ଞାବୁଦ୍ଧିର ଯାବତୀୟ ଜଟିଳତାର ଆହୁରି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣାର ସେହି ପ୍ରଭାସ୍ୱର ସରଳତା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି । ଆମର ଅନୁମତି ପାଇଲେ ତାହା ଆମ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ଉଦ୍ୟତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ମଣିଷର ମନଟା ଯଦି ଆପଣା ଭିତରେ ସଂସାରଯାକର ଯାବତୀୟ ନିରର୍ଥକ ଜଟିଳତାକୁ ଆଣି ପୂରାଇବା ଲାଗି ଆଦୌ ମନ ନ କରନ୍ତା, ତେବେ ଜୀବନ ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି ସରଳ ଓ ସହଜ ହୋଇଯାଇ ପାରନ୍ତା ।

୨୯ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୬୨

*

ମନ ଥରେ ଆପେ ସକ୍ରିୟ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ତାହା ପରମ କରୁଣାର କ୍ରିୟା ଲାଗି ବାଧା ହୋଇ ଠିଆ ହେବାକୁ ଲାଗେ ।

*

ପରମ ପ୍ରିୟା ଅଦିତି,

ଆଜି ସକାଳ ୮ ଟା ୧୫ ମିନିଟ୍‌ରେ ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ମନ ଭିତରୁ ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି, ''ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ କଲେଜକୁ ଫେରିଯିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ'' । ଏପରି ଏକ ଧାରଣା ଆଗରୁ ମୋ' ମୁଣ୍ଡ ଭିତରକୁ କେବେହେଲେ ସଚେତନ ଭାବରେ ଆସି ନ ଥିଲା । ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା କ'ଣ ଏହା ପଛରେ ରହିଛନ୍ତି କି ?

ଅତ୍ୟନ୍ତ କଳ୍ପନାରଞ୍ଜିତ ଏହି ମାନସିକ ଇଙ୍ଗିତଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ତୁମେ ଭାରି ସାବଧାନ ରହିବ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହିତ ।

୩ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୬୫

*

ମନରେ ଥିବା ଗଠନଶୀଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ : ଏହାକୁ ଏକ ପ୍ରକୃତିଗତ ଏବଂ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତ ସମ୍ପଦ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

*

ମାଆ,

ଆପଣଙ୍କର ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ଚାପଟି ବିଷୟରେ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇ ନିଜକୁ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ସଂପୃକ୍ତ କରି ରଖିବା ଲାଗି ମୁଁ ବେଳେବେଳେ ଯେତେବେଳେ ନିଜର ମାନସିକ ଇଚ୍ଛା ଶକ୍ତିକୁ କାମରେ ଲଗାଏ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ତୁମ ସ୍ୱର୍ଗର ଶାନ୍ତି ଏବଂ ନିର୍ଭରକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରେ । ମାଆ ଏଇଟା କ'ଣ ସତ କଥା ନା କେବଳ ମୋ' ମନର ଏକ ବିରଚନା ?

ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହାର ଆଦୌ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ, କାରଣ ଏପରି ଅନେକ ମାନସିକ ବିରଚନା ରହିଛି, ଯାହାକି ଯଥାର୍ଥ ବି ହୋଇପାରେ ଏବଂ ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିରାପଦ ଭାବରେ ତୁମକୁ **ଯଥାର୍ଥ ଅନୁଭୂତିଟି** ମଧ୍ୟକୁ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଇପାରେ ।

*

ତୁମେ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ ଯେ, ମୁଁ ଏହି ଅନୁଭୂତିଟିକୁ କଥାରେ ପ୍ରକାଶ କରିବି ଓ ତାହାକୁ ଏକ ମାନସିକ ରୂପ ଦେବି, ଯେପରିକି ସେଥିରୁ ଏକ ''ମତବାଦ''ର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇ ପାରିବ ଏବଂ ତା' ହେଲେ ତୁମେ ଆରାମର ସହିତ ନିଜର ଏହି ମାନସିକ ବିରଚନାଟି ଉପରେ ଭରା ଦେଇ ବସିଯାଇ ପାରିବ ।

*

ମନଟା ଏଡ଼େ ଅଳସୁଆ ଯେ ତାହା ସବୁବେଳେ କେବଳ ସୁବିଧାଜନକ ଉତ୍ତରଗୁଡ଼ାକୁହିଁ ପାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଏ । ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତ ଘଟଣା ମୋଟେ ସେପରି ନୁହେଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉତ୍ତର ପରସ୍ପରଠାରୁ ଭିନ୍ନ ।

*

ସମ୍ଭବତଃ ଏପରି ଏକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ରହିଛି ଯାହାକୁ ତୁମର ମନକୁ ଶାନ୍ତି ଦେଇ ପାରିବ । ବସ୍ତୁତଃ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘଟଣାର ସମ୍ଭବତଃ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି । ଏବଂ ସେହି ବ୍ୟାଖ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପରର ବିରୋଧୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ପାରନ୍ତି ।... ବିଚରା ମନଟି !

ଏହା ତା' ଲାଗି ବସ୍ତୁତଃ ଏକ ପରୀକ୍ଷା ପରିହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ ।

*

ଅଗ୍ରଗତି କରିବାକୁ ହେଲେ ତୁମକୁ ଯାବତୀୟ ପୁରାତନ ବିରଚନାକୁ ପକାଇଦେଇ ବାହାରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ପୂର୍ବବଦ୍ଧ ଧାରଣାକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୂର୍ବବଦ୍ଧ ଧାରଣାଗୁଡ଼ିକରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହିସବୁ ଅଗଣିତ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ମନୋରଚନାଗୁଡ଼ିକରେହିଁ ତୁମେ ବାସ କରୁଥାଅ; ସେଗୁଡ଼ିକ ଭାରି ବଦ୍ଧମୂଳ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ଓ ତେଣୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକତା ନ ଥାଏ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଦୌ କୌଣସି ଅଗ୍ରଗତି କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହି ସବୁକିଛିକୁ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇ ଚାଲି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେବେ ଯାଇ ନୂତନ ବିଚାରଗୁଡ଼ିକ ଜନ୍ମଲାଭ କରିବ, ସର୍ଜନାତ୍ମକ କ୍ରିୟାଶୀଳ ଭାବନା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେବ ।

*

ଏକ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକ ମନର ଶକ୍ତି ଅଗ୍ରଗତିର କୌଣସି ଉଦ୍ୟମରୁ ନିଜକୁ କଦାପି ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ନିଏ ନାହିଁ ।

*

ମନୋଗତ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକତା : ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିବା ଲାଗି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

*

ଆଧୁନିକ ସଭ୍ୟତାରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେବଳ ଉପରେ ଉପରେହିଁ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥା'ନ୍ତି । ମନ ହେଉଛି ଜୀବନର ଉପରଭାଗର ବସ୍ତୁ । ସେହି ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେବଳ ଉପରି ଭାଗରେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥା'ନ୍ତି ଓ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଗଭୀର ଅଧ୍ୟୟନ କରି ପଶ୍ଚାତରେ ଅବସ୍ଥିତ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବା ସକାଶେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥା'ନ୍ତି । ଅନ୍ତର୍ଗତ ପରମ ସତ୍ୟ ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରି, ତାହାରି ଦ୍ୱାରା ଅନୁପ୍ରାଣିତ ତଥା ପରିଚାଳିତ ହୋଇ, କେବଳ ସତ୍ୟର ଅନ୍ୱେଷଣରେହିଁ ଆପଣାକୁ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ କରି ନ ରଖିଥିବା, ମାତ୍ର ସେହି ପରମ ସତ୍ୟର ଏକ ସୃଜନ ରୂପେ ପ୍ରକଟିତ ହୋଇଥିବା ଏକ ବାହ୍ୟରଚନାର ଗଠନ କରି ଆଣିବା ହେଉଛି ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରଣାଳୀ । ଅର୍ଥାତ୍, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନୁଷ୍ୟରୂପୀ ଯନ୍ତ୍ରଟିର ମାଧ୍ୟମରେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟରୂପକ ସତ୍ୟହିଁ ଆପଣାକୁ ଏକ ବାହ୍ୟ ଭୂମିରେ ରୂପାୟିତ କରି ଆଣିଥାଏ ।

ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସର୍ବଦା କେତେ ଯୋଜନା କରନ୍ତି, ମନର ସ୍ତରରେ କେତେ କ'ଣ ରଚନା କରନ୍ତି ଓ ସେହି ଆଧାରଟି ଉପରେହିଁ କିଛି ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥା'ନ୍ତି । ମାତ୍ର, ମନୁଷ୍ୟର କୌଣସି ସୃଷ୍ଟି ସେମାନଙ୍କର ମାନସିକ ବିରଚନାଟିକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ

ଆଦୌ ରୂପ ଦେଇପାରେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସର୍ବଦା କିଛି ନା କିଛି ଅଧିକ ଆଣି ଯୋଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି । ଅଥବା ଏହା ଏପରି ଏକ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟପ୍ରକାର ବି ହୋଇଯିବାରେ ଲାଗିଥାଏ, ଯାହାକି ସେମାନଙ୍କର ମୋଟେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତାହାକୁ ଆକସ୍ମିକତା ବୋଲି କହନ୍ତି, ଭାଗ୍ୟ, ପରିସ୍ଥିତି ବା ସେହିପରି ଆଉ କେତେ ନାମରେ ଅଭିହିତ କରନ୍ତି । ମାତ୍ର ବସ୍ତୁତଃ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ସତ୍ୟରୂପୀ ଶକ୍ତିଟିହିଁ ନିଜକୁ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ରୂପାୟିତ କରି ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ । ତାହା ଆପଣାର ଏକ ଚାପ ପକାଉଥାଏ; ଏବଂ ତେଣୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ତାହା ମନ ଏବଂ ପ୍ରାଣିକ ସ୍ତରର ଯାବତୀୟ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାମୟ ସର୍ଜନାକୁ ବଦଳାଇ ଦେବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଏହି ବିଷୟରେ **ବୁଲେଟିନ୍**ରେ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଉଦ୍ଧୃତି ଦିଆ ଯାଇଥିଲା । ସିଏ କହିଥିଲେ, *''ଆଗ ଜାଣିବାକୁ ହେବ, ତା'ପରେ ଯାଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ । ମାତ୍ର ମଣିଷମାନେ କୌଣସି ନା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିପକାନ୍ତି ଓ **ତା'ପରେ ଯାଇ** ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିର ମାଧ୍ୟମରେ ଜାଣିବା ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ।''**

୨୬ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୬

*

ଆମେ ଯେତିକି ଅଧିକ ଜାଣୁଥିବା, ଆମେ ସେତିକି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଉପଲବ୍ଧି କରି ପାରୁଥିବା ଯେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ କିଛି ହେଲେ ଜାଣି ନାହୁଁ ।

*

କୋଳାହଳଶୂନ୍ୟ ମନ, ଶାନ୍ତ ମନ, ନୀରବ ମନ

କୋଳାହଳଶୂନ୍ୟ ମନ : ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରିବାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ପ୍ରଣାଳୀ ।

*

ମନ ଭିତରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କୋଳାହଳଶୂନ୍ୟତା : ଯଥାର୍ଥ ଅଗ୍ରଗତିର ସର୍ବମୂଳ ଆବଶ୍ୟକତା ।

*

ମନରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିବା କୋଳାହଳଶୂନ୍ୟତା : ମନର ରୂପାନ୍ତର ନିମନ୍ତେ ସର୍ବମୂଳ ଆବଶ୍ୟକତା ।

*

---

* ବର୍ତ୍ତମାନ ''ଯୋଗ ପତ୍ରାବଳୀ'' (ଇଂରାଜୀ), ଶତବାର୍ଷିକୀ ସଂସ୍କରଣ, ୨୨ଶ ପୃଷ୍ଠା. ୧୫୧-୫୨ରେ ପ୍ରକାଶିତ ।

** ଏହି ବିବୃତ୍ତିଟିକୁ ଟେପ୍ ଦ୍ୱାରା ରେକର୍ଡ କରା ଯାଇଥିଲା ।

ଏକ ଶାନ୍ତ ମନ ସହିତ ଏକ ନୀରବ ମନକୁ ଏକାଠି ଗୋଳିଆମିଶା କରିଦେଲେ ମୋଟେ ଚଳିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ନିଜର ମନକୁ ବେଶ୍ ଶାନ୍ତ କରିଦେଇ ପାରିବ, ତାହାର ସାଧାରଣ ସକ୍ରିୟତାକୁ ବନ୍ଦ ବି କରିଦେଇ ପାରିବ; ମାତ୍ର ତଥାପି ତାହା ବହିରାଗତ ଯାବତୀୟ ଧାରଣା ଲାଗି ହୁଏତ ପୂର୍ବପରି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ସେଥିଯୋଗୁଁ ମନର ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାହତ ହୋଇ ପଡୁଥିବ । ଅପର ପକ୍ଷରେ, ମନକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନୀରବ କରି ଆଣିବାକୁ ହେଲେ କେବଳ ତୁମର ନିଜ କ୍ରିୟାକଳାପଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ ମୋଟେ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମନରୁ ତୁମ ପାଖକୁ ଯାହାକିଛି ଆସି ପ୍ରବେଶ କରୁଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଭିତରୁ ବାହାରେ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା କରିପାରିବା ଆଦୌ ସହଜ ନୁହେଁ ।

ପୁନଶ୍ଚ, ତୁମକୁ ଚେତନାର ଏକ ଅନୁଭୂତ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ମନ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଭୂତ ଏକ ତଥ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟଟିକୁ ନିରୂପଣ କରି ପାରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର ଗୋଟିଏ ଅନୁଭୂତି ବିଷୟରେ ହୁଏତ ଏପରି **ସଚେତନ** ହୋଇ ରହିପାରିବ ଯେ, ଏହି ଚେତନାଟି ଏକ ଭାବନା ବା କେତୋଟି ଭାବନାରେ କଦାପି ଏକ ସୂତ୍ରାକାର ଲାଭ କରି ନ ଥିବ । ମନକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଶାନ୍ତ ଓ ନୀରବ କରି ଆଣିବାକୁ ହେଲେ ଏହି କଥାଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ।

୨୬ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୧୯୬୩

*

ସେମାନେ ଯଦି ଏକ ଫଳ ଫଳୁ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ସେଥିଲାଗି ଗୋଟିଏ କଥା ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ : **ମନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନୀରବ କରି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।** ତେବେ ଯାଇ ଚେତନା ସଂକେନ୍ଦ୍ରିତ ହୋଇ ରହିବାର ଆଶା କରାଯାଇ ପାରିବ ।

ସର୍ବପ୍ରଥମେ ସେମାନଙ୍କୁ **ଆପଣାର ଅନୁଭୂତି ସାହାଯ୍ୟରେ**ହିଁ ମନ ଏବଂ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟଟିକୁ ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହି ଦୁଇଟିଯାକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପଦାର୍ଥ ।

ସେମାନେ ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟଟିକୁ ଅନୁଭବ ନ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଦୌ କିଛି କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।§

୧୨ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୬୪

*

ମନକୁ **ନୀରବ କରି ଆଣିବାର** ଅଭ୍ୟାସ କର । ତଦ୍ୱାରା ବୋଧଶକ୍ତିର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ।

*

ମୁଁ ସବୁବେଳେ ତୁମ ଚିଠିର ଉତ୍ତର ଦିଏ, ମାତ୍ର ମୋ'ର ଉତ୍ତରଟିକୁ କାଗଜରେ ଲେଖିବା ଲାଗି ମୋତେ କ୍ୱଚିତ୍ ସମୟ ମିଳେ । ତୁମେ ଏହିସବୁ ଉତ୍ତରକୁ ସିଧା ଗ୍ରହଣ କରିବା ଲାଗି ଅବଶ୍ୟ ସମର୍ଥ ହେବ, ମାତ୍ର ସେଥିଲାଗି ତୁମକୁ ନିଜର ମନକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀରବ କରି ଶିଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହାହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଧ୍ୟାନ । ଏଥିରେ ମସ୍ତିଷ୍କ ଭିତରଟା ଏକାବେଳେକେ ଖାଲି ରହିଥିବ, ନିଶ୍ଚଳ ଓ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱମୁଖୀ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଉତ୍ତରଗୁଡ଼ିକୁ ପାଇପାରିବା ଲାଗି ଏହାହିଁ ଆବଶ୍ୟକ ସର୍ତ୍ତ । ଆପଣାର ଜୀବନ ତଥା ବିକାଶର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନକୁ ଯଦି ତୁମେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ଚେତନାଙ୍କ ହାତରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ପାରିବ, ତେବେ ଯଥାର୍ଥ ଶାନ୍ତି ତୁମର ହୃଦୟରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବ ଏବଂ ତୁମର ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ସମାହିତ ହୋଇଯିବ ।

୧୬ ଜୁନ୍ ୧୯୬୬

*

ସାଧନାରେ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ସାଧନା ଲାଗି ମୋତେ ଠିକ୍ କ'ଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ?

ଯଥାର୍ଥ ସଙ୍କେତଟି ଲାଗି ସ୍ଥିର ହୋଇ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ମାନସିକ ଯାବତୀୟ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଓ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ନିର୍ଭର ଯୋଗ୍ୟତା ନ ଥାଏ । ମନର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ସ୍ପଷ୍ଟସଙ୍କେତଟି ଆସି ପହଞ୍ଚିଥାଏ ।

୩୧ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୭୦

*

ମାଆ, ଆପଣଙ୍କ କଣ୍ଠରୁ ମୁଁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି, ''ଅତିମାନସ ତୁମ ଭିତରେ ଅବତରଣ କରିବାକୁ ଯାଉଛି ।'' ମାଆ, ଏଇଟି କ'ଣ ଏକ ମିଥ୍ୟା କଣ୍ଠର ବାଣୀ ? କାରଣ ମୁଁ ଭଲକରି ଜାଣିଛି ଯେ ମୁଁ ଅତିମାନସ ଲାଗି ଆଦୌ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ନାହିଁ ।

କେବଳ ମନଃସ୍ତରର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ **ନୀରବତା** ମଧ୍ୟରେହିଁ ତୁମେ ଆଦୌ କୌଣସି ବିକୃତି ନ ଥାଇ ଅସଲ କଥାଟିକୁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇବ । ତେଣୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଅ ।

୨୯ ମଇ ୧୯୭୧

*

ଆପଣାକୁ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଉତ୍ପୀଡ଼ିତ କର ନାହିଁ । ଏବଂ ନିଜର ମନକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶାନ୍ତ କରି ରଖ । ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନସବୁ ସୀମାର ସେ ପାଖରୁହିଁ ଆସିଥାଏ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୧୩ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୭୨

*

(*ଭୁଲ୍ ଇଙ୍ଗିତଗୁଡ଼ିକର ଆକ୍ରମଣରୁ କିପରି ମୁକ୍ତ ରହିବା ସମ୍ଭବ ହେବ, ଜଣେ ସାଧକ ସେହି କଥାଟି ପଚାରିଥିଲେ ।*)

ଏହାର ଏକମାତ୍ର ମୌଳିକ ଉପାୟ ହେଉଛି ଯେ, ତୁମେ ଆପଣାକୁ ସଂକେନ୍ଦ୍ରିତ କରି ରଖିବ ଏବଂ ଆପଣାର ମନଃସୀମାଟିକୁ ପାର ହୋଇ ସେ ପାଖକୁ ଚାଲିଯିବ ।

ନୀରବତା ଓ ଧ୍ୟାନମଗ୍ନତା ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୫ ଜାନୁଆରି ୧୯୭୩

ହୃଦୟ

ଏକ ସରଳ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସାନୁରାଗୀ ହୃଦୟର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ତୁମେ ଅବତାରର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେବ ।

୮ ଜାନୁଆରି ୧୯୫୧

*

ଆମ ହୃଦୟର ଗଭୀର ତଳରେ ଏକ ବୃହତ୍ ଆନନ୍ଦ ସନ୍ନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏବଂ ଆମେ ସବୁବେଳେ ସେଠାରେ ତାହାର ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରିବା ।

୧୬ ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯୫୪

*

ଏକ ସରଳ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସାନୁରାଗୀ ହୃଦୟର ଅଧିକାରୀ ହେବା ଏକ ପରମ ସୌଭାଗ୍ୟ ।

୧୫ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

ଆମର ମନ ନୀରବ ଓ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିବ, ମାତ୍ର ଆମ ହୃଦୟ ଏକ ଉତ୍ସାହମୟ ବ୍ୟାକୁଳ ଅଭୀପ୍ସାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

୧ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ନିଜ ହୃଦୟର ଗଭୀର ମଧ୍ୟକୁ ଚାହିଁ ଦେଖ, ଏବଂ ତୁମେ ସେଠାରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଉପସ୍ଥିତିଟିକୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବ ।

୧୪ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୪

*

ଆମର ହୃଦୟ ସକଳ ବିକ୍ଷୋଭ ଏବଂ ବେଦନାରୁ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହେ, ତାହା ଦୃଢ଼ ଏବଂ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହେ; ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କୁହିଁ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ।

୨୮ ନଭେମ୍ବର ୧୯୫୪

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ସର୍ବଦା ତୁମର ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ଆସୀନ ରହିଛନ୍ତି, ତୁମ ଭିତରେ ସେ ସଚେତନ ଭାବରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି ।

୨୩ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୫

*

ତୁମକୁ ସବୁବେଳେ ସକଳ ସହାୟତା ଦିଆଯାଏ, ମାତ୍ର ସେହି ସହାୟତାକୁ ତୁମକୁ ଆପଣା ଆପଣା ହୃଦୟର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ଗ୍ରହଣ କରି ଶିଖିବାକୁ ହେବ; କୌଣସି ବାହ୍ୟ ସାଧନ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କଲେ ଆଦୌ ହେବ ନାହିଁ । ତୁମ ହୃଦୟର ସେହି ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ତୁମକୁ ଯାହାକିଛି କହିବେ, ତୁମକୁ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ ଦେବେ ଏବଂ ତୁମକୁ ତୁମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନିକଟକୁ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଇଯିବେ । ମାତ୍ର ସେଥିଲାଗି ତୁମକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣା ଓ ପ୍ରେମ ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

୧୮ ଜାନୁଆରି ୧୯୬୨

*

ତୁମର ଯଥାର୍ଥ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ତୁମ ହୃଦୟ ଭିତରେ ରହିଛି । ତୁମ ନିଜ ଅଭୀପ୍ସାଟି ଅନୁସାରେ ତୁମେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯାଅ ।

୧୪ ଜାନୁଆରି ୧୯୭୨

*

ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ, ଆପଣଙ୍କର ଆଲୋକ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ରଖେ ଓ ନିଜର ଇଚ୍ଛାକୁ ଆପଣଙ୍କ ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାଟିର ଅନୁକୂଳ କରି ରଖେ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱସ୍ତି ଅନୁଭବ କରେ । ମୋ'ର ଏପରି ଏକ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି ଯେ, ମୋ'ର ସତ୍ତା ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଜକୁ ଆପଣଙ୍କର ସେହି ବିଶ୍ୱଗତ ଶକ୍ତିଟି ସହିତ ସମଛନ୍ଦ କରି ରଖିବାରେ ଲାଗିଛି । ଏବଂ, ବେଶ୍ କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଲାଗି ମୁଁ ଭାରି ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ ଯେ ଆପଣଙ୍କର ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ମୋ ପାଖେପାଖେ ରହିଛି ଏବଂ ଆପଣ ମୋର ସମସ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ବୁଝିଛନ୍ତି ଓ ତାହାର ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ତର ମଧ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ମୋତେ ଲାଗୁଛି ସତେ ଯେପରି ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ମହାନ୍ ଆଲୋକଟି ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣସ୍ନାତ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ତାହା ମୋ' ଭିତରେ ଅପୂର୍ବ ଆନନ୍ଦାନୁଭୂତି ଆଣି ଅଜାଡ଼ି ଦେଉଛି । ମାତ୍ର ଅନ୍ୟ କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୋର ଭୌତିକ ମନୋଗତତା ପୁଣି ନାନା ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁଛି ଏବଂ, ମର୍ମତଃ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଜୀବନ୍ତ ସମ୍ପର୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବା ହୁଏତ ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ ଏତେ ସହଜ ନୁହେଁ ବୋଲି ମୋ' ମନରେ ଏକ ସନ୍ଦେହ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହେଉଛି । ମାଆ, ତେବେ ପ୍ରକୃତ କଥାଟି କ'ଣ, ଆପଣ ମୋତେ କହନ୍ତୁ ତ ! ଦୟାକରି

ମୋ' ପ୍ରଶ୍ନଟି ଉପରେ ଆଲୋକପାତ କରନ୍ତୁ ।

ଅନୁଭୂତି ତର୍କପ୍ରବଣ ମନର ଆହୁରି ଅନେକ ସେ ପାଖକୁ ଗତି କରି ଚାଲି ଯାଇପାରେ । ଏଥିରେ ମୋତେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ, ସେହି ତର୍କଧର୍ମୀ ମନ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ କଷ୍ଟକର ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିଥାଏ; ମାତ୍ର ଏକ ସରଳ ହୃଦୟ ପ୍ରାୟ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରୟାସ ଓ ଶ୍ରମ ନ କରି ବି ତାଙ୍କ ସହିତ ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇପାରେ ।

*

କେବଳ ହୃଦୟରହିଁ ଡେଣା ଅଛି, ମନର କୌଣସି ଡେଣା ନାହିଁ ।

ହୃଦୟ ଦେଇ ପାଠ କର, ତେବେ ବୁଝି ପାରିବ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତା

ମୁଁ ଉପଲବ୍ଧି କରି ପାରିଲି ଯେ, ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତି ତଥା ଶରୀରରେ ଗତି ସଂଚାର କରୁଥିବା ଶକ୍ତିଟି ଉପର ପେଟର ପଛପଟକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ପ୍ରଦେଶରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି ।

ହଁ, ସେଠାରେ ସର୍ଜନାତ୍ମକ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ଗୋଟିଏ ଅବସ୍ଥିତି ରହିଛି ।

୧୫ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୩୩

*

ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତା ହେଉଛି ଆମର ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଶକ୍ତି, ଉତ୍ସାହ ଓ ଫଳପ୍ରଦ ହୋଇ ପାରୁଥିବା ଗତିଶୀଳତାର ଆଧାର । ତାହାକୁ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ ପ୍ରଶିକ୍ଷିତ କରାଇ ପାରିବା ଉଚିତ ।

*

ପ୍ରାଣିକ କେନ୍ଦ୍ର : ଆବେଗମୟ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ଏହା ଏକ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଆବଶ୍ୟକ କରିଥାଏ ।

*

ଆମ ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶଟିହିଁ ଆମକୁ ଉତ୍ସାହ ଦିଏ, ମାତ୍ର ସ୍ୱଭାବତଃ ତାହା ଭାରି ଅସ୍ଥିର ଓ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପ୍ରିୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ସବୁବେଳେ ନୂଆ ନୂଆ କଥା ଦରକାର କରୁଥାଏ । ଏହାର ସ୍ୱଭାବକୁ ଏକ ନୂତନ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଯୋଗାଇ ଦେଇ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଏକ ଅନୁଗତ ଭୃତ୍ୟରେ ପରିଣତ ନ କଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା' ଲାଗି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ କେବଳ ଅସ୍ଥାୟୀ ଓ ଅସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶଟିର ନୂତନ ଦୀକ୍ଷାଗ୍ରହଣ ହୋଇ ସାରିବା ପରେ ଯାଇ ପ୍ରାଣିକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଯାବତୀୟ ଶକ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ଉପଯୋଗୀ ହୋଇଥାଏ ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶର ନୂତନ ଦୀକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ : ଉତ୍ସାହରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ତାହା ଆପଣାକୁ ଅବାଧ ଭାବରେ ଦାନ କରି ଦେଇଥାଏ ।

*

ଯେଉଁଦିନ ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶଟିର ନୂତନ ଦୀକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ ସମ୍ଭବ ହୋଇଯିବ ସେ ଦିନ ତାହା ଅନେକ କିଛି ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯିବ ।

*

ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତାର ଉଦାରତା ଆପଣାକୁ ଅବାଧ ଭାବରେ ଦେଇ ଦେଇଥାଏ ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶରେ ରହିଥିବା ଶକ୍ତି ଆପଣାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରଖିଥାଏ ।

*

ପ୍ରାଣିକର ସମ୍ମତି : ସ୍ନେହମୟ, ହସହସ, କର୍ମ କରିବା ଲାଗି ସଦାପ୍ରସ୍ତୁତ, ଅଜସ୍ର ସଦିଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ଭରପୂର ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଉତ୍ସର୍ଗ : ପ୍ରସନ୍ନତାଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ନମ୍ର, ସୌରଭଯୁକ୍ତ; ସତେଅବା ନିଜ ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବା ପରି ବହିଃସ୍ଥ ଜୀବନ ସମ୍ମୁଖରେ ସର୍ବଦା ହସହସ ।

*

ଅବିଚଳ ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତା : ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂକେନ୍ଦ୍ରଣ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ରହିଥିବା ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତା ।

*

ପ୍ରାଣିକର ସ୍ଥାୟିତ୍ୱ : ଦୀକ୍ଷାଗ୍ରହଣର ଏକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଣାମ ।

*

ପ୍ରାଣିକ ସ୍ୱଚ୍ଛତା : ଦୀକ୍ଷାଗ୍ରହଣ ଲାଗି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଧୈର୍ଯ୍ୟ : ଯାବତୀୟ ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଅଗ୍ରଗତି : ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ତାହାର ଚତୁର୍ଦିଗରେ ଆପଣାକୁ ସଙ୍ଗଠିତ କରି ଆଣିବା ଏବଂ ସେହି ଇଚ୍ଛାଟି ସମ୍ମୁଖରେ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପିତ କରୁଥିବା ।

*

ପରମ ଉପସ୍ଥିତିଟି ଦ୍ୱାରା ଶାସିତ ହେଉଥିବା ପ୍ରାଣିକ : ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଉପସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ଶାନ୍ତ ଏବଂ ଶୃଙ୍ଖଳାବଦ୍ଧ ହୋଇ ପାରିଥିବା ପ୍ରାଣିକ ଶକ୍ତି ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଗଠନକ୍ଷମ ସାମର୍ଥ୍ୟ : ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ସର୍ବଦା ସୁଖୀ ରହି ନ ଥାଏ । ଏହାକୁ ଶୃଙ୍ଖଳିତ କରି ରଖିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।

*

ପ୍ରାଣିକର ସହଜ ସରଳତା : ପ୍ରାଣକି ସତ୍ତା ଅର୍ଜନ କରି ପାରୁଥିବା ଏକ କଠିନତମ ଗୁଣ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ଆସ୍ଥା : ଆବେଗ ପ୍ରବଣ ପ୍ରାଣିକର ପରିଚାଳନା ପାଇଁ ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

*

ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରେ ପ୍ରାଣିକ ବିଶ୍ୱାସ : ସାହସପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଶକ୍ତିମୟ; ତାହା ଆଉ କାହାରିକୁ ଭୟ କରେ ନାହିଁ ।

*

ଜଡ଼ରେ ପ୍ରାଣିକ ଆନନ୍ଦ : ସ୍ୱାର୍ଥପରତାକୁ ବିଲୁପ୍ତ କରି ପାରିଥିବାର ପୁରସ୍କାର ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶରେ ଶାନ୍ତି : ବାସନାମୁକ୍ତ ହେବାର ପରିଣାମ ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶରେ ନୀରବତା : ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶାନ୍ତିମୟତାର ଉପଲବ୍ଧି ନିମନ୍ତେ ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସହାୟତା ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶରେ ଆନ୍ତରିକତା : ଉପଲବ୍ଧିର ନିଶ୍ଚିତ ମାର୍ଗ ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶରେ ଆଲୋକ : ଦୀର୍ଘ ପଥଯାତ୍ରାର ଏକ ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ ।

*

ପ୍ରାଣିକର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜାଗୃତି : ଯାବତୀୟ ଉଚ୍ଚତାଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ବୋଲି ଏହା ସେହିଗୁଡ଼ିକ ଆଡ଼କୁ ଧାବମାନ ହେଉଥାଏ ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଭୂମିରେ ଏକ ସାମାନ୍ୟ ବିଜୟ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ମହାନ୍ ପରିଣାମମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

*

ପ୍ରାଣିକ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ସୌଷମ୍ୟଯୁକ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ ଏକ ମନୋଭୂମିଗତ ମହାନ୍ କୃତି ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

ଯିଏ ସେ କଥା କରିପାରିଛି, ସିଏ ପ୍ରକୃତରେ ସୁଖୀ ।

*

ସଂଗ୍ରାମରତ ଅହଂଗୁଡ଼ାକ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବା ଏହି ପୃଥିବୀକୁ ଦେଖି ଦେଖି ମୋତେ ବଡ଼ ବିରକ୍ତ ଲାଗିଲାଣି ।

ସେପରି ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ । ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ପ୍ରାଣଶାସିତ ପୃଥିବୀଟି ପ୍ରକୃତରେ ଏକ କୁତ୍ସିତ ପୃଥିବୀ । ଏହାକୁ ବଦଳାଇ ଦେବାର ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଛି ।

*

କୌଣସି ପ୍ରକାର ଗୁରୁତ୍ୱ ବିଶିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଅହଂପ୍ରେରିତ ଯାବତୀୟ ପ୍ରାଣଗତ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାକୁ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୩ ମଇ ୧୯୭୧

*

ଜୀବନରେ ପ୍ରକାଶିତ ପ୍ରାଣିକ ଇଚ୍ଛା : ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ତାହାହିଁ ବୃହତ୍ତମ ବିଶୃଙ୍ଖଳାଗୁଡ଼ିକର କାରଣ ହୋଇଥାଏ ।

*

ଯଥାର୍ଥ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରାଣିକ ସଂବେଦନଶୀଳତା ବଡ଼ ଅତିରିକ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼େ ।

*

ଏବେ ମୁଁ ଅତିମାତ୍ରାରେ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ଏବଂ ଏତେ ଟିକିଏ କାରଣରେ ବି ଭାରି ନିରାଶ ହୋଇ ଯାଉଛି ।

ସାଧନାର ପଥରେ ଅନେକ ପ୍ରାଣସ୍ତରୀୟ ବ୍ୟାକୁଳତାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ସେଗୁଡ଼ିକର ବିଲୁପ୍ତି ସାଧନ କରିବାକୁ ହୁଏ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଭୁଲ୍ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ଠିକ୍ ଉତ୍ତର ରୂପେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱାଭାବିକ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ବୋଲି ଆଦୌ ଭାବିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏକ ବାହ୍ୟ କାରଣ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ ବୋଲି ଭାବିନେବା ବି ଆଦୌ ଉଚିତ ନୁହେଁ । ପ୍ରକୃତ କାରଣଟି ଭିତରେ ଥାଏ, ଏବଂ ଯୋଗସାଧନା, ସଦା ସତର୍କତା, ଆତ୍ମ-ନିର୍ଲିପ୍ତତା ଓ ଏକ ଶାନ୍ତ ଅଥଚ କଠୋର ପ୍ରତ୍ୟାହାର ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକର କବଳରୁ ମୁକ୍ତି ଲାଭ କରାଯାଇପାରେ ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ଭବ କରିବା ବିଷୟରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଆପଣାର ଉଚ୍ଚତର ଚେତନାରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସଟିକୁ

ଅର୍ଜନ କରିପାରିବ, ସେତେବେଳେ ସେହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ସ୍ୱାଭାବିକଭାବେ ଆସିବ । ସେହି ଉଚ୍ଚତର ଚେତନାର ସ୍ତରରେ ଏହିସବୁ ଯାବତୀୟ କ୍ଷୁଦ୍ର ବ୍ୟାପାର ଏବଂ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନର ଆଦୌ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନ ଥାଏ ।

*

ଅସ୍ୱଚ୍ଛତା ଭିତରେ ବୁଡ଼ି ରହିଥିବା ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶଟି ଉପରେ ଜୟଲାଭ କିପରି ସମ୍ଭବ ହେବ ? ବରଂ ପ୍ରଶ୍ନଟିକୁ ଏପରି ପଚରାଯାଇ ପାରିବ,— କ'ଣ କଲେ ଅସ୍ୱଚ୍ଛତାମୟ ଏହି ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତା ଏକ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ ?

ସେଥିଲାଗି ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତାକୁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ, ଆଲୋକର ସମ୍ମୁଖରେ ତାହାକୁ ନେଇ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ଆପଣାର ଚେତନାରେ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଘଟାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ପ୍ରାଣିକ ଭୂମିରେ ଯଥାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ :
ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ —
ମାନସିକ ତଥା ପ୍ରାଣିକ ଉଭୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଦୌ
କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବିଚଳିତ ହେଉ ନ ଥିବା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା —
ନିଜର ଉପଲବ୍ଧିଟି ଉପରେ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ
ସହାୟତା ଉପରେ ତୁମର ସେହି ଆସ୍ଥାଟି ରହିଥିବ ।

ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗ୍ରାମ

ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନେ ବଡ଼ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ, ସେମାନେ ଆମକୁ ମିଥ୍ୟା ସମ୍ବାଦ ଆଣି ଦିଅନ୍ତି । ସେମାନେ ଆମ ଲାଗି ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସତ୍ୟ ବହନ କରି ଆଣନ୍ତି ନାହିଁ, ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କେବଳ ଏକ ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଏପରିକି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭ୍ରାନ୍ତ କେତୋଟି ପ୍ରତିଭାସ ଆଣି ଉପସ୍ଥାପିତ କରିଥା'ନ୍ତି ।

*

ଆମର ଆଖି ଆଉ କାନ ଆମକୁ ଆଦୌ ଧୋକା ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ଆମକୁ ଏକାନ୍ତ ଅଜ୍ଞାନର ଅଧୀନ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ସେମାନେ ଯେ ଆମକୁ ଧୋକା ଦିଅନ୍ତି, ସେ କଥା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୋବିଜ୍ଞାନୀକୁ ଜଣା ଅଛି । ଏହି ସତ୍ୟଟିକୁ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆଖି ଆଉ କାନର ଅଭିଜ୍ଞତା ଉପରେ ଆଧାରିତ ମନୁଷ୍ୟଲବ୍ଧ ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ଆଦୌ ଆସ୍ଥା ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ; ସେଗୁଡ଼ିକ ଭିତ୍ତି କରି ମନୁଷ୍ୟ ଯେଉଁସବୁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ନିଷ୍ପାଦନ କରିଆଣେ, ତାହା ଆମକୁ ନିପଟ ନାନା ଭ୍ରାନ୍ତିରେ ନେଇ ପକାଇବାର ଆଶଙ୍କା ସବୁବେଳେହିଁ ରହିଥିବ । ଦଶ ଜଣ ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତି ହୁଏତ ସେହି ଗୋଟିଏ ଘଟଣାର ବିବରଣୀ ଆଣି ଦେଉଥିବେ, ମାତ୍ର ସେଥିରୁ ଆମକୁ ଦଶପ୍ରକାରର ସଂସ୍କରଣ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁଥିବ ।

*

ଭ୍ରାନ୍ତିଶୂନ୍ୟ ବୋଧ : ଯେଉଁ ବୋଧ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବିକୃତ କରିପକାଏ ନାହିଁ ।

*

ପରମ ସତ୍ୟ ପାଖରେ କେବଳ ନିଜକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମର୍ପିତ କରିଦେଇ ପାରିଲେ ଯାଇ ଆମେ ଶୁଦ୍ଧ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରି ପାରିବା ।

ଶରୀର (ଭୌତିକ ସ୍ତର)

ଭୌତିକ କେନ୍ଦ୍ର : ପ୍ରଧାନତଃ ଜଡ଼ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସର୍ବଦା ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥାବଦ୍ଧ ଜୀବନ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ରଖିଥାଏ ।

*

ମାଆ,

ମୋ’ ସତ୍ତାର ଯାବତୀୟ ଅଂଶରେ – ଏପରିକି ମୋର ଶରୀରକୁ ଭେଦ କରି ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତିକୁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଚାହେଁ । ମାତ୍ର, ତାହା କିପରି ସମ୍ଭବ ହେବ, ସେ କଥା ମୋତେ ଜଣା ନାହିଁ । ଆପଣହିଁ ମୋ ସତ୍ତାର ଏକମାତ୍ର କାରଣ ଓ ଏକମାତ୍ର ବିଧାୟକ; ତେବେ ମୋ ଶରୀରର କୋଷଗୁଡ଼ିକର ସ୍ତର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ମୁଁ କାହିଁକି ଆପଣଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତିକୁ ଅନୁଭବ ନ କରି ତଥାପି ଜୀବନ ଧାରଣ କରି ପାରୁଛି ?

ଭୌତିକ ପ୍ରକୃତିର ସର୍ବତ୍ର ଭାରି ଅସ୍ୱଷ୍ଟତାଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଭାରି ବିରୋଧାଚାର କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଦିବ୍ୟ ପରମ ଉପସ୍ଥିତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତନ ହୋଇପାରିବା ତା’ ଲାଗି ଭାରି କଷ୍ଟକର ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ତେଣୁ ଆମକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ଚରମ ବିଜୟକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ ବୋଲି ଜାଣି ଅନବରତ ଅଭୀପ୍ସା ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମୋର ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ତୁମ ଲାଗି ସର୍ବଦା ମହଜୁଦ ରହିଛି ।

୨୫ ଜୁନ୍ ୧୯୩୫

*

ଅସ୍ୱଷ୍ଟତା ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ରହିଥିବା ଜଡ଼ ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ଆମେ ହାସଲ କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ବିଜୟ ଆମକୁ ସର୍ବଦା ଏକ ବୃହତ୍ତର ବିଜୟର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଆଣି ଦେଇଯାଏ ।

*

ଏହି ଜଡ଼ ସ୍ତରର ସତ୍ତାଗତ ଆନନ୍ଦହିଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମର କୃତଜ୍ଞତା ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

୧୬ ଜୁନ୍ ୧୯୪୧

*

ଆମ ଶରୀରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଣୁ ପରମାଣୁରେ ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି ।

୨୨ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଏହି ଭୌତିକ ସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦର ଏକ ଆଧ୍ଧାନ ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରିବ ।

୨୯ ମଇ ୧୯୫୪

*

ଶରୀରର ଭୂମିରେ, ଜାଣିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିବାର ସମର୍ଥ ହେବା । ବସ୍ତୁତଃ, ଶରୀର ଯେତିକି କରିପାରିବ, ସିଏ କେବଳ ସେତିକି ଜାଣିଥାଏ ।

୨୩ ଜୁନ୍ ୧୯୫୪

*

ଭୌତିକ ସ୍ତରର ଶାନ୍ତି : ପରମେଶ୍ୱର ଯାହାକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ସ୍ଥିତି ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଇଚ୍ଛା କରିବା ।

*

କୋଷଗୁଡ଼ିକରେ ଶାନ୍ତି : ଶରୀରର ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ଥିତି ।

*

କୋଷଗୁଡ଼ିକରେ ଆଲୋକ : କୋଷଗୁଡ଼ିକରେ ଶୁଦ୍ଧତା ଆଣିବା ଲାଗି ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ ।

*

ବାସନାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୋଷଗୁଡ଼ିକରେ ଶୁଦ୍ଧତା ହାସଲ କରିବା ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ; ଏହାହିଁ ଉତ୍ତମ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଯଥାର୍ଥ ସର୍ତ୍ତ ।

*

ସେ ଦିନ ରାତିରେ ମୁଁ ଶରୀର ଭିତରେ ଯେଉଁ ଅଭୂତପୂର୍ବ ପ୍ରକାରର ପ୍ରତିରୋଧ ଅନୁଭବ କଲି, ସେହି ବିଷୟରେ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଧାଡ଼ି କଥା ଆଶା କରି ପାରିବି ନାହିଁ କି ?

ଏହାକୁ ଶରୀରର କୋଷଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ମାନସୀକୃତ ଉପାଦାନଟିର ପ୍ରତିରୋଧ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଏବଂ, କେବଳ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ଏବଂ ସମଗ୍ର ରୂପାନ୍ତର ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେହି ପ୍ରତିରୋଧକୁ ଅତିକ୍ରମ କରାଯାଇ ପାରିବ ।

ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ।

୧୬ ଜୁନ୍ ୧୯୬୧

*

ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଶରୀରରେ ଥିବା ଜଡ଼ କୋଷଗୁଡ଼ିକ କ'ଣ ସତ୍ତାର ଅବଶିଷ୍ଟ ଭାଗଗୁଡ଼ିକ ତୁଳନାରେ ଅଧିକ ଅଭୀପ୍ସା ପୋଷଣ କରିପାରିବେ ?

ବର୍ତ୍ତମାନ ''ସାଧନା'' ଠିକ୍ ସେହି ଶରୀରର ସ୍ତରରେ କରା ଯାଉଥିବାରୁ ତାହା ବେଶ୍ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ।

ଜାନୁଆରି ୧୯୬୬

*

ବାହ୍ୟ ସତ୍ତାଲାଗି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅଗ୍ରଗତିଟି ଏତେବେଶୀ ଅଧିକ ବେଗଯୁକ୍ତ ବୋଧ ହୋଇଛି ଯେ, ତାହାକୁ ବୁଝି ତାହାର ଅନୁଗମନ କରିବା ତା' ଲାଗି ପ୍ରକୃତରେ କଷ୍ଟକର ହୋଇପଡ଼ିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ୱୟଂ ଶରୀରକୁହିଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଶକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ତାହାକୁ ଧାରଣ କରି ଶିଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ଜଡ଼ର ସ୍ତରରେ ସ୍ୱଚ୍ଛତା : ଜଡ଼ ସତ୍ତା ସେତେବେଳେ ରୂପାନ୍ତର ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥାଏ ।

*

ଜଡ଼ର ସ୍ତରରେ ଆନନ୍ଦ : ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ କ୍ୱଚିତ୍ ନିଜକୁ ପ୍ରକଟ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଅବଶ୍ୟ ସ୍ୱାଗତ କରାଯିବା ଉଚିତ ।

*

ସ୍ଥୂଳ ଶରୀରରେ ଆନନ୍ଦ : ଯାବତୀୟ ବାସନା ଓ ଯାବତୀୟ ଜୁଗୁପ୍ସାରୁ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ତାହା ମଧ୍ୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମତା ଏବଂ ସମର୍ପଣବୋଧ ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ । ସ୍ଥୂଳ ଶରୀର ଦିବ୍ୟ ଆନନ୍ଦକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

*

କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ଆନନ୍ଦ : ଜଡ଼ସ୍ତରର ରୂପାନ୍ତର ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ ହେଉଥିବା ଏକ ଉତ୍ତମ ପରିଣାମ ।

*

ଜଡ଼ରସ୍ତରରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସମତାଯୁକ୍ତ ଆଧାର : ଯେତେବେଳେ ତୁମର ଯାବତୀୟ ସ୍ଥୂଳସ୍ତରୀୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ସୁସଙ୍ଗଠିତ, ସୌଷମ୍ୟଯୁକ୍ତ ଓ ସୁସମ୍ବନ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ତୁମ ଭିତରର ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଆପଣା ଆପଣା ସ୍ଥାନରେ

ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବେ ଓ ତୁମର ସମଗ୍ର ସ୍ଥୂଳ ଆଧାରଟି ଏହିପରି ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ପାରିବ ଓ ସେହି ପରମ ଆଲୋକ ତଥା ପରମ ଶକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯିବ ।

*

ଭୌତିକ ଚେତନାର ସର୍ବଦା ଏକ ଦୃଢ଼ ଏବଂ ସୁସଂହତ ସ୍ଥିରତା ରହିଥାଏ ।

ଅବଚେତନ

(ମାଆ ଜଣେ ସାଧକଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ, ଜନୈକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ତାଙ୍କର ଘୃଣା ପଛରେ ତାହାର କାରଣ ରୂପେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଏକ ପ୍ରବଳ ଆକର୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ସାଧକ ମାଆଙ୍କୁ ସେହି କଥାଟିକୁ ବୁଝାଇ କହିଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବାରୁ ମାଆ ଉତ୍ତରରେ ଲେଖିଥିଲେ)

ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କୌଣସି ଏକ ଅବଚେତନ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ରହିଥିବା କଥା ଭାବି ସେପରି କହିଥିଲି । ମାତ୍ର ତୁମର ସେଥିରେ ଆଦୌ ଚିନ୍ତିତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ବା ତାହାପ୍ରତି ବିଶେଷ ଦୃଷ୍ଟି ଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଦିନେ ନା ଦିନେ ଯଥାର୍ଥ ବୋଧଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ଅବଶ୍ୟ ଆସିଯିବ ।

*

ଏହିସବୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଓ କୈଫିୟତ୍ ଏଭଳି କ୍ଷେତ୍ରମାନଙ୍କରେ ମନକୁ ସବୁ ବେଳେ ମିଳି ଯାଇଥାଏ । ମାତ୍ର ମନର ଏହିସବୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ ରହିଥିବା ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକର ପୂର୍ବରୁ ନୁହେଁ, ସାଧାରଣତଃ ସେଗୁଡ଼ିକର ପରେହିଁ ଆସିଥାଏ ।

ଏକ ଅତି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆବେଗରୁହିଁ ସେହି ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରିଥାଏ; ଆପଣାର ଉତ୍ସ ମୂଳରେ ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ, ପ୍ରାୟ ଯନ୍ତ୍ରବତ୍ ଓ ଅଚେତନ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆଦୌ କୌଣସି କାରଣ ନ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ତାହା ବିରୋଧ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । (ଏହି ଅଚେତନାହିଁ – ର ବାଟ ଓଗାଳି ଅଟକାଇ ରଖିବାରେ ଲାଗିଛି; ଅବଶ୍ୟ ତାହା ଦ୍ୱାରା ସେହି ଅଟକିଯିବା ବା ସଙ୍କୁଚିତ ହୋଇ ରହିଯିବାର ଏକ ଔଚିତ୍ୟ ଯେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇ ଯାଉଛି, ସେ କଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ । କାରଣ ଏଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱୟଂହିଁ ଅଚେତନାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।)

ଏପ୍ରିଲ ୧୯୩୨

*

ମୋ'ର ଅବଚେତନ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ଚେତନାକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରିଛି କି ?

ଯଦି ଅବଚେତନ ସେହି ମହାନ୍ ଚେତନାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ପାରନ୍ତା, ତେବେ ତାହା ଆଉ କଦାପି ଅବଚେତନ ହୋଇ ରହନ୍ତା ନାହିଁ । ତାହା ଚେତନାରେ ପରିଣତ ହୋଇ

ଯାଆନ୍ତା । ମୁଁ ଭାବୁଛି, ପ୍ରଶ୍ନଟି ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଏହି କଥାଟିକୁ କହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ : ମୋ' ଅବଚେତନ କ'ଣ ଉଚ୍ଚତର ଚେତନାର ବିଧାନ ଓ ନିୟମଟିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇ ପାରିଛି ଓ ତାହାକୁ ମାନିନେଇ ପାରିଛି କି ? ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ଆଦୌ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରେ ନାହିଁ, କାରଣ ଅବଚେତନ ହେଉଛି ଏକ ଅତିବ୍ୟାପ୍ତ ଓ ଜଟିଳଭୂମି; ତା' ଭିତରେ ଏକ ମାନସିକ ଅବଚେତନ ରହିଥାଏ, ଏକ ପ୍ରାଣିକ ଓ ଏକ ଭୌତିକ ଅବଚେତନ ମଧ୍ୟ ରହିଥା'ନ୍ତି; ଏକ ଦେହସ୍ଥ ଅବଚେତନ ବି ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ଆମକୁ ତାହାକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ତାହାର ଅଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଜୀବନହୀନ ପ୍ରତିରୋଧଟିର କ୍ଷେତ୍ରରୁ ଛଡ଼ାଇ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ।

୧ ଜୁଲାଇ ୧୯୩୫

*

ଆପଣାର ଅଗ୍ରଗତିକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ବେଗଯୁକ୍ତ କରି ପାରିବା ପାଇଁ ଭୌତିକ ସ୍ତରର ଏହିସବୁ ସାନ ସାନ ହସ୍ତକ୍ଷେପଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ଉପକୃତ ହୋଇ ହେବ । ଅବଚେତନହିଁ ଏହିସବୁ ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିରୋଧର ଭୂମି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆମକୁ ଏକ ସଚେତନ ଇଚ୍ଛା ସହିତ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ଏବଂ ସେହି ଅର୍ଦ୍ଧଚେତନ ଜଡ଼ର ସ୍ତରରେ ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଶାସନଟିକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ।

୨ ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯୩୮

*

ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇ ରହିବାର ତୁମର ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟି ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଠିକ୍ ଥିଲା । ମାତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଯେଉଁ ଦୁର୍ବଳତା ଅନୁଭବ କରୁଛ, ତାହା ଅଧିକାଂଶତଃ କେତେକ ସମୂହଗତ ଇଙ୍ଗିତର ଫଳ ସ୍ୱରୂପହିଁ ଘଟୁଛି । ସେହି ଇଙ୍ଗିତଗୁଡ଼ାକ ପୁରାତନ ନାନା ଧାରଣା ଏବଂ ଅନୁଭବର ଅବଚେତନ ସ୍ମୃତିଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟଦେଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି ।

ଆମର ସହାୟତା ଓ ଅନେକ ଆଶୀର୍ବାଦ ତୁମ ଲାଗି ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି ।

୬ ଜାନୁଆରି ୧୯୩୯

*

ଅବଚେତନ ସ୍ମରଣକୁ ଯାବତୀୟ ନିରର୍ଥକ ଉପାଦାନରୁ ଶୁଦ୍ଧ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ଅବଚେତନସ୍ଥ ସତ୍ୟର ଶକ୍ତିଶାଳିତା : ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ତରିକତା ରହିଥିଲେ ଯାଇ ତାହା କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ ।

*

ତୁମର ଅଭୀପ୍‌ସା ନିଷ୍ଠାଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବାରୁ, ତୁମର ଅବଚେତନ ସ୍ତରରେ ଦିବ୍ୟ ପରମୋପଲବ୍ଧିର ଅନ୍ତରାୟ ହୋଇ ଯାହାକିଛି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିଲା, ତାହା ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉପରିଭାଗକୁ ଆସିଛି; ଏବଂ, ଅଗ୍ରଗତି କରିବାର ଏହିସବୁ ଅବସରରେ ତୁମର ପ୍ରକୃତରେ ହରସିତ ହୋଇ ଉଠିବା ଉଚିତ ।

୪ ଜୁଲାଇ ୧୯୫୫

*

ବିଶେଷ କରି ଶରୀର ନିଦ୍ରାମଗ୍ନ ରହିଥିବା ଅବସ୍ଥାରେହିଁ ଆମେ ଅବଚେତନର ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିଥାଉ । ଆମ ରାତ୍ରିଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହୋଇପାରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଅବଚେତନର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅନେକ ସହଜ ହୋଇଥାଏ ।

ଯେତେବେଳେ ଦେହର କୋଷଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତନ ହୋଇ ପାରିବେ, ସେତିକିବେଳେ ଯାଇ ଆଲୋଚିତ ନିୟନ୍ତ୍ରଣଟି ସମଗ୍ର ହୋଇଯାଇ ପାରିବ । ସେହି କୋଷଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱେଚ୍ଛାପୂର୍ବକ ଆପଣାକୁ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଲାଗି ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେଇ ପାରିଲେ ଯାଇ ତାହା ହେବ । ଗତ ବର୍ଷ ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ଅବତରଣ କରିଥିବା ଚେତନା ଠିକ୍ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଅବଚେତନ ଯନ୍ତ୍ରବତ୍ ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ତାହାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଭାବରେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଉପସ୍ଥିତିର ଚେତନାହିଁ ଶରୀରର ସମଗ୍ର କ୍ରିୟାତ୍ମକତାଟିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି ।

୧୩ ଏପ୍ରିଲ ୧୯୭୦

*

ଅବଚେତନର ଭୂମିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛା : ସେହିଭଳି କେତୋଟି ବିରଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତ, ଯେତେବେଳେ କି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ଆପଣାକୁ ଦୃଶ୍ୟମାନ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ଅନୁଭୂତ କରାଇ ରଖିଥା'ନ୍ତି ।

ଆକସ୍ମିକ ଦୁର୍ଘଟନାଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ : ଏପରି କ'ଣ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଯେ, ଅଚେତନ ଏବଂ ଅସମଞ୍ଜସ ନାନା ସ୍ପନ୍ଦନ ଆକସ୍ମିକ ଦୁର୍ଘଟନାଗୁଡ଼ିକୁ ଆକର୍ଷିତ କରି ଆଣିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ କେବେହେଲେ ଏକତରଫା ଭାବରେ କୌଣସି ଭୁଲ୍ ଘଟେ ନାହିଁ ? ତେଣୁ, ଏପରି କରିବା ନିଶ୍ଚୟ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ଉଚିତ ହେବ ଯେ, କୌଣସି ଆକସ୍ମିକ ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିବା ପରେ ଆମେ କେତେଦିନ ପାଇଁ ଆଦୌ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇବା ନାହିଁ, ଏବଂ ''ଆପଣା ଉପରେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଅର୍ଜନ କରିବାରେ ଓ ସଚେତନ ହେବାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଧିକ ଅଗ୍ରଗତି'' ନ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା

କରି ରହିବା ?

ଏହା କରିବା ଅବଶ୍ୟ ଉଚିତ ହେବ, ଏବଂ ଆପଣାର ଅବଚେତନାକୁ ସନ୍ଦୀପିତ କରି ଆଣିବାକୁ ହେଲେ ଏଭଳି କରିବାକୁ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

୧୯୭୧

ବିବିଧ

ଶାରୀରିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପରି ଏକ ମାନସିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଶରୀର ତଥା ଶାରୀରିକ ବିଭିନ୍ନ ଅଙ୍ଗର ଚାଳନା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ରହିଥିବା ପରି ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସୌଷମ୍ୟ ସବୁବେଳେ ରହିଥାଏ ।

*

ଯଥାର୍ଥ ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତା ଅର୍ଜନ କରିପାରିବା ନିମନ୍ତେ ତୁମେ ନିଜ ମନ ଭିତରୁ ବାହାରକୁ ବାହାରିଯାଅ ।

ଯଥାର୍ଥ ଅନୁଭବଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ଭବ କରିବା ପାଇଁ ଆପଣାର ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରକୁ ବାହାରିଯାଅ ।

ଯଥାର୍ଥ ଗତିଶୀଳତାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ପାରିବା ପାଇଁ ଆପଣାର ଅତିକାତର ଅନୁଭୂତିଶୀଳତା ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରକୁ ବାହାରିଯାଅ ।

*

ମନ ପାଇଁ – ଜ୍ଞାନ
ହୃଦୟ ପାଇଁ – ପ୍ରେମ ଓ ଆନନ୍ଦ
ଜୀବନ ପାଇଁ – ସାମର୍ଥ୍ୟ
ଶାରୀରିକ ଭୂମିଟି ପାଇଁ – ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ।